

IJA # 737

סדר קריאי מועד

Seder Keri'e Mo'ed

Vienna, 5630 (1878)

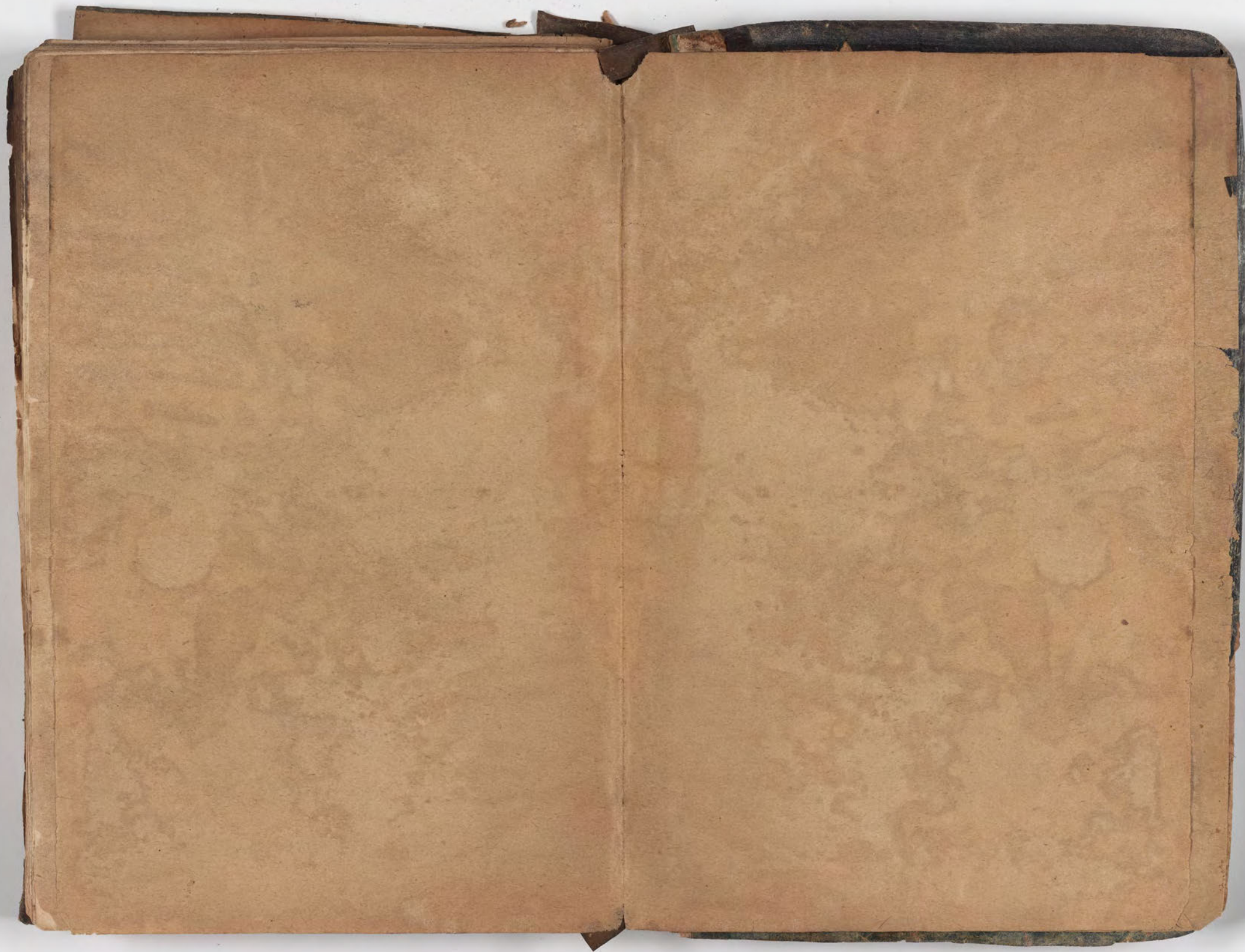

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلد
visible fragment from bookbinding

סדר
קריאי מועד

אשר יקראו אותו בית ישראל פסח בפסח. ועצרת בעצרת. וחג בחג סדר
סדר לכבוד.

ראשון לציון

סדר שביעי של פסח

תורה נביאים וכתובים. משנה וזהר ועשרה שירות.

גם את השני

תיקון ליל שבועות

תורה נביאים וכתובים (וסדרי המשנה למו שנוהגים בו). ואדרא רבה
ואדרת משפטים וספרא דצניעותא ותפלת אליהו ד"ל. מדרש יתרו ועין
יעקב עניינא דיומא ומנין המצות להרמב"ם דבר בעתו כפי דברי האר"י
ולח"ה ופוזמונים להרמ"ז:

ושלישי בקודש

תיקון ליל הושענא רבא

משנה תורה וספר תהלים עם סליחות ואדרא זוטא. ומאמרי מדרש רבה ועין
יעקב ליל הושענא רבא הכל מינה הדק היטב ובפרט האדרות ושאר
מאמרי הזה אשר נדפסו בהוצאה חדשה הזאת באותיות גדולות עם
נקודות מראשו עד סופו למען ירוין עיני הקורא בו.

בשנת חצית לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך לפ"ק.

דיטו ליכרו אים שופאדו אינלי בויסק די ליכרום די מיה יוסף שלעזינגער
אין בינה אין א' סיכראד וייטעשטעטערנאסכע נ"מ 5

Wien, 1878.

verlag von Josef Schlesinger's Buchhandlung

אל עין הקורא

הדע קורא נעים שכל עשר שירות לשניני של פסח הוא שירת חים
ונחלה ויסי בשלח עד אני ה' רופאך ושוננו אומם בסוף הסדר
לכזה ונני שטיקר קריאתה בעמוד השאר וחפץ ה' בידעו יללם אכ"ב :

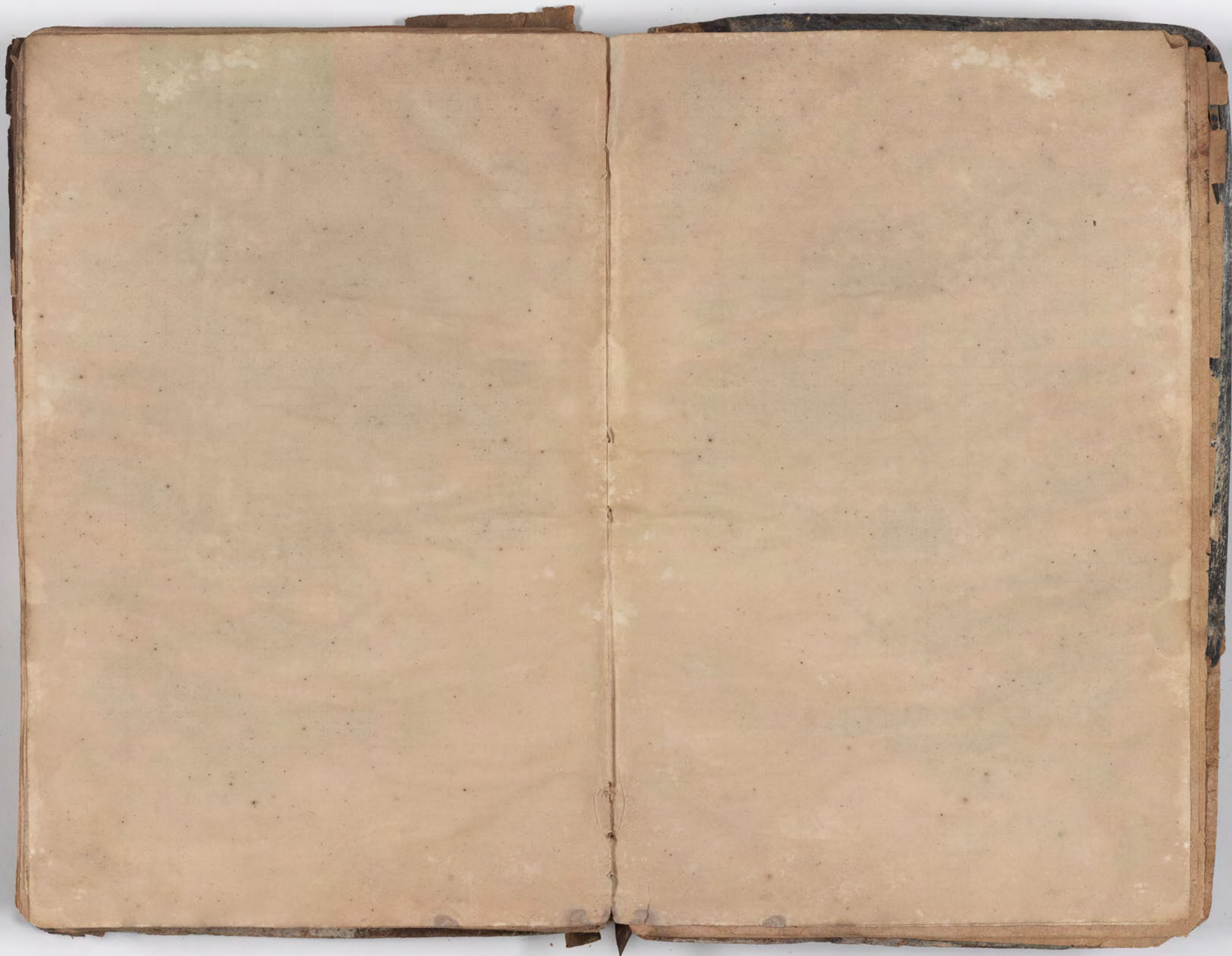
ק ה נ
ה י פ ל
ה י ק
פ פ פ

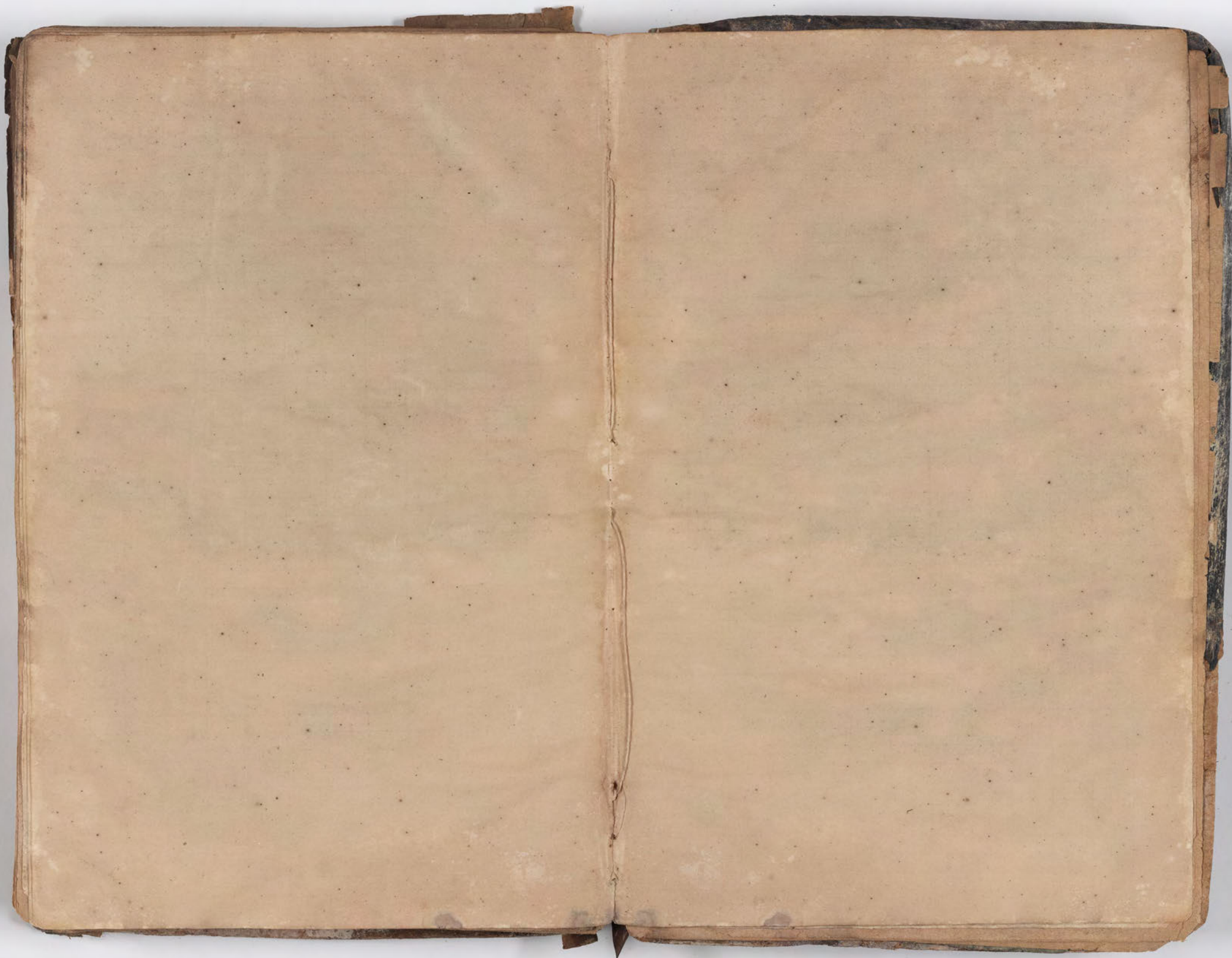

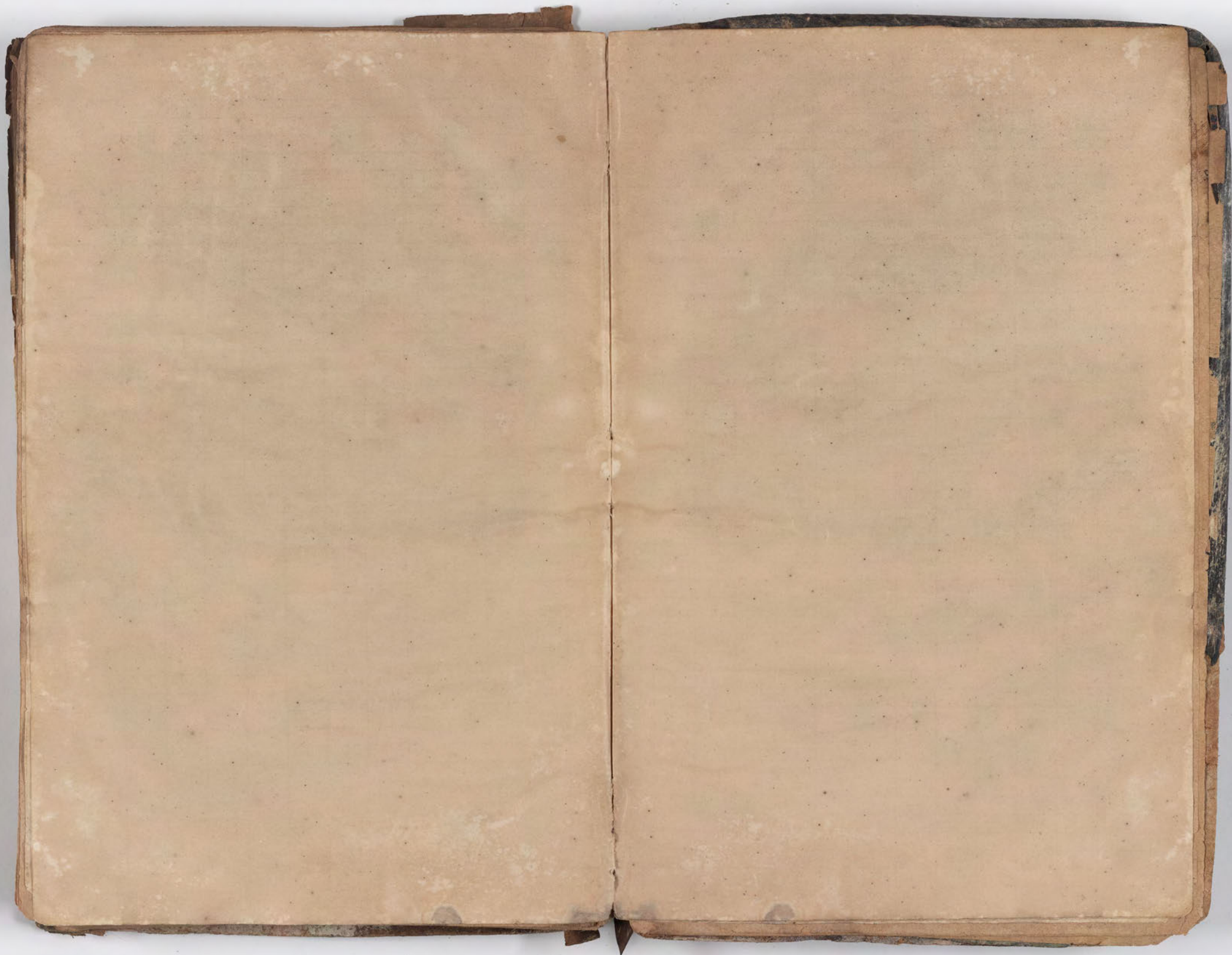
ו

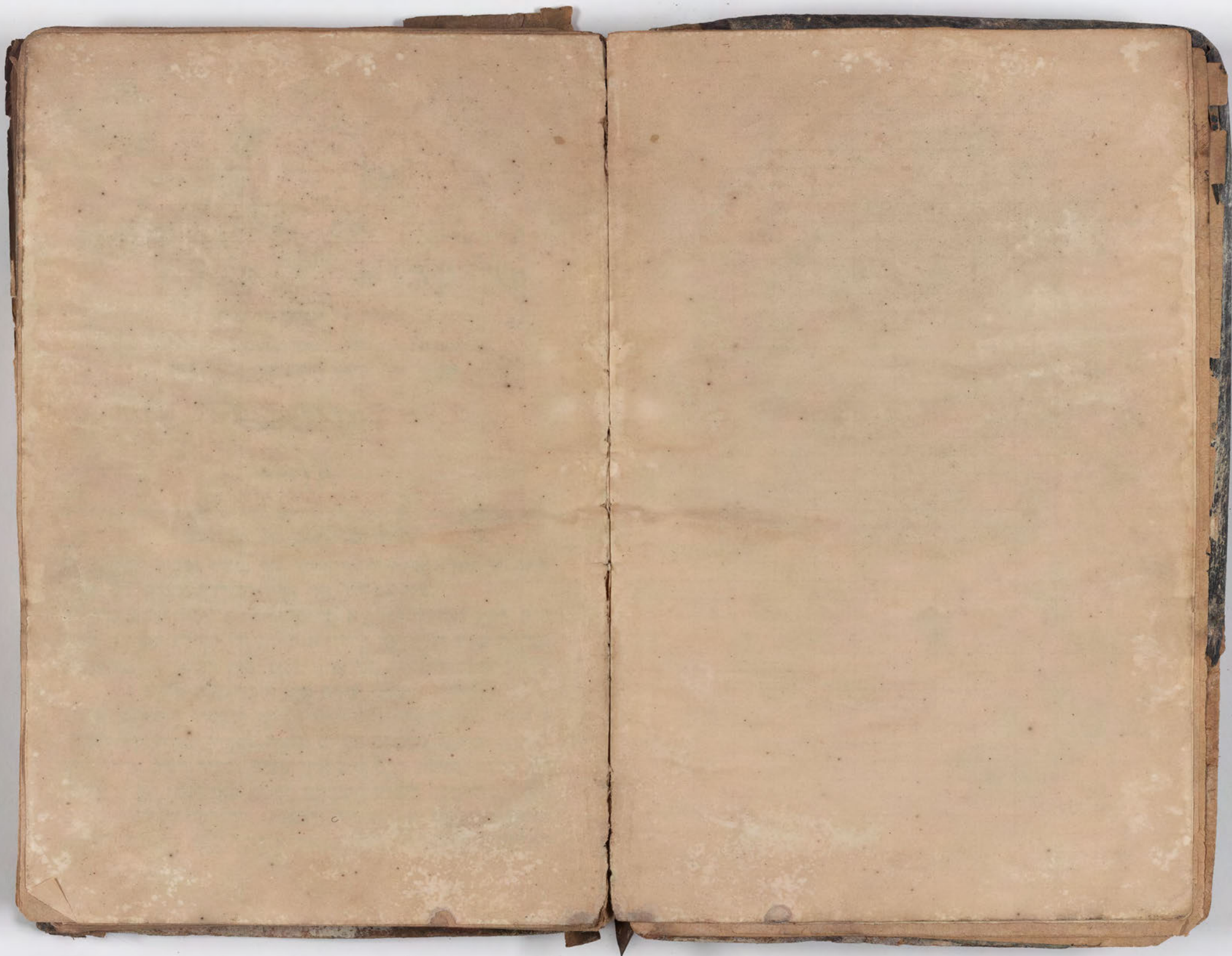

נסד

קריאי מועד

סדר ליל שביעי של פסח

הכינו ונס הקרו הרב - על חמדת הימים ומשם פרא"ה
את כל תוקף קריאה נאמנה של הלילה הואת :

תורה

כטס אבדהם סמקס נפסו ככנסן האס טל כנורוד להליל אס יולאי חלנץ עכל ננע ופנע רע
כדליתס כס' ויקסל עטס כטס סלרי זיל :

פרשת וחי יהודה אתה יהודה אחיה ידך בערף איביך ישתחוו לך
בני אביך : גור אריה יהודה מטורף בני עליה
קרע רבץ כאריה ובלביא מי יקימנו : לא יסור שבט מיהודה
ומחקק מבין רגליו עד קייבא שילה ולו יקהת עמים : אסרי
רגמן עידה ולשרקה בני אתנו כפס ביין לבשו ובדם עגבים
סותה : חבלי עינים מיין ולבן שנים מחלב :
ס' בחקורי אס בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם :
ונתתי גשמכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה
יתן פרויו : והשיג לכם היש את בציר ובציר ישיג את ירע
ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם : ונתתי שלום
בארץ ושכבתם ואין מחריד והשפתי חיה רעה מן הארץ והרב
לא תעברו בארצכם : ודרפתם את איביכם ונפלו לפניכם לחרב :

והרפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו ונפלו איביכם
לפניכם להרב: ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרבייתי אתכם
והקימתי את בריתי אתכם: ואכלתם ישן נושן וישו מפני חדש
תוציאוי: ונתתי משגגי בתוככם ולא תנער גפשי אתכם:
והתהלכתי בתוככם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם:
אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהות
להם עבדים ואשפור מטת עלכם ואולך אתכם קוממיות:

נביאים

זכות יצחק סנעקד על גבי סנחמס לנען יוכלו בניו וסרבו ואזרן כדאימא בס' ויקסל נסס
נסס סאר' ז"ל:

ישעיה ס' ב' הדבר אשר הזה ישעיהו בן אמוץ עליהודה וירושלם:
והיה | באחרית הימים נכון יהיה הר בית יהוה
בראש ההרים וגשם מנבעות ונהרו אליו כל הגוים: והלכו
עמם רבים ואמרו לבו | ונעלה אל הר יהוה אל בית אלהי
יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה בארחותיו כי מציון תצא תורה
וידבר יהוה מירושלם: ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים
וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי
ארגו חרב ולא ילמדו עוד מלחמה: בית יעקב לבו ונלכה
באור יהוה:

ישעיה ס' י"א עוד היום בנב לעמד ינפף ידו הר בית ציון גבעת
ירושלם: הנה הארון יהוה צבאות מסעף פארה
במערגה ורמי הקומה גדעים והגבהים ישפלו: ונקה סבבי
היער בברזל ותלכנון באדיר יפול: ויצא חטר מגזע ישי ונצר
משרשיו יפרה: ונתה עליו רוח יהוה רוח חכמה ובינה רוח
צצה ונכורה רוח דעת ויראת יהוה: ונהרו ביראת יהוה ולא
למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אוזניו יוכיח: ושפט בצדק
דלים והוכיח במישור לעגווי ארץ והנה ארץ בשבת פיו וברוח

שפתיו ימית רשע: והנה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו:
והר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבו ועגל וכפיר ומדיא
יחדו ונער קמן נהג בס: ופרה ודב תרעינה יחדו ירבעו ילדיהן
ואריה כבקר יאכל תבן: ושעשע יונק על חר פתן ועל מאונת
צפעוני נמול ידו הרה: לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי
כי מלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים: והיה ביום
ההוא שרש ישי אשר עמד לגס עמים אליו גוים ירדשו והיתה
מנחתו כבוד: והיה | ביום ההוא יוסיף אדני שנית ידו לקנות
את שאר עמו אשר ישאר מאשור וממצרים ומפתרום ומכוש
ומעילם ומשנער ומחמת ומא"י הים: וגשם גם לגוים ואסף
גדתי ישראל ונפצות יהודה יקבץ מארבע גופות הארץ: וסרה
קנאת אפרים וזררי יהודה יברתו אפרים לא יקנא את יהודה
ויהודה לא יצר את אפרים: ועפו ככתף פלשתים ימה יחדו
יבזו את בני קדם אדום ומואב משלות ידם וגבי עמון
משמעתם: והחרים יהוה את לשון ים מצרים והקוף ידו על
הנהר בעים רוחו והנהו לשבעה נחלים והדרין בנעלים: והיתה
מסדה לשאר עמו אשר ישאר מאשור כאשר היתה לישראל
ביום עלתו מארץ מצרים: ואמרת ביום ההוא אודך יהוה כי
אנפת בני ישב אפך ותנחמני: הנה אל ישועתי אבטח ולא
אפחד כי עני וזמרת יה יהוה ויהי לי לישועה: ושאבתם מים
בששון מפעני הישועה: ואמרתם ביום ההוא הודו ליהוה
קרוא בשמו הודיעו בעמים עלילותיו הזכירו כי נשגב שמו:
זמרו יהוה כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ: צהלי ורני
ישבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל:

ישעיה ס' ל' הדבר אשר היה אליזמיהו מאת יהוה לאמר: קדו
אמר יהוה אלהי ישראל לאמר בתבליה את
כל הדברים אשר דברתי אליך אל ספר: כי הנה ימים באים
כאסי יהוה ושבתו את שבות עמי ישראל ויהודה אמר יהוה
והשבתים אל הארץ אשר נתתי לאבתם וירשוה: ואלה
הדברים אשר דבר יהוה אל ישראל ואל יהודה: כי כה אמר

יהוה קול תודה שמענו פחד ואין שלום : שאלו נא וראו אם ילד זכר מדוע ראיתי כל גבר ידיו על תלציו ביולדה ונהפכו כל פנים לירקון : הוי בני גדול היום יהוה מאין במהו וערת צרה היא ליעקב וממנה יושע : והיה ביום ההוא נאם | יהוה צבאות אשר עלו מעל צוארף ומסרותיך אנתק ולא יעבדו בו עוד זרים : ועבדו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם : ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם יהוה ואל תחת ישראל כי הגני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבנים ושבי יעקוב ושקט ושאנן ואין מחרד : כי אתך אני נאם יהוה להושיעך כי אעשה כרה בכל הגוים | אשר הפיצותיך שם אך אתך לא אעשה כרה ויסרתיך למשפט ונקמה לא אנתק : כי כה אמר יהוה אנוש לשברך גחלה מנתך : אין דגן דגנך למזור רפאות תעלה אין לך : כל מאהביך שבתוך אותך לא דרשו כי מנת אויב הזיתך מוסר אכזרי על רב עונך עצמו חטאתיך : מה תזעק על שברך אנוש מכאובך על | רב עונך עצמו חטאתיך עשיתי אלה לך : לכן כל אבליך יאכלו וכל צריך בלם בשבי ילכו והיו שאסוף למשסה וכל גויה אתן לבו : כי אעלה ארבה לך וממכותיך ארפאך נאם יהוה כי גדתה קראו לך ציון היא דרש אין לה : כה | אמר יהוה הגני שב שבות אהלי יעקוב ומשגנותיו ארחם ונבנתה עיר על תלה וארמון על משפטו ישב : ויצא מהם תודה וקול משחקים והרבתי ולא ימעטו והכבדתי ולא יצערו : והיו בני בקדם ועדתו לפני תבון ופקדתי על כל לחציו : והיה אדירו ממנו ומשלל מקרבו יצא והקרבתיו ונש אלי כי מי הוא יהוה ערב את לבו לגשת אלי נאם יהוה : והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים : הנה | סערת יהוה חמה יצאה סער מתגורר על ראש רשעים יחור : לא ישוב חרון אפי יהוה עד עשתו ועד חקימו מזמות לבו באחרית הימים תתפוננו בה : בעת ההוא נאם יהוה אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל והמה יהיו לי לעם : כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרירי הרב הלוח

להרגיעו ישראל : מרחוק יהוה נראה לי ואהבת עולם אהבתיך על בן משכתיך חסד : עוד אבנד וגבנית בתולת ישראל עוד תעדי תפיד ויצאת במחול משחקים : עוד תטעי כרמים בהרי שמרון נטעו נטעים וחללו : כי ישוים קראו לצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל יהוה אלהינו : כי כה | אמר יהוה רנו ליעקב שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו דללו ואמרו הושע יהוה את עמך את שארית ישראל : הגני מביא אותם מארץ צפון וקבצתים מירדתי ארץ בם עור ופסח הרה ויולדת יחדו קהר גדול ישונו הנה : בבכי יבאו ובתחנונים אויבילם אוליכם אל גחלי מים בדרך ישר לא יפשלנו בה כי הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא : שמעו דבר יהוה גוים והגידו באיים מפרתק ואמרו מזרה ישראל וקבצנו ושמרו ברעה עדרו : כי פדה יהוה את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו : ובאו ורננו במרום ציון ונחרו אל טוב יהוה עדי דגן ועל תירש ועל יצהר ועל בגי צאן ובקר והיתה נפשם כגן רוח ולא יוסיפו לדאבה עוד : אז תשמח בתולה במחול ובחרים וזקנים יחדו והפכתי אבלם לששון ונחמתים ושמחתים מיגונם : והייתי נפש הבהנים דשן ועמי את טובי ישבעו נאם יהוה : כה | אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בגינה מאנה להנחם על בגינה כי איננו : כה | אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם יהוה ושבו מארץ אויב : ויש תקנה לאחרייך נאם יהוה ושבו בגים לגבולם : שמוע שמעתי אפרים מתנודד יסרתני ואוסר בעגל לא רמד השבני ואשובה כי אתה יהוה אלהי : כי אחרי שובי נחמתי ואחרי חרדעי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת יעורי : הבן יקר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על בן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם יהוה : הציבי לך צינים שמי לך תמרורים שתי לך למסלך ברוך הלבתי שובי בתולת ישראל שבי אל עריך אלה : עד מתי תתחמקו תפת השוכבה כי ברא יהוה תרשה בארץ נבדה

תסובב גבר : כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עוד יאמרו
את הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשוכי את שבותם יברכו
יהוה גוה צדק הר הקדש : וישבו בה יהודה וכל עריו יחדו
אפרים ונסעו בעדר : כי תרויתי נפש עיפה וכל נפש דאכה
מלאתי : על זאת הקיצתי ואראה ושנתי ערבה לי : הנה ימים
באים נאם יהוה וזרעתי את בית ישראל ואת בית יהודה זרע
אדם וזרע בהמה : ויהי כאשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתוץ
ולחרס ולהאביר ולהרע בן אשקד עליהם לבנות ולנטוע נאם
יהוה : בימים ההם לא יאמרו עוד אבות אכלו כסר ושני בנים
תקהינה : כי אם איש בעונו ימות בל האדם האכל הכסר
תקהינה שניו : הנה ימים באים נאם יהוה וברתי את בית
ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה : לא בברית אשר ברתי
את אבותם ביום החזקי בידם להוציאם מארץ מצרים אשר
המה הפרו את בריתי ואנכי בעלתי בהם נאם יהוה : כי זאת
הברית אשר אכרת את בית ישראל אחרי הימים ההם נאם
יהוה נתתי את תורת בקרבם ועל לבם אכתבנה ויהיית להם
לאלהים והמה יהי לי לעם : ולא ילמדו עוד איש את דרעהו
ואיש את אחיו לאמר דעו את יהוה כי כולם ידעו אותי
למקמנם ועד גדולם נאם יהוה כי אסלה לעונם ולחשאתם לא
אזכר עוד : כה אמר יהוה נתן שמש לאור יומם תקת ירח
וכוכבים לאור לילה רגע הים ויהמו גליו יהוה צבאות שמו :
אם ימשו החקים האלה מדפני נאם יהוה גם זרע ישראל
ישבתו מהיות גוי לפני כל הימים : כה אמר יהוה אם ימדו
שמים מלמעלה ויחקרו מוסדי ארץ למטה גם אני אמאם בכל
זרע ישראל על בר אשר עשו נאם יהוה : הנה ימים באים
נאם יהוה ונבנתה העיר ליהוה ממגדל חננאל עד שער הפנה :
ויצא עוד קנה המדה נגדו על גבעת גרב ונסב געתה : וכל
העמק הפגרים ויהדשן וכל השדמות עד נחל קדרון עד פנת
שער הפוסים מזרחיה קדש ליהוה לא ינתש ולא יתגס עוד
לעולם :

שם סי' ל"ג כה | אמר יהוה עוד ישמע במקום תורה אשר אתם
אמרים חרב הוא מאין אדם ומאין בהמה
בערי יהודה ובחצות ירושלם הנשמות מאין אדם ומאין יושב
ומאין בהמה : קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול בלה קול
אמרים הודו את יהוה צבאות כי טוב יהוה בלעולם חסדו
מבאים תודה בית יהוה כי ישוב את שבות הארץ כבראשנה
אמר יהוה : כה אמר יהוה צבאות עוד יהיה | במקום הזה
החרב מאין אדם ועד בהמה ובכל עריו נהר רעים מרביצים
צאן : בערי ההר בערי השפלה ובערי הנגב ובארץ בנימן
ובסביבי ירושלים ובערי יהודה עד תעברנה הצאן על ידי מונה
אמר יהוה : הנה ימים באים נאם יהוה והקמתי את הדבר הטוב
אשר דברתי אל בית ישראל ועל בית יהודה : בימים ההם ובעת
ההיא אצמיח לדוד צמח צדקה ועשה משפט וצדקה בארץ :
בימים ההם תושע יהודה וירושלם תששון לבטח וזה אשר
יקרא לה יהוה | צדקנו : כי כה אמר יהוה לא יבנת לדוד איש
ישב על כסא בית ישראל : ולכהנים תלויים לא יבנת איש
מדפני מעלה עולה ומקטיר מנחה ועשה זבח כל הימים : ויהי
דבר יהוה אל ירמיהו לאמור : כה אמר יהוה אם יתפרו את
בריתי היום ואת בריתי הקללה ולכלתי היות יומם ולילה
בעתם : גם בריתי תפר את דוד עבדי מהיות לו בן מלך על
כסאו ואת הקלויים הקהנים משרתי : אשר לא יספר צבא
השמים ולא ימד חול הים בן ארבה את זרע דוד עבדי ואת
הקלויים משרתי אתי : ויהי דבר יהוה אל ירמיהו לאמר : הלווא
ראית מה ידעם הזה דברו לאמר שתי המשפחות אשר בטר
יהוה בהם וימאסם ואת עמי ינאצון מהיות עוד גוי לפנים :
כה אמר יהוה אם לא בריתי יומם ולילה תקות שמים וארץ
לא יסמתי : גם ירע יעקב ודוד עבדי אמאם מקחת מזרעו
משלים אל זרע אברהם ישחק ויעקב כי ישוב את שבותם
ורחמתי :

ה

עובדי סי' א' חזון עבדיה בזה אמר אדני יהוה לאדם שמעו
שמענו מאת יהוה וציר בגוים שנה קומו
ונקומה עליה למלחמה: הפך קמן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד
ודון לבך השיאך שכני בחגיו סלע מרום שבתו אמר בלבו מי
יודיני ארץ: אס-תגביה בנשר ואס-בין בוכבים שים קנה
משם אורידך נאס-יהוה: אס-נגבים באר-לך אס-שדרי לילה
איך נדמיתה הלוא יגנבו דים אס-בצרים באו לך הלוא ישארו
עללות: איך נחפשו עשו נבעו מצפני: עד-הגבול שלחך
בל אנשי בריתך השיאך יכלו לך אנשי שלמה לחמך ישימו
מזור תחתיך אין תבונה בו: הלוא ביום ההוא נאס-יהוה
והאבדתי חכמים מאדום ותבונה מהר עשו: ותתן גבורה
תימן למען יברת-איש מהר עשו מקטל: מחמס אחיך יעקב
תכסף בושע ונכרת לעולם: ביום עמך מנגד ביום שבות
זרים חילו ונכרים באו שערי ושל-ירושלם יהו גורל גס-אתה
באחד מהם: ואל-תרא ביום-אחיד ביום נכרו ואל-תשמח לבני-
יהודה ביום אבדם ואל-תנגדל פיך ביום צרה: אל-תבוא בשער-
עמי ביום אידם אל-תרא גס-אתה פרעתו ביום אידו ואל-
תשלחנה בחילו ביום אידו: ואל-תעמד על-הפנק להכרית
את-פליטיו ואל-תסגר שדידיו ביום צרה: כי-קרוב יום-יהוה
על-בל-הגוים כאשר עשית יעשה לך גמלה ישוב בראשך:
כי כאשר שתיתם על-הר קדשי ישתו כל-הגוים תמיד ושתו
ולעו והיו כלוא היו: ובחר ציון תהיה פליטה והיה קדש וירשו
בית יעקב את מורשיהם: והיה בית-יעקב אש ובית יוסף
להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא-יהיה שריד
לבית עשו כי יהוה דבר: וירשו הנגב את-הר עשו והשפלה
את-פ-שתים וירשו את-שדה אפרים ואת שדה שמרון ובנימן
את-הגלעד: וגלת המל-הנה לבני ישראל אשר-נגענים עד-
צרפת וגלת ירושלם אשר בספרד ירשו את ערי הנגב: ועלו
מושיעים בחר ציון לשפט את-הר עשו והיתה להנה

המלוכה:

זכריה סי' ח' ויהי דבר-יהוה צבאות לאמר: בזה אמר יהוה צבאות
קנאתי לציון קנאה גדולה וחמה גדולה קנאתי
לה: בזה אמר יהוה שבתי אר-ציון ושכנתי בתוך ירושלם
ונקראה ירושלם עיר האמת והר-יהוה צבאות הר הקדש: בזה
אמר יהוה צבאות עד ישובו זקנים וזקנות ברחבות ירושלם
ואיש משענתו בידו מרב ימים: ורחבות העיר ימלאו ילדים
וילדות משחקים ברחבתיה: בזה אמר יהוה צבאות כי יפלא
בעיני שארית העם הזה בימים ההם גס-בעיני יפלא נאס-יהוה
צבאות: בזה אמר יהוה צבאות הנני מושיע את-עמי מארץ
מזרח ומארץ מבוא השמש: והבאתי אתם ושכנו בתוך ירושלם
והיולי לעם ואני אהיה להם לאלהים באמת ובצדקה: בזה-
אמר יהוה צבאות תחונקה ידיכם השמעים בימים האלה את
הדברים האלה מפי הנביאים אשר ביום יפד בית-יהוה צבאות
ההיכל להבנות: כי לפני הימים ההם שבר האדם לא נהיה
ושבר הבדמה איננה וליוצא ולבא אין-שלום מן-הצד ואשקה
את-כל-האדם איש פרעהו: ועתה לא בימים הראשנים אני
לשארית העם הזה נאם יהוה צבאות: כי-נרע השלום הנפן
תמן פניה ודארץ תמן את-יבולה והשמים יתנו טרם והנחלתני
את-שארית העם הזה את-כל-אדה: והיה כאשר הייתם קללה
בגוים בית יהודה ובית ישראל בן אושיע אתכם והייתם ברכה
אל תיראו תחונקה ידיכם: כי כה אמר יהוה צבאות כאשר
זממתי להרע לכם בהקצוף אבתיכם אתי אמר יהוה צבאות
ולא נחמתי: בן שבתי זממתי בימים האלה להטיב את-ירושלם
ואת-בית יהודה אל תיראו: אלה הדברים אשר תעשו דברו
אמת איש את-רעהו אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם:
ואיש את-רעת רעהו אל תחשבו בלבבכם ושבעת שקר אל-
תאהבו כי את-כל-אלה אשר שגאתי נאס-יהוה: ויהי דבר-
יהוה צבאות אלי לאמר: בזה-אמר יהוה צבאות צום הרביעי
וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית-יהודה
לששון ולשמחה ולמעדים טובים והאמת והשלום אהבו:

כה אמר יהוה צבאות עד אשר יבאו עמי ושבי ערים רבות ודלכו יושבי אחת אל אחת לאמר גלכה הלוד לחלות את פני יהוה ולבקש את יהוה צבאות אלכה גם אני ויבאו עמי רבים וגוים עצומים לבקש את יהוה צבאות בירושלם ולחלות את פני יהוה כה אמר יהוה צבאות בימים תהמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מגל לשנות הגוים והחזיקו בכנה איש יהודי לאמר גלכה עמכם כי שמענו אלהים עמכם :

שם סי' י"ב משא דבר יהוה על ישראל נאם יהוה נטה שמים ויסד ארץ ויצר רוח אדם במרבו : הנה אנכי עש את ירושלם סף רעל לכל העמים סביב וגם על יהודה יהיה במצור על ירושלם : והיה ביום ההוא אשים את ירושלם אבן מעמסה לכל העמים כל עמסה שרוט ישרטו ונאספו עליה כל גווי הארץ : ביום ההוא נאם יהוה אכה כל סוס בתמהון ורכבו בשונעון ועל בית יהודה אפקה את עיני וכל סוס העמים אכה בערון : ואמרו אלפי יהודה בלבם אמצה לי יושבי ירושלם ביהוה צבאות אלהים : ביום ההוא אשים את ארפי יהודה ככור אש בעצים וכלפיד אש בעמיר ואכלו על ימין ועל שמאל את כל העמים סביב וישבה ירושלם עוד תחתיה בירושלם : והושע יהוה את אהלי יהודה בראשנה למען לא תגדל תפארת בית דוד ותפארת ישב ירושלם על יהודה : ביום ההוא יגן יהוה בעד יושבי ירושלם והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדוד ובית דוד באלהים במלאך יהוה לפניהם : והיה ביום ההוא אבקש להשמיד את כל הגוים הבאים על ירושלם : ושפתי על בית דוד ועל יושבי ירושלם רוח חן ותחנונים והפיטו אלי את אשר בקרו וספדו עליו במספר על היחיד והמר עליו בהמר על ההבכור : ביום ההוא יגדל המספר בירושלם במספר הרמון בבקעת מגדון : וספדה הארץ משפחות משפחות לבד משפחת בית דוד לבד וגויהם לבד משפחת בית נתן לבד וגויהם לבד : משפחת בית לוי לבד וגויהם לבד משפחת השמע לבד וגויהם לבד : כל המשפחות

הנשארות משפחת משפחת לבד וגויהם לבד :

שם סי' י"ג ביום ההוא יהיה מקור נפתח לבית דוד ולישבי ירושלם לתפארת ולנהלה : והיה ביום ההוא נאם יהוה צבאות אכרית את שמות העצבים מן הארץ ולא יזכרו עוד וגם את הנביאים ואת רוח השמאה אעביר מן הארץ : והיה כי יבא איש עוד ואמרו אליו אביו ואמו ילדיו לא תהיה כי שקר דברת בשם יהוה ודקרהו אביו ואמו ילדיו בהנבוא : והיה ביום ההוא יבשו הנביאים איש מחזינו בהנבאתו ולא ילכשו אהרת שער למען בחש : ואמר לא נביא אנכי איש עבד אדמה אנכי כי אדם הקנני מנעורי : ואמר אליו מה המכות האלה בין ידך ואמר אשר הקיתי בית מאהבי : הרב עורי על רעי ועל נבר עמיתי נאם יהוה צבאות הך את הרעה ותפוצין הצאן והשבת ידו על הצערים : והיה בכל הארץ נאם יהוה פיישנים בה ירתו יגועו והשלישית יותר בה : והבאתי את השלישית באש וצרפתים בצרף את הכסף ובהנתים כבחן את הזהב הוא יקרא בשמי ואני אענה אתו אמרתי עמי הוא והוא אמר יהוה אלהי :

שם סי' י"ד הנה יום בא ליהוה וחלק שללך בקרבך : ואספתי את כל הגוים ואל ירושלם למלחמה ונלכדה העיר ונשפו הבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי העיר בגולה ויתר העם לא יברת מן העיר : ויצא יהוה ונלחם בגוים ההם ביום הקדמו ביום קרב : ועמדו בגליו ביום ההוא על הר הזיתים אשר על פני ירושלם מקדם ונגבע הר הזיתים מחציו מזרחה ויפה גיא גדולה מאד ומש חצי הר צפונה וחציו נגבה : ונסתם גיא חרי כי יגיע גיהרים אל אצל ונסתם באשר נסתם מפני הרעש בימי עזיה מלך יהודה ויבא יהוה אלהי כל קדושים עמך : והנה ביום ההוא לא יהיה אור יקרות וקפאון : והנה יום אחד הוא ידע ליהוה לא יום ולא לילה והנה לעת ערב יהיה אור : והנה ביום ההוא יצאו מיסתיים מירושלם חצים אלהים הקדמוני וחצים אלהים האחרון בקיץ ובחורף יהיה : והנה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד :

ישוב גל-הארץ בערבה מגבע לרמון נגב ירושלים וראמה וישבה
 תחתיה למשער בנימן עד-מקום שער הראשון עד-שער הפנים
 ומגדל הננאל עד יקבי המלך: וישבו בה וחרם לא יהיה-עוד
 וישבה ירושלים לבטח: וזאת תהיה המגפה אשר יגף יהוה את-
 כל העמים אשר צבאו על-ירושלים המקו בשורו והוא עמד על-
 רגליו ועיניו תמקנה בחריהו וישונו תמק בפיהם: והיה ביום
 ההוא תהיה מהומת-יהוה רבה בהם והחזיקו איש יד רעהו
 ועלתה ידו על-יד רעהו: וגם-יהודה תלקח בירושלים ואספה חיל
 גד-הגוים סביב זהב וכסף ובגדים לרב מאד: וכן תהיה מגפת
 הפוס תפרד הגמל והחמור וכל-הבהמה אשר יהיה במחנות
 החמה במגפה הזאת: והיה כל-הנותר מכל-הגוים הבאים על-
 ירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות
 ולחג את-חג הפסות: והיה אשר לא-יעלה מאת משפחות
 הארץ אל-ירושלים להשתחות למלך יהוה צבאות ולא עליהם
 יהיה הגשם: ואם-משפחת מצרים לא-תעלה ולא באה ולא
 עליהם תהיה המגפה אשר יגף יהוה את-הגוים אשר לא יעלו
 לחג את-חג הפסות: זאת תהיה הפטאת מצרים ופטאת כל-
 הגוים אשר לא יעלו לחג את-חג הפסות: ביום ההוא יהיה על-
 מצלות הפוס קדש ליהוה והיה הפירות בבית יהוה במזרקים
 לפני המזבח: והיה כל-סור בירושלים וביהודה קדש ליהוה
 צבאות ויבאו גד-הזבחים ולקחו מהם ובשלו בהם ולא-יהיה
 כנעני עוד בבית-יהוה צבאות ביום ההוא:

כתובים

זכות יעקב שיטב בלבו על יוסף לנען יללו בניו ועלילות סקר ובלבולים סדווחא בס' ויקהל
 נשם נשם הארץ ז"ל :

כא למנצח מומור לדוד: יהוה בעזר ישמח-מלך ובישועתה
 מה-יגיל מאד: תאנת לבו נתת לו וארשת שפתיו
 בל-מנעת פלה: בירתהדמנו ברכות טוב תשית לראשו עטרת

פז: תיים | שאל ממך נתת לו ארץ ימים עולם ועד: נדוד
 כבודו בישועתך הוד והדר תשנה עליו: פי-תשיתוהו ברכות
 רעד תתנהו בשמחה את-פניך: כי-תמלך בטח ביהוה ובחסד
 עליון בל-ימוט: תמצא ידה לכל-איביך ימינה תמצא שנאיך:
 תשיתמו | כתנור אש לעת פניך יהוה באפו יבלעם ותאכלם
 אש: פרימו מארץ תאבד וזרעם מפני אדם: כי-נטו עליך רעה
 חשבו מזמה בל-יובלו: כי תשיתמו שכם במיתריך תכונן
 על-פניהם: רומה יהוה בעזר נשירה ונמרה גבורתך:

כב למנצח על-אילת השחר מומור לדוד: אלי אלי למה עזבתני
 רחוק מישועתי דברי שאנתי: אלהי אברה יומם
 ולא תענה ולילה ולא-דומיה לי: ואתה קדוש יושב תהלות
 ישראל: בך בטחו אבותינו בטחו ותפקטמו: אליך זעקו ונמלטו
 בך בטחו ולא-בושו: ואנכי תולעת ולא-איש הרפת אדם
 ובזוי עם: בל-ראי ילעיגו לי יפטירו בשפה יגיעו ראש: גל
 אל-יהוה יפלטוהו יצילהו כי הפץ בו: כי-אתה גתי מבטן
 מבטיחי על-שדי אמי: עליך השלכתי מרחם מבטן אמי אלי
 אתה: אל-תרתק ממני כי-צרה קרובה כי-אין עוזר: סבבוני
 פרים רבים אפירי בשן בתרוני: פצו עלי פיהם ארורה טרף
 ושאג: פמים נשפכתי והתפרדו כל-עצמותי הנה לפי כדונג
 נמס בתוך מעי: יבש בחרש | פחי ולשוני מדבק מלקוחי
 ולעפר-מות תשפתני: כי סבבוני בלבים עדת מרעים הקיפוני
 כארי ידי ורגלי: אספר כל-עצמותי המה יביטו יראו-בי: יחלקו
 בגבי להם ועל-לבושי יפילו גורל: ואתה יהוה אל-תרתק
 אילותי לעזרתי חושה: הצילה מחרב נפשי מיד-הלב יחידתי:
 הושיעני מפי אריה ומפרני רמים עניתני: אספרה שמך לאחי
 בתוך קהל אהללך: יראי יהוה הללוהו כל-זרע יעקב כבודוהו
 וגורו ממנו כל-זרע ישראל: כי לא-בזה ולא שקץ ענות עני
 ולא-הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע: מאתך תהלתי בקהל
 רב נדרי אשלם נגד יראיו: ואכלו עגונים | וישבעו יהללו יהוה
 דרשיו יחי לבבכם לעד: וזכרו | וישבו אל-יהוה כל-אפסי-ארע

סדר ליל שביעי של פסח

וישתחווי לפניך כל-משפחות גוים: כי ליהוה המלוכה ומיזשל בגוים: אכלו וישתחווי: כל-דשני-ארץ לפניו יכרעו כל-יורדי עפר ונפשו לא חיה: זרע יעבדנו יספר לאדני לדור: יבאו ויגידו צדקתו לעם נולד כי עשה:

כס מזמור לדוד הבו ליהודה בני אלים הבו ליהודה כבוד ועו: הבו ליהודה כבוד שמו השתחווי ליהוה בהדרת-קדש: קול יהוה על-המים אל-הקוד הרעים יהוה על-מים רבים: קול-יהוה בצח קול יהוה בהדר: קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את-ארזי הלבנון: וירקם כמו-עגל לבנון ושריון כמו בן-ראמים: קול-יהוה הצב להקות אש: קול יהוה ויחיל מדבר יחיד יהוה מדבר קדש: קול יהוה ויחיל אילות ויחשף יערות ובהיכלו בלו אמר כבוד: יהוה למפול ישב וישב יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את-עמו בשלום:

סג למנצח משביל לבני קרח: באיל תערג על-אפיקי-מים בן נפשי תערג אליך אלהים: צמאה נפשי ו לאלהים לאל הו מתו אבוא ואראה פני אלהים: היתה-די דמעתו לחם יומם וגלילה באמר אלי כל-היום איה אלהיך אלה אוזנך ו ואשפכה עלי נפשי כי אעבר ו בסף אהרם עדי-בית אלהים בקול-רנה ותודה המון חונג: מה-תשתוחחי ו נפשי ותהמי עלי הוחלי לאלהים כי-עוד אודנו ישועות פניו: אלהי עלי נפשי תשתוחח על-פני אוזנך מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער: תהום-אל-תהום קורא לקול צנוריה כד-משבריה וגדיה עלי עברו: יומם ו יצוה יהוה ו חסדו ובלילה שירה עמי תפקה לאל תני: אומרה ו לאל סלעי למה שכחתני למה-קדר אלה בלחץ אויב: ברצח ו בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל-היום איה אלהיך: מה-תשתוחחי ו נפשי ומה-תהמי עלי הוחלי לאלהים כי-עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

סח למנצח על-ששנים לבני-קרח משביל שיר ידילת:

סדר ליל שביעי של פסח

ח רחש לפני ו דבר טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עט ו סופר מהיר: יפיפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך על-פני ברכה אלהים לעולם: חגור-חרבך על-ירך גבור הודך והדרך: והדרך ו צלח רכב על-דבר-אמת ועונה-צדק ותורה גוראות ימינה: חציף שנונים עמים תחתיה יפלו בלב אויבי המלך: כסאך אלהים עולם ועד שבט מישר שבט מלכותך: אהבת צדק ותשנא רשע על-פני ו משחך אלהים אלהיך שמון ששון מחברך: מר-ואהלות קציעות כל-בגרותיך מן-היכלי שן מני שמוחה: בגות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינה בכתם אופיר: שמע-בת וראי והפני אונה ושכתי עמך ובית אביך: ויתאו המלך יפיד כי-הוא אדניך והשתחוי-לו: ובת-צר ו במנחה פניך יחלו עשירי עם: כל-בבודה בת-מך פנימה ממשבצות זהב לבושה: לרקמות תובל למלך בתולות אחריה רעותיה מובאות קך: תובלנה בשמתת וגיל תבאינה בהיכל מך: תחת אבתך יהיו בניה תשיתמו לשוים בכל-הארץ: אוזניה שמך בכל-דור ודור על-פני עמים יהודה לעקם ועד:

עב לשלמה ו אלהים משפטיך למלך תן וצדקתך לבן-מלך: ירין עמך בצדק וענייך במשפט: ישאי הרים ו שקום לעם וגבעות בצדקה: ישפט ו עניי-עם יושיע לבני אביו וידבא עושה: יראוה עם-שמש ולפני ירח דור הורים: ירד כמטר על- גן פרביים ורעה ארץ: יפרח-בימיו צדיק ורב שלום עד-בלי ירח וירד מים עדיים ומנהר עד-אפס-ארץ: לפניו יכרעו צינים ואיביו עפר ילחנו: מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו מלכי שבא וסבא אשבר יקריבו: וישתחווי-לו כל-מלכים כל-גוים יעבדוהו: כי-יציל אביון משוע ועני ואין עזר לו: יהם על-דל ואביון ונפשות אביונים יושיע: מתוך ומחמם וגאל נפשם ויקר המם בעיניו: ויחי ויתן-לו מזהב שבא ויתפלל בעדו תמיד כל-היום יברכנהו: יחי פסת-פר ו בארץ בראש הרים ירעש כלבנון פרו ויציצו מעיר בעשב הארץ: יחי שמו ו לעולם

לפני-שמש יגון שמו ויתברבורו כל-גוים יאשרהו: ברוד | יהוה
אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו: וברוד | שם כבודו
לעולם ומלא כבודו את-כל הארץ אמן | ואמן: קלו תפלות
דוד בן-ישי:

כט משביל לאיתן האזרחי: חסדי יהוה עולם אשירה לך ודרו
אודיע אמונתך בפי: כי-אמרתי עולם חסד יבגה
שמים | תכין אמונתך בהם: כנתי ברית לבחירי נשבעתי לדוד
עבדי: עד-עולם אכין זרעך ובגיתי לדוד-דוד כסאך סלה: וידו
שמים פלאך יהוה אף-אמונתך בקהל קדשים: כי מי בשחק
יערך ליהוה ידמה ליהוה בבני אלים: אל נערץ בסוד-קדשים
רבה ונורא עד-ל-סביביו: יהוה | אלהי עבאות מידקמוך חסין |
יה ואמונתך סביבותיה: אתה מושל בגאות הים בשוא גליו
אתה תשפחם: אתה רבאת כחלל רהב בזרוע עך פורת
אויבך: לך שמים אף-לך ארץ תבל ומלאה אתה יסדתם:
צפון וימין אתה בראתם תבור וחרמון בשמך ירגנו: דך זרוע
עם-גבורה תעז ידך תרום ימינך: צדק ומשפט מכון כסאך חסד
ואמת יקדמו פניך: אשרי העם ידעי תרועה יהוה באור-פניך
יהלכו: בשמך יגילו כל-היום ובצדקתך ירומו: בירתפארת
עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: כי ליהוה מגננו ולקדוש
ישראל מלכנו: אז דברת-בהזון לחסידך ותאמר שויתי עז
על-גבור הרימותי בחור מעם: מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי
משחתיו: אשר ידי תבון עמו אף-זרועי תאמצנו: לא-ישיא
אויב בו ובן-עולה לא יעננו: וכתותי מפניו צרו ומשגאיו
אנוף: ואמונתו וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו: ושמתו בים ירו
ובנהרות ימינו: הוי יקראני אבי אתה אלי וצור ישועתי:
אף אני כבוד אתנהו עליון למלכי-ארץ: לעולם אשמר-לו
חסדי ובריתי נאמנת לו: ושמתו לעד זרעו וכסאו בימי שמים:
אס-יעזבו בניו תורתו ובמשפטי לא ילכו: אס-חקתי יחללו

ומצותי לא ישמרו: ופקדתי בשכט פשעם ובנגעים עונם:
וחסדי לא-אפיר מעמו ולא אשקר באמונתי: לא-אחלל בריתי
ומוצא שפתי לא אשנה: אסת נשבעתי בקדשי אס-לדוד
אכזב: זרעו לעולם יהיה וכסאו פשמש נגדי: כרת יבון עולם
ועד בשחק נאמן סלה:

קנו שיר המעלות בשוב יהוה את-שיבת ציון היינו בהלמים:
אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה אז יאמרו בגוים
הגדיל יהוה לעשות עם-אלה: הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו
שמים: שובה יהוה את-שביתנו באפיקים בנגב: חזרעים
בדמעה ברנה יקצרו: הלוד ילך | ובכה נשא משך-הזרע בא-
יבא ברנה נשא אלמתי:

קל שיר המעלות זכור-יהוה לדוד את כל-ענותו: אשר גשבע
ליהוה נדר לאביר יעקב: אם אבא באהל ביתי אס-
אעלה על-ערש יצועי: אס-אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה:
עד-אמצא מקום ליהוה משגנות לאביר יעקב: הנה שמענוה
באפרתה מצאנוה בשד-יער: גבואה למשגנותיו נשתתנה
להדם רגליו: קומה יהוה למנוחתך אתה וארון עזך: כהניך
ילבשו-צדק וחסדיך ירגנו: בעבור דוד עבדך אלה-שב פני
משיחך: נשבע-יהוה | לדוד אמת לא-ישוב ממנה מפני בטנה
אשית לכסא-לך: אס-ישמרו בניה בריתי ועדתי זו אלמדם
נס-בניהם עדי-עד ישבו לכסא-לך: כי-בתר יהוה בציון אנה
למושב לו: זאת-מנוחתי עדי-עד פה אשב כי אותיה: צידה
כרך אברך אבינויה אשביע לחם: וכהניה אלביש ישע וחסדיה
רגן ירגנו: שם | אצמיס קרן לדוד עבדתי נר למשיחי: אויבי
אלביש בשת ועליו יציץ גורו:

הוּת שְׁנֵי מִן־כֶּלֶחַן דְּחִילָה יתְּרָה שְׁנָה דִּי־פְרִיל וּמְפָרָה דִּי־
נַחֲשׁ אֲכָלָה מְדַקָּה וּשְׂאֵרָא בְּרַגְלָה רַפְסָה : וְעַל־קַרְנֵי עֶשֶׂר
דִּי בְּרֵאשֵׁה וְאַחֲרֵי דֵי סִלְקַת וּנְפִלָה מִן־קְדָמָה תִּקַּת וּקְרָנָא
דְּכִין וְעֵינֵין לָהּ וּפַפּ מִמְלַל רַבְרַבִּין וְחֻזָּה רַב מִן־חֲבֵרְתָה : חֻזָּה
הָיִת וּקְרָנָא דְכִין עֲבָדָא קָרַב עַם־קְדִישֵׁין וַיְכַלָּה לָהּ : עַד דִּי־
אַתְרָה עֵתִיק וּמֵיָא וְדִינָא יְהֵב לְקַדִּישֵׁי עֲלִיּוֹנִין וּמֵיָא מְטָה
וּמְלֻכוּתָא חֲחִסְנֵי קְדִישֵׁין : כִּין אָמַר חִוּתָא רְבִיעֵיתָא מְלֻכוּ
רְבִיעֵיתָא תְּהוּא בְּאַרְעָא דִּי תִשְׁנָא מִן־כָּל־מְלֻכוּתָא וְתֵאכֵל כָּל־
אַרְעָא וְתִרְוִשְׁנָה וְתִדְקָנָה : וּקְרָנֵי עֶשֶׂר מְנַה מְלֻכוּתָה עֶשְׂרָה
מְלֻכִין קַמִּין וְאַחֲרֵין יָקוּם אַחֲרֵיהֶן וְהוּא יִשְׁנָא מִן־קְדָמָיָא וְתִלְתָּה
מְלֻכִין יְהִשְׁפִּיל : וּמְלִין לְעַד עֲלָאָה יִמְלֵךְ וּלְקַדִּישֵׁי עֲלִיּוֹנִין
יְבִלָּא וְיִסְפֵּר לְהַשְׁנִיָּה וּמִנִּין וְדַת וְיִתְהַבֵּין בִּידָה עַד־עַד וְעַד־עַד
וּפְלַג עַד־עַד : וְדִינָא יִתְבּ וְשִׁלְטָנָה יִתְעַדוּן לְהַשְׁמָדָה וְלְהַבְרָדָה
עַד־סוּפָא : וּמְלֻכוּתָא וְשִׁלְטָנָא וּרְבוּתָא דִּי מְלֻכוּת תַּחֲוֹת כָּל־
שְׂמֵיָא יְהִיבַת לְעַם קְדִישֵׁי עֲלִיּוֹנִין מְלֻכוּתָה מְלֻכוּת עֲלֵם וְכָל־
שִׁלְטָנֵיָא לָהּ יִפְלָחוּן וְיִשְׁתַּמְעוּן : עַד־כָּה סוּפָה דִּי־מִלְתָּא אָנָּה
דְּנִיָּאל שְׁנֵיָא וְרַעֲיוֹנֵי יְבָרְלֵנֵי וְיוֹנֵי יִשְׁתַּנּוּן עֲלֵי וּמְלֻכָּתָא בְּלָבִי
נְטָרַת : וְאוּמַר קְדִישׁ

לאדינו

דיים קי אינסו קאצייסם אי חוטרו קי סוציאה אי קאלייטן דילאנטרי די אייליט סרים אי זיל
קואירטו איסטי אי קי חוזום אייליט אי זוקה חללן גראנדיראס אי סו ציטס גראנדי עאס קי
סו קונפאכירס : צילין אירס אי אי קואיפאלו איסטי זיזיס קון סאנטוסם אי פואידיאה אייליטום :
אסטי קי צינו צייזו דו דיאס אי זיל גואיסייו דייו סאנטוסם חלטום אי זיל סיינפו אייליטו אי
זיל ריינו אירידארון סאנטוסם : אנס דיטו לה חליונאנייה קוארטינה ריינו קוארטינו סירה אינלס
טיירס קי סי דינוודארס עאס קי טודום לום ריאס אי אפינארס טודה לה טיירה אי לה טריליארס
אי לה דינוניזארס : אי לום קואירטום דייו די אקיל ריינו דייו סו חליצאנטארלן אי
אורטו סי חליצאנטארס דיערס די איילום אי זיל סי דינוודארס עאס קי לום פרינירוס אי
טרים רייס ארס חלצארס : אי חלצארס אפארטי די זיל חלטו חלצארס אי סאנטוסם אינציסיס
אי פיינארס פור דינוודאר פלאזום אי ליי אי סירלן דודום חין סו עאנו אסטי סיינפו אי טייפוס
אי מיטאל די טייפוסם : אי פור גואיסייו פואי אפינארס אי סו פודיסטאניס חליון טירלר
פור דיסטרוזיר אי פור דיפירדיר אסטי זיל קאצו אי ריינו אי פודיסטאניס אי גראנדיז די לום
רייס דיצאטו די טודום לום סיינלום פואי דאדו חליונל סאנטוסם חלטום סו ריינו ריינו די סיינפרי
אי טודום לום סו דיסטודורים חליון סירצירלן אי חוטי דיסירלן : אסטי חקי קאצו די לום קוחס
יו דניאל ענגו ויט פיינאמיינטוסם סי חטורצירלן אי ויט קלאריראדיס סי דואודארון אי לם
קוחס חין וי קורלסין גוארדי :

סנהדרין

פרק חלק דף צ"ז ע"ב :

תניא רבי נתן אומר מקרא זה נוקב ויורד עד התהום פי עוד
חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב אם יתמהמה חכה לו
כי בא יבא לא יאחר לא כרבותינו שהיו דורשין עד עדין ועדין
ופלג עדין ולא כרבי שמלאי שהיה דורש האכלתם לחם דמעה
ותשקמו בדמעות שלישי ולא כרבי עקיבא שהיה דורש עוד
אחת מעט היא ואני מרעיש את השמים ואת הארץ [אלא]
מלכות ראשון שבעים שנה מלכות שניה תמישים ושתים
ומלכות בן פוזיבא שתי שנים ומחצה מאי ויפח לקץ ולא יכזב
אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יגתן תפח עצמן של
מחשבי קצין שהיו אומרים בזון שהגיע הקץ ולא בא שוב אינו
בא אלא חכה לו שנאמר אם יתמהמה חכה לו שמא תאמר
אנו מחזין והוא אינו מחכה תלמוד לומר לכן יחכה יהיה
לתגכם ולכן ירום לרחמכם וכי מאחר שאנו מחכים והוא מחכה
מי מעבב מדת הדין מעבבת וכי מאחר שמדת הדין מעבבת
אנו למה מחזין לקבל שכר שנאמר אשרי כל חוכי לו. אמר
אביי לא פחית עלמא מתלתין ושתא צדיקי דמקבלי אפי
שכינה בכל דרא שנאמר אשרי כל חוכי לו לז בגמטריא
תלתין ושיתא הוו איני והאמר רבא דרא דקמי קודשא בריך
הוא תמני סרי אלפי פרסאי הוא שנאמר סביב שמונה עשר
אלף לא קשיא הא דמסתבלי באיספקלריא המאירה הא
דמסתבלי באספקלריא שאינה מאירה. ומי נפישו כולי האי
ודאמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי
ראיתי בני עליה והם מועטים אם אלף הם אני ובני מהם אם
מאה הם אני ובני מהם אם שנים הם אני ובני מהם לא קשיא
הא דעיילי בבר הא דעיילי בלא בר אמר רב גדו כל הקצין
ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים ושמואל אמר

דיו לאבל שיעמוד באבלו בתנאי רבי אליעזר אומר אם ישראל
עושין תשובה נגאלין ואם לאו אין נגאלין אמר לו רבי יהושע
אם אין עושין תשובה אין נגאלין אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד
לדן מלך שגזרותיו קשות בהמן וישראל עושין תשובה ומחזירין
למוטב. תניא אידך רבי אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה
נגאלין שנאמר שובו בני ישראל אל ארפי משובתיכם אמר לו
רבי יהושע והלא כבר נאמר חנם נמפרתם ולא בכסף תגאלו
חנם נמפרתם בעבודה זרה ולא בכסף תגאלו לא בתשובה
ומעשים טובים אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע ולא כבר
נאמר שובו אלי ואשיבה אליכם אמר לו רבי יהושע והלא כבר
נאמר כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים
ממשפחה והבאתי אתכם ציון אמר לו רבי אליעזר והלא כבר
נאמר בשובה ונחת תושעון אמר לו רבי יהושע לרבי אליעזר
והלא כבר נאמר נה אמר יהוה גואל ישראל קדושו לבזה נפש
למתעב גוי לעבד מושלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו
אמר לו רבי אליעזר והלא כבר נאמר אם תשוב ישראל נאם
יהוה אלי תשוב אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר ואשמע
את האיש לבוש הפדים אשר ממעל למימי היאר וירם מיניו
ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים
והציון וככלות נפין יד עם קדש תכלינה כל אלה ושתק רבי
אליעזר. ואמר רבי אבא אין לך קץ מגולה מזה שנאמר ואתם
דרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאנו לעמי ישראל רבי
אליעזר אומר אף מזה שנאמר כי לפני הימים האלה שבר האדם
לא נהיה ושבר הבהמה איננה ליוצא ולבא אין שלום מן הצר
מאי ליוצא ולבא אין שלום מן הצר רב אמר אף תלמידי חכמים
שבתוב בהם שלום דכתיב שלום רב לאוהבי תורתך אין
שלום מפני צר ושמואל אמר עד שיהיו כל השערים כולן שקולין
אמר רבי חנינא אין בן דוד בא עד שיתבקש דג לחולה ולא
פוצא שנאמר אז אשקיע מימיהם ונהרותם בשמן אוליך וכתוב
בתריה ביום ההוא אצמיח קרן לבית ישראל אמר רבי חמא בר

יב

חנינא אין בן דוד בא עד שתכלה מלכות הנלה מישראל
שנאמר וכתת הנוללים במזמרות וכתוב בתריה בעת ההיא יוכל
שי ליהנה צבאות עם ממושך וממורט אמר זעירי אמר רבי
חנינא אין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל שנאמר
כי אז אסיר מקרבך עליי גאותך וכתוב והשארתי בקרבך עם
עני ודל וחסו בשם יהוה אמר רבי שמלאי משום רבי אלעזר
ברבי שמעון אין בן דוד בא עד שיכלו כל שופטים ושופטים
מישראל שנאמר ואשיבה ידי עליך ואצרוף פבור סיניך וגומר
ואשיבה שופטיך אמר עולא אין ירושלים נפדת אלא בצדקה
שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה אמר רב פפא אי
בטלי יהורי בטלי אמנושי אי בטלי דיני בטלי גזירפטי אי
בטלי יהורי בטלי אמנושי דכתיב ואצרוף פבור סיניך ואסירה
כל בדיליך ואי בטלי דיני בטלי גזירפטי דכתיב הסיר יהוה
משפטך פנה אויבך אמר רבי יוחנן אם ראית דור שמתמעט
והולך חכה לו שנאמר ואת עם עני תושיע וגומר אמר רבי
יוחנן אם ראית דור שצרות רבות באות עליו בנהר חכה לו
שנאמר כי יבא בנהר צר רוח יהוה נססה בו וסמיד ליה ובא
לציון גואל ואמר רבי יוחנן אין בן דוד בא אלא בדור שגלו
זכאי או כלו חייב בדור שגלו זכאי דכתיב ועמד כלם צדיקים
לעולם ירשו ארץ בדור שגלו חייב דכתיב וירא כי אין איש
וישתומם כי אין מפגיע וכתוב למעני אעשה אמר רבי אלכסנדר
רבי יהושע בן לוי רמי כתיב בעתה וכתוב אחישנה זכו אחישנה
לא זכו בעתה אמר רבי אלכסנדר רבי יהושע בן לוי רמי כתיב
וארו עם ענני שמיא כבר אינש אתי וכתוב עני ורוכב על חמור
זכו עם ענני שמיא לא זכו עני ורוכב על חמור אמר ליה שבור
מלבא לשמואל אמריתו משיח על חמרא אתי אשדר ליה
סוסיא ברקא דאית לי אמר ליה מי אית לך בר חזר גונגי רבי
יהושע בן לוי אשכחיה לאלהו דהוה קאים אפתחא דמערתא
דרבי שמעון בן יוחאי אמר ליה אתינא לעלמא דאתי ואמר
ליה אם ירצה ארון הזה אמר רבי יהושע בן לוי שנים ראיתי

וקול שלשה שמעתי אמר ליה אימת אתי משיח אמר ליה זיל
שייליה לדידיה והיבא יתיב אפיתחא דרומי ומאי סימניה יתיב
ביני עניי סובלי חלאים וכולן שרוי נאסירי בחד זימנא איהו שדי
חד ואסיר חד אמר דלמא מיבענא דלא איעבב אזיל לנביה
אמר ליה שלום עליך רבי ומורי אמר ליה שלום עליך בר לואי
אמר ליה לאימת אתי מר אמר ליה היום אתא לגבי אליהו
אמר ליה מאי אמר לך אמר ליה שלום עליך בר לואי אמר
ליה אבטחך לך ולאביך לעלמא דאתי אמר ליה שקורי קא
שקר בי דאמר לי היום אתינא ולא אתא אמר ליה הכי אמר לך
היום אם בקולו תשמעו שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קיסמא
אימתי בן דוד בא אמר מתירא אני שמא תבקשו ממני אות
אמרו לו אין אנו מבקשין ממך אות אמר להן לכשיפול השער
הזה ויבנה ויפול ויבנה ואין מספיקין לבנותו עד שבן דוד
בא אמרו לו רבי תן לנו אות אמר להן ולא בך אמרתם לי
שאין אתם מבקשין ממני אות אמרו לו ואף על פי כן אמר
אם בך יהפכו מי מערת פמייס לדם ונהפכו לדם בשעת
פטירתו אמר להם העמיקו לי ארוגי שאין כל הקל ודקל שבבבל
שאין סוס של פרסיים נקשר בו ואין לך כל ארון וארון שבארץ
ישראל שאין סוס מדי אוכל בו תבן אמר רב אין בן דוד בא
עד שתתפשט מלכות הרשעה על ישראל תשעה חדשים
שנאמר לבן יתגם עד עת יולדה ילדה ויתר אחיו ישובון על
בני ישראל אמר עולא ייתי ולא אחמיניה וכן אמר רבא ייתי
ולא אחמיניה רב יוסף אמר ייתי ואזכי דאתיב בטולא דכופיתא
דחמרי אמר ליה אבבי לרבא מאי טעמא אי לימא משום חבלו
של משיח והתניא שאלו תלמידיו את רבי אלעזר מה יעשה
אדם וינצל מחבלו של משיח יעסוק בתורה ובגמילות חסדים
ומר הא תורה והא גמילות חסדים אמר שמא יגרום החטא
בדרבי יעקב בר אידי דרבי יעקב בר אידי רמי בתיב הנה אנכי
עמך ושמרתך בכל אשר תלך וכתוב וירא יעקב מאד ויצר
לו שהיה מתירא שמא יגרום החטא בדתניא עד יעבור עמך

יהנה זו ביאה ראשונה עד יעבור עם זו קנית זו ביאה שניה
אמור מעתה ראויים היו ישראל לעשות להם גם בביאה שניה
בביאה ראשונה אלא שגרום החטא וכן אמר רבי יוחנן ייתי
ולא אחמיניה אמר ליה ריש לקיש מאי טעמא אי לימא משום
דכתיב כאשר יגוס איש מפני הארי ופגעו הדוב וסמך ידו אל
הקיר ונשכו גחש בא ואראך הוגמתו בעולם הוה בזמן שאדם
יוצא לשדה ופגע בו סנטר דומה כמי שפגע בו ארי נכנס לעיר
ופגע בו נבאי דומה כמי שפגעו דוב נכנס לביתו ומצא בגיו
ובגיו ביתו מוטלין ברעב דומה כמי שנשכו גחש אלא משום
דכתיב שאלו נא וראו אם ילד זכר מדוע ראיתי כל גבר ידיו
על חלציו ביולדה ונהפכו כל פנים לירקון מאי ראיתי כל גבר
אמר רבא בר יצחק אמר רב מי שגל גבורה שלו ומאי ונהפכו
כל פנים לירקון אמר רבי יוחנן פמליא של מעלה ופמליא של
מטה בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא הללו מעשה ידי והללו
מעשה ידי איך אאבד אלו מפני אלו אמר רב פפא היינו דאמרי
אינשי רהיש ונפיל תורא ואזיל ושדי ליה סוסיא באורייה אמר
רב גידל אמר רב עתידין ישראל דאכלי שני משיח אמר רב
יוסף פשיטא ואלא מאן אכיל להו חילק ובילק אכלי להו לאפוקי
מדרבי הלל דאמר אין משיח לישראל שכבר אכלוהו בימי
חזקיה אמר רב לא אברי עלמא אלא לדוד. ושמואל אמר
למשה ורבי יוחנן אמר למשיח מה שמו דבי רבי שילא אמרו
שילח שמו שנאמר עד כי יבא שילח דבי רבי ינאי אמרי ינון
שמו שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו דבי רבי חנינה
אמרי חנינה שמו שנאמר אשר לא יתן לכם חנינה ויש אומרים מנחם
בן חזקיהו שמו שנאמר כי רחם מפני מנחם משיב נפשי רבגן
אמרי חיוורא דבי רבי שמו שנאמר אכן חליינו הוא נשא
ומכאובנו סבלם ואנחנו חשבנוהו נגוע מכה אלהים ומענה אמר
רב נחמן אי מן תייא הוא כגון אנא שנאמר והיה אדירו ממנו
ומושלו מקרבו יצא אמר רב אי מן תייא הוא כגון רבינו תמרוש
אי מן מתיא הוא כגון דגיאאל איש תמורות:

אמר רב יהודה אמר רב עתיד הקדוש ברוך הוא להעמיד להם דוד אחר שנאמר ועבדו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם הקים לא נאמר אלא אקים אל רב פפא לאביי והקתיב ודוד עבדי נשיא להם לעולם בגון קיסר ופלגו קיסר דרש רבי שמלאי מאי דכתיב הוי המתאווים את יום יהוה למה זה לכם יום יהוה הוא השף ולא אור משל לתרגול ועטלף שהיו מצפין לאור אמר ליה תרגול לעטלף אני מצפה לאורה שאורה שלי היא ואתה למה לך אורה והיינו דאמר ליה ההוא מינא לרבי אבהו אימתי אתי משיח אמר ליה לכי תפי להו חשוכא להנהו אינשי אמר ליה מילט קא לייסת לי אמר ליה קרא בתיב בי הנה החשף יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח יהוה ויכבודו עליך יראה תניא רבי אליעזר אומר ימות המשיח ארבעים שנה שנאמר ארבעים שנה אקוט בדור רבי אלעזר בן עזריה אומר שבעים שנה שנאמר ויהי ביום ההוא וגשפת צור שבעים שנה בימי מלך אחד איזהו מלך מיוחד הוי אומר זה משיח רבי אומר שלשה דורות שנאמר ויראה עם שמש ולפני ירח דור דורים רבי הלל אומר אין להם משיח לישראל שקבר אכלוהו בימי חזקיה אמר רב יוסף שרי ליה מריה לרבי הלל חזקיה אימת היה בבית ראשון ואלו זכריה קא מתנבי בבית שני ואמר גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלם הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות תניא אידך רבי אליעזר אומר ימות המשיח ארבעים שנה בתיב הקא ויענף וירעיבך ויאכילך וכתוב התם שמחנו בימות עניתנו שנות ראינו רעה רבי דוסא אמר ארבע מאות שנה בתיב הקא ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה וכתוב התם שמחנו בימות עניתנו רבי אומר שלש מאות וששים וחמש שנה כמנן ימות החמה שנאמר כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה מאי יום נקם בלבי אמר רבי יוחנן ללבי גליתי לאברי לא גליתי רבי שמעון בן לקיש אמר ללבי גליתי למלאכי השרת לא גליתי תני אבימי בריה דרבי אבהו ימות המשיח לישראל שבעת אלפים שנה שנאמר

כמשוש חתן על בלה ישיש עליך אלהיך אמר רבי יהודה אמר שמואל ימות המשיח כמיום שנברא העולם ועד עכשיו שנאמר כימי השמים עד הארץ רב נחמן בר יצחק אמר כימי נח עד עכשיו שנאמר כי מי נח זאת לי אשר גשבעתי אמר רבי הויה בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים בלם לא נתנבאו אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים וזולתה יעשה למחנה לו ופליגא דשמואל דאמר שמואל אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכות בלבד ואמר רבי הויה בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים לא נתנבאו אלא לבעלי תשובה אבל צדיקים גמורים עין לא ראתה אלהים וזולתה ופליגא דרבי אבהו דאמר רבי אבהו אמר רב מקום שבעלי תשובה עומדין שם צדיקים גמורים אינן עומדין שם שנאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב ברישא רחוק וקרוב מאי רחוק רחוק דמעיקרא ומאי קרוב קרוב דמעיקרא ודהשתא ורבי יוחנן אמר לרחוק שהוא רחוק מעבירה קרוב שהוא קרוב לעבירה ונתרחק ממנה אמר רבי הויה בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים בולן לא נתנבאו אלא למשיח בתו לתלמיד חכם ולעושה פרקמטיא לתלמיד חכם ולמהנה תלמיד חכם מנכסיו אבל תלמידי חכמים עצמן עין לא ראתה אלהים וזולתה מאי עין לא ראתה אמר רבי יהושע בן לוי זה יין המשמר בעגביו מששת ימי בראשית ריש לקיש אמר זה עדן עין לא ראתה מעולם ואם תאמר אדם היכן דר בגן ואם תאמר גן הוא עדן תלמוד לומר ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן:

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון קם רבי שמעון בפלגו ליליא למלעי
באורייתא קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה פתח רבי שמעון ואמר כאל
תערוג על אפיקי מים בן גפשי תערוג אליך אלהים האי קרא אוקמוה חבריא
זכאין אינון ישראל דקדשא בריך הוא יתב לן אורייתא קדישא ואוריית לן
גשמתין קדישין מאתר קדישא בגין למעבד פקודיו ולאשתעשעא באורייתא. דכר
מאן דאשתעשע באורייתא לא דחיל מכלא דכתיב לגלי הוורתך שעשועי אז
אבדתי בעיני. מאן אינון שעשועי אורייתא דאורייתא שעשועים אקרי דכתיב
ואהיה שעשועים יום יום. ודא הוא דמנינן קדשא בריך הוא אתי לאשתעשעא
עם צדיקיא בגנתא דעדן מאי דאשתעשעא בגין למחדי בהו. דמנינן זכאין אינון
צדיקיא דכתיב בהו אז תענג על יי בגין לאתענגא מההוא שקוי דנחלא
כמא דאת אמר והשביע בצחצחות גפשיה. כביכול קודשא בריך הוא משתעשע
בהו מההוא שקוי דנחלא דמחענגי בהו צדיקא ועל דא אתי לאשתעשעא עם
צדיקיא. וכל מאן דאשתדל באורייתא ובי לאשתעשעא עם צדיקא מההוא
שקוי דנחלא. תאנא כאל תערוג על אפיקי מים. דא כנסת ישראל כמא דאת
אמר אילותי לעזותי חוששה. תערוג על אפיקי מים ודאי לאשתקא משקוי
דמבוג דנחלא על ידי צדיק. תערוג כמא דאת אמר לערוגת הבושם. בן
גפשי תערוג אליך אלהים לאשתקא מנך בעלמא דין ובעלמא דאתי. מבוגי
בחלא מאן אינון מבוגי חד לעילא דכתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן
וגומר ומתמן נגיד וגפיק ומשקי גנתא וכל אינון נחלין נגדין ונפקין ומתבגשין
בתרי מבוגין דאקרון נצח והוד ואלין אקרון אפיקי מים בההוא דרגא דצדיק
דנפיק ונגיד מניה ומשפקא גנתא בגין כך איל וצבי פחדא משתכחי עטרות ויסוד
צדיק וצדק. תאנא כתיב קור יי יחולל אילות אילות כתיב חסר דא אילות
השדה דתניא בפלגות ליליא בשעתא דקודשא בריך הוא עאל לגנתא דעדן
לאשתעשעא עם צדיקיא האי קול נפיק וכאיב כל אנון אילתא דסחרני פורסייא
יקריא קדישא דתא הוא דכתיב ששים גבורים סביב לה דבר אחר יחולל אילות
כמיה דאת אמר חוללה ידו נחש פריח ויחשף יערותו כמיה דאת
אמר ביערת הדבש וכתיב אכלתי יערי עם דבשי ונגקא להו פאמא
דינגקא לבנין אמר ליה רבי אבא גפשי אויתיה בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך
אויתיה אותך מפעי ליה. אשחרך ישחרך מפעי ליה אמר ליה הא אוקמוה
כמיה דאת אמר אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש תא חוי גפשא ורוחא
אשתמודע (ס"א אשתעי) (ס"א אשתדפי) פחדא לעלמין תנא פריחנא שליתא
דבעי בר גש למפלח לקדשא בריך הוא כמיה דתנינן ואתבך את יי אליה
וגומר די רחיים ליה לקדשא בריך הוא רחומותא דגפש ממש ודא הוא רחומותא
שליתא רחומותא דגפשיה ורוחיה כמיה דאתבדקו אלין בגופא וגופא רחיים
לון. כד יתבדק בר גש לנחמא ליה לקדשא בריך הוא רחומותא דגפשיה

ורוחיה

ורוחיה לאדבקא ביה דתא הוא דכתיב גפשי אויתיה בלילה כלומר גפשי ממש
אף רוחי בקרבי אשחרך אתבדקא כך פרחימותא סגיא. בלילה דבעי בר
גש מרחימותא דקדשא בריך הוא למיקם בכל ליליא לאשתדל לא בפולחניה עד
דיתער צפרא ויתמשך עליה חושא דחסד. דתניא זכאה חולקיה דהווא בר
גש דרחימותא דא רחיים ליה לקבדה וחי אינון זכאי קשוס דמרחמין
ליה לקדשא בריך הוא הכי דעלמא מתקיימא בגניהון ושלטין על כל גידין
קשין דבעי לא ותתא בגין דיתקיים עלמא בגניהון. תאנא הווא זכאה דאתבדק
ברוחיה ונפשיה לעיקא במלכא קדישא ברחימותא דקרא יאות שלישי פארעא
דלתתא וכל מה דגור על עלמא אתקיים. מנא לן מאהו דכתיב חי יי אשר
עמדתי לפניו אם יהיו השנים האלה של ומטר פי אם לפי דברי. תא
חוי בשעתא דאתין גשמתין קדישין מעילא לתתא ואינון זכאי עלמא משלפי
להו ממלכא ומטרונתא זעירין אינון דבההיא שעתא דנחית קיימא קמי מלכא
דערותא דמלכא לאסתפלל בה כמיה דאוקימנא. בשעתא דנשיב קדשא בריך
הוא רחמא בכל חילא וחילא דשמיא פלהו חילין אתעבדו וקיימי בקיימיהו
דקרא הוא דכתיב וברוח פיו כל צבאם ומניחו אתעכבו עד דקדשא בריך הוא
אחית להו לתתא ותאנא מיומא דאתברי עלמא קיימי קמיה דקדשא בריך הוא
ואתעכבו עד דמטא זמנא לאתתא לון פארעא ואלין שלישי לעילא ותתא דתא
הוא דכתיב חי יי אשר עמדתי לפניו אשר אני עומד לא כתיב אלא אשר
עמדתי. לבתר אהדר לאתריה וסליק לאדריה ואינון אחרנין לא סלקין עד
דימותון בגין דלא קיימו קודם לכן פאינון אחרנין ובגין כך אליהו אתעביד
שליחא מלאכא לעילא ואלין דמתבדקן יתיר למלכא. אשפחנא בספרא דקמא
דאדם דכל רוחין קדישין דלעלא עבדין שליחותא וכלהו אחיין מאתר חד
דגשמתהון דצדיקא מתרי פרגין דכלילין כחד ובגין כך סלקין יתיר ודריהון
יתיר וחי הוא וכל אינון דהו סמירין תמן נחתו וסליקו פתייהון בגין חנוך
דלא אשתפח ביה מיתא והא אוקימנא מלה דא פתנוך ואלהו ותאנא מאה
ועשרין והמש אלף פרגין לגשמתהון דצדיקא סליקו ברעותא עד לא אתברי עלמא
דקב"ה מזמנא להו בעלמא דין בכל דרא ודרא וסלקין וטאסין עלמא ומתקשרין
בצורא דחי וזמין קדשא בריך הוא לחדמא עלמא בהו. עליהו כתיב פי
כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגומר:

פרשת ויקרא דף כא

פתח רבי חייא ואמר למנצח על אילת השחר מזמור לחד. מאן אילת השחר
דא כנסת ישראל דאקרי אילת אהבים ויעדת חן וכי אילת השחר ולא
כל יומא אלא אילת מההוא אתר דאקרי שחר כמיה דאת אמר בשחר נכון
מוצאו. ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא. דהא לא אמר כנסת ישראל
דא משמע דכתיב על אילת השחר תא חוי בשעתא דנמשא דמליא
פתחין סתימין דעלא ותתא משתכחי (ס"א משתכחי) וכך אינון רחיקין מתעדין
ואליון ושטאן כל עלמא וסתדין על גופי בני נשא וסכרי לאתבדיהו וקערייהו

וחמאי

סדר ליל שביעי של פסח

וחמא דיוקנא דמלכא קדישא ומספסו דהא אתקפו בערסיהו במלי דשמיא
קדישא ובני נשא נשמתייהו סלקין כל חד וחד בדחיו ליה והא אוקמוהו זבא
חולקהו דצדיקא דנשמתייהו סלקין לעילא ולא מתעבבי באתר אהרא דלא
אצטריך. כד אתפלג ליליא כרוזא קאים וקרין ופתחין פתוחו בדין רוחא חד
דסטר צפון אתער ואקיש בכנור דדור ומנגן מאליו ושכחת למלכא קדישא
דקוב"ה משתעשע בצדיקא בננתא דעדן זבא חולקהו מאן דאתער פתחיה זמנא
ואשתדל באורייתא וכד מאן דקאים ביהווא זמנא ואשתדל באורייתא אקרי סביריה
דקודשא בריך הוא ובנסת ישראל ולא עוד אלא דאלין אקרון אחים ורעים ליה
דכתיב למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך ואקרון חברים דכתיב חברים
מקשיבים לקולך. כד אתי זמנא כרוזא קאים וקרין ופתחין דסטר דרוקא
אתפתחו ומתערין פוכבים ומזוזות ופתחין דרחמי אתפתחו ומלכא יתיב וקפיל
הושבחון בדין פנסת ישראל נטלין לאינן מילין וסלקין וכל אינן חבירים
אחדין בנדפסיהו ומלתייהו אתיין ושריין בחיקא דמלכא בדין פקוד מלכא
למכתב כל אינן מילין ויבסרא בתיבו פל אינן בני היכליה וחוסא
דחסד אתמשך עליהו דמהווא חוסא אתער בר נש בעטרא דמלכא
ומניה דחלין עלאי ותתאי הוא עאל בכל תרעי מלכא ולית מאן דימחי
בידיו. ואפילו בזמנא דמריהו דיינא קיימין למידן עלמא לא דיינן
עליה דינא בגין דהא אתרשים ברשימו דמלכא דאשתמודע דאיהו מהיכלא
דמלכא ובגין דא לא דיינן עליה דינא. זבא חולקהו דצדיקא דמשתדלי
באורייתא וכל שפן בזמנא דמלכא תאיב על מלי דאורייתא. תא חזי רזא דמלה
לא קיימא פנסת ישראל קמי מלכא אלא באורייתא דהא כל זמנא דישאל
בארעא אשתדלו באורייתא פנסת ישראל שראת עמהון. כד אתבטלו
ממרי דאורייתא לא יכלא לקיימא עמהון שעשא חדא. בגיני פך בשעשא
דכנסת ישראל אתערת לבני מלכא באורייתא אתקוף חיקא דמלכא קדישא חדי
לקבלא לה וכל זמנא דכנסת ישראל אתת לקמי מלכא באורייתא לא
אשתפח עמה פביכול תשש חילאה ווי לאינן דמחלשין חיקא דעילא
בגיני פך זכאין אינן דמשתדלי באורייתא וכל שפן פתחיהו שעשא
דאצטריך לאשתתפא בה בכנסת ישראל כהן קודג"ה קארי עליה ויאמר לי
עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. רבי יוסי פתח ואמר משא דומה אני
קודא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מליל הא קרא אוקמוהו חבירא
בכמה אתר אבל משא דומה כל זמנין דישאל אשתתפחו בגלותא אתידע זמנא
דלא אתגליא ולא אתידע פאינן אחרנין. קודשא בריך הוא אמר אלי קודא
משעיר קרא שמענא בגלותא דשעיר אינן דרחמי בנייהו אנון דשכבי דשפרא
ומאי אמרי שומר מה מלילה שומר מה מליל אינן תבעין לי על מסרונייתא
מה עבדית מן מסרונייתא דילי כהן קודשא בריך הוא בניש לפמליא דכיה
ואמר חמו בני רחימי דאינן דחיקין בגלותא ושבקין צערא דילהון ומבעין לי
על מסרונייתא ואמרי שומר אנן דאקרי שומר אן הוא שמירה דילך אן הוא
שמירה דביתך. מה מלילה מה עבדת מלילה. הכי נשרת לה. מה מליל. דהא

לזמנין

סדר ליל שביעי של פסח

מז

לזמנין אתקרי לילה ולזמנין אתקרי ליל הדא הוא דכתיב ליל שמורים הוא
וכתיב הוא הלילה הזה. בדין קודשא בריך הוא אתיב לון הא שמירה דידי
אשתתב דהא אנא זמין לקבלא ולאשתתבא כהדא הדא הוא דכתיב אמר
שומר שהוא דגמיר ביתא אתא בקר וגם לילה דהא בקדמיתא אסתלק לעלא
לעילא וסליק להווא בקר דאודמן ביה תדירא. השמא אתא בקר. דא זמין
לאשתתבא בלילה. וגם לילה הא זמינא היא אכר בנינכון אתעבב. ואי אתון
בעאן דא על מה אתון מתעבבי. שוכו. שוכו בתשובה בדין אתיו אתו לנכאי
וגהני ללא במרורא דהא וכולנא נתוב לאתדנא דהא הוא דכתיב ושב " אלתיך
אר שבותך והשיב לא נאמר אלא ושב תרין ושב הכא. אלא חד דכנסת
ישראל וחד לקודשא בריך הוא דהא הוא דכתיב ושב " אלתיך את שבותך
ושכ וקבצך מפל העמים :

פרשת ויקהל דף רי"ט ע"ב

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה הווי יתבי ליליא חד ולעאן באורייתא אמר רבי
אלעזר לרבי שמעון אבוי הא פתיב ואל האשה אמר הרבה ארבה
עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אשך משוקתך וגומר ואוליפנא דדא
איהו רזא עלאה תיבא לתפא אבל איהו בגונא דלעילא מאי אפא למימר.
פתח רבי שמעון ואמר כאיל תערוג על אפיקי מים וגומר. האי קרא אוקמוה
אבל תיה חדא אית בעלמא ואיהי שלמא בשלמנא על אלה מפתחון בכל זמנא
ואיהי נוקבא ותיאובתא דילה תדיר על אפיקי מים למשתיה וקאתרווא
מצחותא דכתיב כאיל תערוג על אפיקי מים הכא אית לאסתכלא בקדמיתא
כתיב כאיל ולא כתיב כאילת ולבחר תערוג ולא כתיב יערוג. אבל רזא דא דכר
ונקבא כהדא דהא לאפרישא לון וחד איהו דלא אצטריך לסלקא דא מדא אלא
פרויהו כהדא והאי נוקבא תערוג על אפיקי מים ואיהי מתעברא מן דכורא וקשי
עלה דהא על דינא קיימא ונד אוילדת קוביה זמין לה חד חויה עלאה ברבא
ואתי ונשוד לבני הווא אתר ואולידת ורזא דא הרבה ארבה עצבונך והרונך
בגין דאיהי מתחלחלא בכל יומא ובעציבו על עובדין דעלמא. בעצב דא רזא
דחויא דעציב אנפיהון דעלמא. ואל אשך משוקתך כמה דאת אמר כאיך תערוג על
אפיקי מים. והוא ימשיך בך הא אוקימנא רזא דאיהו שליט עלה וכל דא למח
בגין דאמרה סיהרא כמה דתנינן ובגין כן אוערת גהוראה ואוערית שלמנה
ולית לה רשו מנרקה פר כד יתבין לה חילא בעצב תלדי בנים כמה דאוקימנא.
ואי תימא אמאי אצטריך הווא לזא אלא דא פתח ארתא לנחתא כל אינן
נשמתיין בעלמא דאלמלא לא פתח אוריחין לנחתא לתפא לא שרי בגוה דבר
נש מה כתיב לפתח חסאת רובין מאי לפתח דהווא פתח דאתעתדא לאולדא
לאפקא נשמתיין לעלמא איהו קאים לגבי הווא פתח וכל אינן נשמתיין
דאצטריכו לנחתא בגופין קדישין לא קאים איהו להווא פתח ולית ליה רשו
פניהו נשמתיין ואי לאו הא חויה נשיך ואסתאב הווא גהר ולא איהו נשמתיין
דאתדכיא והכא איהו רזא עלאה בעצב תלדי בנים רזא דא גחש דהא עמיה

Krie moed Tom I

אולידת

סדר ליל שביעי של פסח

אולידת גשמתין בגין דדא איהו על גופא דדא על גשמתא ותרויהו דא פדא דא נקיש גשמתא דדא נקיש גופא דמינא דא חויה לאולדא כל אינון גופין עד דלא ייתי זמנא דיליה דדא הוא דכתיב במסרם פחיל ילדה זמנא דחויא לאולדא בז' שנין ודכא בשית מה דלאו איהו זמניה ובהווא זמנא דאולידא לון מהווא לידה זמנת דכתיב בלע הזמנת לגצח וכתיב יחיו מתיך נבדתי יקומון אמר רפי שמעון כהווא זמנא דיתערון מתי עלמא ויתעדרון בארעא קדישא יקומון חיילין חיילין פלדי על ארעא דגליל בגין דתמן זמין מלכא משיחא לאתגלאה מכל אתריהו ולא תברא ביג עממיא כמה דאת אמר וכל נחלו על שבר יוסף ואמאי יקומון תמן בגין דאיהו חולקיה דהווא דאשפוי בארונא דכתיב וישם בארון במצרים ולבית אהקבר בארעא קדישא דכתיב ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם ודא איהו דקאים בקיומא דברית יתיר מכולא ובהווא זמנא דיתערון חיילין פלדי פלדי וזכו דא לחולק אבדתהון ודא לחולק אבדתהון דכתיב ושבתם איש אל אחותו וישתמדעון דא לדא זמן קדישא דא קדישא לכל חד וחד לבושי מרקמן וייתון וישבתון למארהון פירושלם ויתחברון תמן אכלוסין אכלוסין וירושלם ויתמשך לכל ספרין יתיר ממה דאתמשך בד אתחברו תמן בגלותא כיון דיתחברון וישבתון למריהון קודשא בריך הוא יתיר עמהון דדא הוא דכתיב ובאו ורגנו במרום ציון ולבית ונהרנו אל טוב יי וגומר כל חד וחד לחולקיה וחולק אבתהווי ואסתמתהון הישראל תהא עד רמתא דרמה ותמן ילפון אורייתא ודא אוקמיה וכתיב הקיעו ורגנו שוכני עפר וגומר :

פרשת אחרי מות דה נז

ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן ואל יבא בכל עת אל הקדש וגומר רבי שמעון פתח ואמר כל הנחלים הזלכים אל הים והים איננו מלא וגומר אמר רבי שמעון תורהני על בני עלמא דהא לית להו עינין למחוי ולבא לאשגחא ולא ידעין ולא שוין לבייהו לאשתכלא ברעיותא דמריהון היך ניימי ולא מתערי משגתייהו עד לא ייתי ההוא יומא דחפי עליהו חשוכא וקבלא ויתבע ההוא מארי דסקדונא חושבנא מנייהו וברוזא כל יומא קארי עליהו ונשמתהון אסתידת בהון בכל יומא וזיליא אורייתא ראמת קאלין לכל עבר מכהות ואומרת עד מתי פתאים תאחבו פתי מי פתי יסור הנה הסר לב ואמרה לו לכו לחמו בלחמי ושתינו ביין מסכתי ולית מאן דירכי אודניה ולית מאן דיתער לביה תא חזי זמינן דרי בתראי דיתון דיתנשי אורייתא מביעיהו וחכימי לבא ותכנשו לאתריהו (ס"א לאדרא קדישא) ולא ישמכח מאן דסגיר ופתח ווי להווא דדא ומפאן ולהלאה לא יהא דדא פדרא דא עד דדא דיימי מלכא משיחא ומנדעא ותער בעלמא דכתיב פי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם תא חזי פתיב ונהר יוצא מעדן ותנינן מה שמייה דהווא נהר הא אוקימנא

סדר ליל שביעי של פסח

ויבל שמייה דכתיב ועל ויבל ישלח שרשיו ובספרא דרב המנונא סבא חיים שמייה דמתמן גפקין חיים לעלמא ואינון אקרין תיי מלכא והא אוקימנא ההוא אילנא רבא ומקישא דמזון לכולא ביה אקרי עץ חיים אילנא דנטע שרשיו באינון חיים וכולא הוא שפיר ותאנא ההוא נהר אפיק נחלין עמיקין במשח רבוות לאשקאה גנתא ולרוואה אלנין וגמיעין דכתיב ישבעו עצי יי ארזו לבנון אשר נטע ואינון נחלין נהרין ואתמשכון ומתפנשוין בתרין קיימין סמכין ואינון ברייתין קרינן להו יבין ובוטו ושפיר ומתמן גפקין כל אינון נחלין ושריין לון בחד רבנא דאקרי צדיק דכתיב וצדיק יסוד עולם וכלהו אילין ומתכנשוין להווא אתר דאקרי ים והוא ימא דתכמתא דדא הוא דכתיב כל הנחלים הזלכים אל הים וגומר ואי תימא דדא מוט לאתר דא ופסקין ולא תייבין לבתר כתיב אל מקום שהנחלים הזלכים שם הם שבים ללכת בגין דהווא נהרא לא פסיק לעלמין הם שבים לאן אתר שבים לאינון תרין קיימין נצח וחד ללכת פהאי צדיק לאשפחא ברכאן וחדו והיינו רוא דתנינן לותין זה יצרת לשחק בו דדא צדיק כלם אקרי ישברון לתת אכלם בעהו מאן עתו דא עתו דצדיק דא מטרונתא דאקרי עתו דצדיק וגנין בן כלהו מחכאן להאי עתו כדהו דאתנן לתמא מאתר דא אתנן ורוא דא אוקימנא עיני כל אקרי ישברון וגומר כמה דאוקימנא תא חזי בשעתא דהאי כל מבשם לעתו ומתחבריה עמיה כדהו עלמין כדהו פלדי עלמין בברכאן פדון שלמא אשתכח בעקאי ותתאי וכד גרמין חייבי שלמא דתמן לא אשתכחו ברכאן דאנון נחלי ונקא האי עת מסטרא אתרא פדון דינון מתערין בעקמא ושקמא לא אשתכח וכד בעאן בני עלמא לאתברכא לא יכלין אלא על דא דבהנא בגין דיתער פתרא דיקיה ויתפרך מטרונתא וישתכחו ברכאן כפדהו עלמין :

פרשת ויקרא דה ו

רבי אחא הנה אויל בארחה ונהו עמיה רבי יהודה עד דהו אזלי אמר רבי יהודה הא דתנינן בתולת ישראל בתולה דאתפרכא מן שבע דאקרי בת שבע ואוקמיה בכמה אתר ובתולה דתמא ירתא שבע פרכות בגינה והא דכתיב ואתה בין אדם שא קינה על בתולת ישראל ודאי עליה אתמר על כנסת ישראל ודא קשיא מפלא דכתיב גפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל והאי דקאמרי כדהו חבריא במלא דא שפיר הוא אכל אי פרשטא אתמר באורח גחמה הוינן אמרי הכי אכל בהאי קינה אתמר והא קרא אויבה הכי אמר ליה ודאי הכי הוא והא הוה קשיא לי והווא מלה יתיר מפלא ואתינן לגבי דרבי שמעון בחשוכן אנפין אמר לי מחיוו דאנפך אשתמדע מה דבלכך אמנא ליה דאי דאנפי ול שוין אמר לי אימא לי מלך אמנא ליה כתיב גפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל מאן דאית ליה ריגזא פדביתהו תפקא מגיה לא תהדר לעלמין אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה אמר לי ולא סגי לך מה דאמרו כלהו חבריא אמנא הא שמענא מלייהו דהוא מרחמי ולא מתנישכון בקבאי אמר כל מה דאמרו חבריא פלא שפיר ויאות אכל ווי לדרא בד רעין לא

משפכחין וענא אולין ולא ידעין לאן אתר אולי לא לימינא ולא לשמאלא
נדאי קרא בעיא למנדע וכלהו גליין לאינן חקון דארקא דארקא באורח
קשוש תא חזי בכלהו גלותא דגלו ישראל כפלהו שוי זמנא וקצא ובכדהו
הו ישראל תיבין לקודשא בריך הוא ובתולת ישראל הנת תבתא לאתרהא
בדהוא זמנא דגזר עלה. והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי דהא היא לא
חיתוב הכי בזמנין אחרנין והאי קרא אוכח דכתיב נפלה לא תוסיף קום
בתולת ישראל נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתיב מתל למלכא דרגו על
מטרוניתא ואשדי לה מהיכליה לזמנא ידעא. כד הנה מטי ההוא זמנא מיד
מטרוניתא הות עאלת ותבת קדם מלכא וכן זמנא חד ותרין ותלת זמנין
לזמנא בתרייתא אתרחקת מהיכרא דמלכא ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא
רחיקא אטר מלכא האי זמנא לאו הוא בשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכא
אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואחבע עלה. כד מטא לגבה חמא לה דתנת
שכיבת לעפרא. מאן חמה יקרא דמטרוניתא בההוא זמנא ובעותין דמלכא
לקבלה עד דאחיד לה מלכא בידוי ואוקים לה ואייתי לה להיכליה ואומי לה
דלא יתפרש מינה לעלמין ולא יתרחיק מינה: כד קדשא בריך הוא כל זמן
דכנסת ישראל בגלותא כד הנה מטי זמנא היא אתיאת ותרית קמי מלכא
והשתא בגלותא דא לאו הכי אלא קודשא בריך הוא יחיד בידהא ויוקים לה
ויתפיים בהדה ויתיב לה להיכליה ותא חזי דהכי הוא דהא כתיב נפלה לא
תוסיף קום ועל דא כתיב ביום ההוא אקים את סבת דוד הנפלת היא לא
תוסיף קום בזמנין אחרנין אבל אנא אוקים לה ועל דא כתיב ביום ההוא אקים
את סבת דוד הנפלת אני אקים את סבת דוד מאן סבת דוד דא בתולת ישראל
הנפלת כמה דכתיב נפלה ודא היא יקרא דבתולת ישראל ותושבתא דילה
ודא אוליפנא בההוא שעתא. אמר רבי יהודה ודאי מלילתא על לבאי אתישבא
ודא ברירו דמלה ואולה האי כמלה דדא דשמענא ושכחנא והשתא רוחנא
דה. דתנינן אמר רבי יוסי זמנין קודשא בריך הוא לאכרזא על כנסת ישראל
ויימא התנערי מעפר קומי שכי ירושלם כמאן דאחיד בידא דחכריה ויימא
התנערי קום כד קודשא בריך הוא יחיד כה זמנא התנערי קומי אמר ליה
רבי אחא וכן כל אינון בני היכלא דמלכא בלישנא דא פתחין דדא הוא דכתיב
קומי אורי כי בא אורח הא מלכא הכא נדאי כדן הוא יקרא דילה וחדוותא דפלא
כד מלכא אתפיים בהדה כתיב ותבא בת שבע אל המלך החדרה כנוונא דא
בכל אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא וקמת קמיה דדא הוא דכתיב ותבא
לפני המלך והעמוד לפני המלך אבל בזמנא דא לאו הכי אלא מלכא יתיב
לגבה ויתפיים בהדה ואתי לקבלה דהא הוא דכתיב הנה מלכא יבא לך ודאי
ולא את לגביה. יבא לך לפייסא לך יבא לך לאקמא לך יבא לך לאשלתא
לך בכלא יבא לך לאעלאה לך להיכליה ולא דוונגא עמד וזוגא דעלמא כמה
דאת אמר וארשמיד לי באמונה:

פרשת שמות דף ז ע"א

פתח ואמר משא מצרים הנה יי רוכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי
מצרים מפניו תא חזי כל מלכין דעלמא וכל עמין דעלמא לא חשיבי
בלום קמי קודשא בריך הוא דכתיב וכל דארי ארעא פלא חשיבין וכמצבייה
עבד בחיל שמיא. והכא במצרים אף על גב דכל אינון גבוראן ודרשא מרמא
כלי קודשא בריך הוא במצרים. מה כתיב הנה יי רוכב על עב קל ובא מצרים
מאי שנא בכל עמין דעלמא דלא הנה הכי דהא קודשא בריך הוא גזר גזירה
ואתעביד והכא איהו אתא דכתיב ובא מצרים. וכתיב ועברתי בארץ מצרים
אני יי אלא בגין דמלכא הנה אחי לאפקא למטרוניתא דהות ממן ובגין יקרא
דמטרוניתא הנה אחי ועל דא הנה קודשא בריך הוא כפי ביקרה ואתי לגבה
לאקמא לה ולמיהב לה. דא ולקמא לה כמה דזמנין קודגיה למעבד בסוף
גלותא דאדום. אמר רבי ייסא אי הכי דבגין דמטרוניתא הנה הא בגלותא דככל
מטרוניתא ממן הות אמאי לא הנה כד אמר ליה הא תנינן דתמאה גרים דנטלו
גשים נכריות ואילו ברית קיימא קדישא פרשותא אחרא ובגין כד אתאכידו
מנהון נסין ואתון דאתחוו למעבד להו מה דלא הנה הכא בגלותא דמצרים
דכלהו הווי שבטי יה בני ישראל עאלו בני ישראל נפקו בגלותא דאדום כפי
קודשא בריך הוא לאתיקרא בעלמא ולמיתי איהו לאקמא למטרוניתא ולגער
דה מעפרא ווי למאן דיערע ממן קמיה בשעתא דיימא התנערי מעפר קומי
שכי ירושלם התפתחי מוסרי צוארך מאן הוא מלכא ועמא דיקום קמיה.
ונעו ארזי מצרים מפניו אלילי מצרים כאו על אבנין ואעין אתמר אלא על
כל אינון דרגין ממנין עלאין ועל אינון פולחנין תתאין דלהון ובכל אתר דגלו
ישראל קודשא בריך הוא כפי עליהו ואתקביל מאינון עמין. מה חזי מה
כתיב כה אמר יי מצרים ירד עמי בראשונה לגור שם ואשור באפס עשקו.
תורעמא דאתרעם קודשא בריך הוא על אשור ואמר חמו מה עבד לי אשור
דהא מצרים דאנא עבדית בהו כל אינון דינין ועמי אינון נחתו ממן לדיירא
ביניהון וקברום מצראי ביניהו ויחבו לון שפר ארעא ארץ גשן ואף על גב
דאשקו לון בגלותא לא אעדו ארעא מנהון דכתיב כק בארץ גושן אשר שם
בני ישראל וגומר ומיטב ארעא דמצרים הנה דכתיב במיטב הארץ בארץ
רעמסס ותו דלא אעדו מדלהון בלום דכתיב וממקנה בני ישראל וגומר ועם
כל דא אתדנו בכמה דינין אבך אשור באפס עשקו. אמר לון בארעא דסייפי
עלמא ונטל לון ארעא דלהון. ומה מצראי דעבדו כל הגי שבאן לישראל
אתדנו בכל אינון דינין אשור נאדום ושאר עמין דמעיקון לון וקמדין לון ונטלון
לון ממונהון על אחת כמה וכמה דקודשא בריך הוא כפי ליקרא שמייה עליהו
דכתיב ותתגדלתי ותתקדשתי ונדעתי. התם במצרים במלכא חד והכא בכל
מלכין דעלמא. רבי שמעון זקף ידוי ובכה ואמר ווי מאן דיידימן בההוא זמנא
ונפאת הויקיה מאן דיידימן וישתפח בההוא זמנא ווי מאן דיידימן בההוא זמנא
בגין דכד יתי קודשא בריך הוא לפקדא לאיילתא יסתבל מאן אינון דקיימין
בהדה בכל אינון דמשפתחי עמה בכל עובדוי דכל חד וחד ולא ישפתח

ובאי דכתיב ואביש ואין עוזר. וכמה עקתין על עקתין לישראל. ובאה מאן
דיזמן וישתפח בהווא זמנא פגין דהווא דיתקיים בהווא זמנא במהומנתא
זכה ליהוה נהירו דהווא דמקבא ועל הווא זמנא כתיב וצרפתים כצרוף את
הכסף ובחנתים כפחון את הזהב וגומר. לפתר דאינון עקתין מתערי על
ישראל וכך עמין ומלביהון יתייעטון כחדא עזיהו ומתערי בכה גזירין בישון
כדהו סקקי בעיטא חדא עליהו ויתון עקתא על עקתא בתרייתא משבחון
קמיייתא בדין יתחזי חד עמודא אשא דקאים מעילא לתמא מ' יומין וכל עמין
דעלמא חמאן ליה. בהווא זמנא יתער מלכא משיחא לגפקא מגו גינתא דעדן
מהווא אתר דאתקרי ק' צפוד ויתער בארעא דגליל והווא יומא דיפוק לתמן
יתרנו כל עקמא וכל בני עלמא מתחבאין נו מערתי וסגרי דלא יחשבון
לאשתובא ועל הווא זמנא כתיב ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני
פחד ו' ומתדר גאווה בקומו לערוץ הארץ מפני פחד י' דא הווא רגיוו דכל
עלמא. ומתדר גאווה דא משיח. בקומו לערוץ הארץ פד יקום ויתגלי בארעא
דגליל בגין דאיהו הווא אתר קדמא דאתחברא בארעא קדישא ובגין כד יתגלי
תמן קדמא לכל אתר וממין יתער קרבין לכל עלמא דבתר מ' יומין דעמדתא
יקום מערעא לשמיא לעיניהון לכל עלמא ומשיח יתגלי יקום מסטר מזרח חד
כקבא מלכא בכל גוונין ושבעה ככבין אחרגין דסחרן להווא ככבא וגיחון
ביה קרבא בכל סטרין תלת זמנין ביומא עד ע' יומין וכל בני עלמא חמאן
דהווא ככבא ניח כהו קרבא כטיסין דנורא מלהטין מנצצין לכל עבר ובשש
בהו עד דבלעא לון ככר רמשא ורמשא. וביומא אפיק לון וגיחון קרבא
לעיניהון דכל עלמא וכן בכל יומא עד ע' יומין לבתר ע' יומין יתגניי הווא
כוכבא ויתגניו משיח עד תריסר ירחין. ויתתדר הווא עמודא דאשא כמלקדמין
ובהו יתגניו משיח והווא עמודא לא יתחזי. לבתר י"ב ירחין יסלקון גדי
למשיח בהווא עמודא לגו רקיעא ותמן יקבל תוקפא ועמדתא דמלכותא. וכד
נחית יתחזי הווא עמודא דאשא כמלקדמין לעיניהון דכל עלמא ויתגלי לפתר
משיח ויתפנשון לגביה עמין סגיאין ויתער קרבין בכל עלמא. ובהווא זמנא
יתער קודשא בריך הוא גבורתיה לכל עמין דעלמא ומלכא משיחא יתידע
בכל עקמין וכל מלפין דעלמא יתערון לאתחברא לאגתא קרבא ביה. וכמה
עמין מפריצי יהודאין יתהפכון לאחדרא לגביהו ויתון עמהון לאגתא קרבא על
מלכא משיחא בדין יתחשד כל עקמא ט"ז יומין וסגיאין מעמא דישראל הון
מתין בהווא חשוכא ועל דא כתיב בי הנה החשך יכסה ארץ ויערפל לאומים
שתח ואמר בי יקרא קו צפוד לפניך בדרך בכל עין או עד הארץ אפסוחים
או בציים והאם רובצת וגומר שלח משלח את האם וגומר האי קרא אוקימנא
ליה ואיהו חד מפקודי אורייתא גניזין ואנן אית לן ביה רזי דאורייתא גניזין
שביעין וארחין ידען לחכמיא באינון ל"ב שבילין דאורייתא. אמר רבי שמעון
דריב אגער בריה אלעזר בזמנא דיתער מלכא משיחא כמה אתין וגסין
אחרגין יתערו בעלמא תא חזי בגנתא דעדן דלתמא אית אתר חד גניו וסמיר
דלא אתיעו. ואיהו מרקמא בכמה גוונין וביה גניזין אקף היכלין דכסופין

ולית מאן דעויל כהו פר משיח דאיהו קאים תדיר בגנתא דעדן וכל גנתא מסקרא
ברתיכון סגיאין דצדיקייא ומשיח קאים עליהו ועל כמה חילין ומשריין
דנשמתא דצדיקיא. וכראשי ירחי ובזמני ובשבת משיח עאל בהווא
אתר לאשתעשעא בכל אינון היכלין לגו. לגו מכל אינון היכלין אית אתר
אחרא סמיר וגניו דא אתידע ככל ואקרי עדן ולית מאן דכיל קמנדע ביה
ומשיח אנניו (ס"א אתגלי) לבר סוחרגיה דהווא אתר עד דאתגלי ליה חד אתר
דאקרי קו צפוד ואיהו אתר דכריז עליה הווא צפוד דאתער בגנתא דעדן
ככר יומא ובהווא אתר מרקמן דיוקנין דכל שאר עמין דאתפנשו עליהו
דישראל לאבשא לון. עאל בהווא אתר זקוף עיניו וחזי אקתן דעאלין כחרבן
בית אלהא עד דחמי לרחל דדמעהא באנפהא וקודשא בריך הוא מנחם לה
ולא צביאת לקבא תחומין כמה דאמר מאנה להנחם על בנייה בדין
משיח ארים קליה ובכי ואודעזע כל גנתא דעדן וכל אינון צדיקייא דתמן בעו
ובכי עמיה. געי ובכי זמנא תגנינא ואודעזע הווא רקיעא דעל גפי גנתא אלף
ותיק רבוא משריין עקאין עד דמשי לגו פרסייא עלאה בדין קודשא בריך הוא
רמיו להווא צפודא ועאל להווא קו דיליה ויתבא לגפי משיח וקרי מה דקרי
ואתער מה דאתער עד דמגו פרסייא קדישא אתקרי תלת זמנין הווא קו צפוד
ומשיח וכולא סלקין לעילא ואומי לון קודשא בריך הוא לאעברא מלכא חייבא
מן עלמא על ידא דמשיח. ודנקמא נקמין דישראל וכך אינון סבנון דזמין
קודשא בריך הוא למעבד לעמיה ותב הווא קו צפוד ומשיח לדוכתיה. ותב
משיח ואתגניו נו הווא אתר כמלקדמין. ובזמנא דיתער קודשא ביה לאתקנא
עקמין ואתנהירו אתרון דשמיא בשלימו י"ד ביה (דאתקנא) וא"ו ביה"א למהו
כולא בשלימו חד בדין יתער חד כוכבא דהילא באמצע רקיעא כגון ארגונא
להים ונצין ביממא לעיניהון דכל עלמא ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא
דצפון נו רקיעא וקום דא לקבל דא מ' יומין ויתתגלין כל בני עלמא לסוף
מ' יומין יתחזי קרבא כוכבא ושלחובא לעיניהון דכולא ויתפשט הווא שקהובא
ביקודי דאשא מסטרא דצפון נו רקיעא ויתשוב למבלע הווא כוכבא. וכמה
שקישין ומלכין ואומיא ועממא יתתגלו מהו בדין יסתלק הווא כוכבא לסטר
דרום וישלוט על הווא שלהובא והווא שלהובא יתבלע זעיר זעיר
ברקיעא מקמי הווא כוכבא עד לא יתחזי ככל. בדין הווא כוכבא
יעבד ארחין ברקיע בתריסר רחומין וקיימין אינון נהירין תריסר יומין
אחרגין לבתר תריסר יומין יודעוון כל בני עלמא ויתחשד שמשיח
כפלגות יומא כמה דאתחשד יומא דאתחבר בי מקדשא עד דלא
יתחזון שמיא וארעא ויתער חד קלא ברעם ויקון ואתחלחלא ארעא
מהווא קלא וכמה חילין ומשריין ימותון מניה והווא יומא יתער בקרבא
דרומא רבתא חד שלהובא דאשא בהווא קלא דיתער בכל עלמא ויקוד כמה
מנדלין וכמה היכלין וכמה מנדלין יפלון וכמה פרדשכי וברבבי יפלון בהווא
יומא. וכדהו יתפנשון עלה לביש וכל בני עלמא לא יכלין (ס"א ולא יחשבון)
לאשתובא: מהווא יומא עד י"ב ירחין יתיעטון כל מלכא ויתורן כפה גזרות

וכמה שמדות על ישראל ויצלחון ביה כמה דאתמר זכאה איהו מאן דיערע
תמן זכאה איהו מאן דלא יערע תמן וכל עלמא דהא בערבוביא סגיא. לסוף
יב ירחי יקום שבס מישראל דא מלכא משיחא דיתער גו גנתא דעדן וכל
אנון צדיקא יעטרון ליה תמן ויחגרון ליה מאני וינא באחווו רשימן דמאני
דשמא קדישא וקלא יתפוצץ בענפי אלנין דגנתא קרי בחיל ואמר אתער
קדישי עלינון קומי מקמיה משיחא הא עדנא להתחפרא אלתא בכעלהובעלה פטי
דנקמא לה נוקמין דעלמא ולאקמא לה ולאנערה לה מעפרא כדון יקומין בלהו
ויחגרון ליה כמלקדמין מאני זיגיה. אברהם מימיניה. יצחק משמאליה. יעקב
קמיה. משה רעיא מהימנא על פל אלון צדיקא אזיל ורקיד גו גנתא דעדן
פיון דאתתקן משיח על ידי דצדיקא בגנתא דעדן יעול ביהווא דוקמא דאקרי
קן צפור כמלקדמין וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא וכלהו
צדיקא דאתקטלו ביה. בדין נטיל מתמן (ס"א עשר) לבלשין ואינון עשר לבושי
קנאה ויתגניזו תמן מ' יומין דלא אתחזיא כלל לסוף ארבעים יומין קלא חד
יתער ויתקרי מגו ברסוא עלאה ההוא קן צפור במלכא משיחא דאתגניזו ביה.
ובדין סלקין ביה לעילא וקדשא בריה הוא חמי ליה למלכא משיחא מתלבש
בלבושי נוקמא וחגיר מאני זיגיה נטיל ליה ונשיק ליה על רישיה. בדין מודעשן
שלוש מאה ותשעין רקיעין ואזמין קודשא בריה הוא לחד רקיע מאנון דהיה
גניז מששת ימי בראשית ואפיק מחד היכלא דבהווא רקיעא חד בתרא גליקא
מחוקקא בשמין קדישין ביהווא עטרא אתער קודשא בריה הוא פד עברו
ישראל ית ימא למיטל נוקמין מפל רתיבי פרעה ופדשו ואתער ליה למלכא
משיחא פיון דאתער ואתתקן בכל הני תקוני גסריה קודשא בריה הוא ונשיק
ליה כמלקדמין מאן חמי רתיבין קדישין ומשרין עלאין דסתרין ליה ויהבין ליה
מתן ונבזוזין סגיאין ויתער מפלהו שאי תמן בחד היכלא וחמי כל אינון
מלאכי עלאי דאקרון אבלי ציון אינון דבכי ער חרבן בי מקדשא ובקאן תדיר
ואינון יהבין ליה חד פורפירא סומקא למעבד נוקמין בדין קודשא בריה הוא
גניז ליה ביהווא קן צפור ואחכסי תמן תלתין יומין. לבתר תלתין יומין ביהווא
קן צפור יחות מעטר בכל אינון תקונין מעילא ומתתא כמה משרין קדישין
סחרגיה ויחמון כל עלמא חד נהירו תלי מרקיעא קארעא ויקום שבבעא יומין
וכל פני עלמא יתמהון ויתבהלון ולא ידעון כלל פר אינון חמיסין דידעין ברזין
אלון זכאה חולקיהון וכל אינון שבבעא יומין יתעתד (ס"א יתער) בארעא
ביהווא קן צפור באן אתר בדרך דא קבורת רחל דאיהי קיימא בפרשת אורחין
ויבשר לה ויגחם לה ויבדין תקפל תנחומין ותקים ותנשק ליה לבתר יקום
ההוא נהירו מיהווא אתר ושרי בריחו קרתא דאילני בכל עץ דא יריחו או על
הארץ דא ירושלים ויהא גניז ביהווא נהירו דקן צפור יב ירחי כתר יב ירחי
יתקף ההוא נהירו בין שמא וארעא וישרי בארעא דגליל דתמן הוה שרוחא דגלותא
דישראל ותמן תגלי מיהווא נהירו דקן צפור ותב לאתריה. וההוא יומא ידעו כל
ארעא כמלקדמין מסיפי שמא עד ספי שמא ויבדין ידעון כל עלמא דהא
אתגרי מלכא משיחא בארעא דגליל ויתבגשון ליה כל אינון דלעאן באורותא

ואינון ועירין בעלמא ובזכות ינוקי דבי רב יתקף חיליה לאתגברא ורזא דא
אפרוחים ואי לא ישתכחון אלון הא ינוקי דיתבין בתוקפא דאכהון וינקין כמה
דאת אמר גמולי מחלב עתיקי משדים והיינו או בציים דבנין אלון שריא
שכינתא עמהון דישראל בגלותא דהא חכימין ועירין אינון דישתכחון ביהווא
זמנא והיינו והאם רובצת על האפרוחים או על הבציים לא תקח האם על
חפנים דהא ביה לא קומא מלא לאפקא לה מן גלותא אלא במלכא עלאה
דכיון דאינון רביין וינוקין יתבין תוקפא למלכא משיחא בדין אימא עלאה
דהוא רביעא עליהו יתערת לגבי בעקה ויתעבב הדי עד יב ירחין אחרתין
לבתר יתיי בעלה ויוקים קה מעפרא כמה דאת אמר אקים את סבת דוד
הגופלת ביהווא יומא מלכא משיחא שארי ויכניש גלותא מסיפי עלמא עד
סייפי עלמא כמה דאת אמר אם יהיה נדחף בקצה השמים ונוטר. מההוא
יומא כל אחין ונסין ונבזוזין דעבדי קודשא בריה הוא כמצרים יעבדי לון
דישראל כמה דאת אמר כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות אמר רבי
שמעון אלעזר ברי כל אלון מלון השבט ברזא ותלתין יתרון שביילין דבשמא
קדישא ועד דנסין אלון לא יתערין בעלמא לא ישתלם רזא דשמא קדישא
וכא אתער לאהבה כמה דאת אמר השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות.
בצבאות דא מלכא דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשרין
דלתתא אם תעידו ואם תעוררו את האהבה דא ימינא דקודשא בריה הוא
דאקרי אהבה עד שתחפץ והיא דשכבת לעפרא והיא דעוהא דמלכא ביה
זכאה איהו מאן דיוכי לההוא דרא זכאה איהו בעלמא דין זכאה איהו בעלמא
דאתי. רבי שמעון ארים יהוי בעליו דקודשא בריה הוא וצלי צלותיה לבתר
דצלי צלותיה אתו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ותיבו קמיה. עד דהוו יתבי
קמיה המו דה נהירו דיממא דאתחשד ואשתקע חד צנורא דשלהובא דאשא
גו ימא דטבריא ואודעזע כל ההוא אתר. אמר רבי שמעון דאיי השתא הוא
סנדא דקודשא בריה הוא אדבר גבנוי ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא. וכד
בתתין פגעין בהאי צנורא דשלהובא דאשא וישתקעו דא ברא בימא. בכה רבי
שמעון ובכו חברייה אמר רבי שמעון האי פרוז דאתון דשמא קדישא כסתרא
דאתערותא דיקיה לגבי בנוי אבל השתא אית לי לגלגא מה רלא אחיחיב
ישו לבר נש אחרא לגלגא אלא זכו דדרא דא יקיים עלמא עד דייחי מלכא
משיחא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה ולרבי אבא קומו בקיומכו. קמו רבי
אלעזר ורבי אבא בכה רבי שמעון ימנא אחרא אמר וי מאן יקום כמה דאמינא
בגותא יתמשך מאן כיל למסבל. אוף איהו קס ואמר יי אלהינו בערגנו ארנים
וילתך לבד בך נזכיר שמך האי קרא אוקמיה אבל פהאי קרא אית רזא עקאה
גו מהימנותא יי אלהינו דא היא שירותא דרזין עלאין אתר דמתמן נפקין כל
נהירו דשרגין כהו לאדלקה ותמן תליא כל רזא דמהימנותא ושמא דא שליט
על כלא בעליונו ארנים וילתך דהא עמא דישראל לית מאן דשליט עליה בר
שמא עלאה דא. והשתא בגלותא שליט עליה סטרא אחרא. לבר בך נזכיר
שמך רבי דשמא קדישא כללא דכ"ב אתון ויבנסת ישראל לא מתגברא אלא מנו

שמה דא דאקרי בך כמה דאת אמר אשר נשבעת להם בך. בך יברך ישראל כי
בך אריץ גדוד ובזמנא דשלימו אשתכח לא הוה מתפרש דא מן דא. ואסור
לאמרשא דא מן דא אמתא מבעלה לאו פרעיוני ולאוי כדכירו בגין דלא
לאחזאה פרוזא והשתא בגלותא פרוזא אשתכח דמנו עקו דכל זמנא זמנא
אנן עבדין פרוזא לאדפר הוה שם פר מבעלה בגין דאיהו שכניבת לעפרא
והיינו לכד בך נזכיר שמך. פר מבעלה אנן דכרין לחאי שם בפרוזא בגין
דאנן רחיקין מינד ושלמין אחרנין עלן ושמך איהו כפרוזא מן שמא דאקרי
בך וזאי פיומי דגלותא בגין דגלותא קרמאה הוה מבית ראשון ובית ראשון
הוה רזא דהיא קדמאה וקבל שבועין שנין דילה. גלותא דבית ראשון הוה
שבועין שנין ואינון שבועין שנין לא אשתכחתי אימא רביעא עליהו והוה פרוזא
מן שמא עלאה רזא דהיא עלאה. וכדין ירד רזא עלאה אסתלק לעילא לעילא
לאין סוף ובית ראשון עלאה קדישא לא נביע נביעו דמין היין וזא מקודא
דילה אסתלק ואיהו שבועין שנין דגלותא בגין דאיהו שבע שנין אקרי כמה
דאת אמר ויבנהו שבע שנים. ואי תימא דשלמא מלכות בכל לעילא ברזא
דשבועין שנין חס ושלום אלא בזמנא דהנה בי מקדשא קיים גהורא ונביעי
דאמא עלאה הוה נהיר ונחית לתמא. פיון דהוה ישראל ואחחרב פי מקדשא
ושלמא מלכות בכל הנה הפי ואהשיך הוה נהיר ותמאי קדישין לא הוה
נהירין פיון דתמאי לא הוה נהירין מנו שלמנו דמלכותא דבבר אסתלק הוה
גהורא ונהירא מנפשא עלאה דנה נביע רזא די אסתלק לעילא לעילא באין
סוף בדין אינון שבועין שנין לא הוה נהירין בגין ההוה גהורא דאתמנע הוה
ודאי גלותא דשבועין שנין כיון דאעדיאו שקטנו דבכל ישראל בלהו לא אהדרו
לאדבאה למחוי סגולה שלימחא במלקדמין אלא זעיר זעיר בערבוביא. וכפין
דשלימו לא אשתכח ושריאת היא תמאה לשלמאה בגין ירד נביעו עלאה
לא נחית כל בך לאנהרא כמה דנה מלקדמין אלא זעיר זעיר בערבוביא
דלא הוה דכין במלקדמין במרה דאתחזי ועל בך נביעו עלאה לא
נביע ולא נהיר אלא דאתדר לאנהרא זעיר זעיר מנו דתקא ועל דא
אתגרו ברו בישראל קרבין סניאין עד דהחשך יכסה ארץ והא תתאה
אתחשך ונפלת לארשא ונביעו עלאה אסתלק במלקדמין בגין דמלכות אדום
אתחקה וישראל אהדרו לסדנהו ועל דא ה' בית שני אתחבר וכל אינון
תריסר שבטין די לה פחישבן משרין דלהון אינון בנכותא דמלכות אדום.
ונביעו עלאה אסתלק מהוה נביעו דקיימא עליה כמה דאת אמר הצדיק אבד
אבר והוה נביעו דמקודא עלאה דנה נביד וישיך מלעילא ויכרין הנה פרוזא
כהיא בית שני. ואיהו בגלותא בכל אינון תריסר שבטין ומשרין דלהון תריסר
שבטין סלקין לחושפן סני. ועל דזא דהיא דנה ברו בכל ההוה חושפנא
גלותא אתמשך. רזא דרזין לחבימי קבא אחיהבת. עשר שבטין אלף שנין.
תרין שבטין מאתן שנין. שארי דמעין למגפל פתח ואמר בכה תפכה בלילה
ודמעתה על לחייה לסוף תריסר שבטין דגלותא ליליא יתחשך לישראל עד
דיתער ואיז לזמן שחין ושיתא שנין לבתר תריסר שבטין דאינון אלף ומאתן
שנין דגלותא ולבתר עד שחין ושית שנין דחשוכא דליליא בגין וזכרתי את

בריתי

בריתי יעקב. דא אתערותא דאות ו' דאיהו נפש דבית יעקב. וזא דא כל
הנפש הבאה לבית יעקב ונומר שלשים ושלש ואיהו ו' נפש דבית שני רזא
דהיא תתאה וזא ו' רזא דשלשים ושלש. שלשים לאתערותא דיעקב ושלש
אתערותא דיוסף. ועל דא איהו ו' דאינון תרין פחבורא דזא ורזא דזא.
מתמן וקבלאה. יתער קודשא בריך הוא לאינון גמין ואתין דקאמרן ויתערין על
ישראל אינון עקתיין דקאמרן. וכדין (ס'א ורזא דא) ואף את בריתי יעקב
ולבתר בד יניח מלכא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקודשא בריך הוא
כמה דאת אמר ימינד " נאדרי בכת. כדין ואף את בריתי אברהם אפוד ולבתר
והארץ אפוד דא ה' בתראה בהוה זמנא פתיב ותיה " למלך על כל הארץ
ביים ההוה יהיה " אחד ושמו אחד. לסוף שתיין ושית שנין אחרנין דאינון
מאה ותלתין ותרין שנין יתחזון אתון בשמא קדישא גליפן בשלימו עילא
ותמא פדקא יאות. ורזא דא ה' עלאה ותתאה וכל אינון שבילין דאינון ל"ב
שנין דכלילן ברוזא דאותו הרה (נ"א ירדוה) רזא דשלימו דמאה ותלתין ותרין.
לסוף מאה ותלתין ותרין שנין אחרנין יתקם לחוזו בכנפות הארץ וינערו
רשעים ממנה ויתדבי ארשא קדישא. וקודשא בריך הוא יתער מתמא דארשא
קדישא ויקומון חילין חילין בארשא דגליל. וכדין יתער סתימו דנביעו עלאה
דאת " ויתקיימון ל"ב שבילין לנגדא לתמא ויתקיימון אתון בקיימיהו ירד
דעד כעון לא יחזו בשלימו עד זמן דינגיד ויתמשך ההוה נביעו עלאה פחבורא
דאתון גו ה' בתראה וזא איהו לסוף תשלום מאה וארבעים וארבעה שנין
אחרנין דישפלטון ויתערין שאר מתי ישראל דבשאר ארשאן דישתכח כל דא
בחשבון חיות ריתישב עלמא ויתכסם ויתעבר סטרא אתרא מעלמא וה' תתאה
סתמלי מגוי נביעו עלאה ותתעטר ותתנהיר בשלימו וכדין פתיב ותיה אור
הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים עד דיהא שבת ל"י לאלקטא
נפשין פחשעוני קדישא דא ה' בתראה כל ההוה אלף שביעאה וזא איהו
אתערותא דרוחין קדישין דעמא דישראל לאתלבשא לבתר שבת בגופין אחרנין
קדישין לאתקרי קדישין דכתיב ותיה הנשאר בציון ותגור בירושלים קדוש
יאמר לו :

פרשת בראשית דף כ"ה

דבר אחר אלה תולדות השמים ונו' אלין אינון דאתמר בהון אלה אליהיך
ישראל כיומא דיתמחון אלין פאלו ההוה יומא עביד קודשא בריך הוא
שמיא וארשא דזא הוא דכתיב ביום עשות " אלהים ארץ ושמים. בהוה
זמנא יהא קודשא בריך הוא עם שכנימיה ויתחדש עקמא דזא הוא דכתיב
פי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה ונומר דא איהו ביום עשות.
בהוה זמנא ויאמח " אלהים מן האדמה כל עץ נחמד ונומר. אבל בקדמימחא
עד דיתמחון אלין לא נחית מסרא דאורייתא וישראל דמין לעשבין וקאלגין
לא יצמחון ורזא דמלה וכל שית השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה
ונומר בגין דאמין אין דאינון ישראל כבי מקדשא לעכוד את האדמה בקרבין

דבר

דבר אחר וכל שיה השדה דא משיח ראשון טרם יהיה בארעא וכל עשב השדה טרם יצמח דא משיח שני ולמה בגין דלית תמן נשה למפלח לשכינתא דעליה אחר ואדם און לעבוד את האדמה ורוא דמלה לא יסור שבט מהדה דא משיח בן דוד ומהוקק מבין רגליו דא משיח בן יוסף עד כי יבא שיע"ה דא משה חשבון דא ברא: ולו יקח"ת עמים אתון ולו קה"ת דבר אחר וכל שיה השדה אלן צדקיא דאנן מסמרא דצדיק חי עלמין שיה ש חי ש תלת ענפין דאלנא ואנן ג' אבהן ומן חי עלמין לשון אחר וכל עשב השדה ע"ב ש"ן תלת עלין דאינן ש יאהד"נהו ואינן ע"ב ענפין דתליין כהון בחושבן ע"ב בדהו לא אהאחדין בארעא דאיהו שכינתא עד דיימי ההוא ראקרי אדם דאיהו י"ד ה"א וא"ו ה"א תא איהו ואדם און לעבוד"ת האדמה ובגין דא אחר ביה וכל עשב השדה טרם יצמח עד דיצמח צדיק ומניה אמת מארץ תצמח דאתמר ביה ומשלך אמת ארצה ותלמידי חכמים דאינן דשאין לא צמחין בגלותא עד האמת מארץ תצמח דא משה דאתמר ביה תורת אמת היתה בפיהו דלא יהא מאן דיריש לשכינתא כותיה ובגין דא ואדם און לעבוד ומיד דאיהו יימי מיד וא"ד ועדה מן הארץ א"ד מן אר"י סליק ליה ר' ואתעביד בה אדון כל הארץ מיד והשקה את כל פני האדמה מניה אשתקין ישראל לתתא בע' אנפין דאורייתא דבר אחר וא"ד ועדה מן הארץ תרגומו וענא יסתלק מן ארעא שהיא דאתמר בה פי ענן י' וגו' וביה מתשקין פלמידי חכמים בארעא בההוא זמנא:

ויציר יי אלהים את האדם אלן ישראל בההוא זמנא קודשא בריך הוא צייר לון בצירין דעקמא דין ועלמא דאתי ויציר בההוא זמנא קודשא בריך הוא עייל לון בשמיה בצירא רב יודין י' ר' בינייהו דאינן סלקין לחשבון יחרה ויהון מצירין באנפיו באנפין דלהון בתרין יודין בחוסמא דלהון באות ר' ובגין דא אמר קרא פי מראש צורים אר"נו אלן אינן צירין דשמא קדישא ויהון מצירין באנפיהו בתרין לוחין יקירין דאינן י' דאיהו ר' חרות עכ"הו ועוד צייר לון לכל דור בבת זוגיה עקאה דא י"ה ואינן ר' חודא דתרוניהו וצייר לון באינן דצירא דעילא דאיהו ישראל עמדא דאמצעייתא פליל שכינתא עקאה ותתאה דאינן קרית שמע ערבית וקרית שמע שחרית ועלייהו אתמר עצם מעצמי ובשר מבשרי ומיד בההוא זמנא נסע לון לישראל בגנתא דעדן קדישא דא הוא דכתיב ויסע ה' אליהם אביא ואמ"א בן דא שכינתא תפאה עדן דא אמת עלאה את האדם דא עמדא דאמצעייתא איהי פה"ה נסע דיקיה בת זוגיה ולא תזוז מניה לעלם ותהא עדוונא דליה וישראל קודשא בריך הוא נסע לון בההוא זמנא נסעא קדישא בעקמא כמרה דאת אמר נצד מסעי מעשה ידי להתפאר:

פרשת שלח לך דף קס"ו ע"א

כתיב ויסע מלאך האלהים החולף לפני מהנה ישראל וילך מאחריהם ויסע למעבד בהו נקמין ועל דא חדי משיח וחדי רב מתכתא דקא אתבשר

ברא ואמר רב מתכתא דא דייק למשיח ואמר מנא הוה לדניאל דקאמר פרס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס מאינן אתון דיפרסין אשתמע ליה ודקא מאי הוא אמר ליה הכי הוא דאוי פרס פריסת מלכותך חייבא על ידי דמשיח אחרא ויבחר ישלוט מלך פרס וישול מלכותן סניאין והוא ישלוט על ארעא קדישא י"ב ירחי והוא ישלוט ויקטול סניאין והוא משיחא ולבחר יפול ויקבלון מלכותא קדישי עליונין ועל דא ופרסין מלכא דפרס אשתמע הכא אי חסידא קדישא כמה חדות על חדות בההוא מעינא בההוא מעינא מגדלא כל זני אינן דנציב קודשא בריך הוא בגן עדן וכלהו קיימי לאסותא טרסין ואיבון וענפין ולחדו לבא חדיר ולית בינייהו כפנא דאנה ואנהה לעלמין וזכאה עמא דער דא מחבאן וכל דא בגין לון:

פרשת שלח לך דף קע"ז

פסח ואמר על הר נבזה עלי לך מבשרת ציון וגומר על הר נבזה האי דאוי הר העברים אתר דמשה אתקבר והא אוקמיה דשכינתא תסלק לתמן ותבשר עלמא אבל כלא איהו מבשרת ציון דא איהו חפצי בה אתחא דתן בר דוד אימא איהו דמשיחא מנהב פר עמיאל ואיהו חיפוק ותבשר ואיהו בבבלא דמבשרת ציון קלא ישתמע בעלמא ותרין מלכין יתשרון בעלמא לאנחא קרבא ויפוק שמא קדישא על עלמא מה תבשר ותימא הנה ה' אלהים בחוק יבא וירועו מושגה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו הנה שכרו אתו דקודשא בריך הוא כרוי בכל פמליא דלעילא ויימא לון אתבנסו ודאינו דינא מאן דמסר נשמתיה על קדושת שמי אנריה מאי הוא ואינן יירון בך ובך מאן דסביל כמה חרופין ובידופין בכל יומא עלי מאי אנריה אינן אמרי בך מאן דאתענש עלי בכל יומא מהו אנריה אינן אמרי בך הדא הוא דכתיב הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו מהו ופעולתו אלא כמה דכתיב מה רב טובך וגומר פעלת לחוסים בך דא הוא פעולתו נגד בני אדם מהו אלא נגד אומות העולם אשר צפנת ליראיד מהו אשר צפנת וכי מאן יגזול וישול מן ידיו מה דהוא בעי למיחב דכתיב צפנת אלא סוק וחמי עובדין דרומא דעבד קודשא בריך הוא כמה דאיהו מחי ביה יחיב אסותא: כמה מחי בשמאלא בימינא קריב ובשמאלא מחי כמה מחי ביה יחיב אסותא לעולם כתיב מצפון תפתח הרעה ובצפון מחי דמתמן נפקין כל דינין וכל גזירין קשיין וביה שרי כל אנר טב וכל טיבו דזמין קודשא בריך הוא למיחב לישראל לזמנין דאתי קרי קודשא בריך הוא לצפון ויימא לה בך יחבית כל טיבו וכל אנר טב דבנין דסברו כמרה בישין בהאי עקמא על קדושת שמי חב אנרין טבין דיהבית בך דא הוא דכתיב אמר לצפון פני ולחיימן אל תכלאי וגומר וכי ארחא הכי הוא דדרום למגע ברבאן והא כן ברבאן מסמרא דדרום וכל טבין דעקמא מדרום נפקו ואיהו אמר וכתומן אל תכלאי אלא בההוא שעתא יתער קודשא בריך הוא לאברהם ויימא ליה קום דא מטא זמנא דאנא פרוק לבדך ולמיחב לון אנר טב על כל מה דסברו בנכותא ומנו דאברהם

תוה בזבני דלהון דכתיב אם לא כי צורם מכרם דא אברהם הוה ליה כמאן
דלא טב פעינוי ואחמי גרמיה כמאן דבעי דילקון על חוביהון יתיר ויפסא
גבו מחוביהון גבו מחטאיהון אמר דיה קודשא בריך הוא לאברהם ידענא כולא
איהו מה דאמרת לאנפין אנא אוף הכי לאנפין אל תכלאי אנא בעי פייסא
לך ער בגד. לא תמנע טיבו מנהון לא תמנע אנר טב מנהון כמה וכמה סבלו
על חוביהון וכגיני כף אומר לצפון מני. והיינו אשר צפנת ודא הוא מלה
דהווא מבשרת. ותו תבשר זמנא תגינא בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא
טורא עלאה. ותהו ותבשר לאבהון מיד תהו לירושלם ותחמי לה בתרנגדי
תיעול לציון ותמן תקרקר קירא כמלקדמין על אתר בי מותבא ועל יקרא דילה
כהווא אתר. ותמן אומיאת דלא תיטול מממן ולא תפוק עד דקודשא בריך
הוא יפרוק לבנהא ודא תפצי בה תבשר כמלקדמין ואמרת צהלי ורגי וישבת
ציון כי גדול בקרבך וגומר. מאי גדול בקרבך דא קודשא בריך הוא הוא
דאיהו אתי לבנהא לאקמה דה מעפרא ויימא דה התנערי מעפר קומי שבי ירושלם
ודאי. ירושלם איהי ירושלם שמה וברא אוף הכי כמה חדו על חדו הו
לצדיקיא בגן עדן ובגין כף זכאה איהו מאן דנשמתא בשבת אסחידת קמי
מלבא על חדושא דאורייתא דקודשא בריך הוא וכל פסליא דיליה וכל אינון
נשמתין דצדיקיא דתו בגן עדן כלהו מתעטרן כהווא מלה. תו שמענא
בוצינא קדישא דכמה יקר על יקר ועטרה על עטרה מעטרן לאביה דהווא
פר נש תמן בשעתא דאמר קודשא בריך הוא אתבגשו למשמע חדושא ומלן
חדמין דאורייתא משמיה דפלוני בר פלוני כמה אינון דנשקין על רישיה כמה
צדיקיא מעטרין כיה כד נחתין. זכאה חוקקהון דכל אינון משפדלין באורייתא
יומא דשבתא משאר יומין:

ואמר נועם כל זאת יטו ימיו לעמר לפני קונס נוסח ספלה ו.

תפלה לאחר הלימוד

אשר הכין הרב בעל חמדת הימים.

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתהא שעה זו שעת
רחמים שעת הקשבה שעת האזנה ונקראת ותענו נעתיר
לך ומעטר לנו שבזכות קריאת ולפוד תורתך הקדושה אשר
למדנו אתה יי אל תרחק אילותי לעזרתתי חושה כאל מערוג
על אפיקי טים בן גפשי מערוג אליך אלהים ועל בן נקנה לך

יי אלהינו לראות מהרה בתפארת עזך להעביר גלולים מן הארץ
והאלילים כרות יכרתון ויקבץ גליותינו וברא לציון גואל וזה יי
למקד על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד וקמי
צאתנו מארץ מצרים הראנו נפלאות:

אנא יהוה אלהינו חוקל אילות חושש יערות הצמים קרן לדוד
עבדך ועריכת גר לבן ישי משיחה וירום הודו ותנשא
מלכותו על כל העולם בלו גדול כבודו בישועתך הוד והדר
תשנה עליו. אנא יי האל אב הרחמן קנא לשם קדשך המחולל
בגוים והבט בעני עמך ישראל הוים ושהופים בין כמה זאבים
וצא נא ליגע עמך ליגע את משיחה וקבץ שארית צאנה מכל
המקומות אשר נפוצו שם וזכנו לראות פני משיחה הקדוש
מלך ביופיו תחזינה עינינו יראו עינינו וישמח לבנו ישראל
בגנהו וארמון על משפטו ישב ובאה הממשלה הראשונה
ממלכת לבת ירושלים ומלך מלך והשביל ועשה משפט וצדקה
בארץ ועמד ורעה בעוז יי בגאון יי אלהיו ונקוו אליו כל הגוים
לקרא בלם בשם יי ולעבדו שכם אחד בי לך אנו מתבים
ורישועתך אנו מצפים אל תבישנו משברנו יי אלהינו הראנו
יי חסדך וישעך תתן לנו זכרנו יי ברצון עמך פקדנו בישועתך
לראות בטובת בחיך לשמוח בשמחת גוייך להתהלל עם
נחלתך. ויהי נועם יי אלהינו עלינו ומעשה ידנו בנגנה עלינו
ומעשה ידנו בנגנה: יהי רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי
צורי וגואלי: ואמר קריש דרבנן

ספלה

השירות ליל שביעי של פסח

ובמלי לילס האמרונוס יקלוו סעטרה סירות :

פרשת בראשית

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ : והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ותהו ורות אלהים מרחפת על פני המים : ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור : וברא אלהים את האור בייטוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך : ויקרא אלהים | לאור יום ולחשך ערב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד :

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים : ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן : ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני :

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן : ויקרא אלהים | ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וברא אלהים בייטוב : ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן : ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וברא אלהים בייטוב : ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי :

ויאמר אלהים יהי מאורת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולמים ושנים : והיו למאורת ברקיע השמים והאיר על הארץ ויהי כן : ויעש אלהים את שני המאורת הגדלים את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים : ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ : ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וברא אלהים בייטוב : ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי :

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועופף על הארץ על פני רקיע השמים : ויקרא אלהים את התנינים הגדלים ואת כל נפש החיה | הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וברא אלהים בייטוב : ויקרא אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בים ועוף ורב בארץ : ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי :

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחית ארץ למינה ויהי כן : ויעש אלהים את חיות הארץ למינה ואת בהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וברא אלהים בייטוב : ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו בצמותנו ויודו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ : ויקרא אלהים | את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם : ויקרא אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה וודו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ : ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב | זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה : ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רמש על הארץ אשר בו נפש חיה אתם | בקר עשב לאכלה ויהי כן : וברא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום השישי :

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם : ויברך אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה : ויקרא אלהים את יום השביעי ויקרא אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות : פ

סדר : חקת אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענוה לה : באר חסונה שרים ברוה גדיבי העם במחקק במשענתם וממדבר מתנה : וממתנה נחליאל ומנחליאל במות : ומבמות הנאי אשר בשדה מואב ראש תפסנה ונשקפה על פני הישימן :

כל האזינו חשמים ואדברה
יערף במטר לקחי
בשערים עלידשא
כי שם יהוה אקרא
הצור תמים פעלו
אל אמונה ואין עול
שחת לו לא בני מימם
ה ליהוה תגמלוזאת
הלוא יהוה אביה קנה
זכר ימות עולם
שאל אביה ויגדה
בהתחל עליון גוים
יצב גבלת עמים
כי חלק יהוה עמו
ימצאהו בארץ מדבר
יסבגהו יבונגהו
בגשר יעיר קנו
יפרש בגמיו יקחהו
יהוה בדר ינהגו
ירביבהו על-במתי ארץ
ביגקהו דבש משלע
חמאת בקר וחלב צאן
בגני-בשן ועתודים
ודם-עגב תשתה-המר :
שמנת עבית בשית
וניבל צור ישעתו :
בתועבת יכעיסהו :
אלהים לא ידעום
לא שערום אבותיכם :
ותשקה אל מחלקה :
(48)

ותשמע הארץ אמרי-י :
תול במל אמרתי
וכרביקים עלי-עשב :
הבו גדל לאלהינו :
כי כל-דרךיו משפט
צדיק וישר הוא :
דור עקש ופתלתו
עם נבל ולא חכנו
הוא עשה ויכנגדו :
בינו שנות דר-ודר
זקנה ויאמר-לך :
בהפרידו בני אדם
למספר בני ישראל :
יעקב חבל נחלתו :
ובתהו ילד ישמען
יצרנהו באישון עינו :
על-גזוליו ירחף
ישאהו על-אברתו :
ואין עמו אל נקר :
ויאכל תנובת שדי
ושמן מחלמיש צור :
עם חרב כרים ואילים
עם-חלב כליות חמה
וישמן ישרון ויבעט
ויטש אלונה עשהו
יקנאהו כורים
זבחיו לשדים לא אלה
נרשים מקרב באו
צור ילדה תשי
בדא יהוה וינאץ

כה
ויאמר אסתירה פני מהם
כי דור תהפכת המה
הם קנאוני בלא-אל
ואני אקניאם בלא-עם
כי-איש קדחה באפי
ותאכל ארץ ויבלה
אספה עלימו רעות
מזו רעב ולחמי רשף
ישן-בהמת אשרה-בם
מחויג תשבל-חרב
גם-בחרו גם-בתולה
אמרתי אפאיהם
לולי בעם אויב אגור
פן-יאמרו ידנו רמה
כי-גוי אבד עצות המה
לו חכמו ישבילו זאת
איכה ירחף אחד אלף
אסלא כי-צורם מקדם
כי לא בצורגנו צורם
כי-מנפן סדם גפנם
ענבמו ענבי ריש
חמת תניגם ייגם
הלוא-הוא כמס עמדי
לי נקם ושלם
כי קרוב יום אידם
כי-ידין יהוה עמו
כי יראה כי-אולת יד
ואמר אי אלהימו
אשר תלב זבחימו יאבלו
יקומו ויעזרכם

יהי עליכם סתרה : ראו ועתה פי אני אני הוא
ואין אלהים עמרי : אני אמית ואחיה
מחצתי ואני ארפא : ואין מירי מצירי :
כי אשא אל שמים ירי : ואמרת חי אני לעלם :
אם שנותי ברק חרבי : ותאחו במשפט ידי
אשיב נקם לצרי : ולמשנאי אשלם :
אשכיר חצי מדם : ותרפי תאכל בשר
מדם חלל ושביה : מראש פרעות אויב :
הרגינו גוים עמו : כי דם עבדיו יקום
ונקם ישיב לצריו : וכפר אדמתו עמו :

הושע סי' י' אז ידבר הושע ליהוה ביום תת יהוה את האמרי לפני
בני ישראל ויאמר ו לעיני ישראל שמש בגבעון דום
וירח בעמק אילון : וידם השמש וירח עמד עד יקם גוי איביו
הלא היא כתובה על ספר הישר ויעמד השמש בחצי השמים
ולא יאץ לבוא ביום תמים : ולא יהיה ביום ההוא לפניו ואחריו
לשמע יהוה בקול איש כי יהוה גלחם לישראל :

שוממים סי' ח' ותשר דבורה וברק בגן אבינעם ביום ההוא
לאמר : בפלע פרעות בישראל בהתנדב
עם ברבו יהוה : שמעו מלכים האזינו
רוגזים : אנכי ליהוה אנכי אשינה
ליהוה אלתי ישראל : יהוה בצאתך
משעיר : בצעקה משנה אדום
רעשה גם שמים נטפו : גם עינים נטפו
מים : הרים נזלו מפני יהוה
סיני מפני יהוה אלהי ישראל : זה
ענת : בימי יעל חדלו ארחות
נתיבות ילכו ארחות עקלקלות : חדלו פרזון בישראל
חדלו : עד שקמתי דבורה : שקמתי
אם בישראל : יבחר אלהים

חדשים : או לתם שערים : כו
אכני אה ולמח : מאן
בישראל : בארבעים ארף
בעם ברבו יהוה : המתנדבים
צחרות : רכבי אתנות
על הרך שיהו : והלכי
משאבים : מקול מחצעים בין
פרזונו בישראל : צדקת
יהוה : אז ירדו לשערים עס
עירי עירי דבורה : עירי
עירי דברי שיר : קום ברק ושבה שביך בין
אבינעם : אז יכר שריד לאדירים עם
ירדלי בגבורים : מני אפרים שרשם
בעמלק : אחריו בגימין בעממיה
מכיר ירדו מתקקים : ומזבולן משכים בשבט
ספר : ושירי ביששכר עם דברה
בן ברק : בעמק שלה
ברגליו : גדלים
הקקיל לב : למה ישבת בין
המשפתים : לשמע שרקות עדרים
ראובן גדולים תקרי לב : גלעד בעבר תירדן
שבן : ודן למה יגור אניות
ישב לחוף ימים : ועל מפרציו
ישון : זבלון עם תרף נפשו למת
על מרומי שדה : באו מלכים
גלחמו : אז גלחמו מלכי הנגן
על מי מגדו : מן שמים גלחמו
לקחו : ממסלותם גלחמו עם סיסרא :
גורם : נחל קרומים נחל קישון
נפשי עז : אז הלמו עקבי

מנן
המתנדבים
אתנות
מחצעים בין
צדקת
עירי
קום ברק ושבה שביך בין
אז יכר שריד לאדירים עם
מני אפרים שרשם
אחריו בגימין בעממיה
ומזבולן משכים בשבט
וביששכר עם דברה
בעמק שלה
גדלים
למה ישבת בין
לפלגות
גלעד בעבר תירדן
אשר
ועל מפרציו
ונפתלי
באו מלכים
בתעגד
בצע כסף לא
הקובים
נחל קישון
תדרכי
אז הלמו עקבי

סוס מרוז אמר מלאך יהוה
 ישביה יהוה בגבורים :
 יעל אשת חבר תקיני
 באהל תברך :
 נתנה בספל אדירים המריבה המאה :
 ליתר תשלחנה עמלים
 וחלפה רבתו :
 ששב בין רגליה ברע נפל
 ברע שם נפל שדוד :
 ותיבב אם סיסרא בעד האשנב
 בשש רכבו לבוא מרובותיו :
 היא תשיב אמריה לה :
 שלל רחם רחמתיים לראש נבר
 צבעים לסיסרא שלל צבע רקמתיים לצוארי שלל :
 יאבדו כל-אויביך יהוה ואתביו בצאת השמש בגברתו ותשקט הארץ ארבעים שנה :

אורו ארו ארו
 לעזרת תברך מנשים
 מים שאל חלב
 נמינה לחלמות
 ומחצה בין רגליה ברע נפל
 באשר בעד החלון נשקפה
 מדינע מדנע אחרו פעמי
 אף הלא ימצאו יחלקו
 שלל שלל צבעים
 בן צבע רקמתיים לצוארי שלל :
 ואתביו בצאת השמש שנה :

שמואל א' ס' ב' נתתפלל חנה ותאמר עלין לפני ביהוה רמה קרני
 ביהוה רחב פי על-אויבי כי שמחתי בישועתך :
 אין-קרנש ביהוה כי-אין בלתך ואין צור באלהינו : אל-תרבו
 תדברו גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי אל דעות יהוה ולו
 נתננו עללות : קשת גברים חתים ונקשלים אזורי חיל : שבעים
 בקחם נשכרו ורעבים חרלו עד-עקרה ילדה שבעה ורבת בגים
 אמללה : יהוה ממית ומחיה מוריד שאול ויעל : יהוה מוריש
 ומעשיר משפיל את-מרום : מקים מעפר דל מאשפת ירים

אביון להושיב עם-נדיבים וכפא כבוד ינחלם כי ליהוה מצקו
 ארץ וישת עליהם תבל : רגלי חסידיו ישמר ורשעים בחשך
 ידמו כי-לא בכח יגבר איש : יהוה יחתו מריביו עליו בשמים
 ירעם יהוה ידן אפסי-ארץ ויתן-עז למלכו וירם קרן משיחו :
 שם ב' כי ידבר דוד ליהוה את-דברי השירה הזאת ביום הציל
 יהוה אתו מבקב כל-אויביו ומבקב שאול :

ויאמר יהוה סלעי ומצדתי ומפלמי-לי אלהי
 צורי אחסה-בו סגני נקרן ישעי משנבי
 ומנוסי משעי מחמס תשעני : מהלל
 אקרא יהוה ומא-יבי אושע : כי אפפני משברי-
 מות נחלי בלעל יבעתני : חבלי
 שאול סבני קדמני מקשי-
 מות : בצר-לי אקרא יהוה ואל
 אלהי אקרא וישועתי באוגיו : וישמע מהיכלו
 קולי ויתרעש הארץ ויתגעש
 ויתגעשו כי-תרה לו : מוסדות השמים
 עשן באפו ויתגעשו כי-תרה לו : עדה
 תאכל גחלים בערו ממנו : ואש מפיו
 שמים ויגד גחלים בערו ממנו : ויט
 רגליו : וירקב על-קרוב ויעף ויערפל תחת
 על-בגפירות : וירקב על-קרוב ויעף
 סבות חשרת-מים עבי שחקים : וירקב על-קרוב ויעף
 נגדו בערו נחלי-אש : וירקב על-קרוב ויעף
 יהוה ועליון יתן קולו : וירקב על-קרוב ויעף
 חצים ופיצם ברק ניהם : וירקב על-קרוב ויעף
 ים יגלו מוסדות תבל : וירקב על-קרוב ויעף
 יהוה משמט ריח אפו : וירקב על-קרוב ויעף
 יקחני ימשיני ממים רבים : וירקב על-קרוב ויעף

סדר ליל שביעי של פסח

מאיבי עז
 מפני :
 יהנה משען לי :
 אתי
 יהנה בצדקתי
 לי
 רשעתי מאלתי :
 לנגדי
 תמים לו ואשתמרה מעוני :
 בצדקתי
 חסיד תתחסד
 תתמם :
 עקש תתפל :
 תושיע
 אתה גירי יהנה
 חשבי :
 אדלג-שור :
 דרכו
 הוא לכל החסים בו :
 יהנה
 מעוני חיל
 דרכי :
 באתי יעמידני :
 למלחמה
 לי מגן ישעך וצנתך תרביני :
 תחתני
 איבי ואשמידם
 כדתם :
 תחת רגלי :
 במלחמה
 מאיבי פי אמצו
 נהי
 ויצא למרחב
 יגמלני
 כקר ירי ישיב
 ולא
 פי כל-משפטיו
 ואהיה
 וישב יהנה לי
 עם-
 עם-גבור תמים
 ועם-
 ואת-עם עני
 ביי
 ויהנה וניה
 באדתי
 האל תמים
 מגן
 פי מי-אל מבלעדי
 האל
 ויתר תמים
 ועל-
 מלמד ירי
 ותתן
 תרחיב צעדי
 ארדפה
 ולא אשוב עד-
 ויבלו
 ותרגני חיל
 ואיבי
 יקדמני ביום אירי
 יחלצני ביהפץ פי :
 פי שמרתי ורכני יהנה
 וחקתיו לא-אסור ממנה :
 כברי לנגד עיניו :
 עם-גבור תתבר
 ועיניך על-דמים תשפיל :
 פי בקה ארוץ גרוד
 אמרת יהנה צרופה
 ופי צור מבלעדי אלהינו :
 משונה רגלי באילות
 ונחת קשת-נחושה ורעתי :
 ולא מעדו פרסלי :
 ולא אשוב עד-
 ותרגני חיל
 תבריע קמי תחתני :

סדר ליל שביעי של פסח

תתה לי ערף
 מושיע
 בעפר-ארץ
 ארקעם :
 לראש גוים
 יעבדני :
 און ישמעו לי :
 ממסגרותם :
 אלהי צור ישעי :
 לי
 מאיבי ומקמי תרוממני
 תצילני :
 על-גן אודך יהנה בגוים ולשמך אומר :
 מגדול
 ישועות מלכו
 למשיהו
 לךך ולזרעו עד-
 כה
 משנאי ואצמיתם : ישעו ואין
 ואשחקם
 כמיט-חוצות אדקם
 תשמרני
 עם לא-ידעתי
 לשמוע
 כגני נכר יבלו ויחגרו
 חיי-יהנה וברוך צורתי
 ודרם
 האל הנתן נקמת
 ומציאי
 מאיש חמסים
 מנהול
 ועשה-חסד
 עוקם :

ישעיה סי' ל' ויהיה אור-הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה
 שבעתים באור שבעת הימים ביום חבש יהנה את-
 שבר עמו ומחץ בכתו ירפא : הנה שם-יהנה בא ממדחק בער
 אפו וכבר משאה שפתיו מלאו זעם ולשונו באש אכלת : ויהיו
 כנחר שוטף עד-צואר יחצה להנפה גוים בנפת שוא ורסן
 מתעה על לחיי עמים : השיר יהיה לכם כליל התקדש-חג
 ושמחת לבב כהולך בחליל לבוא בהר-יהנה אל-צור ישראל :
 ישעיה סימן כ"ז ביום ההוא יושר השיר-הנה בארץ יהודה עיר עז-
 לנו ישועה ישית חומות וחל : פתחו שערים וקבא
 גוי-צדיק שמר אמנים : יצר סמוך תצד שלום | שלום פי כה
 במות : בפתחו ביהנה עדי-עד פי ביה יהנה צור עולמים :
 עב מזמור שיר ליום השבת : טוב להודות ליהנה ולומר לשמך
 עליון : להגיד בפקר חסדך ואמונתך בלילות : על-
 עשור ועלי-גבר עלי הגיון בכנור : פי שמחתני יהנה בפעלך
 במעשי ידך ארנן : מדה-גדלו מעשיך יהנה מאד עמקו
 מהשבתך : איש-בער לא ידע וכסיר לא-יבין את-זאת : בפרח
 רשעים | כמו-עשב ויצאו כל-פעלי און להשמדם עדי-עד :

ואתה מרום לעלם יהוה: כי הגה איביך | יהוה כי-הנהת איביך
יאברו יתפרדו כל-פעלי און: ותרם בראים קרני בלתי בשמן
בעגן: ותבט עיני בשורי בקמים עלי מרעים תשמענה אזני:
צדיק בתמר יפרח בארו בלבנון ישגה: שתולים בבית יהוה
בחתרות אלהינו יפריחו: עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים
יהיו: להגיד כי-ישך יהוה צורי ולא-עזרתה בו:

סו למנצח שיר מזמור הרענו לאלהים כל-הארץ: זמרו כבוד-
שמו שימו כבוד תהלתו: אמרו לאלהים מה-נורא
מעשיך ברב עזך יבחנו לך איביך: כל-הארץ | ישתחוו לך
וזמרו-לך זמרו שמך סלה: לכו וראו מפעלות אלהים נורא
עלילה על-בני אדם: הפך ים | ליבשה בנהר יעברו בהגל שם
גשמתה בו: משך בגבורתו | עולם עיניו בגוים תצפינה הסוררים |
אל-ירומו למו סלה: ברכו עמים | אלהינו והשמיעו קול תהלתו:
השם גפשונו ברחים ולא-נתן למוט הגלגו: כי-בחתנו אלהים
צרפתנו בצרף-קספ: הבאתנו במצודה שמת מועקה במתגינו:
הרפבת אנוש רראשנו באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה:
אבוא ביתך בעולות אשקם לך גדרי: אשר-פצו שפתי ודברי-
פי בצרלי: עלות מחים אעלה-ך עם-קמרת אילים אעשה
בקר עם-עתודים סלה: לכו-שמעו ואספרה כל-יראי אלהים
אשר עשה לגפשי: אליו פי-קראתי ורומם תחת לשוני: און
אסראיתי ברבי לא ישמע אדני: אכן שמע אלהים הקשיב
בקול תפילתי: ברוד אלהים אשר לא הסיר תפילתי וחסדו מאתי:

עו משביל לאספה למה אלהים זנחת לנצח יעשן אפך בצאן
מרעיתך: זכר עדתך | קניית קדם גאלת שבט נחלתך
חר-ציון זה | שכנת בו: הרימה פעמיד למשאות נצה כל-הרע
אויב בקדש: שאנו צורריך בקרב מועדיך שמו אותם אתות:
יודע כמביא למעלה בסכך-עץ קרדמות: ועתה פתוחיה יחד
בכשיר וכלפות יהלומון: שלחו באש מקדשך לארץ חללו
משבן שמך: אמרו בלבם גינם יחד שרפו כל-מועדי-אך בארץ:
אתותינו לא-ראינו איך-עוד נביא ולא-אתנו יודע עד-מה:

עד-מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח: למה תשיב
ידך וימנך מקרב חיקך ככה: ואלהים מדכי מקדם פעל ישועות
בקרב הארץ: אתה פוררת בעזך ים שברת ראשי תנינים על-
המים: אתה רצצת ראשי דויתן תתגנו מאכל לעם לציים:
אתה בקעת מעין ונתל אתה הובשת נהרות איתן: לך יום
אפ-לך לילה אתה הכינות מאור ושמש: אתה הצבת כל-
גבולות ארץ קיץ וחרף אתה יצרתם: זכר-זאת אויב חרף | יהוה
ועס-נבר נאצו שמך: אל-תתן לחית נפש תורף חית עניך
אל-תשפח לנצח: הבט לברית כי-מלאו מחשבי-ארץ גאות
חמס: אל-ישב רך נכלם עני ואביון יהללו שמך: קומה אלהים
ריבה ריבך זכר חרפתך מני-נבר כד-היום: אל-תשפח קול
צוררך שאון קמך עולה תמיד:

עו משביל לאספה האזינה עמי תורתך השו אונכם לאמרי-פי:
אפתחה במשל פי אביעה חידות מני-קדם: אשר
שמענו ונדעם ואתנו ספרו-לנו. לא נבחד | מבניהם לדור
אחרון מספרים תהלות יהוה ועוזו ונפלאותיו אשר עשה: ויקם
עדות | ביעקב ותורה שם בישראל אשר צוה את-אבותינו
להודיעם לבניהם: למען ידעו | דור אחרון בגים יולדו יקמו
ויספרו לבניהם: וישמו באלהים בסלם ולא ישבחו מעללי-
אל ומצותיו ינצרו: ולא יהיו | באבותם דור סודר ומרה דור
לא-הכין לבו ודא-נאמנה את-אל רוחו: בני-אפרים נושקי
רומיקשת הפכו ביום קרב: לא שמרו ברית אלהים ובתורתו
מאנו ללכת: וישבחו עלילותיו ונפלאותיו אשר הראם: נגד
אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדה-צען: בקע ים ויעבירם
ויצב-מים כמז-נד: וינתם בענן יומם וכל-הלילה באור אש:
יבקע צרים במדבר וישק פתהמות רבה: ויצא נוזלים מסלע
ויורד כנהרות מים: ויוסיפו עוד לחטא-לו למרות עליון בציה:
וינסו-אך בלבבם לשאל-אכל לנפשם: וידברו באלהים אמרו
היוכל אל לערף שקחן במדבר: הן הבה-צור | ויזוכו מים ונחלים
ישטפו הגם-דחם ויכל תת אס-יכין שאר לעמו: לכן | שמע

יהוה ויתעבר ואש נשקה ביעקב וגם-אף עלה בישראל : כי
לא האמינו באלהים ולא במחוי בישועתו : ויצו שחקים ממער
ודלתי שמים פתח : וימטר | עליהם מן לאכל ודגן-שמים נתן
למו : לחם אפירים אכל איש צידה שקח להם לשבע : יפע
קדים בשמים וינהג בעזו תימן : וימטר עליהם כעפר שאר
וכחול ימים עוף כגף : ויפל בקרב מחנהו סביב למשבנותיו :
ויאכלו וישבעו מאד ותאותם יבא להם : לא-זרו מתאותם
עוד אכלם בפיהם : ואף אלהים | עלה בהם ויהרג במשמניהם
ובחורי ישראל הכריע : בכל-זאת חטאו-עוד ולא האמינו
בנפלאותיו : ויכל-בהבל ימיהם ושנותם בבהקה : אס-הרגם
ודרשוהו ושבו ושחרו-אל : ויזכרו כי-אלהים צורם ואל
עליון גאלם : ויפתוהו בפיהם ובלשונם יזכורלו : ולבם לא-
גכחו עמו ולא נאמנו בבריתו : והוא רחום | וכפר עון ולא-ישחית
והרבה להשיב אפו ורא-יעיר כל-חמתו : ויזכר כי-בשר המה
רוח הולך ולא ישוב : במה ימרוהו במדבר ועציבוהו בשימון :
וישובו ונספו אל וקדוש ישראל התוו : לא-זכרו את-ידו יום
אשר-פדם מני-צר : אשר-שם במצרים אתותיו ומופתיו בשדה-
צען : ויהפך לדם יאריהם ונוזליהם בלי-שתיון : ישלח בהם
ערב ויאכלם וצפרדע ותשחיתם : ויתן לחסיל יכולם ויגיעם
לארבה : יהרג בברד גפנם ושקמותם בחגמר : ויסגר לברד
בעירם ומקניהם לרשפים : ישלח-בם | חרון אפו עברה ועם
וצרה משלחת מלאכי רעים : יפלם גתיב לאפו לא-חשך
מפות גפשמ ותיתם להבר הסגיר : ויך כל-בכור במצרים ראשית
אונים באהליהם : ויפע בצאן עמו וינהגם בעדר במדבר : וינתם
לבטח ולא פחדו ואת-אויביהם כסה הים : ויביאם אל-גבול
קדשו הר-זה קנתה ימינו : ויגרש מפניהם | גוים ויפילם בתבל
גחלה וישבן באהליהם שבטי ישראל : וינסו וימרו את-אדקים
עליון ועדותיו לא שמרו : וינסו ויבגדו באבותם נהפכו בקשת
רמיה : ויבעיסוהו בבמותם ובפסיליהם יקניאוהו : שמע אלהים
ויתעבר וימאס מאד בישראל : ויטש משבן שלו אהל שבן

באדם : ויתן לשבי עזו ותפארתו ביד-צר : ויסגר לחרב עמו
ובגחלתו התעבר : בחוריו אכלח-אש ובתולתיו לא הוללו :
כדגיו בחרב נפלו ואלמנתיו לא תבכינה : ויקץ פישן | אדני
בגבור מתרוגן מיין : ויך צריו אחר חרפת עולם נתן למו :
וימאס באהל יוסף ובשכט אפרים לא בחר ויבחר את-שכט
יהודה את-קר ציון אשר אהב : ויבן כמורמים מקדשו בארץ
יסדה לעולם : ויבחר בדרך עבדו ויקחהו ממכללת צאן : מאחר
עלות הביאו לרעות ביעקב עמו ובישראל גחלתו : וירעם
בתם לבבו ובתבונות בפיו יגחם :
ק יהוה ליהוה כי-טוב פי לעולם חסדו : יאמרו גאויל יהוה
אשר גאלם מיד-צר : ומאצות קבצם ממזרח וממערב
מצפון ומים : תעו במדבר בשימון הדרך עיר מושב לא מצאו :
רעבים גם-צמאים נפשם בהם תתעטף : ויצעקו אל-יהוה בצר
להם ממצוקותיהם יצילם : ויזריכם בדרך ישרה ללכת אל-
עיר מושב : יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם : כי-השביע
נפש שקקה ונפש רעבה מלא-טוב : ישבי חשך וצלמות אסירי
עני וברזל : כי-המרו אמרי-אל ועצת עליון נאצו : ויכנע בעמל
לכם בשלו ואין עזר : ויזעקו אל-יהוה בצר להם ממצוקותיהם
וישעם : יוציאם מחשך וצלמות ומסרותיהם יתק : יודו ליהוה
חסדו ונפלאותיו לבני אדם : כי-שפר דלתות נחשת וברחי
ברזל גדע : אולים מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו : כל-אכל
תתעב גפשמ ויגיעו עד-שערי-מות : ויזעקו אל-יהוה בצר להם
ממצוקותיהם וישיעם : ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם :
יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם : ויזכרו זכתי תודה
ויספרו מעשיו ברנה : יורד הים באגיות עשו מלאכה במים
רפים : המה ראו מעשי יהוה ונפלאותיו במצולה : ויאמר ויעמר
רוח סערה ותרום גליו : יעלו שמים ירדו תהומות גפשמ
ברעה תתמוגג : יחוגו ויגיעו בשבזר וכל-חכמתם תתבדע :
ויצעקו אל-יהוה בצר להם וממצוקותיהם יוציאם : יקם סערה
לדממה ויחשנו גליהם : וישמחו כי-ישתקו ויגחם אל-מחוז
תפצם : יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם : ויורממוהו

בקהל עם וכמושב זקנים הללוהו: ישם נהרות למדבר ומצאי
מים לצמאון: ארץ פרי למלחה מרעת יושבי בה: ישם מדבר
לאנסים וארץ ציה למצאי מים: ויושב שם רעבים ויבוננו
עיר מושב: ויזרעו שדות וישעו כרמים וישעו פרי תבואה:
ויברכם וירבו מאד ובהמתם לא ימעט: וימעטו וישחו מעט
רעה ויגזו: שפך בוז על גדיבים ויתעם בתהו לא-הרה: וישגב
אביון מעוני וישם בצאן משפחות: יראו ישרים וישמחו וכל-
עולה קפצה פיה: מי-חכם וישמר-אלה ויתבוננו חסדי יחיה:
שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשיקות פיהו כי-טובים
הדיך מין: לרית שמניד טובים שמן תונק שמך עליך
עלמות אהבה: משכני אחריו נרוצה הביאני המלך
חדרו נגילה ונשמחה בד נזכרה הדיך מין מישרים אהבה:
שחורה אני ונאווה בנות ירושלם באהלי קדר כיריעות שלמה:
אל-תראני שאני שחרחרת ששזפתני השמש בני אמי נחרר-
כי שמני נטרה את-הכרמים כרמי שלי לא נטרתי: הנידה לי
שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים שלמה אהיה
בעמיה על עדרי חבריך: אסלא תדעי לך היפה בנשים צאי-
לך בעקבי הצאן ורעי את-גדיתך על משגנות הרעים: לססתי
ברכבי פרעה המיתך רעיתי: נאוו לתניך בתורים צוארך
בחרוים: תורי זהב געשה-לך עם נקודות הכסף: עד-שהמלך
במסבו נרדי נתן ריחו: צרור המד הדודי לי בין שדי יליו:
אשבל תבמר הדודי לי בכרמי עין גדי: הנך יפה רעיתי הנך
יפה עיניך יונים: הנך יפה הדודי אף געים אף-ערשנו רעננה:
קרות בתינו ארוים רהישנו ברותים: אני חכצלת השרון שושנת
העמקים: בשושנה בין החוחים בן רעיתי בין הגנות: כתפוח
בעצי היער בן הדודי בין הפנים בצדו חמדתי וישכתי ופריו
מתוק לחכי: הביאני אל-בית הין ודגלו עלי אהבה: סמכוני
באשישות רפדוני בתפוחים כי-חולת אהבה אני: שמאלו
תחת לראשי וימינו תחבקני: השבעתי אתכם בנות ירושלם
בצבאות או באילות השדה אס-תעירו ואס-תעוררו את-

האהבה עד שתחפץ: קול דודי הנחזה בא מדלג על-ההרים
מקפץ על-הגבעות: הומה דודי לצבי או לעפר האילים הנחז
זה עומד אחר כתלנו משגיח מן-החלונות מציץ מן-החרצים:
ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי-לך: כי-הנה הסתיו
עבר הנשם חלף הלך לו: הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו: התאנה הנטתה פניה והנפנים סמדר
נתנו ריח קומי לך רעיתי יפתי ולכי-לך: יונתי בחגגי הפלע
בסתר המדרגה הראיני את-מראיך השמיעני את-קולך כי-
קולך ערב ומראיך נאוה: אחוילנו שעלים שעלים קמנים
מחבלים כרמים וכרמינו סמדר: דודי לי ואני לו הרעה
בשושנים: עד שיפוח היום וגסו הצללים סב דמה-לך דודי
לצבי או לעפר האילים על-הרי בחר: על-משגבי בגילות
בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתי: אקומה נא
ואסובבה בעיר בשוקים וברחבות אבקשה את שאהבה נפשי
בקשתי ולא מצאתי: מצאוני השמרים הפככים בעיר את
שאהבה נפשי ראיתם: במעט שעברתי מהם עד שמצאתי את
שאהבה נפשי אחזתי ולא ארפנו עד-שתביאתי אל-בית אמי
ואל הדר הורתי: השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או
באילות השדה אס-תעירו ואס-תעוררו את-האהבה עד
שתחפץ: מי זאת עלה מן-המדבר כתימרות עשן מקפרות מר
ולבונה מכל אבקת רוקל: הנה מפתו שלשלמה ששים גברים
סביב לה מגברי ישראל: כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה
איש חרבו על-ורכו מפתח בגילות: אפריון עשה לו המלך
שלמה מעצי הלבנון: עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרדכו
ארזמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלם: צאינה וראינה בנות
ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה-לו אמו ביום חתנתו וכיום
שמחת לבו: הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים מבעד
לצמתך שערך בעדר העזים שגלשו מהר גלעד: שניך בעדר
הקציבות שעלו מן-הרעה שבלם מתאימות ושבלה אין בהם:
נחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה נפלה הרמון רקתך מבעד

לצמתך: במגדל דוד צוארך בגוי לתלפיות אלה המגן תלוי
עליו כל שלמי הגבורים: שני שדיך בשני עפרים תאומי צביח
הרעים בשושנים: עד שיפוח היום ונסו הצללים אלה לי אל-
הר המור ואל-גבעת הלבונה: בלך יפה רעיתי ומום אין בך:
אתי מלבנון בכה אתי מלבנון תבואי תשורי | מראש אמנה
מראש שגיר וחרמון ממענות אריות מהררי נמרים: לבבתני
אחתי בלה לבבתני באחת מעיניך באחד ענק מצורניך: מה
יפו דרך אחתי בלה מהפכו דרך מיין וריח שמניך מבל-
בשמים: נפת תפונה שפתותיך בלה דבש וחלב תחת לשונך
וריח שלמתך בריח לבנון: גן | נעול אחתי בלה גל | נעול
מעין חתום: שלחך פרדם רמונים עם פרי מגדים בפרים עס-
נרד | וכרפס קנה וקנמון עם בל-עצי לבונה מר ואחלות
עם בל-ראשי בשמים: מעין גנים באר מים חיים וזולים מן-
לבנון: עורי צפון ובואי תימן הפיחי נני יזלו בשמיו יבא דודי
לגנו ויאכל פרי מגדיו: באתי לגני אחתי בלה אריתי מורי
עם-בשמי אכלתי יערי עם-דבשי שתיתי ייני עם-חלבי אכלו
רעים שתו ושקרו דודים: אני ישנה ולבי ער קול | דודי הופס
פתחילי אחתי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא-טל קוצותי
רסיסי לילה: פשטתי את-כתנתי איבכה אל-בשנה רחצתי את-
רגלי איבכה אמנפם: דודי שלח ידו מן-חחור ומעי המו עליו:
קמתי אני לפתח לדודי וירי נטפוי-מור ואצבעותי מור עבר על
כפות המנעור: פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי
יצאה בדברו בפשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני:
מצאני השמרים הסבבים בעיר הפוגי פצעוני גשאו את-רדילי
מעלי שמרי החמות: השבעתי אתכם בנות ירושלים אס-
תמצאו את-דודי מהתגירו לו שחולת אהבה אני: מה-הדרך
מהוד היפה בנשים מה-הדרך מהוד שגכה השבעתנו: דודי
צח ואדום דגול מרבבה: ראשו בתם פו קוצותיו תלתלים
שחרות בעורב: עיניו ביונים על-אפיקי מים רחצות בחלב
ישבות על-מלאת: לתיו בערוגת הבשם מגדלות מרקחים

שפתותיו שושנים נטפות מור עבר: ידיו גלילי זהב ממלאים
בתרשיש מעיו עשת שן מעלפת ספירים: שוקיו עמודי שש
מיסדים על-אדני-פו מראהו כדבנון בחור בארזים: חבו ממתקים
וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי בנות ירושלים: אנה הלך הדרך
היפה בנשים אנה פנה הדרך ונבקשנו עמך: דודי ירד לגנו
לערוגות הבשם לרעות בננים וללקט שושנים: אני לדודי
ודודי לי הרועה בשושנים: יפה את רעיתי כתרצה גאנה
כירושלים אימה בנדגלות: הסבי עיניך מנגדי שהם הרחיבני
שערך בעדר העזים שגלשו מן-הגלעד: שניך בעדר הרחלים
שעלו מן-הרחצה שגלם מתאימות ושבלה אין בהם: כפלה
הרמון רקתך מבעד לצמתך: ששים המה מלכות ושמונים
פילגשים ועלמות אין מספר: אחת היא יונתי תמתי אחת
היא לאמה ברה היא ליוולדתה ראוה בנות ויאשרוה מלכות
ופילגשים ויהללה: מי-זאת הנשקפה כמו-שחר יפה בלבנה
ברה כחמה אימה בנדגלות: אל-גנת אגוז ירדתי לראות באפי
הנתל לראות הפרחה הגפן הנצו הרמנים: לא ידעתי נפשי
שמתני מרבבות עמי נדיב: שובי שובי השולמות שובי שובי
וגחזר-בך מהתחזו בשולמית במחלת המתנים: מה-יפו פעמך
בנעלים בתנדיב חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן:
שררך אגן הסהר אל-יחסר המזג בטנד ערמת חפים סונה
בשושנים: שני שדיך בשני עפרים תאומי צביח: צוארך במגדל
השן עיניך ברכות בחשבון על-שער בת-רבים אפך במגדל
הלבנון צופה פני דמשק: ראשך עליך בברמל ודעת ראשך
בארמון מלך אסור ברהטים: מה-יפית ומה-נעמת אהבה
בתענוגים: זאת קומתך המתה לתמר ושדיך לאשבלות:
אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסנו ויהי-גא שדיך באשבלות
הגפן וריח אפך כתפוחים: וחבך ביין הטוב הולך לדודי
למישרים דובב שפתי ישנים: אני לדודי ועלי תשוקתו: לכה
דודי נצא השדה גלינה בכפרים: נשכימה לכרמים נראה אס-
ברה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמנים שם אתן את-דודי

לך: הדינאים נתנוררית ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם-
ישנים הודי צפנתי לך: מי יתקד פאח לי יונק שרבי אמי אמצאך
בחויץ אשקף גם לא יבזו לי: אנהגך אביאך אל בית אמי
תלמדני אשקף מיין הרקה מעסים רמני: שמאלו תחת ראשי
וימינו תחבקני: השבעתי אתכם בנות ירושלם מה תעירו ו
ומה תעירו את האהבה עד שתחפץ: מי זאת עלה מן המדבר
מתרפקת על הדורה תחת התפוח עוררתיה שמה הבלתה אמה
שמה חבלה ילדתה: שימיני בחותם עד לפך בחותם על זרועה
פי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש
שלהבתיה: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות
לא ישטפיה אסיתון איש את בלהון ביתו באהבה בוז יבזו
לו: אהות לנו קטנה ושדים אין לה מה נעשה לאחותנו
ביום שידברקה: אסחומה היא גבנה עליה מירת גספ ואס
הלת היא נצור עליה לוח ארו: אני חומה ושדי במגדלות או
הייתי בעיניו במוצאת שלום: כרם היה לשלמה בבעל המון
נתן את הכרם לנטרים איש יבא כפרו ארף גספ: ברמי שלי
לפני האלה לך שלמה ומאתים לנטרים את פריו: היו שבת
בגנים הברים מקשיבים לקולך השמיעני: ברח הודי ודמה
לך לצבי או לעפר האילים על הרג בשמים: חושבת בגנים ועי

מישנה מסכת פסחים

פירי ערבי פסחים סמוך למנחה לא יאכל אדם עד שתחשך.
אפילו עני שב ישראל לא יאכל עד שיסב. ולא
יפחתו לו מארבע בוסות של יין ואפילו מן התמחוי: ב מזוג
לו כוס ראשון בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כך
מברך על היין. ובית הלל אומרים מברך על היין ואחר כך
מברך על היום: הביאו לפניו מטבל בתורת עד שמגיע
לפרפרת הפת. הביאו לפניו מצה ותורת וחרוסת ושני תבשילין

לג אף על פי שאין חרוסת מצה. רבי אליעזר בר צדוק אומר
מצה. ובמקדש היו מביאים לפניו גופו של פסח: ד מזוג לו
כוס שני וכאן הבן שואל אביו. ואם אין דעת בבן אביו
מלמדו מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שבכל הלילות
אנו אוכלין חמץ ומצה. הנילה הזה כלו מצה. שבכל הלילות
אנו אוכלין שאר ירקות. הנילה הזה מרור. שבכל הלילות
אנו אוכלין בשד צלי שלוק ומבשל. הנילה הזה ברו צלי.
שבכל הלילות אנו מטבילין פעם אחת. הנילה הזה שתי
פעמים. ולפי דעתו של בן אביו מלמדו. מתחיל בגנות ומסים
בשבח. ודורש מארמי אובד אבי עד שיגמור כל הפרשה
בדה: ה רבן גמליאל היה אומר כל שאמר שלשה דברים
אלו בפסח לא יצא ידי חובתו. ואלו הן. פסח. מצה. ומרור.
פסח על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים. מצה
על שום שנגאלו אבותינו ממצרים. מרור על שום שמררו
המצרים את בני אבותינו במצרים. בכל דור ודור חיב אדם
לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים. שנאמר והגדת
לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי
ממצרים. לפיכך אנחנו חייבין להודות לתלל לשבח דפאר
לחוסם להדר לברך לעלה ולקדם למי שעשה לאבותינו ולנו
את כל הנסים האלו. הוציאנו מעבדות לחרות. מיגון לשמחה.
ומאכל ליום טוב. ומאפלה לאור גדול. ומשעבוד לנאלה.
ונאמר לפניו הללויה: י עד היכן הוא אומר. בית שמאי
אומרים עד אם הבנים שמחה. ובית הלל אומרים עד תלמיש
למעניו מים. וחותם בגאולה. רבי טרפון אומר עד אשר נאלנו
ונאל את אבותינו ממצרים. ואינו חותם. רבי עקיבא אומר
עד בן יי אלהינו ואלהי אבותינו יגיענו למועדים ולדגלים
אחרים הבאים לקראתנו לשלום. שמחים בגגין עירך. וששים
בעבודתך. ונאכל שם מן הדובחים ומן הפסחים וכו'. עד
ברוך אתה יי גאל ישראל: ו מזוג לו כוס שלישי מברך על
מזוגו. רביעי נזמר עקיו את ההלל ואומר עקיו ברכת השיר.

בין הכוסות הללו אם רוצה לשתות ישתה . בין שלישי לרביעי לא ישתה : ח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן . ישנו מקצתן יאכלו . קלן לא יאכלו . רבי יוסי אומר נתנמנמו יאכלו . נרדמו לא יאכרו : ט הפסח אחר הצות מטמא את הידים . הפגול והנותר מטמאין את הידים . בירך ברכת הפסח פטר את של זבח . בירך את של זבח לא פטר את של פסח . דברי רבי ישמעאל . רבי עקיבא אומר לא זו פוטרת זו ולא זו פוטרת זו :

מסכת ביצה

סיק א ביצה שנולדה ביום טוב בית שמאי אומרים תאכל ובית הלל אומרים לא תאכל . בית שמאי אומרים שאור בקבוצת וחמץ בכבתבת . ובית הלל אומרים זה וזה בקבוצת : ב השוחט תיה ועוף ביום טוב . בית שמאי אומרים יחפור בדקר ויכפה . ובית הלל אומרים לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום . ומודים שאם שחט שיחפור בדקר ויכפה שאפר בירה מוכן הוא : ג בית שמאי אומרים אין מוליכין את הסולם משוכך לשוכך אבל מטהו מחלון לחלון . ובית הלל מתירין . בית שמאי אומרים לא ישול אלא אם כן געגע מבעוד יום . ובית הלל אומרים עומד ואומר זה וזה אני נוטל : ד זמן שחורים ומצא לבנים . לבנים ומצא שחורים . שנים ומצא שלשה אסורים . שלשה ומצא שנים מותרים : ה תודך תקן ומצא לפני תקן אסורים . ואם אין שם אלא הם תרי אדו מותרים : ו בית שמאי אומרים אין מסקין את התריסין ביום טוב . ובית הלל מתירין אף להחזיר . בית שמאי אומרים אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר . ובית הלל מתירין . בית שמאי אומרים אין נוטלין את העור לפני הדורסן . ולא יגביהנו אלא אם כן יש עמו קבוצת בשר . ובית הלל מתירין .

לד בית שמאי אומרים אין מוציאין לא את תקמין ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים . ובית הלל מתירין : ז בית שמאי אומרים אין מוליכין חלה ומתנות לבתן ביום טוב בין שהורמו מאמש בין שהורמו מהיום . ובית הלל מתירין . אמרו להם בית שמאי גזרה שוה . חלה ומתנות מתנה לבתן ותרומה מתנה לבתן . בשם שאין מוליכין את התרומה כד אין מוליכין את המתנות . אמרו להם בית הלל לא . אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן : י בית שמאי אומרים תבלין גדוכין במדוך של עץ . והמלח כפך ובעץ הפרור . ובית הלל אומרים תבלין גדוכין כדרבן במדוך של אבן והמלח במדוך של עץ : יא הבורר קטניות ביום טוב . בית שמאי אומרים בורר אוכל ואוכל . ובית הלל אומרים בורר כדרבן בחיקו . כקנון ובתמחוי . אבל לא בטבלא . ולא בנפה . ולא בכברה . רבן גמליאל אומר אף מדיח ושולה : יב בית שמאי אומרים אין משלחין ביום טוב אלא מנות . ובית הלל אומרים משלחין בהמה תיה ועוף בין חנין בין שהוטמן . משלחין ינות שמנים וסלתות וקטניות אבל לא תבואה . ורבי שמעון מתיר בתבואה : יג משלחין גלים בין תפורין בין שאינן תפורין ואף על פי שיש בהן גלאים והן לצורך המועד . אבל לא סנדל המסמר ולא מנעל שאינו תפור . רבי יהודה אומר אף לא מנעל לבן מפני שצריך אומן . זה הכלל . כל שנאותין בו ביום טוב משלחין אותו :

סיק ב יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל אדם בתחלה מיום טוב לשבת . אבל מבשל הוא ליום טוב . ואם דותיר הותר לשבת . ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת . בית שמאי אומרים שני תבשילין . ובית הלל אומרים תבשיל אחד . ושני כדג וביצה שעליו שהן שני תבשילין . אכלו או שנאבד לא יבשל עליו בתחלה . ואם שיר ממנו כל שהוא סומך עליו לשבת : כ חל להיות אחר שבת . בית שמאי אומרים מטבילין את הכל מדפני שבת . ובית הלל

אומרים בליום מלפני השבת ואדם בשבת : י ושון שמשקין את המים בכלי אבן למחרת אכל לא מטבילין . ומטבילין מנב לגב ומחבורה לחבורה : י בית שמאי אומרים מביאין שלמים ואין סומכין עליהם אבל לא עולות . ובית הלל אומרים מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן : י בית שמאי אומרים לא יחס אדם חמין לרגליו אלא אם בן ראויין לשתייה . ובית הלל מתירין . עושה אדם מדורה ומתחמם בנגדה : י שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי . אין טומגין את החמין מיום טוב לשבת ואין זוקפין את המנורה ביום טוב ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין . אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא לא חיו אופין פתין גריצין אלא רקיקין . אמרו לו מה נעשה לבית אביך שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכל ישראל להיות אופין פתין גריצין וחררין : י אף הוא אמר שלשה דברים להקל . מכבדין בין המפות . ומניחין את המנומר ביום טוב . ועושין גדי מקדס בלילי פסחים . וחכמים אוסרין : י שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר וחכמים אוסרין . פרתו יוצאה ברצועה שבין הרגיה . ומקרדין את הבהמה ביום טוב . ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהם . רבי יהודה אומר אין מקרדין את הבהמה ביום טוב מפני שעושה חבורה אבל מקרצפין . וחכמים אומרים אין מקרדין אף לא מקרצפין : י הרחים של פלפלין טמאה משום שלשה בליום . משום בלי קבול . ומשום בלי מתבת . ומשום בלי כברה : י עגלה של קטן טמאה מדרס ונטלת בשבת ואין נגדרת אלא על גבי כלים . רבי יהודה אומר כל הכלים אין נגדרין חוץ מן העגלה מפני שהיא כובשת :

סוף : י אין צדין דגים מן הביברים ביום טוב ואין נותנין לפניהם מזונות . אבל צדין תיה ועוף מן הביברין ונותנין לפניהם מזונות . רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל הביברין שוין . זה הכלל . כל המחוסר צידה אסור ושאינו מחוסר צידה מותר : י מצודות תיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב לא יפול מהן ביום טוב אלא אם בן ידע שצודו מערב יום טוב .

לה

ומעשה בגוי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל ואמר מותרין הן אלא שאין רצוני לקבל הימנו : י בהמה מסכנת לא ישחוט אלא אם כן יש שהות ביום לאכול ממנה בנות צלי . רבי עקיבא אומר אפילו בנות חי מבית טביתה . שחטה בשדה לא יביאנה במוט ובמוטה אבל מביא בידו אברים אברים : י בכור שנפל לבור . רבי יהודה אומר ירד מומחה ויראה . אם יש בו מום יעלה וישחוט ואם לאו לא ישחוט . רבי שמעון אומר כל שאין מומו נכר מבעוד יום אין זה מן המוכן : י בהמה שמתה לא יזינה ממקומה . ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה ועל החלה שנטמאת . ונגנס לבית המדרש ושאל . ואמרו לו לא יזינם ממקומם : י אין נמגין על הבהמה לכתחלה ביום טוב אבל נמגין עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהן . רבי יהודה אומר שוקל אדם בשר כנגד תכלי או כנגד הפופיץ . וחכמים אומרים אין משגיחין בקב מאזנים כל עיקר : י אין משחיזין את הפסין ביום טוב אבל משיאה על גבי חברתה . לא יאמר אדם לטבח שקול לי כדינר בשר אבל שוחט ומחלקין ביניהן : י אומר אדם לחבירו מדא לי כלי זה אבל לא במדה . רבי יהודה אומר אם היה כלי של מדה לא ימלאנו . מעשה באבא שאול בן בטינית שהיה ממלא מדותיו מערב יום טוב ונותנין ללקוחות ביום טוב . אבא שאול אומר אף במועד עושה בן מפני ברורי המדות . וחכמים אומרים אף בחול עושה בן מפני מצוי המדות : הולך אדם אצל חנוני הרגיל אצלו ואומר לו תן לי בצים ואגוזים במנין . שכן דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו :

סוף ד המביא כדי יין ממקום למקום לא יביאם בסל ובקופה אבל מביא הוא על כתפו או לפניו . וכן המוליך את התבן לא יפשיל את הקופה לאחוריו אבל מביאה הוא בידו . ומתחילין בערמת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה : י אין נוטלין עצים מן הסבה אלא מן הסמוך לה . מביאין עצים מן השדה מן המכונס ומן הקרפף אפילו מן המפוזר . איתרו :

קרפף כל שסמוך לעיר. דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר כל
שנגנסי לו בפותחת ואפילו בתוך תחום שבת: אין מבקעין
עצים לא מן הקורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב. ואין
מבקעין לא בקרה ולא במגרה ולא במגל אלא בקופיץ. בית
שהוא מלא פירות ונפחת. נוטל ממקום הפחת. רבי מאיר
אומר אף פוחת לכתחלה ונוטל: ואין פוחתין את הנר מפני
שהוא עושה כלי. ואין עושין פחמין ביום טוב ואין חותמין
את הפתילה. רבי יהודה אומר תחתה באור. אין שוברין את
החרס. ואין חותמין הנר לצלות בו מליח. ואין גורפין תנור
וכירים אבל מכבשין. ואין מקיפין שתי חביות לשפות עליהן
את הקדרה. ואין סומכין את הקדרה בבקעת וכן גדלת. ואין
מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב. ורבי אליעזר בן שמעון
מתיר: ורבי אליעזר אומר נוטל אדם קיסם משלפניו לחצוין
בו שניו ומגבב מן החצר ומדליק. שגל מה שבחצר מוכן הוא.
וחכמים אומרים מגבב משלפניו ומדליק: ואין מוציאים את
האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן
הרעפים ולא מן המים. ואין מלבגין את הרעפים לצלות עליהן.
ועוד אמר רבי אליעזר עומד אדם על חמוקצה ערב שבת
בשביעית ואומר מבאן אני אוכל למחר. וחכמים אומרים עד
שירשום ויאמר מבאן ועד כאן:

פירק ה משילין פירות הרך ארוכה ביום טוב אבל לא בשבת
ומכסים פירות בכלים מפני הדקה. וכן כדי יין
וכדי שמן. ונותנין בלי תחת הדקה בשבת. כ כל שחייבין עליו
משום שבות משום רשות משום מצוה בשבת חייבין עליו ביום
טוב. ואדו הן משום שבות. לא עולין באילן. ולא חוכבין על
גפי בהמה. ולא שטין על פני המים. ולא מטפחין. ולא
מספקין. ורא מרקדין. ואדו הן משום רשות. לא דגין. ולא
מקדשין. ולא חולצין. ולא מיבמין. ואדו הן משום מצוה.
לא מקדישין ולא מעריכין. ולא מתרימין. ולא מגביהין תרומה
ומעשר. כד אדו ביום טוב אמרו כל וחומר בשבת. אין בין

יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד: הבהמה והכלים כרגלי
הבעלים. המוסר בהמתו לבנו או לדועה הרי אלו כרגלי
הבעלים. כלים המיוחדין לאחד מן האחין שבבית הרי אלו
כרגליו ושאר מיוחדין הרי אלו כמקום שהולכין: ו השואל כלי
מחבירו מערב יום טוב כרגלי השואל. ביום טוב כרגלי
המשאיר. וכן האשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח
לעסותה הרי אלו כרגלי שתייהן. רבי יהודה פוסק במים מפני
שאין בהם ממש: ה הנחלת כרגלי הבעלים ושלחבת בכל מקום.
נחלת של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נהגין ולא מועדין.
המוציא נחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור: בור של
יחיד כרגלי היחיד. ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה
העיר. ושל עולי ככל כרגלי הממלא: ו מי שהיו פירותיו בעיר
אחרת. וערבו בני אותה העיר להביא אצלו מפרותיו לא יביאו
לו ואם ערב הוא פירותיו כמזהו: ו מי שזמן אצלו אורחים
לא יוליכו בידם מנות אלא אם בן זכה להם מנותיהם מערב
יום טוב: אין משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות. אלו הן בייתות הלנות בעיר. מדבריות
הלנות באפר:

מסכת סוטה

פירק ה בשם שהמים בודקין אותה כד המים בודקין אותו שנאמר
ובאו וכו'. בשם שאסורה לבעל כד אסורה לבעל
שנאמר ונטמאה ונטמאה. דברי רבי עקיבא. אמר רבי יהושע
כד היה הורש זכריה בן נתנאל. רבי אומר שני פעמים האמורים
בפרשה אם נטמאה נטמאה אחד לבעל ואחד לבעל: כ בו
ביום דרש רבי עקיבא. וכל כדי חרש אשר יפול מהם אל תוכו
כל אשר בתוכו יטמא. אינו אומר טמא אלא יטמא לטמא
אחרים. למד על כפר שני שטמא את השלישי. אמר רבי

הוא שיש מי יגלה עפר מעיניו רבן יוחנן בן זכאי. שהיית אומר
עתיד דוד אחר לטהר כפר שלישי. שאין לו מקרא מן התורה
שהוא טמא. והלא עקיבא תלמידך מביא לו מקרא מן התורה
שהוא טמא. שנאמר כל אשר בתוכו יטמא : ו בו ביום דרש
רבי עקיבא ומדותם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה
וגומר. ומקרא אחר אומר מקיר העיר וחוצה אלף אמה סביב.
אי אפשר לומר אלף אמה שבכר נאמר אלפים אמה. ואי
אפשר לומר אלפים אמה שבכר נאמר אלף אמה. הא כיצד.
אלף אמה מגרש ואלפים אמה תחום שבת. רבי אריעזר בנו
של רבי יוסי הגלילי אומר אלף אמה מגרש. ואלפים אמה
שדות וכרמים : ו בו ביום דרש רבי עקיבא. אז ישיר משה ובני
ישראל את השירה הזאת ליי ויאמרו לאמר. שאין תלמוד לומר
לאמר. ומה תלמוד לומר לאמר. מלמד שהיו ישראל עונין
אחריו של משה על כל דבר ודבר בקוראין את ההלל. אשירה
ליהוה כי גאה גאה. לכך נאמר לאמר. רבי נחמיה אומר בקורין
את שמע ולא בקורין את ההלל : ה בו ביום דרש רבי יהושע
בן הורקנוס. לא עבד איוב את הקדוש ברוך הוא אלא מאהבה
שנאמר הן יקטלני לו איחל. ועדין הדבר שקול לו אני מצפה.
או אני מצפה תלמוד לומר עד אגוע לא אסיר תומתי ממני.
מלמד שמאהבה עשה. אמר רבי יהושע מי יגלה עפר מעיניו
רבן יוחנן בן זכאי. שהיית הורש כל ימיו שלא עבד איוב את
המקום אלא מיראה שנאמר איש תם וישר ירא אלהים וקר
מרע. והלא יהושע תלמיד תלמידך למד שמאהבה עשה :

מסכת תענית

סיק ב סדר תעניות ביצד. מוציאין את התבה לרחוב של עיר
ונותנין אפר מקלה על גבי התבה ובראש הנשיא
ובראש אב בית דין וכל אחר ואחר גותן בראשו. הוקן שבהן

לומר לפניך דברי כיבושין. אחינו. לא נאמר באנשי ניגוה
וירא אלהים את שקם ואת תעניתם אלא וירא האלהים את
מעשיהם כי שבו מדרגם הרעה. ובקבלה הוא אומר וקרעו
לבבכם ואל בגדיכם : ו עמדו בתפלה. מורידין לפני התבה זקן
ורגיל ויש לו בנים וביתו ריקם כדי שיהא לבו שלם בתפלה.
ואומר לפניכם ארבע ועשרים ברכות. שמונה עשרה שבכל
יום ומוסיף עליהן עוד שש : ואלו הן. זכרונות. ושופרות. אל
י בצרתה לי קראתי ויענני. אשא עיני אל ההרים וגומר.
ממעמקים קראתיך. תפלה לעני כי יעטוף. רבי יהודה אומר
לא היה צריך לומר זכרונות ושופרות אלא אומר תחתיהן. רעב
כי יהיה בארץ. דבר כי יהיה וגומר. אשר היה דבר יי אל
ירמיהו על דברי הבצורות. ואומר תותמיהן : ו על הראשונה
הוא אומר מי שענה את אברהם בחר המוריה הוא יענה אתכם
וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי גואל ישראל.
על השניה הוא אומר. מי שענה את אבותינו על ים סוף. הוא
יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך אתה יי
זוכר הנשבות. על השלישית הוא אומר. מי שענה את
יהושע בגלגל הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום
הזה. ברוך אתה יי שומע תרועה. על הרביעית הוא אומר. מי
שענה את שמואל במצפה הוא יענה אתכם וישמע בקול
צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי שומע צעקה. על החמישית
הוא אומר. מי שענה את אליהו בחר הברמל הוא יענה אתכם
וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי שומע תפלה.
על הששית הוא אומר מי שענה את יונה מפעי הדגה הוא יענה
אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי השונה
בעת צרה. על השביעית הוא אומר מי שענה את דוד ואת
שלמה בנו בירושלם הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם
היום הזה. ברוך אתה יי המרחם על הארץ : ה מעשה בימי
רבי חלפתא ורבי חנניה בן תרדיון. שעבר אחד לפני התבה.
וגמר את הברכה קלה. ולא ענו אחריו אמן. תקעו הבהנים

תקעו. מי שענה את אברהם אבינו בחר המורה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. הריעו בני אהרן הריעו מי שענה את אבותינו על ים סוף. הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. וכשבא הדבר אצל חכמים אמרו לא היו נוהגין בן אלא בשער מזרח ובהר הבית: ו שלש תעניות הראשונות אנשי משמר מתעניין ולא משלימין ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין. שבע אחרונות אלו ואלו מתעניין ומשלימין. דברי רבי יהושע. וחכמים אומרים שלש תעניות הראשונות. אלו ואלו לא היו מתעניין כלל. שדוש שניות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שבע אחרונות אנשי משמר מתעניין ומשלימין ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין: ו אנשי משמר מותרים לשתות יין בלילות. אבל לא ביום. ואנשי בית אב לא ביום ולא בלילה. אנשי משמר ואנשי מעמד אסורים מלספור ומלכבס. ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת: ה כל הנתוב במגלת תענית דלא למספד. לפניו אסור לאחוריו מותר. רבי יוסי אומר לפניו ולאחוריו אסור דלא להתענאה בהון. לפניו ולאחוריו מותר. רבי יוסי אומר לפניו אסור לאחוריו מותר: ה אין גוזרין תענית על הצבור בתחלה בחמישי. שלא להפקיע הישערים. אלא שלשה תעניות הראשונות שני וחמישי ושני. ושלשה שניות חמישי שני וחמישי. רבי יוסי אומר בשם שאין הראשונות בחמישי. כך לא שניות ולא אחרונות: י אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חדשים בחגכה ובפורים ואם התחילו אין מפסיקין. דברי רבן גמליאל. אומר רבי מאיר אף על פי שאמר רבן גמליאל אין מפסיקין. מודה היה שאין משלימין. וכן תשעה באב שחל להיות ערב שבת:

א"כ ינוד סוק ר' ספדא דלניעמא סדמס נחמן סנועות וסר ס' נסלס ענין יליסס סנניס דלילונ סכל לפי ססעס:

ואת"כ יעמדו לפני קונס נוסח תפלה זו:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא שעה זו שעת רחמים שעת הקשבה שעת האזנה ונקראך ותעננו נעתיר לך ותעתר לנו שיהיה עולה לפניך קריאתנו ולמודנו בלילה הזה כאלו השגנו כל הפודות הנפלאות והנוראות אשר הם חתומים בו. ותזכר נפשנו רוחנו ונשמתנו שיהיו ראויים לעורר מיין תתאין לזוגא למטרוניתא במלכא קדישא והמרה יעוררו מיין נוקבין לזוגא דאבא ואימא ואבא ואימא יריקו ברכה עד בלי די לזעיר ונוקביה ומשם ישפע לנו בני מלכים על נפשנו רוחנו ונשמתנו לעבוד את יי ולאהבה וליראה אותו יראת הרוממות תמיד כל הימים. וכשם שעמד דאבותינו על ים סוף זכות התורה הקדושה כדבר שנאמר ודמים להם חומה מימינם ומשמאלם בן יעמוד היום זכות תורתך לנו בני ברייתך להגן בעדנו ולפרוס עלינו סבת שלומך ולתקננו בעצה טובה מלפניך ולהסיר השטן מלפנינו ומאחרינו ובצד גנפיך תסתרינו. ובכח סגולת קריאת ודימוד השירה אשר נשיר עתה לפניך שהיא קדש קדשים ובזכות השמות המצורפים והרמוזים והפודות הקדושים והטהורים היוצאים ממנה ישכון אור גדול בשכינת עוזנו ותשית לראשה עטרת פז בכתר מלכות משיחה ומזיו שפעף לבנים תביא שפע ישועה ורחמים ונזכה ונחיה לראות לישע עמך לישע את משיחה מלך ביפיו תחזינה עינינו ואז נשיר את השירה הזאת בקול ששון ובקול שמחה וכשם ששלחת לעמך בית ישראל על ים סוף בעד הטאתם בסגולת השירה הזאת בן אבינו אב הרחמן רחם עלינו וכבוש עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתינו בכח סגולת השירה אשר נשיר עתה לפניך ונסה עלינו אור עתיקא קדישא לקרוע רוע גזר דיננו כמו שקרעת רוע גזר דין אבותינו על ים סוף וקרע כל המסכים והמקטרגים אשר הם מקבילים בינינו לבינה חתום פי שטן ואל ישמיו

עלינו יהיו במוץ לפני הוה ומלאך יי הוה למען יחלצנו וידידך
הושיעה וימנה וענני עשה למען שמך וכו'. יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

פרשת בשלח

ויהי בשלח פרעה אתהעם ולאנתם אלהים דרך ארץ פלשתים
כי קרוב הוא כי ו אמר אלהים פו ינחם העם בראתם
מלחמה ושבו מצרימה: ויסב אלהים אתהעם דרך המדבר
ים סוף וחמשים עלו בני ישראל אל מארץ מצרים: ויקח משה
את עצמות יוסף עמו כי חשבע השביע את בני ישראל לאמר
פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמתי מזה אתכם:
ויסעו מספת ויחגו באתם בקצה המדבר: ויהוה הלך לפניהם
יומם בעמוד ענן לנתתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם
ללכת יומם וקילה: לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש
לילה לפני העם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל יישבו ויחגו
לפני פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכתו
תחנו עלהים: ואמר פרעה לבני ישראל נבכיתם הם בארץ
סגר עליהם המדבר: וחזקתי את לב פרעה ורדף אתהים
ואגברה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו
כן: ויגד למלך מצרים כי ברח העם וידפך לכב פרעה ועבדיו
אלהעם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו:
ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו: ויקח שש מאות רכב
בחור וכל רכב מצרים ושלשים על בליו: ויחזק יהוה את לב
פרעה מלך מצרים וידרף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים
ביר רמה: וירדפו מצרים אתהים ויעיגו אותם חנים עלהים
כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו עד פי החירות לפני בעל
צפון: ופרעה הקריב וישא בני ישראל את עיניהם והנה
מצרים וגם אתהים ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל

יהוה: ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו
למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: הלא זה
הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר תדל ממנו ונעבדה
את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתינו במדבר: ויאמר
משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה
אשר עשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא
תספו לראתם עוד עד עולם: יי ילחם לכם ואתם תחרישון: פ
יאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל
ויסעו: ואתה הרם את מסך ונטה את ידך עלהים
ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנני מחזק
את לב מצרים ויבאו אחריהם ואגברה בפרעה ובכל חילו
ברכבו ובפרשיו: וידעו מצרים כי אני יהוה בהגברי בפרעה
ברכבו ובפרשיו: ויסע מלאך האלהים תהלך לפני מחנה
ישראל ויך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד
מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי
הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה:
ויש משה את ידו עלהים וילך יהוה אתהים ברוח קדים עזה
כל הלילה וישם אתהים לחרבה ויבקעו המים: ויבאו בני
ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מי מים ומשמאלם:
וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל
תוך הים: ויהי באשמרת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים
בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים: ויסר את אפן מרכבתו
וינהגו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יהוה
נלחם להם במצרים: פ

ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך עלהים וישבו המים על
מצרים על רכבו ועל פרשיו: ויש משה את ידו עלהים
וישב הים לפנות בוקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער
יהוה את מצרים בתוך הים: וישבו המים ויכסו את הרכב ואת
הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא ינשאר בהם
עד אחד: ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה

סדר ליל שביעי של פסח

מימינם ומשמאלם: וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את תנוד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: פ

או ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה בייגאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עני וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואניוהו אבי וארמנהו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו: מרבבת פרעה ותילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף: תהמת יכסימו ירדו במצולות במו אבן: ימינה יהוה גאדתי בלח ימינה יהוה תרעין אויב: וברב גאונה תהלים קמ"ד תשלח תלנך יאכלמו בקש: וברוח אפיה גערמו מים נצבו כמו נד גזלים קפאו תהמת בקביים: אמר אויב ארדף אשוי אחקק שלל תמלאמו גפשי אריק תרבי תורישמו ידי: נשפת ברוחך כסמו ים צללו בעופרת במים אדירים: מייקמכה באלים יהוה מי כמכה גאדר בקדש נורא תהלת עשה: גמית ימינה תבלעמו ארץ: גחית בל א: נהלת בענה אל נהו בקסדה עסנו גאלת שמעו עמים רגזון קדשך: או נכהלו אלופי אחו ישבי פלשת: אילי מואב יאחזמו רעד אדום פל ישבי כנען: תפל עליהם אימתה ופחד בנלל זרועה ידמו דאבן ער יעבר עמך יהוה ער עבר עמו ותטעמו בדר נחלתך קביו

לסדר לי שביעי של פסח

לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני קוננו ידך: יהוה וימלך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יהוה עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: פ

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף ביהוה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלות: ותען להם מרים שירו ליהוה בייגאה גאה סוס ורכבו רמה בים: ויפע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שיר וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרתה כי מרים הם עד כן קרא שמה מרה: וילנו העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל יהוה וירחו יהוה עין וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול ויהוה אלהיך והישר בעיניו תעשה והאונת למצותיו ושמת כל חקיו כל המלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך:

פזמון לשביעי של פסח

סימן יהודה הלוי

יום ליבשה . גהפכו מצולים . שירה חדשה . שבחו גאולים יום בצר נכבדת . ואלו נחמדת . ולך עוז יסדת . מפי עוללים הטבעת בתרמית . רגלי בת געמית . ופעמי שולמית . יפו בנעלים וכל רואי ישירון . בעת הודך ישירון . אין פאל ישירון . ואויבינו פלילים דגלי בן תרים . על הנשאים . ותלקט פזורים . כמלקט שבלים הבאים עמה . בברית חותמה . ומבטן לשמה הפה גמולים הראו אותותם . לכל רואה אותם . ועל בנפי בסותם . עשו גדילים למי זאת גרשמת . הבר גא דבר אמת . למי החותמת . ולמי הפתילים ושוב שנית לקדשה . ואל תוסף לגרשה . והעלה אור שמשה . ונסו הצללים ידיים רוממוך . גשירה קדמוך ואמרו מי כמוכה . יי באלים ידי עמי אסמוכה . אשוריהם אמתוכה . באמרו מי כמוכה . יי באלים:

שפר התיקונים

קריאה נאמנה חק לישראל היא הני קראי דחנה ליל התקדש

חג השבועות

ברם עיקר שרשוהי מחתנא רשב"י ז"ע מושיע ורב חסן ישועות.
וכבוד אלהים הסדר דבר מסום ברת"א רבינו הארי' זצ"ל וראה
זה חדש דברים אחרים סדר"י בירורין וכונות פשוטות יסוד"י התורה
והלכות דעות. ועל כל כבוד כאן בתהלה אמרי קדוש הרב הגדול
הרמ"ז ז"ל עיר וקדיש גלי רויא כנוכה הרזים וישע אהל"י עשר
נשעות. הן כל יקר ראתה עיני אני המניה ידי תביאנה לזכות הרבים
למען ישמעו ולמען ילמדו לעבוד עבודת ה' אל למושעות.

בשנת קדמתי בנשף ואשועה לס"ק

KRIE MOED — SCHWUOTH.

VIENA 5629.

יש ליכח אם סמאזי אינלה בוטיקה די ליכרום די מרה יוסף שלעזינגער
אין ביינה אינלאה סיבדאד שטארט אס בענעל 1.

Wien,

Verlag von Josef Schöfberger's Buchhandlung,
(Stadt, am Bergl Nr. 1.)

סדר ליל שביעי של פסח

ירום ונשא גבה מאד. וישכיל עבדי. הוא עבדי צמח פדות
יצמח יקבוץ : אן ידני ונחה עליו רוח חכמה. והוד כבודי.
אחיש את שילד. למען לא יבושו קוי. דגלי יקומם.
דגלי ירומם. בעבור ישמח כל לב דוי : אחיש

שערי פדות מהר יפתח מבלי סוגר. יפדה את דוים. לו מקוים
באו על מסגרי. חרב נוקמת נקם ברית. יהיה חוגר : אחיש
רוח שפתיו ימית רשע וצר ישסף. והיה צדיק אזור מתניו
מצפונים חושף. מארבע פאות. צאן גהלאות. אליו
יאסף :

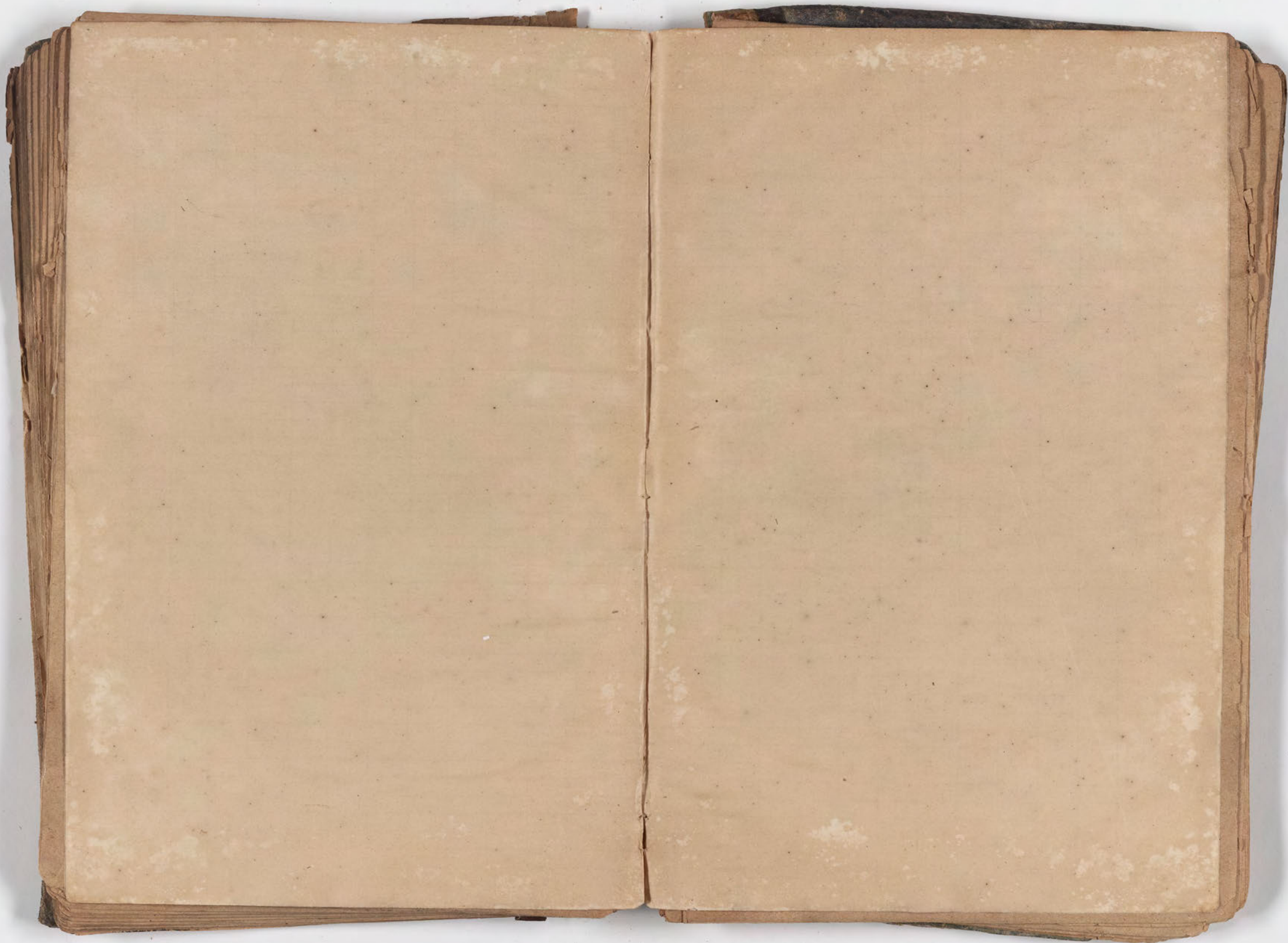
אל שדי הוא עומד לנס עמים. גוים ידרושו. גם מנוחתו תהיה
כבוד. וכפירים רשו. המתהללים באלילים. אזי יבושו :
אחיש

סדר שביעי של פסח תם ונשלם שבח לאל
בורא עולם :

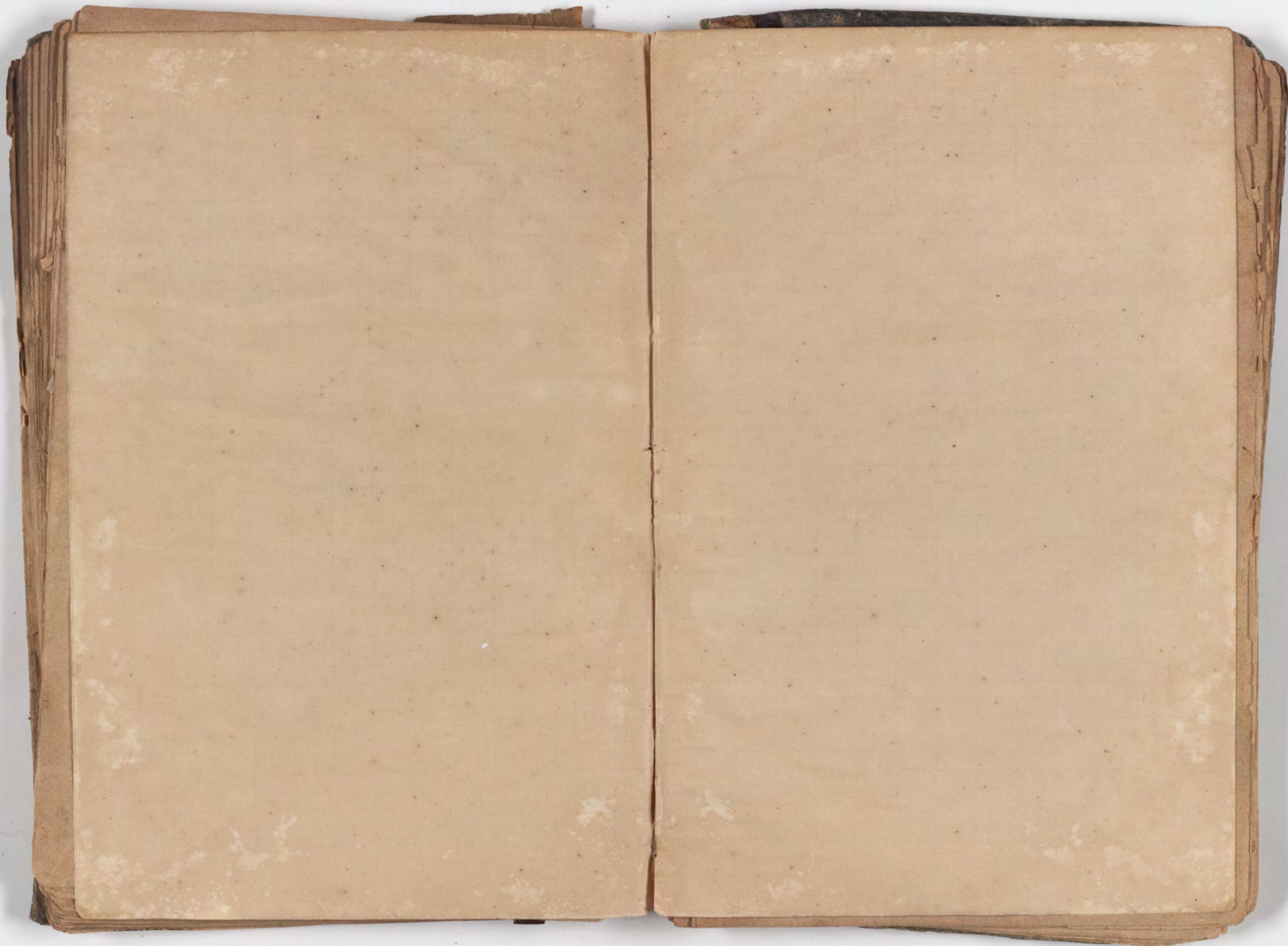

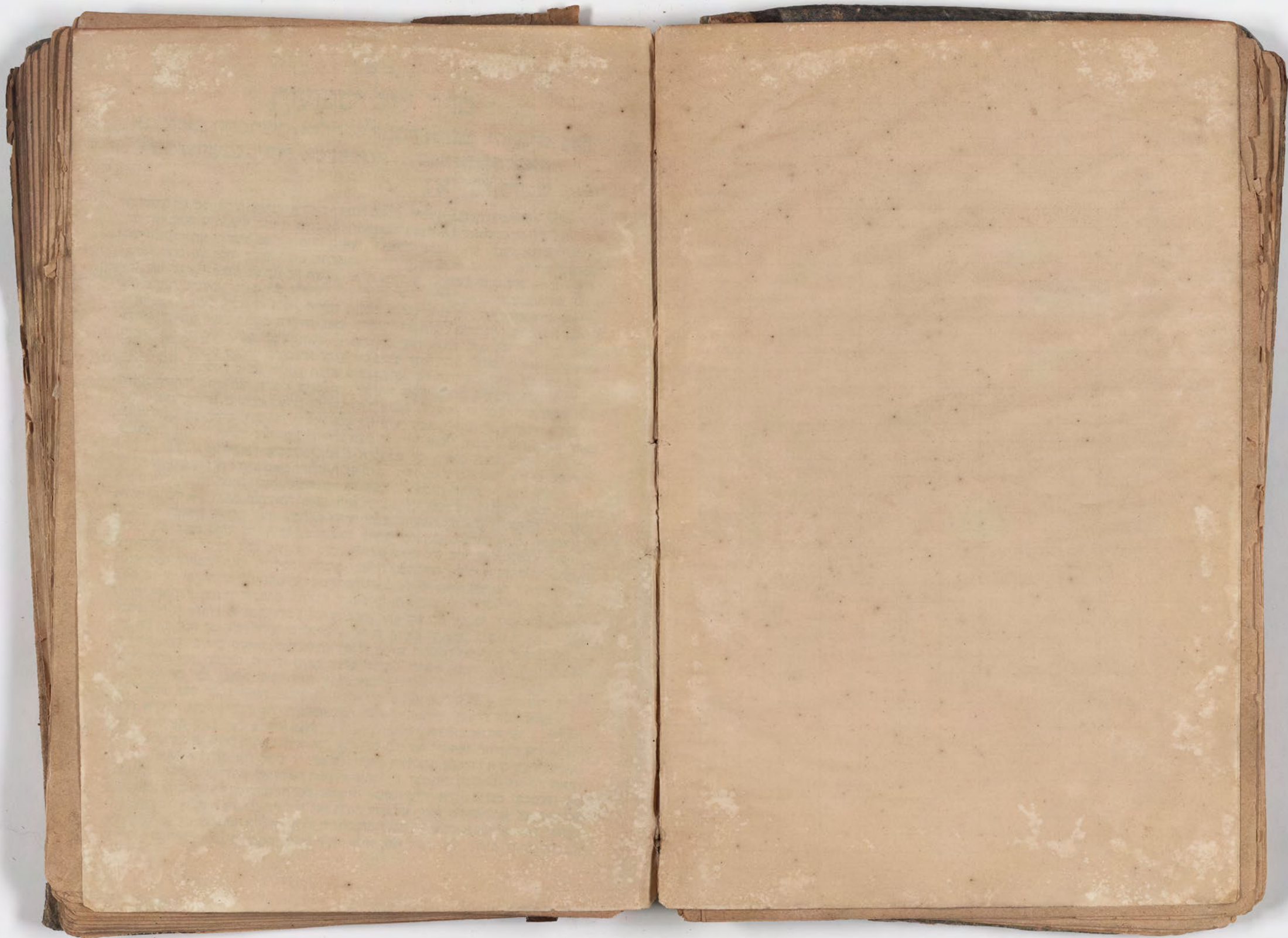

סדר ליל שבועות

הדא מרגניתא מכתא דבמזליא תליא. השתכחת באחמתא באפרקסתא דעניא. אנא זעירא דרגיג נפשיה ובמילי שפירי הדי"א:

אחד תורה נביאים וכתובים תלמוד בספר הזוהר באדרא דנשא דוקא וגם כי סתומים וחתומים הדברים אל נא תמנע מקריאתה כי ברית כרותה לשפתים הגושפורת מר באימה ורעותא דלבא בהני כבשי דרחמנא שאינן חזרות ריקם מעורר את האהבה עד שתחפץ בלגלוג וגמגום אי"ש הוגה ושוגה באהבתה משל תינוק חסר לב מהור ונפש הפצה. וכדא כ"ע מודו דעקימת שפתים הויא מעשה רב ונחשב לגבר לפועל שלם כי גדולה מליה בדב"ד שהוא מוסף הכל וך ומהור לעשות פרי תנוכה בשמים החדשים. ומה גם כי עיצומו של יום נורם בגרם מעלות המדות. לכן המשכיל בעת ההוא ית'ם וישלם בפנימיות המסתרים להיות יחיד מומחה באור היחידה בעלות ז' עיר שם להתקושש בקוצו של יוד ולבושיה כתלגן חזור כי היום ה' נראה לעמו בסיני כדמות זקן הנאה לישיבה. ואף כי סוכני' בתי חומר פשט סוד הזוהר אין בידם להכנס לטורקלין בית מלך פנימה ומה גם אשר לא יזכה רק לפ' הדברים והכנת המלות וכ"ש המסתפק בקול הכרה כלועז ששמע אשורית. יצא שברו אתו כי כמה פנים לפניו הנוראים. והתורה מעידה עליו הקול קול יעקב כי בכפלים לתושיה בא הרמ"ז הרומ"ז במיעוט אחר מיעוט לרבות המספרים ולהודיע כי תוך האהבה רצוף אף צוף צפצוף רק בקול כקול עוף מהור לאור באור החיים וגם לחכמים נמצא ענין זה יוצא מידי פשומו של מאמר ר' יונה בירושלמי סוף מסכת ברכות כל פטפטיא כישיין ופטפטיא דאורייתא סבין:

יתר על כן זכור ושמור כי באשמורת קודם עלות השחר כשמשחירי' פני הרקיע אז תמדר ללכת לטבילה לקבל תוספת קדושה מבחינת הכתר ועליו נאמר וזרקתי עליכם מים מהורים שאז המלכות נשפעים עליה מימי אותו החסד המתעלה מת' ז"א לכתרו שהוא שער הג' לשערי בינה. וזהו תמצית דברי הרמ"ז ז"ל. והנה בכונת השמות הצריכים אל הטובל נמצא כתוב שיכוין בב' שמות יה כזה יוד הי יוד הי שהם מע"ב ס"ג ועולים ע' ויצרף להם מילואי ע"ב ס"ג שהם מ"ו ל"ז ועם הע' הרי קנ"ג ובהסר מהם כללות ב' השמות ישאר קנ"א שהוא סוד המק' ה שבו מובלת המלכות עתה ונמדרה ועוד כתוב שיכוין בכת"ר הנעשה משם יה במילואיו המתרבים זה בזה יו"ד פ' ה' ש' יוד פ' ה' ה' יוד פ' הא ק"ך סך הכל כתר. ואנכי הצעיר קבלתי מהחסיד הנאמן והותיק כמורה"ך בנימין הלוי נר"ו שקבל פה אל פה מהרב הגדול כמורה"ר חייא רופא זל"ה שקבל מהאר"י זל"ה לכיון בשם יה באופן זה יוד פ' יוד ת' ה' פ' ה' רכ"ה סך הכל כת"ר זל"ה כת"ר ה' כלומר כתר של המלכות שהיא ה' אחרונה שבשם. ואמנם כי היכי דלא להוי כל האי כמלתא בלא טעמא אמרתי לפרשו בדרך קצרה וכשרה ומוכנת אני בחסד עליון שהבקי בעמקי תוכיות החכמה ודגמיר וסביר תגל נפשו וישמח לבי גם אני:

אמ"ז ידיע להוי דבחגא דעצרתא סליק ז"א למזלא עילאה דאקרי נוצ"ר חסד משום דנמ"ד הוא חסד דרעות' עילאה דאתקרי רצון ואיהו יסודא דעתיק דביה עיקרא דרזא דאורייו ו ותו איתא באדרא דנשא דף ק"ס ב' ותנא הוד עילאה נפיק ואתעשיר ונגיד לאתאחדא בעולמיו ואתקרי הוד זקן וכי' והאי הוד איהו דעתיק כדאיתא בשאר א"א פ"ה ואשתכח דעיקרא דדיקנא אתגהירת מיסוד והוד וסי' יה דעל רזא דדיקנא כתיב מן המצר קראתי י"ה וגו' ולחכימין אתמסר דתיקונא קדמאה דאיהו אל איהו דעתיק דאיהו ברזא דאל שדי בפ' וסכסכתי מצרים. ודא ידיע דמהאי תיקונא נפקן תלת עלמין דאיהו ברזא דאל שדי אל הויה אל אדני ותלת זמנין אל איהו חפ"ה ואל"ף למ"ד בני' הק"ף ולהאי חפה אתערת למיעל כלה קדישתא כדאמר רשב"י כדנכתביה לקמן וכללא אית לנא דכד שארי ז"א לטסלק להגדו תיקוני לא אעיל תמן אלא חב"ד דידיה ובתר הכי סלקין אוף חג"ת דידיה ונהיר

ונחיר לנוקבא דאחידא בנח"י דידיה כדאיתא בס' הכונות . ודא ידיע דחב"ד אינון י"ה ואוף
תיקונא קדמא איהו י"ה ודא איהו רוא דב' זמנין יה דכוונה דמבילה משום דאינון ל"ב
סמין ואינון ברוא דהו"ד דהיינו ע"ב ס"ג . אבל לנוקבא לא אית לה אלא נהורודנה"י
דאינון פ"ו ול"ו כדא' ברוא דעלותא באלהי אברהם וכו' ומשום דשרשא ועיקרא דנהירו
דב' זמנין י"ה אשתאר לעילא ועיקריה לז"א הילכך תפיק כללא דתרין שמין ומאי דהוה
קנ"ג אתעבי' קנ"א והיינו מקו"ה דאיהו מקו"ה דנפיק מן ימא עילאה חכמתא סתימאה דאף
איהי יה ודמתמן נביעו דאינהו י"ג נהרי ומזלא עילאה נמיף מימן דחסד דעלייהו כתיב
ורקתי עליכם מים טהורי"ם דמלקין לחושבן ש"ם והיינו ה' זמנין חס"ד דחמש חסדין אינון
ודייקא לישינא דזרקת משום דהנהו מייא נגדין מתמן לכתרא דז"א דא יהו רוא תניינא
דמבילה דתלת יה דבמשי דא כדא ואתעביד כתי' כדכתיבנא לעיל . ומכתרא דא לכתרא
דמלכות דאיהו רוא תליתאה דשם י"ה דסליק כתר"ה :

והשתא תרבך למנדע סתרא דפסוקי דאורייתא דאנן קריין כהאי ליליא דהא תלתא
פסוקי קדמאי אינון רוא דתלת סמין קדמאי דז"א דסליק לדיקנא ותלת פסוקי
כתראי רמזין לנה"י דז"א דנהרין למלכות . ומשום דתלת מציעאי דז"א אינון בין דא לדא
הילכך זמנין דנקרי יתיר מתלת פסוקי בין ברישא דפרשתא בין בסופא וכד אינון ברישא
אינון מתחברין לתלת קדמאי לקבלא מיניהו וכד אינון בסופא נגדין ומשכין לג' בתראי .
ואוף הכי יתגלי לך רוא דכ"ד שמהן דאנן מכוונין כהאי סודא דאיתא בספרי דבירכ
האר"י זלה"ה דאינון כ"ד תכשיטי כלה ברוא דכ"ד צירופין דאדנות ואשכחנא דבפירושא
דמקרא דתלת שמהן דבר"ט בפרשת נשא קמ"ו ב' אולף לן מר זלה"ה ד"ב צירופין
קדמאין דאדנות אינון נהרין מעתיקא לרישא דנוקבא ו"ב בתראין נהרין מ"א לגופא דנוקבא
דאינון רוא דכ"ד תכשיטין . ואוף איתא בעץ חיים אהא דפרשת בלק קפ"ה ב' אם עונות
תשמר יה אדני וכו' דשטא דא דאדני איהו ב"ג תיקוני ברוא ד"ב איתוי . והוי דכיר מאי
דכתיבנא לעיל דהוד עילאה דעתיק אתגני בדיקנא וק"ל דנקודא דכללא דכתרא איהו קמין
ונקודה דהוד איהו קבין ומשום הכי אינקודו הני כ"ד שמין כהני ב' נקודי משום דאינון
נהירו סתוד עילאה דנהיר בכתרא עילאה ונגיד לכתרין דז"א ואינון ממש נקודין דחפה ודא
איהו דקאמר הושב"י ע"ה ברוא דליליא דא בס' בראשית ח' א' דבזמנא דא דכלל
אתערת למיעל לחפה כיומא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקישוט"הא כהרי חבירא דחראן
עמה כל הויא ליליא וכו' ומשום דסתם נ"ה אינון סופא דגופא חלכך הני תכשיטין
אתרמיזו בפסוקא בתראה דכל ספרא דאורייתא או דנביאי וכתובי . ומשום דעיקרהון
סתוד דאיהו רגלא תניינא הילכך אינון כתיבה תניינא . דכל פסוק . ומשום דהאי נהירו
אתמשך סתוד דעתיק דאיהו מרישא דכולא נכתרא דמלכותא דאיהו סתוד דז"א דאיהו
סופא דדרגין והיינו מא"ן לאנ"י הלכך אינון בר"ת וס"ת דכל תיבה . והשתא תסתכל
ברוא דרות כהאי יומא דרות איהי מלויא דאדנות וכעו איהו עמודא תניינא כבי מקדשא
לקבל הוד וסליק לחשכין אדני עם י"ב אתון ואוף איהו ברוא דצדיק דהאי דיקנא
תרווייהו איתנהו ביה כדכתיבנא . ומנייהו נפיק משיחא דרויה ביסוד ואמרי באדרא רבא
ק"ל ב' דבזמניה יתער רוחא רביעאה דכליל כל שאר רוחין ורוא דמילתא דככך ינהיר
הוד עילאה דעתיק כהוד דא"א כדאיתא בספר הדרושים . ומאי דכתיבנא לעיל משמיה
דהר"ח"י משער הני היינו הך דאמרנא משום דיסודא דע"י עיקריה בדעת עילאה דא"א
פ"ו במצחיה ומתמן אנהיר בתיקוני דיקנא ואתפשט מלגאובא"א ואסת"י כאתרא דסופא
דיקנא דהיינו על מיבורא דלכא והיינו בתלתא דת"ת דידיה והאי תלתא אתעבידו
השתא כתרא דז"א ומאן דמהימן וחכים ידע דהאי יסודא דעתיק יומין דאמינא איהו
ממש כהוא יסודא דאסת"י בת"ת דז"א משום דעל דאבא כתיב מכריח מן הקצה
אל הקצה וה"ג בע"י אית הני תרי יסודי . וא"כ אשתכח דהאי יסודא דקיימין ביה איהו
ממש רוא דמקוה דאתעביד לקבלה ודא איהו רוא עילאה . ומאן דזכה לסתרא ממירא
דסתב דהר"ם די לונזאנו ז"ל בפסוקו שער ראשה כעמר נקא דכתיב ראשה וקרינא ראשה
ידע דא . אבל כל הני מלין דכתיבנא לא אתמסרו אלא למארי דמהומנותא . דא
דעוא מן קדם דרעון דזוכי למנדע ולמדבך סתרי דסתהוי באורח דקשוט ולא
נסמי משבלין דאורייתא קדישתא אמר :

שפר התקונים
תקון ליל שבועות

חפלה לליל שבועות לאמרס קודם סלמוד :

אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית
בנו והבדלתנו מן השומאיה שומאת מצרים
מחמשים שערי שומאיה והכנסתנו לחמשים שערי
קדושה ביום הורה ונתתן לנו יי אלהינו התורה
הקדושה והקידו הישרים בחר סיני ביום הקדוש
הזה ונתתנו יי אלהינו להגות באמרי תורתך יומם
ודילה כי הם חיינו ואורך ימינו לחבר הרעים
והיודים לייחד ארבע אותיות של שמך הגדול
וכל העולמות על ידי עסק תורתנו ובכך יהי רצון
מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא בנו ספוק
וכל להמשיך בך לרישא דזעיר ודעשות ארבעה
ועשרים קשויטין לשכינה על ידי עשרים וארבע
ספריד שהם כנגד עשרים וארבע צירופי שמך
הגדול בזכות התיבות ובזכות האותיות ובזכות
שמות היוצאים מראשי תיבות וסופי תיבות והלופי
תיבות ואמצעי תיבות בכללן ובפרטן שתתן לנו
רוח קדשך כדי שגשמו ונקיים את כל דברי
תורתך ונהיה מהעובדים באהבה בארץ החיים
אמן . ונזכה להיות משושבני דמטרוניתא וחתמנו
למחר בספר הזכרון למזכרה ומשפיע שתשפיע
בשכינתך מחר משם תשפיע לנו בנפש רוח

ונשמה לטהרנו מעוננו ולהפגם בהיכלא המלכא
ליעזל ולא ליפוק ויקיים בנו מקרא שכתוב וזרקתי
עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם
ומכל גלוליכם אטהר אתכם:

ולאחר כך תפלה זו עד"ס נחוקת:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו
ורחמינו ורחמינו ורחילו ליחרא שם י"ה בו"ה
ביחודא שלים בשם כל ישראל הנה אנהנו באים
להגות בתורה בלילה הזה לקשר את נפשנו
ולהדביקה אל שרשה להשלים אילן העליון ולתקנו
ולתבר הדודים יחדיו יהיו תמים: ובכן יהי רצון
מקדנך יי אלהינו ואלהי אבותינו שבזכות כל
הפסוקים שנקרא והתיבות והאותיות והנקודות
והטעמים ושמות הקדש הכתובים בהם ושמות
הקדש היוצאים מראשי תיבות וסופי תיבות
והלופי תיבות והפודות הקדושים והנוראים
היוצאים מכל קריאתנו שנקרא בלילה הזה שתהא
שעה זו שעת רחמים ורצון להיות למודנו נחת
רוח לפני כפא כבודך ויהא עולה לפניך כאלו
השגנו כל הפודות הנוראות אשר הם התומים
בהם ובכח קריאת ולמוד ארבעה ועשרים ספריך
המכונים לארבעה ועשרים צירופי שמך הגדול
יתפאר המלך בתפארת מפואר ובעטרת גאות
וכת"ר נורא ובמושב זקני"ם יהללהו. והוא יתן
מעדני מלך אשת חיל בקומת הכותרת המשגב
אשר על ראשו ועליה יציץ גזרו כחתן יכהן פאר

ובכלה תעדה כליה. והיו למאורות ארבעה
ועשרים ספריך לקשט ולהעדות את המלכה
בארבעה ועשרים עדי עדיים ויתאו. המלך יופיה
ובין כתיפיו שכן שמאלו תחת לראשה וימינו
תחבקה האחת אהובה ומשם יושפע לנו בני
מלכים בני רחל אמנו שפע ישועה ורחמים לבפר
בעדינו ולטהרנו מגילולי זוהמת הנחש ולהוציא
כל נצוצי תורתנו ומעשנו הטוב אשר נדדו הלכו
בעון פשענו אל גבול הרשעה חיל בלע ויקיאנו
מבטנו יורישנו אל בכת למודנו בלילה הזה.
ונזכה להיות משושביני דמטרוניתא ומבני
היכלהא. ויעלה ויבא יגיע יראה וירצה וקרוננו
לטובה לפניך להתמנו בכפר זכרון הרחמים
ומזיו שפעך אשר תשפיע בשכינת עוזך תשפיע
לנפשינו רוחנו ונשמתינו ולטהר פגמינו בכבוד
תורתך התמימה ותוציא לאור משפטינו בקומך
למשפט על פירות האילן הקדוש. ובכח סגולת
למודנו הלילה הזה נזכה ונחיה ונירש נחלת
עבדי יי וצדקתם ולא ימוש ספר התורה הזה
מפינו ומפי זרעינו ומפי זרע זרעינו כדבר שנאמר
ואני זאת בריתי וכו' לא ימוש מפיה וכו' ואשר
קמט שינה מעינינו נהר יוצק יסודנו כדבר שנאמר
אשר קמטו ולא עת נהר יוצק יסודם אני בצדק
אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך ופרוס עלינו
סבת שלומך מראשית השנה ועד אחרית השנה
ובצל כנפיק נחסה ונתלונן להציל ממות נפשנו

ולחיותנו חיים של שלום ורחמים דשנים ורעננים
ולא יברת כל בשר עוד:

ע"י טאין לו ידעם בנסתרות ילבג זס:

ואנו קורים בתורה ומכוננים שהיא תפארת רזעיר הנקרא תורה שבו שלשה כלים רשלו
בחיות. כלי חיצון נפש שבו שם יהודה. ובחינה אמצעית רוח שבו היה בריבוע
יה יהו יהודה. ובחינה פנימית נשמה יוד הא ואי הא. ואורות פנימיים דנפש רוח
נשמה היה יהודה (בניקוד חולם) ואנו קורים בנביאים ומכוננים שהם כנגד נצח והוד דז"א
אשר בהם שלשה כלים כלי חיצון נצח והוד דז"א נפש צבאות כלי אמצעי רוח שם
צ צב צבא צבאו צבאות כלי פנימי דנשמה דנצח יהודה כלי פנימי דנשמה הוד
אדני ובחינת אורות פנימיים דנפש רוח נשמה היה דנצח יהודה הוד יהודה ואנו קורים
בכתובים ומכוננים שהם כנגד יסוד מלכות כלי חיצון יסוד דז"א נפש שין דלת יוד כלי אמצעי
רוח שין שין דלת שין דלת יוד. כלי פנימי דנשמה יאהודנהוי כלי חיצון נוקבא דז"א א אד
אדנ אדני אורות פנימיים דנפש רוח נשמה היה יהודה וזו דיסוד יהודה דמלכות נוקבא דז"א.

ובבן המהר ויתזבך גפשו רוחנו ונשמתנו ויתזבנו
להיות ראויים לעורר מיין תתאין בקריאתנו ואת
לעורר אהבת דודים ביחודא שלים ואל יעכב
שום חטא ועון והרהור רע את קריאתנו. ויהי
נועם יי אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו
ומעשה ידינו כוננהו:

ואמר כך אוננים בקול כס:

עורנו בשם יי עושה שמים וארץ: תורתנו תהיה
אומנותנו ואל שדי יברכנו והוא יהיה בעזרתנו:
תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב. וחפץ
יי בדינו יצלה. ברוך אתה יי למרגי תקיף:

תקון לליל שבועות

ספר בראשית

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ:
והארץ היתה תהו ובהו והשד על פני
תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר
אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את האור
כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא
אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב
ויהי בקר יום אחר: פ

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל
בין מים למים: ויעש אלהים את הרקיע ויבדל
בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר
מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים
ויהי ערב ויהי בקר יום שני: פ

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום
אחד ותראה היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים
ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים
כי טוב: ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב
מוריע זרע עץ פרי עשה פרי למיני אשר זרעו
בו על הארץ ויהי כן: ותוצא הארץ דשא עשב
מוריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו
למינהו וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר
יום שלישי: פ

ויאמר אלהים יהי מאורת ברקיע השמים להבדיל
בין היום ובין הלילה ויהיו ואתה וקמועדים ולימים
ושנים: והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על-
הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את-שני המארת
הגדלים את-המאור הגדל לממשלת היום ואת-
המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים:
ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על-הארץ:
ולמשל ביום ובלילה וליהבדיל בין האור ובין
החשך וירא אלהים כי-טוב: ויהי ערב ויהי בקר
יום רביעי: פ

ויאמר אלהים ושרצו המים שרץ נפש חיה ועוף
יעופף על-הארץ על-פני רקיע השמים: ויברא
אלהים את-התנינם הגדלים ואת כל-נפש החיה
הרמשת אשר שרצו המים למיניהם ואת כל-עוף
כנף למינהו וירא אלהים כי-טוב: ויברך אתם
אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את-המים בימים
והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי: פ
ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה
ורמש וחית-ארץ למינה ויהי כן: ויעש אלהים
את-חית הארץ למינה ואת-הבהמה למינה ואת
כל-רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי-טוב:
ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו ויהיו
בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל-הארץ
ובכל-הרמש הרמש על-הארץ: ויברא אלהים
את-האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר
ונקבה ברא אתם: ויברך אתם אלהים ויאמר

לחם אלהים פרו ורבו ומלאו את-הארץ וכבשה
ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל-חיה הרמשת
על-הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את-כל-
עשב וזרע זרע אשר על-פני כל-הארץ ואת-כל-
העץ אשר-בו פרי-עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה:
ולכל-חית הארץ ולכל-עוף השמים ולכל ארומש
על-הארץ אשר-בו נפש חיה את-כל-יורק עשב
לאכלה ויהי כן: וירא אלהים את-כל-אשר עשה
והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום השישי: פ
ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם: ויכל אלהים
ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום
השביעי מכל-מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים
את-יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל-
מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות: פ

וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל-יצור
מחשבות לבו רק רע כל-היום: וינחם יהוה כי-
עשה את-האדם בארץ ויתעצב אל-לבו: ויאמר
יהוה אמחה את-האדם אשר-בראתי מעל פני
האדמה מאדם עד-בהמה עד-רמש ועד-עוף
השמים כי נחמתי כי עשיתם: ונח מצא חן
בעיני יהוה: פ פ פ

אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרותיו
את-האלהים התהלך-נח: ויוולד נח שלשה
בנים את-ישם את-חם ואת-יפת: ותשחת הארץ
לפני האלהים ותמלא הארץ חמס: וירא אלהים
את-הארץ והנה נשתתה ביהשחית כל-בשר

את־דרכו על־הארץ: ויהי שרי עקרה אין לה
ולד: ויקח תרה את־אברם בנו ואת־לוט בן־הרן
בן־בנו ואת שרי בלתו אשת אברם בנו ויצאו
אחם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד־
חרן וישבו שם: ויהיו ימית־רח־חמש שנים ומאתים
שנה וימת תרה בחרן:

ויאמר יהוה אל־אברם לך־לך מארצה וממולדתך
ומבית אביך אל־הארץ אשר אראך: ואעשה
לנוי גדול ואברכה ואגדלה שמך והיה ברכה:
ואברכה מברכה ומקלך אאר וגברכו בך כל
משפחת האדמה: וישמעאל בנו בן־שלוש עשרה
שנה בהמלו את בשר ערלתו: בעצם היום הזה
נמול אברהם וישמעאל בנו: וכל־אנשי ביתו יליד
בית ומקנת־כסף מאת בן־גבר נמלו אתו:

וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא ישב פתח
האהל פתח היום: וישא עינו וירא והנה
שלושה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם
מפתח האהל וישתחו ארצה: ויאמר אדני אם
נא מצאתי חן בעיניך אל־נא תעבר מעל עבדך:
ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר
הנה ילדה מלכה נסה הוא בנים לנחור אחיך: את־
עויז בכרו ואת־בזו אחיו ואת־קמוא אבי ארם: ואת־
כשד ואת־חזו ואת־פלדשו ואת־ידלף ואת בתואל:
ובתואל ילד את־רבקה שמנה אלה ילדה מלכה
לנחור אחי אברהם: ופילגשו ושמה ראומה ותלד
נסהוא את־טבח ואת־נחם ואת־תהש ואת־מעכה:

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע
שנים שני חיי שרה: ותמת שרה בקרית
ארבע הוא חרון בארץ כנען ויבא אברהם לספר
לשרה ולבכתייה: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר
אל־בני־חת לאמר: אלה הם בני ישמעאל ואלה
שמתם בהצריהם ובקטירתם שנים־עשר נשיאם
לאמתם: ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה
ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל־
עמיו: וישכנו מחוילה עד־שור אשר על־פני מצרים
באכה אשורה על־פני כל־אחיו נפל:

ואלה תולדות יצחק בן־אברהם אברהם הוליד את־
יצחק: ויהי יצחק בן־ארבעים שנה בקחתו
את־רבקה בת־בתואל הארמי מפתן ארם אחות
לבן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק ליהוה לנכח
אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותהר רבקה
אשתו: וישמע ועלב אל־אביו ואל־אמו וילך פדנה
ארם: וירא עשו כי רעות בנות כנען בעיני יצחק
אביו: וילך עשו אל־ישמעאל ויקח את־מהקלת אבת־
ישמעאל בן־אברהם אחות נביות עד־נשיו לו לאשה:
ויצא יעקב מבאר שבע וילך הרנה: ויפגע במקום
וילן שם כי־בא השמש ויקח מאבני המקום
וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא: ויחלם והנה
כלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה
מלאכי אלהים עלים וירדים בו: וישכב לבן בבקר
וינישק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם וילך וישב
לבן למקמו: ויעקב הלך לדרכו ויפגעו־בו מלאכי

אלהים: ויאמר יעקב באשר ראם מהנה אלהים
זה ויקרא שם המקום ההוא מתנים:
וישלח יעקב מלאכים לפניו אל-עשו אחיו ארצה
שעיר שדה אדום: ויצו אתם לאמר כה
תאמרו לראשון לאדני לעשי כה אמר עבדך יעקב עם-
לבן נרתי ואחר עד-עתה: ויהי לי שור והמזר
צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא-
הן בעיניך: אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף
פינו: אלוף קנו אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף
מגדאל אלוף עירם אלה ואלופי אדום למשבתם
בארץ אחותם הוא עשו אבי אדום:

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלהו
תלדות יעקב יוסף בן-שבע-עשרה שנה היה
רעה את-אחיו בצאן והוא נער את-בני בלהה ואת-
בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את-דתסרעה אל-
אביהם: וישאל אל אהב את-יוסף מכל-בניו כי-בן
זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: וישב את-
שר המשקים על-משקהו ויתן הכוס על-כף פרעה:
ואת שר האפים תלה באשר פתר להם יוסף: ולא-
זכר שר-המשקים את-יוסף וישכחהו:

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד
על-היאר: והנה מן-היאר עלת שבע פרות
יפות מראה ובריאת בשר ותרעינה באחו: והנה
שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן-היאר רעות
מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על-
שפת היאר: ויאמר להם יוסף מה-המעשה הזה

אשר עשיתם הלא ידעתם כי-נחש ינחש איש אשר
כמני: ויאמר יהודה מה-נאמר לאדני מה-נדבר
ומה-נצמדך האלהים מצא את-עון עבדך הנני
עבדים לאדני גם-אנחנו גם אשר-נמצא הנביע
בידו: ויאמר הלילה לי מעשות זאת האיש אשר
נמצא הנביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו
לשלום אל-אביכם:

וינש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר-נא עבדך
דבר באוני אדני ואליחר אפך בעבדך כי
כמוד כפרעה: אדני שאל את-עבדיו לאמר היש-
לכם אב או-אח: ונאמר אל-אדני יש-לנו אב זקן
וילד זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו
ואביו אהבו: ויאמרו היתנו נמצא-הן בעיני אדני
והיינו עבדים לפרעה: וישם אתה יוסף להק-עד-
היום הזה על-אדמת מצרים לפרעה לחמש רק
אדמת הכהנים לבדים לא היתה לפרעה: וישב
ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו
וירבו מאד:

ויהי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי
ימי-יעקב שני חיי שבע שנים וארבעים ומאת
שנה: ויקרבו ימי-ישראל למות ויקרא לבנו
ליוסף ויאמר לו אסנא מצאתי הן בעיניך שים-
נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל-
נא תקברני במצרים: ושכבתי עם-אבתי ונשאתני
ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה
כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו

ישראל על ראש המטה: ויאמר יוסף אל אחיו
אנכי מת ואלהיםפקד יפקד אתכם והעלה אתכם
מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם
ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל
לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את
עצמותי מזה: וימת יוסף (יף) בג' מאה ועשר שנים
ויחנמו אתו ויישם בארון (בן) במצרים: חזק

יבין יוד אדני (יבין וסיקטל קדנולס דלכיד וי אל כווד נבלגלחט דחוקט):

ספר שמות

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את
יעקב איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי
ויהודה: יששכר זבולן ובנימין: וישב משה אר-
י הוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה
זה שלחתני: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך
הרע לעם הזה והצל לא הצלית את עמך: ויאמר
יהוה אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה
כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו:
וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו יהוה:
וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב
באל שדי ושמי יהוה לא נודעתו להם: וגם
הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען
את ארץ מגריהם אשר גרו בה: ויצא משה מעם
פרעה את העיר ויפרש בפני אר יהוה ויחדלו
הקלות והברד ומטר לא נתד ארצה: וירא פרעה
כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא ויכבד
לבו הוא ועבדיו: ויחזק לב פרעה ולא שלח את-

בני ישראל באשר דבר יהוה ביד משה:
ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני
הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען
שתי אתתי אלה בקרבן: ולמען תספר באוני
בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת
אתתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה:
ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר
יהוה אלהי העברים עדמתי מאנת לענת מפני
שלח עמי ויעבדני: והיה כרישאלך בנך מחר
לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזקיד הוציאנו יהוה
ממצרים מבית עבדים: ויהי כיהקשה פרעה
לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכור
אדם ועד בכור בהמה עלבן אני זבח ליהוה כל
פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה: והיה לאות
עלידכה ולטוטפת בין עיניך כי בתוק יד הוציאנו
יהוה ממצרים:

ויהי בשלח פרעה אתהעם ולא נתחם אלהים דרך
ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים
פנינתם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה:
ויסב אלהים אתהעם דרך המדבר ים סוף
והמשיים עלו בני ישראל מארץ מצרים: ויקח
משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע
את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם
והעליתם את עצמותי מזה אתכם: ויאמר יהוה
אל משה כתב זאת זכרון בפני ושים באוני הושע
כימחה אמהה את זכר עמלק מתחת השמים:

יבין

ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה וגם: ויאמר
 כיהוד על לבם יה מלחמה ליהוה בעמלק מדה דד:
 וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר
 עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי
 הוציא יהוה את ישראל ממצרים: ויקח יתרו חתן
 משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה: ואת
 שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי
 בארץ נכריה: בחדש השלישי לצאת בני ישראל
 מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני: ויסעו
 מדבר סיני ויבאו מדבר סיני ויחננו במדבר ויחן
 שם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אלה האלהים
 ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית
 יעקב ותניד לבני ישראל: אתם ראיתם אשר
 עשיתי למצרים ואש: אתכם על כנפי נשרים
 ואבא אתכם אלי: ועתה אם שמעו תשמעו בקלי
 ושמרתם את בריתי והיותם לי סגלה מכל העמים
 כילי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים
 וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אלי בני
 ישראל: ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם
 את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה: ויענו
 כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה
 וישב משה את דברי העם אליהוה: ויאמר יהוה
 אלי משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור
 ישמע העם בדברי עמך ונסבך ואמינו לעולם ויגד
 משה את דברי העם אליהוה: ויאמר יהוה אלי
 משה לך אלהים וקדשתם היום ומחר וכבסו

שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי כי ביום
 השלישי ירד יהוה לעיני כל העם עליהר סיני:
 והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות
 בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות וימת: לא
 תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה
 אם איש לא יהיה במשך היבל המה יעלו בהר:
 וירד משה מן ההר אלהים ויקדש את העם
 וכבסו שמלתם: ויאמר אלהים הויו נכנים
 לשלשת ימים אל תגשו אל אשה: והיו ביום
 השלישי בהית הפקר ויהי קלת וברקים וענן כבוד
 על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר
 במחנה: ויצא משה את העם לקראת האלהים
 מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני
 עשן כדו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו
 בעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד: והיו קול
 השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו
 בקול: וירד יהוה עליהר סיני אל ראש ההר ויקרא
 יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה: ויאמר
 יהוה אל משה רד העד בעם פן יחרסו אלי יהוה
 לראות וגבל ממני רב: וגם הכהנים הנגשים אלי
 יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה: ויאמר משה
 אלי יהוה לא יוכל העם לעלת אליהר סיני כי
 אתה העדתה בנו לאמר הנבל את ההר
 וקדשתו: ויאמר אליו יהוה לדוד ועלית אתה
 ואהרן עמך וכהנים והעם אליהרסו לעלת אלי
 יהוה פן יפרץ בהם: וירד משה אלהים ויאמר

אלהם: ׀ וידבר אלהים את כל־הדברים האלה
לאמר: ׀ אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך
מארץ מצרים מבית עבדים לא יהיה לך אלהים
אחרים על־פני לא תעשה־לך פסל וכל־תמונה
אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר
במים מתחת לארץ לא־תשתחוה להם ולא
תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עין
אבת על־בנים על־שלשים ועל־רבעים לשנאי
ועשה חסד לא־למים לא־הבי ולשמרי מצותי: ׀
לא תשא את־שם־יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקח
יהוה את אשר־ישא את־שמו לשוא: ׀ פ זכור
את־יום השבת לקדשו ששת ימים תעבד ועשית
כל־מלאכתך ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך
לא תעשה כל־מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך
ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשערך כי ששת־
ימים עשה יהוה את־השמים ואת־הארץ את־הים
ואת־כל־אשר־בם וינח ביום השביעי על־כף ברכך
יהוה את־יום השבת ויקדשהו: ׀ ס כבוד את־
אביך ואת־אמך למען יארכו־ימך על האדמה
אשר־יהוה אלהיך נתן לך: ׀ ס לא תרצה: ׀ ס
לא תנאף: ׀ ס לא תגנב: ׀ ס לא־תענה ברעך
עד שקר: ׀ ס לא תחמד בית רעה: ׀ ס לא־
תחמד אשת רעה ועבדו ואמתו ושורו וחמרו וכל
אשר לרעה: ׀ פ וכל־העם ראים את־הקולות
ואת־הקפים ואת קול השפר ואת־ההר עשן וירא
העם וינעו ויעמדו מרחק: ויאמרו אל־משה דבר־

אתה

אתה עמנו ונשמעה ואל־ידבר עמנו אלהים פך
נמות: ויאמר משה אל־העם אל־תיראו כי
לבעבור נפות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה
יראתו על־פניכם לבלתי תחטאו: ויעמד העם
מרחק ומשה נגש אל־הערפל אשר־שם
האלהים: ׀ ויאמר יהוה אל־משה כה תאמר
אל־בני ישראל אתם ראיתם כי מן־השמים דברתי
עמכם: לא תעשוני אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא
תעשו לכם: מזבח אדמה תעשה־ליו וזבחת עליו
את־עלתך ואת־שלמך את־צאנך ואת־בקרך
בכל־המקום אשר אזכיר את־שמי אבוא אִיך
וברכתך: ואם־מזבח אבנים תעשה־ליו לא־תבנה
אתהו גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה: ולא־
תעלה במעלת על־מזבחי אשר לא־תנלה ערותך
עליו:

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: כי תקנה
עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא
לחפשי חנם: אם־בנפו יבא בנפו יצא אם־בעל אשה
הוא ויצאה אשתו עמו: ואל־משה אמר עלה אל־יהוה
אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל
והשתחויתם מרחק: ונגש משה לבדו אל־יהוה
והם לא יגשו והעם לא יעלו עמו: ויבא משה ויספר
לעם את כל־דברי יהוה ואת כל־המשפטים וינעו
כל־העם קול אחד ויאמרו כל־הדברים אשר־דבר
יהוה נעשה: ויכתב משה את כל־דברי יהוה
וישכם בבקר ויבן מזבח תחת ההר ושתיים עשרה

משה

מצבה לשנים עשר שבמי ישראל: וישלח את-
 נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים
 ליהוה פרים: ויקח משה חצי הדם וישם באגנת
 וחצי הדם זרק על המזבח: ויקח ספר הברית
 ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר יהוה
 נעשה ונשמע: ויקח משה את הדם ויזרק על-
 העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה
 עמכם על כל הדברים האלה: ויעל משה ואהרן
 נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל: ויראו את
 אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר
 וכעצם השמים לטהר: ואר-אצילי בני ישראל
 לא שלח ידו ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו: ס
 ויאמר יהוה אל משה עלה אלי ההרה ויהיה שם
 ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר
 כתבתי להורתם: ויקם משה ויהושע משרתו ויעל
 משה אל החר האלהים: ואל הזקנים אמר שבו לנו
 בורה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור
 עמכם מי בעל דברים יגש אלהם: ויעל משה אל-
 החר ויבם הענן את החר: וישכן כבוד יהוה על-
 הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה
 ביום השביעי מתוך הענן: ומראה כבוד יהוה
 כאש אכלת בראש החר לעיני בני ישראל: ויבא
 משה בתוך הענן ויעל אל החר ויהי משה בחר
 ארבעים יום וארבעים לילה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ויקהו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו

לבו תקהו את תרומתי: וזאת התרומה אשר
 תקהו מאתם זהב וכסף ונחשת: ס כל עמודי
 החצר סביב מחשקים כסף וזיהם כסף ואדניהם
 נחשת: ארד החצר מאה באמה ורחב חמשים
 בחמשים וקמה חמש אמות שש משור ואדניהם
 נחשת: לכל כלי המשכן בכל עבדתו וכל-
 יתרתיו וכל יתרת החצר נחשת:

ואתה תצוה את בני ישראל ויקהו אליך שמן זית נד
 כתיב למאור להעלת נר תמיד: באהל מועד
 מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך אתו אהרן
 ובניו מערב ערב בקר לפני יהוה תקת עולם
 לדורתם מאת בני ישראל: ואתה הקרב אליך
 את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל
 לכהנולי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני
 אהרן: ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים
 יקמירנה קמרת תמיד לפני יהוה לדורתכם: לא-
 תעלו עליו קמרת זרה ועדה ומנחה ונסך לא תסכו
 עליו: וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם
 חטאת הכפרים אחת בשנה וכפר עליו לדרתים
 קדש קדשים הוא ליהוה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: כי תשא את ראש
 בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו
 ליהוה בפקד אתם ולא יהיה בהם נגר בפקד
 אתם: זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית
 השקל בשקל הקדש עשרים נרה השקל מחצית
 השקל תרומה ליהוה: ויכל משה מדבר אתם ויתן

על פניו מסוה: ובבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את המסוה ערצאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו ערבאו לדבר אתו:

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לא תבערו אש בכל משבתותכם ביום השבת: ומסך שער החצר מעשה רוקם תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור ועשורים אמה ארך וקומה ברחב חמש אמות לעמת קלעי החצר: ועמדיהם ארבעה ואדניהם ארבעה נחשת וזיהם כסף וצפוי ראשיהם וחשקיהם כסף: וכל היתדת למשכן ולהצר סביב נחשת:

אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה עבדת הלויים ביד איתמר בן אהרן הכהן: ובצלאל בן אורי בני חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה: ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה הן הרש וחשב ורוקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש: ויכם הענן את אהל מועד וכבוד יהוה מלא את המשכן: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד יהוה מלא את המשכן: ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל

בכל מסעיהם: ואם לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלתו: כי ענן (ענן) יהוה על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל (בל) מסעיהם: חזק

כיון הו ארניב (כיון ונתקולס תנייכס דלניך כוסס עון לטלס דדולחס עוחס דמקסב):

ספר ויקרא

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקרוב מכם קרבן ליהוה מן הבמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנותכם: אם יעלה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבו את אהל מועד יקרוב אתו לרצנו לפני יהוה: או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו: ואת אשמו יביא ליהוה איל תמים מן הצאן בערבך לאשם אלהי: וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על אחת מכל אשר יעשה לאשמה בה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את אהרן ואת בניו לאמר ואת תורת העלה הוא העלה על מזבחה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: ולבש הכהן מדו בד ומכנסיו בו ילבש על בשרו ותרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר עליכם: ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה

שבעת ימים ושמרתם את-משמרת יהוה ולא תמותו כיי-כן צויתני: ויעש אהרן ובניו את כל-הדברים אשר-צוה יהוה ביד-משה:

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל-אהרן קח-לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני יהוה: ואל-בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר-עזים לחטאת ועגל וכבש בני-שנה תמימם לעלה: כי אני יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כפי קדוש אני: ואת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים ולכל-נפש השרצת על-הארץ: להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל לאמר אשה כפי תוליע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא: וביום השמיני ימול בשר ערלתו: ואם-תראה עוד בבגד או-בשתי או-בערב או בכל-כלי-עור פרתת הוא באש תשרפנו את אשר-בו הנגע: והבגד או-השתי או-הערב או-כל-כלי-העור אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטהר: ואת תורת נגע-צרעת בגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל-כלי-עור לטהרו או לטמאו:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: ואת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל-הכהן: ויצא

הכהן אל-מחויץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע-הצרעת מן-הצרוע: והזרתם את-בני-ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את-משכני אשר בתוכם: ואת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת-זרע לטמאה-בה: והדוה בגדתה והזב את-זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישקב עם-טמאה:

וידבר יהוה אל-משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני-יהוה וימתו: ויאמר יהוה אל-משה דבר אל-אהרן אחיך ואל-יבא בכל-עת אל-הקדש מבית לפרכת אל-פני הכפרת אשר על-הארץ ולא ימות כפי בענן אראה על-הכפרת: בזאת יבא אהרן אל-הקדש בפר בן-בקר לחטאת ואיל לעלה: ולא-תקיא הארץ אתכם בטמאתם אתה באשר קאה את-הגוי אשר לפניכם: כי כל-אשר יעשה מכל התועבת האלה ונכרתו הנפשות העשת מקרב עמם: ושמרתם את-משמרתתי לבלתי עשות מתקות התועבת אשר נעשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני יהוה אלהיכם: וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-כד-עדת בני-ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כפי קדוש אני יהוה אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת-שבתתי תשמרו אני יהוה אלהיכם: והבדלתם בין-הבהמה הטהרה לטמאה ובין-העוף הטהמא לטהור ולא-תשקצו את-נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר-הבדלתי לכם

לְטַמֵּא: וְהָיִיתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה
וְאֲבָדֵל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי: וְאִישׁ אֶרֶץ־אֲשֶׁר
כִּי־יְהִי בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת יוֹמָתוֹ כְּאֲבֵן יִרְגְמוּ
אֹתָם דְּמֵיהֶם בָּם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֲמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא־יִטְמֵא בְעַמּוּי: כִּי
אִם־לִשְׂאֵרוֹ הַקְּרוֹב אֵלָיו לְאִמּוֹ וְלְאָבִיו וְלִבְנוֹ וְלִבְתּוֹ
וְלְאֶחָיו: וְלֹא־חָתָן הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה אֵלָיו אֲשֶׁר
לֹא־הָיְתָה לְאִישׁ לֶה: יִטְמֵא: וּמִכָּה בַהֶמָּה יִשְׁלַמְנָה
וּמִכָּה אָדָם יוֹמָת: מִשְׁפַּט אַהֲרֹן יְהִי לָכֶם כִּנּוּר
כְּאֹרֶחַ יְהוָה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחֲוִין
לְמַחְנֶה וַיִּרְגְמוּ אֹתוֹ אֲבֵן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּהַר סִינִי לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וְשַׁבְתֶּהּ הָאָרֶץ שִׁבְתָּ
לְיְהוָה: שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר
כַּרְמְךָ וְאָסַפְתָּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ: כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא־תַעֲשׂוּ לָכֶם אֱלִילִים
וּפְסֵל וּמִצְבֵּה לֹא־תִקְיְמוּ לָכֶם וְאֲבֵן מִשְׁכֵּית לֹא
תִתְּנוּ בְּאֶרְצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עֲלֶיהָ כִּי אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם: אֶת־שַׁבְתֹּתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ
אֲנִי יְהוָה:

אִם־בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת־מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם

אֹתָם: וְנָתַתִּי גִשְׁמוֹכֶם בְּעֵתָם וְנָתַנָּה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ
וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פֵּרוֹ: וְהַשִּׁיב לָכֶם דִּישׁ אֶת־בְּצִיר
וּבְצִיר יִשׁוּב אֶת־זֶרַע וְאָכַלְתֶּם לַחֲמֻכְכֶם לְשִׁבְעַת
וַיִּשְׁבַּתֶּם לְכַטֹּחַ בְּאֶרְצְכֶם: וְכָל־מַעֲשֵׂךְ בְּהָר וּצְאֹן
כָּל־אֲשֶׁר־יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הַעֲשִׂירִי יְהִי־קָדֹשׁ
לְיְהוָה: לֹא־יִבְקַר בֵּין־טוֹב לְרַע וְלֹא־יִמִּירֵנוּ וְאִם־דָּמַר
יִמִּירֵנוּ וְהִי־דָוָא וְתִמְוֵרְתּוֹ יְהִי־קָדֹשׁ לֹא יִנְאָל:
אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת (הַת) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר (בַּר) סִינִי: חוּק

יכין ויו אנדרי (יכין ותיקונא תליחאס דלכין ועובר על פסע לקוונא דלויכא דמוק):

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמַדְבַּר סִינִי בְּאֵהָל מוֹעֵד
בְּאַחֲרֵי לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: שֵׂאוּ אֶת־רֹאשׁ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
כָּל־זָכָר לְגִלְגָּלְתֶּם: מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כָּל־
יָצָא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצַבְּאֹתָם אִתְּךָ
וְאַהֲרֹן: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
אֶל־תִּכְרִיתוּ אֶת־שֶׁבֶט מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי מִתּוֹךְ
הַלְוִיִּם: וַיֵּאֱתַן עֵשׂוֹ לָהֶם וַחֲוִי וְלֹא־יָמְתוּ בְּנִשְׁתֵּם אֶת־
קָדֹשׁ הַקְּדוֹשִׁים אַהֲרֹן וּבְנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ
אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשְׁאוֹ: וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֹאוֹת
כָּבֹלַע אֶת־הַקְּדוֹשׁ וּמָתוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: גִּשְׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי
גִרְשׁוֹן גַּם־הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתֶּם: מִבֶּן
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה עַד בֶּן־חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּ

אותם קל-הקבא קצבא קצבא לעבד עבודה באהל
מועד: קל-הקקר לעלה שנים עשר פרים אילם
שנים-עשר קבשים בני-שנה שנים עשר ומנחתם
ושעירי עזים שנים עשר להטאת: וכל בקר זבח
השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתרים
ששים קבשים בני-שנה ששים זאת הנפת המזבח
אחרי המשח אתו: וכבא משה אל-אהל מועד
לדבר אתו וישמע את-הקול מדבר אליו מעל
הכפרת אשר על-ארן העדת מבין שני הקרבנים
וידבר אליו:

נדבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-אחרון ואמרת
אליו בהעלתך את-הנרות אל-מול פני
המנורה יאירו שבעת הנרות: ויעש בן אהרן אל-
מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה יהוה
את-משה: וזה מעשה המנרה מקשה זהב עדי-רכה
עדי-פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה
את-משה בן עשה את-המנרה: ויאמר יהוה אל-
משה ואביה ירק ורק בפניה הלא תכלם שבעת
ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף:
ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא
גסע עדי-תאסף מרים: ואחר גסעו העם מחצרות
ניחנו במדבר פארן:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: שלח-לך אנשים ויתרו
את-ארץ כנען אשר-אני נתן לבני ישראל
איש אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו כל גשיא
בהם: וישלח אתם משה ממדבר פארן על-פי יהוה

כלם אנשים ראשי בני-ישראל המה: ויאמר יהוה
אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל ואמרת
אליהם ועשו להם ציצית על-כנפי בגדיהם לדרתם
ונתנו על-ציצית הכנף פתיל תכלת: והיה לכם
לציצית וראיתם אתו וזכרתם את-כל-מצות יהוה
ועשיתם אתם ולא-תתורו אחרי לבבכם ואחרי
עיניכם אשר-אתם זנים אחריהם: למען תזכרו
ועשיתם את-כל-מצותי והייתם קדושים לאלהיכם:
אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ
מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

ויקח קרח בן-יצהר בן-קהת בן-לוי ודתן ואבירם
בני אליאב ואון בן-פלתי בני ראובן: ויקמו
לפני משה ואנשים מבני-ישראל חמשים ומאתים
גשיאי עדה קראי מועד אנשי-שם: ויקהלו על-
משה ועל-אהרן ויאמרו אלהם רב-לכם פי כל-
העדה כלם קדושים ובתוכם יהוה ומדוע תתנשאו
על-קהל יהוה: ואמרת אלהם בהרימכם את-
חלבו ממנו ונחשב ללוים כתבואת גרן וכתבואת
יקב: ואכלתם אתו בכל-מקום אתם וביתכם כי
שכר הוא לכם חלף עבודתכם באהל מועד: ולא-
תשאו עליו חטא בהרימכם את-חלבו ממנו ואת-
קדשי בני-ישראל לא תחללו ולא תמותו:

וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: זאת חקת
התורה אשר-צוה יהוה לאמר דבר אל-בני
ישראל ויקחו אליה פרה אדמה תמימה אשר אין
בה מים אשר לא-עלה עליה על: ונתתם אתה אל-

אלעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט
אתה לפניו: ויאמר יהוה אל משה אל תירא אתו
כי בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית
לו כאשר עשית לסיחן מלך האמרי אשר יושב
בחסבון: ויכו אתו ואת בניו ואת כל עמו עד
בלתי השאיר לו שריד ויירשו את ארצו: ויסעו בני
ישראל ויחנו בערבבות מואב מעבר לירדן ירחו:
וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל
לאמרי: ויגר מואב מפני העם מאד כי רבי
הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל: ויאמר מואב
אל זקני מדון עתה ילחכו הקהל את כל סביבתינו
בלהך השור את ירק השדה ובלק בן צפור מלך
למואב בעת ההוא: וירא פינחס בן אלעזר בן
אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמה בידו:
ויבא אחר איש ישראל אל הקבה וידקר את
שנידים את איש ישראל ואת האשה אל קבתה
ותעצר המנפה מעל בני ישראל: ויהיו המתים
במנפה ארבעה ועשרים אקף:

וידבר יהוה אל משה לאמר: פינחס בן אלעזר
בן אהרן הכהן השיב אתי חמתי מעד
בני ישראל בקנאו אתי קנאתי בתוכם ודאי כליתי
את בני ישראל בקנאתי: לכן אמר הנני נתן לו
את בריתי שלום: וביום הפכודים בהקריבכם
מנחה חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא קדש יהיה
לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: והקרבתם
עולה לריח ניחח ליהוה פרים בני בכר שנים איל

אחד שבעה כבשים בני שנה: ומנחתם סלת
בדולה בשמן שלשה עשרנים לפר האחד שני
עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד
לשבעת הכבשים: שעיר עזים אחד לכפר עליכם:
מלבד עדת התמיד ומנחתו תעשו תמימם יהוה
לכם ונספיהם: ושעיר חטאת אחד מלבד עלת
התמיד ומנחתה ונספיה: אלה תעשו ליהוה
במועדיכם לבד מגדריכם ונגדתיכם לעלתיכם
ולמנחתיכם ולנספיהם ולשלמיכם: ויאמר
משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה
את משה:

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר
זה הדבר אשר צוה יהוה: איש כיהוד נדר
ליהוה או השבע שבעה לאמר אסר על נפשו לא
יחל דברו ככל היצא מפיו ועשה: ואשה כיתתה
נדר ליהוה ואסרה אסר בבית אביה בנעריה: ויתן
משה את הגלעד למכיר בן מנשה וישב בה:
ויאיר בן מנשה הלך וילכד את חותיהם ויקרא
אתהן חות יאיר: ונבח הלך וילכד את קנת ואת
בנתיה ויקרא לה נבח בשמו:

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים
לצבאתם ביד משה ואהרן: ויכתב משה
את מוצאיהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם
למוצאיהם: ויסעו מרעמסס בחדש הראשון
בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחרת הפסח
יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים:

נתהינה מחלה תרצה וחנלה ומלכה ונעה בנות
צלפחד לבני רדיהן לנשים: ממשפחת בני-מנשה
בן-יוסף היו לנשים ותהי נחלתן על-משה משפחת
אביהן: אלה המצות (הת) והמשפטים אשר צוה
יהוה ביד-משה אל-בני ישראל בערבת מואב
על ירדן (י) ירדו: חוק

עין הוי אנדר (כיון עמקוה ר' דל"ח לטללים נסלשו לענוה קי דמקסל):

ספר הדברים

אלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-ישראל
בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף ביד
פארן ובין-תפל ולבן וחצרת ודי והב: אחר עשר
יום מתרב דרך הר-שעיר עד קדש ברנע: ויהי
בארבעים שנה בעשתי-עשר חדש באחד לחדש
דבר משה אל-בני ישראל ככל אשר צוה יהוה
אתו אלהם: עד אשר-יניח יהוה. לאחיכם ככם
ורשו נסיהם את-הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן
להם בעבר הירדן ושבתם איש לירשתו אשר
נתתי לכם: ואת-יהושוע צויתי בעת ההוא לאמר
עיניך הראת את כל-אשר עשה יהוה אלהיכם
לשני המלכים האלה בזיעשה יהוה לכל-
הממלכות אשר אתה עבר שמה: לא תיראום כי
יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם:

ואת-תנן אל-יהוה בעת ההוא לאמר: אדני יהוה
אתה החלות להראות את-עבדך את-
גדלך ואת-ידי החזקה אשר מי-אל בשמים ובארץ
אשר-יעשה כמעשיך וכגבורתך: אעברה-נא

ואראה את-הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר
הטוב הזה ודל-בנן: ויקרא משה אל-כל-ישראל
ויאמר אלהם שמע ישראל את-החקים ואת-
המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום ולמדתם
אתם ושמרתם לעשתם: יהוה אל-הינו כרת עמנו
ברית בחרב: לא את-אבותינו כרת יהוה את-
הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו
חיים: בפנים דבר יהוה עמכם בהר מתוך
האש: אנכי עמד בין-יהוה ובניכם בעת ההוא
להגיד לכם את-דבר יהוה כי יראתם מפני האש
ולא-עליתם בהר לאמר: ס אנכי יהוה אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא
יהיה לך אלהים אחרים על-פני: לא תעשה לך
פסל כל-תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ
מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא תשתחוה
להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא
פקד עון אבות עד-בנים ועל-שלשים ועל-רבעים
דשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי
מצותי: ס לא תשא את-שם יהוה אלהיך לשווא
כי לא ינקה יהוה את אשר-ישא את-שמו לשווא:
ס שמור את-יום השבת לקדשו כאשר צוה
יהוה אלהיך: ששת ימים תעבד ועשית כל-
מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא
תעשה כל-מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך
ואמתך ושורך וחמורך וכל-בהמתך וגרך אשר
בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמוד: וזכרת

כִּי־עָבַד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּצֵאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 מִשָּׁם בְּיַד חֹזֶק וּבְזֹרֶעַ נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוְּךָ יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת׃ ׀ כִּבְדֹ אֶת־
 אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן
 יֵאָרְכַן יְמֶיךָ וְלִמְעַן יֵטֵב לְךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ׃ ׀ לֹא תִרְצַח׃ ׀ וְלֹא תִנְאַף׃
 ׀ וְלֹא תִגְנֹב׃ ׀ וְלֹא־תַעֲנֶה בְרַעְיָךְ עַד שֵׁוֹא׃
 ׀ וְלֹא תַחֲמֹד אִשֶׁת רֵעֶךָ׃ ׀ וְלֹא תִתְאַוֶּה
 בֵּית רֵעֶךָ שֹׂדְהוֹ וְעַבְדוֹ וְאִמְתּוֹ שׂוֹרוֹ וְחַמְרוֹ וְכֹל
 אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ׃ ׀ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה
 אֶל־כָּל־קְהֵלְכֶם בְּהַר מִתְּנֵי הָאֵשׁ הָעֵנָן וְהָעֶרְפֶּל
 קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יָסַף וַיִּכְתַּבְּם עַל־שְׁנֵי לְחֹת אֲבָנִים
 וַיִּתֵּנֶם אֵלַי׃ וַיְהִי כַּשְּׁמַעְכֶם אֶת־קוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ
 וְהַהָר בָּעֵר בְּאֵשׁ וַתִּקְרַבּוּן אֵלַי כָּל־רֵאשֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם
 וְזִקְנֵיכֶם׃ וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־כְּבוֹדוֹ
 וְאֶת־גְּדֻלוֹ וְאֶת־קְלוֹ שִׁמְעֵנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה
 רְאִינוּ כִּי־דִבֶּר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַחַי׃ וְעַתָּה לָמָּה
 נָמוּת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם־יִסָּפִים
 אֲנַחְנוּ לִשְׁמַע אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמָתָנוּ׃
 כִּי מִי כָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים תְּהִיִּם מִדְּבַר
 מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ כָּמֵנוּ וַיְחַי׃ קִרַּב אֶתָּה וּשְׁמַע אֶת־כָּל־
 אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵת־הַדְּבָר אֲלֵינוּ אֶת־
 כָּל־אֲשֶׁר יִדְבֹר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֶיךָ וּשְׁמַעֵנוּ וְעֲשֵׂנוּ׃
 וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹל דְּבָרֵיכֶם בְּרַכְּכֶם אֵלַי וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֵלַי שְׁמַעְתִּי אֶת־קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר
 דִּבְרוּ אֵלַי הִטִּיבוּ כָּל־אֲשֶׁר דִּבְרוּ׃ מִיְּמֵן וְהָיָה

לְכַבֶּם זֶה לָהֶם לִירְאָה אֶתִּי וּלְשָׁמֵר אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי
 כָּל־הַיּוֹמִים לְמַעַן יֵטֵב לָהֶם וּדְבַנְיָהֶם לְעַלְמִ׃ לְךָ
 אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאֱהֻלֵיכֶם׃ וְאַתָּה פַּה עָמַד
 עִמָּדִי וְאִדְבַרְהָ אֵלֶיךָ אֶת־כָּל־הַמִּצְוֹה וְהַחֻקִּים
 וְהַמְּשֻׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדְם וְעָשׂוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי
 נָתַן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ׃ וּשְׁמֹרְתֶם לַעֲשׂוֹת כַּאֲשֶׁר צִוְּהָ
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲתֶכֶם לֹא תִסְרוּ יָמִין וּשְׂמָאל׃
 בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲתֶכֶם תֵּלְכוּ
 לְמַעַן תַּחְיִין וְטוֹב לָכֶם וְהֵאָרְכְּתֶם יָמִים בְּאֶרֶץ
 אֲשֶׁר תִּירָשׁוּ׃ וְזֹאת הַמִּצְוֹה הַחֻקִּים וְהַמְּשֻׁפְּטִים
 אֲשֶׁר צִוְּהָ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמַּד אֲתֶכֶם לַעֲשׂוֹת
 בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ לְמַעַן
 תִּירָא אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר אֶת־כָּל־חֻקְתָּיו
 וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצִוֶּה אֹתָהּ וּבֶן־בְּנֵי־כָל
 יָמֵי חַיֶּיךָ וְלִמְעַן יֵאָרְכַן יְמֶיךָ׃ וּשְׁמַעְתָּ יִשְׂרָאֵל
 וּשְׁמֹרְתָ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יֵטֵב לְךָ וְאֲשֶׁר תִּרְבּוּן מְאֹד
 כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לְךָ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב
 וְדָבָשׁ׃ פ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃
 וְאַתְּבִת אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְּכָךְ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
 וּבְכָל־מְאֹדְךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי
 מְצִוֶּה הַיּוֹם עַל־לִבְּכָךְ׃ וּשְׁנַנְתֶּם לְבַנְיָךְ וּדְבַרְתָּ בָּם
 בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ׃
 וּקְשַׁרְתֶּם לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינֶיךָ׃
 וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוֹזֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ׃ וַיְדַעַת כִּי
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנְּאֻמָּן שֹׁמֵר
 הַבְּרִית וְהַחֹסֵד לְאֲדָבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו לֹאֵלֶּף דּוֹר׃

ומשלם לשנאיו אל פניו להאבדו לא יאחר לשנאו
אל פניו ישלם לו: ושמרת את המצוה ואת
החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוה היום
לעשותם:

ידיה ועקבת שמעון את המשפטים האלה ושמרתם
ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את
הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתך: ואתה
וברכה והרבה וברך פרי בטנה ופרי אדמתך הנגה
ותירש ויזהרך שגר אלפיך ועשתרת צאנך על
האדמה אשר נשבע לאבתך לתת לך: ברוך תהיה
מכל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה וכבה מתך:
כי אם שמר תשמרון את כל המצוה הזאת אשר
אנכי מצוה אתכם לעשותה לאהבה את יהוה
אלהיכם ללכת בכל דרכיו ולדבק ביו: והוריש
יהוה את כל הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים
גדלים ועצמים מכם: כל המקום אשר תדרך כף
רגלכם בו לכם יהיה מזה מדבר ותלבנון מן
הנהר נהר פרת ועד הים האחרון יהיה נבלכם:
לא יתיצב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן
יהוה אלהיכם על פני כל הארץ אשר תדרכו בה
כאשר דבר לכם:

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: את
הברכה אשר תשמעו אל מצות יהוה
אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה
אם לא תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם וסרתם
מזה דרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת

אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם: שבעה
שבעת תספר לך מהחל חרמש בקמה תחל
לספר שבעה שבעת: ועשית חג שבועות ליהוה
אלהיך מסת גרבת ידך אשר תתן כאשר יברכה
יהוה אלהיך: ושמחת לפני יהוה אלהיך את
יבנה ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך
והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר
יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת כי עבד
היית במצרים ושמרת ועשית את החקים האלה:
חג הסוכות תעשה לך שבעת ימים באספד מגרנה
ומיקבך: ושמחת בחגך אתה ובנה ובתך ועבדך
ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר
בשעריך: שבעת ימים תחג ליהוה אלהיך במקום
אשר יבחר יהוה כי יברכה יהוה אלהיך בכל
תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אדם שמח: שלש
פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך
במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות
ובחג הסוכות ולא יראה את פני יהוה ריקם: איש
כמתנת ידו כברכת יהוה אלהיך אשר נתן לך:
שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר יהוה
אלהיך נתן לך לשבטיה ושפטו את העם משפט
צדק: לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח
שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי
צדיקים: צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את
הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך: וענו ואמרו ידנו
לא שפכה את הדם הזה ועינינו לא ראו: כפר

לעמך ישראל אשר פדית יהוה ואלתתן להם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר להם היום: ואתה תבער הקדש הנקי מקרבך כיתעשה הישר בעיני יהוה:

כיתצא למלחמה על איביך ונתנו יהוה אלהיך בידך ושבת שבינו: וראית בשביה אשת יפת תאר וחשקת בה ולקחת לה לאשה: והבאתה אליה: ונתת לה ונלחה את ראשה ועשתה את צפרניה: וזכור את אשר עשה לך עמלק בידך בצאתכם ממצרים: אשר קרך בדרך ויונב בך כלי הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים: והיה בהגית יהוה אלהיך לך מכל איביך מסביב בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח:

ותנה כיתבוא אלה ארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה: ולקחת מראשית אכל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמת בפנא והלכת אלה מקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום ליהוה אלהיך כיתבאתי אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבותינו לתת לנו: ותבאו אלה המקום הזה ויצא סתן מלך השבון ועונ מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכסם: ונקח את ארצם ונתתנה לנחלה לראובני ודגרי ולחצי שבט

המנשי: ושמרתם את דברי הבכירה הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשו:

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וקניכם ושטריכם כל איש ישראל: טפכם נשיכם ונרד אשר בקרב מהניך מהטב עציף עד שאב מימך: לעברך בבכירת יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך פרת עמך היום: הגדתי לכם היום כי אבד האבדון לא תאריכו ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן לבוא שמה לרשתה: העדתי לכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך: לא תהבה את יהוה אלהיך לשמע בקלו ולדבקו בו כי הוא תיף וארד ימך לשבת על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך לאברהם יצחק ויעקב לתת להם:

וילך משה וידבר את דברי האלה אל כל ישראל: ויאמר אלהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהוה אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה: יהוה אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם והושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה: תקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה גם את השמים ואת הארץ: כי ידעתי יחרי מותי כיהשחת תשחתון וסרתם מן הירדן

אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית
הימים כיתעשו אתהרע בעיני יהוה להכעיסו
במעשה ידיכם: וידבר משה באוני כל קהל ישראל
את דברי השירה הזאת עד תמם:

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי:
יערה כמטר לקהי תזל כטל אמרתי בשעירם
עלידשא וכרביבים עליעשב: כי שם יהוה אקרא
הבו גדל לאלהינו: וידבר יהוה אל משה בעצם
היום הזה לאמר: עלה אל החר העברים הזה הרי
נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראד
את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה:
ומת בחר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמך
כאשר מת אהרן אהיד בחר החר ויאסף אל עמו:
על אשר מעלתם כי בתוך בני ישראל במי מריבת
קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוך
בני ישראל: כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא
תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:
וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את
בני ישראל לפני מותו: ויאמר יהוה מסיני בא
וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבת
קדש מימינו אש דת למו: אף חבב עמים כל
קדשיו בידך והם תפו לרגלך ישא מדברתיך:
ולא תקם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו
יהוה פנים אל פנים: לכל האתת והמופתים אשר
שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל
עבדיו ולכל ארצו: ולכל היד (הד) החזקה ולכל

המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל (כל)
ישראל: חוק

יפיו ויד אידנ (כרן מתקולת ה דליל לל סחוק לכד חשו ללחנה יעניל דטקבל):

קודם הנביאים אומרים

ודברתי על הנביאים ואנכי חוון הרביתי וביד
הנביאים אדמה: כי לא יעשה אדני יהוה
דבר כי אם נלה סודו אל עבדיו הנביאים: אריה
שאנ מי לא יירא אדני יהוה דבר מי לא ינבא:
ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיד לנטוע שמים
וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה:

נביאים

דושע ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה
אל יהושע בן נון משרת משה לאמר:
משה עבדי מת ועתה קום עבר את הירדן הזה
אתה וכל העם הזה אל הארץ אשר אנכי נתן להם
לבני ישראל: כל מקום אשר תדרך בחדר נלכם
בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל משה: ויעבד
ישראל את יהוה כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים
אשר האריכו ימים אחרי יהושע ואשר ידעו את
כל מעשה יהוה אשר עשה לישראל: ואת עצמות
יוסף אשר העלו בני ישראל למצרים קברו בשכם
בחלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני חמור
אבי שכם כמאה קשיטה ויהיו לבני יוסף לנחלה:
ואלעזר בן (בן) אהרן מת ויקברו אתו בגבעת
פינתם בנו אשר נתן לו בחר (בר) אמרים:

יכין דלי ארנד (יכין מתקבלה ע' דל"ט כי ספן סקד ואל לטודנא עמלל דמוקבא):
 שוממים ויהי אחריו מות יהושע וישאלו בני ישראל
 ביהוה לאמר מריעלה לנו אלה פנעני
 בהחלה להלחם בו: ויאמר יהוה יהודה יעלה הנה
 נתתי את הארץ בידו: ויאמר יהודה לשמעון אחיו
 עדה אתי בגרלי ונלחמה בפנעני והלכתי גמאני
 אתך בגורקד ויקד אתו שמעון: ויעשו כן בנימן
 וישאו נשים למספרם מזדמהלות אשר גודו וילכו
 וישבו אלנחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם:
 ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו
 ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: בימים ההם
 (הם) אין מקד בישראל איש הישר בעיניו (בו)
 יעשה:

ויו דאני (יכין מתקבלה ע' דל"ט תוב יסעטו לעלל דמוקבא):

שמואל ניהי איש אחד מן הרמתיים צופים מהר אפרים
 ושמו אלקנה בן ירחם בן אליהוא בןתחו
 בןצוף אפרתי: ודו שתי נשים שם אחת חנה
 ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים ודתנה אין
 ילדים: ועלה האיש ההוא מעירו מימים ימימה
 להשתחות ולזבח ליהוה צבאות בשלה ושם שני
 בניעלי חפני ופינחס כהנים ליהוה: הכל נתן
 ארונה המלך למלך ויאמר ארונה אל המלך יהוה
 אלהיך ורצד: ויאמר המלך אל ארונה לא כי
 קנו אקנה מאותך במחור ולא אעדה ליהוה אלהי
 עלת הנם ויקן דוד אתהגור ואתהבקר בכסף
 שקלים חמשים: ויבן שם (שם) דוד מזבח ליהוה
 (43)

ועל עלות ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר
 המגפה מעל (מל) ישראל:

יכין דלי ארנד (יכין מתקבלה ע' דל"ט יכנת ענותיכו לכיכא ימיכא דמוקבא):

מלכים והמלך דוד וכן בא בימים ויכסוהו בבגדים ולא
 יחם לו: ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני
 המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהיךו
 סכנת ושכבה בחיקך וחס לאדני המלך: ויבקשו
 נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו אתאבישג
 השונמית ויבאו אתה למלך: וידבר אתו טבות
 ויתן אתכסאו מעל כסא המלכים אשר אתו
 בבבל: ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד
 לפניו כל ימי חייו: וארחתו ארחת (את) תמיד
 נתנהלו מאת המלך דבר יום ביומו כל ימי (יו)
 חייו:

יכין יוד דנאני יכין מתקבלה ע' דל"ט ותעלינולות יס כל סעלסס לעיכא עמלל דמוקבא):

שעה חוון ישעיהו בןאמוץ אשר חוה על יהודה
 וירושלם בימי עזיהו יותם אחו וחזקיהו
 מלכי יהודה: שמעו שמים והאזיני ארץ כי יהוה
 דבר בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי: ידע שוד
 קנהו וחמור אבום בעליו ישראל לא ידע עמי לא
 התבונן: כי כאשר השמים החדשים והארץ
 החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאסיהוה
 בן יעמד ורעכם ושמכם: והיה מדיחדש בחדשו
 ומדי שבת בשבתו יבוא כלבשר להשתחות לפני
 אמר יהוה: ויצאו וראו (ו) בפגרי האנשים הפשעים
 ועל

בִּי כִי תוֹלְעֶתֶם לֹא תִמּוֹת וְאִשֶׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ
דְרָאוֹן לְכָל־לֵל בְּשׂוֹר:

וזהו מדי חדש כהדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשד
להשתחות לפני אמר יהוה:

יכין הוי דניא (יכין עמקונל י"ד דל"ט חסן חסם לטקבל יעכס דסועסל דמקבל):

יִסִּיחַ דְבָרֵי יִרְמִיָּהוּ בִּן־חֶלְקִיָּהוּ מִן־הַכְּהֻנִּים אֲשֶׁר
בְּעִנְתוֹת בְּאֶרֶץ בְּנִימִן: אֲשֶׁר הָיָה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו
בְּיָמָיו יֹאשִׁיָּהוּ בֶן־אֲמוּן מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשִׁלְשֵׁי־עֶשְׂרֵה
שָׁנָה לְמָלְכוֹ: וְהָיוּ בְּיָמָיו יְהוֹיָקִים בֶּן־יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ
יְהוּדָה עֲדֵיתָם עֲשִׂיתִי־עֲשֶׂרֶה שָׁנָה לְצַדִּיקוֹהוּ בֶן־
יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עֲדֵי־גִלּוֹת יְרוּשָׁלַיִם בְּחֹדֶשׁ
הַחֲמִישִׁי: וַיְדַבֵּר אֵתוֹ טָבוֹת וַיִּתֵּן אֶת־כֶּסֶף מִמֶּעַל
לְכֶסֶף הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אֵתוֹ בְּכָבֵד: וּשְׁנָה אֵת בְּנָדֵי
כֶּלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם לְפָנָיו תָּמִיד כָּל־יְמֵי חַיָּיו: וְאַרְחָתוֹ
אַרְחַת (אֵת) תָּמִיד נִתְּנָה־לּוֹ מֵאֵת מֶלֶךְ־בָּבֶל דְּבַר
יוֹם בְּיוֹמוֹ עַד־יוֹם מוֹתוֹ כֹּל יְמֵי (י"י) חַיָּיו:

יכין ויו דניא (יכין עמקונל חד סר דל"ח חסד לחכרסם לטקבל טעולו דסועסל דמקבל):

יְחֻקָּל וַיְהִי בְּשִׁלְשִׁים שָׁנָה בְּרַב־עֵי בַחֲמֹשֶׁה לַחֹדֶשׁ
וַאֲנִי בְּתוֹךְ־הַגּוֹלָה עַל־נְהַר כְּבַר נִפְתָּחוּ
הַשָּׁמַיִם וַאֲרָאָה מֵרָאוֹת אֱלֹהִים: בַּחֲמֹשֶׁה לַחֹדֶשׁ
הָיָה הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגִלּוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹיָכִן: הָיָה דְבַר
דְּבַר־יְהוָה אֵל־יְחֻזְקָאֵל בֶּן־בִּזְיָה הַכֹּהֵן בְּאֶרֶץ כְּשָׂדִים
עַד־נְהַר כְּבַר וַתְּהִי עָלָיו שֵׁם יְדִי־יְהוָה: וַאֲרָא וְהָיָה
רוּחַ סְעָרָה בָּאָה מִן־הַצָּפוֹן עָנָן וְגִדּוּל וְאִשׁ מֵתִלְקַחַת
וַנִּגְהָלוּ סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ כְּעֵין הַחֲשֵׁמֶל מִתּוֹךְ הָאִשׁ:
וּמִתּוֹכָהּ דְמוֹת אַרְבַּע חַיּוֹת וְהָיָה מֵרָאוֹת דְמוֹת אָדָם
דְּהָנָה: וְאַרְבַּעַת פָּנִים לְאַחַת וְאַרְבַּע פָּנִים לְאַחַת

לָהֶם: וְהַגְּלִיחֶם הַגֵּל יִשְׂרָאֵל וְכָף הַגְּלִיחֶם כָּל־כַּף הַגֵּל
עָגַל וְנִצְצִים כְּעֵין נְחֹשֶׁת קָלֵל: וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת
כְּנַפֵּיהֶם עַל־אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם וּפְנֵיהֶם וּכְנַפֵּיהֶם
לְאַרְבַּעַתָּם: הִכְרַת אִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ כְּנַפֵּיהֶם לֹא־
יִסְבּוּ בְלִכְתָּן אִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ: וְדַמּוֹת
פְּנֵיהֶם פָּנֵי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה אֶל־דֵּימִין לְאַרְבַּעַתָּם
וּפְנֵי־שׂוֹר מִדְּשֵׁמְאָל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי־נֶשֶׁר
לְאַרְבַּעַתָּן: וּפְנֵיהֶם וּכְנַפֵּיהֶם פְּרֻדוֹת מִלְמַעְלָה
לְאִישׁ שְׁתֵּים חֹבְרוֹת אִישׁ וּשְׁתֵּים מִכְּפּוֹרֵת אֵת
גְּוִי־תִהְנֶה: וְאִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה
שְׁמָה הַרוּחַ לְלַכְתָּ יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְלִכְתָּן: וְדַמּוֹת
הַחַיּוֹת מֵרָאוֹתָם כְּנַחֲלֵי־אִשׁ בְּעֵרַת כְּמֵרָאָה
הַלְּפִידִים הִיא מִתְּהַלְכַת בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגְהָ לְאִשׁ וּמִן
הָאִשׁ יוֹצֵא בָרֶק: וְהַחַיּוֹת רָצוּא וְשׂוֹב כְּמֵרָאָה
הַבּוֹק: וְאַרְא הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאֶרֶץ אֶצֶל
הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פָּנָיו: מֵרָאָה הָאוֹפְנִים וּמַעֲשִׂיהֶם
כְּעֵין תְּרִשִׁישׁ וְדַמּוֹת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן וּמֵרָאוֹתָם
וּמַעֲשִׂיהֶם כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאוֹפֵן בְּתוֹךְ הָאוֹפֵן: עַל־
אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִכְתָּם יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְלִכְתָּן:
וְנִבְיָהוּן וְנִבְיָה לָהֶם וַיִּרְאָה לָהֶם וְנִבְתָּם מִלֵּאֵת עֵינֵיהֶם
סָבִיב לְאַרְבַּעַתָּן: וּבְלִכְתָּ הַחַיּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפְנִים
אֶצְלָם וּבְהִנְשֵׂא הַחַיּוֹת מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפְנִים:
עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה־שֵׁם הַרוּחַ לְלַכְתָּ יִלְכוּ שְׁמָה הַרוּחַ
לְלַכְתָּ וְהָאוֹפְנִים יִנְשְׂאוּ לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה
בְּאוֹפְנִים: בְּלִכְתָּם יִלְכוּ וּבְעַמְדָּם יַעֲמֻדוּ וּבְהִנְשֵׂאָם
מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפְנִים לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה

בְּאוֹפְנִים: וְדַמּוֹת עַל־רֵאשֵׁי הַתְּהִלָּה רִקִּיעַ בְּעֵין
הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא נְטוּי עַל־רֵאשֵׁיהֶם מִלְמַעְלָה: וְתַחַת
הַרְקִיעַ כְּנַפֵּיהֶם יִשְׁרוֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחוֹתָהּ לְאִישׁ
שְׂתִים מִכִּסּוֹת לְהִנָּה וְלְאִישׁ שְׂתִים מִכִּסּוֹת לְהִנָּה
אֶת גּוֹיֵתֵיהֶם: וְאִשְׁמַע אֶת־קוֹל כְּנַפֵּיהֶם בְּקוֹל מַיִם
רַבִּים בְּקוֹל־שִׁדֵי בְּלִכְתָּם קוֹל הַמֶּלֶךְ בְּקוֹל מַחְנֶה
בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנַפֵּיהֶן: וַיְהִי־קוֹל מֵעַל לְרִקִּיעַ
אֲשֶׁר עַל־רֵאשֵׁם בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנַפֵּיהֶן: וּמִמַּעַל
לְרִקִּיעַ אֲשֶׁר עַל־רֵאשֵׁם כַּמְרָאָה אֲבִן־סַפִּיר דְּמוֹת
כֶּסֶף וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת הַמְרָאָה אֲדָם עָלָיו
מִדְּמַעְלָה: וְאַרְאֵ אֶבְעֵין חֲשֵׁמֶל כַּמְרָאָה־אֵשׁ בֵּית־דָּהָה
סְבִיב מַמְרָאָה מִתְנָיו וְלִמַּעְלָה וּמַמְרָאָה מִתְנָיו
וְלִמַּטָּה רְאִיתִי כַּמְרָאָה־אֵשׁ וְנִגְנָה לוֹ סְבִיב: כַּמְרָאָה
הַקִּשְׁתָּ אֲשֶׁר יְהִיָה בְּעֵנֵן בְּיוֹם הַנֶּשֶׁם בֵּן מַרְאָה הַנִּגְנָה
סְבִיב הוּא מַרְאָה דְּמוֹת כְּבוֹד־יְהוָה וְאַרְאָה וְאַפֵּל
עַל־פְּנֵי וְאִשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר: וְתִשְׁאַנֵּי רוּחַ וְאִשְׁמַע
אֲחֵרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָה מִמְקוֹמוֹ:
וּפְאֵת־נִגְבָּה חֲמֵשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מִדָּה
וְשַׁעֲרֵים שְׁלֹשָׁה שַׁעַר שְׁמַעוֹן אֶחָד שַׁעַר יִשְׁשַׁכָּר אֶחָד
שַׁעַר זְבוּלֹן אֶחָד: פְּאֵת־יִמָּה חֲמֵשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת
אֲלָפִים שַׁעֲרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שַׁעַר גָּד אֶחָד שַׁעַר אֲשֶׁר
אֶחָד שַׁעַר נַפְתָּלִי אֶחָד סְבִיב שְׂמֹנֶה (שָׁה)
עֶשֶׂר אֲלָף וְשִׁמְיָה עֵיר מִיּוֹם יְהוּדָה (יְהָ) שְׂמֹנֶה:

יכין די דינא (יכין עמקונא מליכר אשר כעצבת לפונא דנוקבא):

אִשֶׁה דְּבֵר־יְהוָה אֲשֶׁר הָיָה אֶל־הוֹשֵׁעַ בֶּן־בְּאֵרִי בְיָמֵי
עֲזִיָּה יוֹתָם אָחֹז יְהוֹקִיָּה מִלְכֵי יְהוּדָה וּבְיָמֵי

יִרְבַּעִם בֶּן־יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: תַּחֲלַת דְּבֵר־יְהוָה
בְּהוֹשֵׁעַ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הוֹשֵׁעַ לֵךְ קַח־לְךָ אִשָּׁת
זְנוּנִים וְיִלְדֵי זְנוּנִים כִּי־זָנָה תִּזְנֶה הָאָרֶץ מֵאַחֲרֵי
יְהוָה: וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח אֶת־זִמְרָה בַת־דְּבַלִּים וַתְּהַר וַתֵּלֶד־
לוֹ בֵּן:

חבוק ב

וַיְהוּדָה בְּהִיבֵל קָדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵי כָּל־הָאָרֶץ:
תִּפְקֶה לְחַבְּקוֹק הַנְּבִיא עַל שְׁנֵי־נֹת: יְהוָה שָׁמַעְתִּי
שְׁמַעְדָּה יִרְאֵתִי יְהוָה פָּעֵלְךָ בְּקֶרֶב שְׁנַיִם
תִּיְהוּ בְּקֶרֶב שְׁנַיִם תוֹדִיעַ בְּרַגְלֵי רַחֵם תוֹכֵר: אֱלוֹהֵי
מִתִּימָן יָבֹא וְקָדוֹשׁ מִהַר־פָּאָרֶן סָלָה כֶּסֶף שָׁמַיִם
הוֹדוּ וְתַהַלְתוּ מִלְּאָה הָאָרֶץ: וְנִגְנָה כְּאוֹר תִּהְיֶה
קִרְנִים מִיָּדוֹ לוֹ וְשֵׁם חֲבִיזֵן עֲזָה: לְפָנָיו יֵלֶךְ דְּבַר
וַיֵּצֵא רֶשֶׁף לְרַגְלָיו: עֲמַד וַיִּמְדַּד אֶרֶץ רָאָה וַיִּתֵּר
גּוֹיִם וַיִּתְפַּצְצוּ הַרְרֵי־עַד שָׁחוּ גְבַעוֹת עוֹלָם הַלִּיכוֹת
עוֹלָם לוֹ: תַּחַת אֲוֵן רְאִיתִי אֲהֵלִי כּוֹשֵׁן יִרְצוֹן יִרְעוֹת
אֶרֶץ מִדְּיָן: הַבְּנֵה־רִים תִּרְהַ יְהוָה אִם־בְּנֵה־רִים אֶפֶד
אִם־בְּיָם עֲבַרְתָּהּ כִּי תִרְכַּב עַל־סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתָּהּ
יִשׁוּעָה: עֲרִיָה תַעֲזוֹר קִשְׁתְּךָ שִׁבְעוֹת מִשׁוֹת אָמַר
סָלָה נְהַרּוֹת תִּבְקַע־אֶרֶץ: רְאוּךָ יְהִילוּ הָרִים זָרִם
מִיָּם עֶבֶר נָתַן תְּהוֹם קְלוֹ רוּם יִדְהוּ גִשָׁא: שָׁמַשׁ
יָדָה עֲמַד זְבִלָה לְאוֹר חֲצִיָּה יְהִלְכוּ לְנִגְנָה בְּרַק
חֲנִיתְךָ: בּוֹעֵם תִּצְעַד־אֶרֶץ בְּאֵף תִּדְוֹשׁ גּוֹיִם: יֵצֵאת
דְּיִשָׁע עֲמָה לְיִשָׁע אֶת־מִשִּׁיחְךָ מִתְּצַת רֵאשׁ מִבֵּית
רִשָׁע עֲרוֹת יִסוּד עַד־צוּאָר סָלָה: נִקְבַּת בְּמִשְׁוֵי
רֵאשׁ פְּרוֹז יִסְעָרוּ לְהַפִּיצָנִי עַל־יְצַתָּם כַּמִּדְּאֶכֶל
עֵי בְּמִסְתָּר: דְּרַכְתָּ בְּיָם סוּסֶיךָ חֲמֵר מִיָּם רַבִּים:

שמעתי וחרנו במני לקול צללו שפתי יבוא רקב
 בעצמי ותחתי ארנו אשר אנוה ליום צרה לעלות
 לעם יגדנו: כיתאנה לאתפרח ואין יכול בגפלים
 כחש מעשהות ושדמות לאעשה אכלגור
 ממכלה צאן ואין בקר ברפתים: ואני ביהודה
 אעלוה אנידה באלהי ישעי: יהוה אדני חילי וישם
 רגלי באילות ועל כמותי ידרכני למנצח בנגינותי:
 מלאכי זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בהרב
 על כל ישראל חקים ומשפטים: הנה אנכי
 שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה
 הגדול והנורא: והשיב לבי (לב) אבות עלבנים
 וקב בנים על אבותם פדאבוא והפיתי את הארץ
 (היץ) חרם:

הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בא יום יהוה
 הגדול והנורא:

יכין א נאדרי (יכין מחקובל קדעלס ד'ס כל לפרקס קדעלס דרועל דקובל):

כתובים

חח * ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך
 איש מבית לחם יהודה לגור בשדרי מואב
 הוא ואשתו ושני בניו: ושם האיש אלימלך ושם
 אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון אפרתים
 מבית לחם יהודה ויבאו שדרי מואב ויהיו שם: וימת
 אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה: וישאו
 להם נשים מאביות שם האחת ערפה ושם השנית
 רות וישבו שם כעשר שנים: וימתו גם שניהם
 מחלון וכליון ותשאר האשה משני ילדיה ומאשהו
 נתקם היא וכלתיה ותשב משדרי מואב כי עמיה

בשדה מואב כיפקד יהוה את עמו לתת להם
 לחם: ותצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי
 כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל ארץ
 יהודה: ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה
 אשה לבית אמה יעש יהוה עמכם חסד כאשר
 עשיתם עסדתמים ועמדי: ותן יהוה לכם ומצאן
 מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן
 ותבכינה: ותאמרנה לה כי אתך נשוב לעמד:
 ותאמר נעמי שבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד
 לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: שבנה בנתי
 לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי ישלי תקוה
 גם הייתי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: הלהן
 תשברנה עד אשר יגדלו הלהן תענגנה לבלתי
 היות לאיש אל בנתי כימרלי מאד מכם כי
 יצאה בי יד יהוה: ותשנה קולן ותבכינה עוד
 ותשק ערפה לתמותה ורות הבקה בה: ותאמר
 הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי
 אחרי יבמתך: ותאמר רות אל תפגעי בי לעובד
 לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי אלך ובאשר
 תליני אליו עמד עמי ואלהיך אלהי: כאשר תמותי
 אמות ושם אקבר פה יעשה יהוה לי וכה יסוף כי
 תמות יפריד ביני ובינך: ותרא כימתאמצת היא
 ללכת אמה ותהדל לדבר אליה: ותלכנה שתיהם
 עד פואנה בית לחם ויהי כבאנה בית לחם
 ותדם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי:
 ותאמר אליהן אליהן אלתקראנה לי נעמי קראן לי מרא

כיהמר שדי לו מאד: אני מלאה הלכותי וריקם
 השיבני יהוה למה תקראנה לי נעמי ויהוה ענה
 בי ושרי הרע לי: ותשב נעמי ורות המואבית
 כלתה עמה השבה משדי מואב והמה באו בית
 לחם בתחלת קציר שערים: ודנעמי מודע לאשה
 איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז:
 ותאמר רות המואבית אלנעמי אלכהנא השדה
 ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצאהן בעיני
 ותאמר לה לכי בתי: ותלך ותבוא ותלקט בשדה
 אחרי הקצרים ויקר מקרה חלקת השדה לבעז
 אשר ממשפחת אלימלך: והנה בעז בא מבית
 לחם ויאמר לקצרים יהוה עמכם ויאמרו לו יברכה
 יהוה: ויאמר בעז לנעמו הנצב עלהקוצרים למי
 הנערה הזאת: ויען הנער הנצב עלהקוצרים
 ויאמר נערה מואבית היא השבה עסנעמי משדי
 מואב: ותאמר אלקטהנא ואספתי בעמרים אחרי
 הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועדעתה
 זה שבתה הבית מעט: ויאמר בעז אלרות הלוא
 שמעת בתי אליתלכי ללקט בשדה אחר וגם לא
 תעבורי מזוה וכה תדבקין עסנערותי: עיניך
 בשדה אשר יקצרו והלכת אחריהן הלוא צויתי
 את הנערים לבלתי נגעך וצמת והלכת אלדבלים
 ושתיית מאשר ישאבון הנערים: ותפל עלפניה
 ותשתחו ארצה ותאמר אליו מהוע מצאתי חן
 בעיניך להכירני ואנכי נכריה: ויען בעז ויאמר לה
 הגד הגד לי כל אשרעשית אתחמותך אתי

מות אישך ותעזבי אביך ואמך וארץ מולדתך
 ותלכי אלעם אשר לאידעת תמול שלשם:
 ישלם יהוה פעלך ותהי משפחתך שלמה מעם
 יהוה אלהי ישראל אשרבאת לחסות תחת
 כנפיו: ותאמר אמצאהן בעיניך אדני כי נחמתני
 וכי דברת עלליב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת
 שפחתך: ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם
 ואכלת מןהלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד
 הקצרים ויצבטלה קלי ותאכל ותשבע ותתר:
 ותקם ללקט ויצו בעז אתנערו לאמר גם בין
 העמרים תלקט ולא תכלימוה: וגם שרתשלו
 לה מןהצבתי ועזבתם ולקטה ולא תנערויבה:
 ותלקט בשדה עדהערב ותחבט את אשרלקטה
 והי כאיפה שערים: ותשא ותבוא העיר ותרא
 חמותה את אשרלקטה ותוצא ותתןלה את
 אשרהותרה משבעה: ותאמר לה חמותה איפה
 לקטת היום ואנה עשית יהי מכירך ברוד ותגד
 לחמותה את אשרעשתה עמו ותאמר שם האיש
 אשר עשיתי עמו היום בעז: ותאמר נעמי לבלתי
 ברוד הוא ליהוה אשר לאעזב חסדו אתהחיים
 ואתחיים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש
 מצאלנו הוא: ותאמר רות המואבית גם אפיאמר
 אלי עםהנערים אשרלי תדבקין עד אסבלו את
 גל הקציר אשרלי: ותאמר נעמי אלרות בלתי
 טוב בתי כי תצאי עסנערותיו ולא יפנעוידך
 בשדה אחר: ותדבק בנערות בעז ללקט עד

כלות קציר השערים וקציר החטים ותשב את-
 חמותה: ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא
 אבקש לך מנוח אשר ייטב לך: ועתה הלא בעז
 מדעתנו אשר היות את נערותיו הנה הוא זרה את-
 גרן השערים הלילה: ורחצת ונסכת ושמת
 שמלתיך עליך וירדת גרן אלי תודעי לאיש עד
 בלתו לאכל ולשתות: ויהי בשכבו וידעת את-
 המקום אשר ישכב-שם ובאת וגלית מרגלותיו
 ושכבת והוא יגיד לך את אשר תעשין: ותאמר
 אליה כל אשר תאמרי אלי אעשה: ותרד גרן
 ותעש ככל אשר צויתה חמותה: ולאכל בעז וישת
 וייטב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא בלש
 ותגל מרגלותיו ותשכב: ויהי בהצי הלילה ויחרד
 האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלותיו: ויאמר
 מי את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפוד
 על אמתך כי גאל אתה: ויאמר פרוכה את ליהוה
 בתי היטבת חסדך האחרון מן הראשון לבלתי
 לכת אחרי הבחורים אסידל ואם-עשיר: ועתה
 בתי אל תראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי
 יודע כל-שער עמי כי אשת חיל את: ועתה כי
 אמנם כי גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני: ליני
 הלילה והיה בבקר אס-יגאלך טוב יגאל ואס-לא
 יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חיהוה שכבי עד-
 הבקר: ותשכב מרגלותיו עד הבקר ותקם בטרם
 יכיר איש את-דעהו ויאמר אלי יודע כי באה האשה
 גרן: ויאמר הבי המטפחת אשר-עליך ואחזיבה

ותאחו בה וימר שש-שערים וישת עליה ויבא
 העיר: ותבוא אל-חמותה ותאמר מי את בתי
 ותגד לה את כל-אשר עשה לה האיש: ותאמר
 שש-שערים האלה נתן לי בני אמר אלי אל-
 תבואי ריקם אל-חמותך: ותאמר שבי בתי עד
 אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש
 כי-אם-כלה הדבר היום: ובעז עלה השער וישב
 שם והנה הגואל עבר אשר הפר-בעז ויאמר סורה
 שבה פה לפני אלמני ויסר וישב: ויקח עשרה
 אנשים מוקני העיר ויאמר שברפה וישבו: ויאמר
 לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה
 נעמי השבה משדה מואב: ואני אמרתי אנלה
 אזנך לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אס-
 הגאל גאל ואס-לא יגאל הנידה לי ואדעה כי אין
 זולתך לגאל: ואנכי אחריך ויאמר אנכי אנאל:
 ויאמר בעז כיום קנותה השדה מיד נעמי ומאת
 רות המואבית אשת-המת קנית להקים שם-המת
 על-נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל לגאל-לי פן-
 אשחית את-נחלתי גאל-לך אתה את-גאלתי כי
 לא-אוכל לגאל: וזאת לפנים בישראל על-הגאלה
 ועל-התמורה לקים כל-דבר שלף איש נעלו ונתן
 לדעהו וזאת התעודה בישראל: ויאמר הגאל לבעז
 קנה-לך וישלף נעלו: ויאמר בעז לזקנים וכל-העם
 עדים אתם היום כי קניתי את-כל-אשר לאלימלך
 את כל-אשר לכליון ומחלוץ מיד נעמי: וגם את-
 רות המואבית אשת מחלוץ קניתי לי לאשה להקים

שְׁמֵיהֶם עַל־נַחֲלָתוֹ וְלֹא־יִכְרַת שְׁמֵיהֶם מֵעַם
 אָחִיו וּמִשְׁעַר מִקוּמוֹ עֵדִים אַתֶּם הַיּוֹם: וַיֹּאמְרוּ כָל־
 הָעָם אֲשֶׁר־בְּשַׁעַר וְהוֹקֵנִים עֵדִים יִתֵּן יְהוָה אֶת־
 הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל־בֵּיתְךָ כִּרְחֵלוֹ וּכְלָאָה אֲשֶׁר בָּנוּ
 שְׂתִיהֶם אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל וַעֲשֵׂה־חֵיל בְּאַפְרַתָּה
 וּקְרָא־שֵׁם בְּבֵית לֶחֶם: וַיְהִי בֵּיתְךָ כְּבֵית פְּרִץ
 אֲשֶׁר־יִלְדָה תִּמְרָ לַיהוּדָה מִן־הַיּוֹדֵעַ אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה
 לְךָ מִן־הַנְּעֻרָה הַזֹּאת: וַיִּקַּח בְּעֵן אֶת־רוּת וַתְּהִי־
 לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתֵּן יְהוָה לָהּ הַרְבִּיץ וַתֵּלֶד בָּנָי:
 וַתֹּאמְרֵנָה הַנְּשִׁימִם אֶל־נַעֲמִי בְרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר לֹא
 הִשְׁבִּית לְךָ גֹּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בִּישְׂרָאֵל: וַהֲיָה
 לְךָ לְמֹשִׁיב נֶפֶשׁ וּלְכֹלֵל אֶת־שִׁיבְתְּךָ כִּי כִדְתָךְ
 אֲשֶׁר־אֶהְבֶּתְךָ יִלְדֶתוּ אֲשֶׁר־הִיא טוֹבָה לְךָ מִשְׁבַּעַה
 בָּנִים: וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת־הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתַּחֲוֶה בְּחִיקָהּ
 וַתְּהִי־לוֹ לְאִמָּנֶת: וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְׁבַּנּוֹת שֵׁם לְאִמֹּר
 יֶלֶד־בֶּן לְנַעֲמִי וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אֲבִי־יִשִׁי
 אָבִי דָוִד: וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרִץ פְּרִץ הוֹלִיד אֶת־
 חֲצֹרֹן: וְחֲצֹרֹן הוֹלִיד אֶת־דָּם וְדָם הוֹלִיד אֶת־
 עַמִּינָדָב: וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת־נַחֲשׁוֹן וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד
 אֶת־שְׁלֹמֹה: וְשְׁלֹמֹן הוֹלִיד אֶת־בְּעָזָה וּבְעָזָה הוֹלִיד
 אֶת־עוֹבֵד: וְעוֹבֵד הוֹלִיד (הֵד) אֶת־יִשִׁי וַיִּשִׂי הוֹלִיד
 אֶת־(אֵת) דָּוִד:

יבין ה נדיא (יבין מתקונא תנינא דז"ל רפוס למקא קדנא דדנעא ענאלא דוק):
 תהלים א אשתי איש אשר לא הלך בעצת רשעים
 ובדרך המאים לא עמד ובמושב לצים
 לא ישב: כיון אסבתורת יהוה תפצו ובתורת
 יחנה (56)

יְהוּדָה יוֹמָם וְלַיְלָה: וַהֲיָה כְּעֵץ שְׂתוּל עַל־פְּלִגְיָמִים
 אֲשֶׁר פְּרִיָוִיתוֹ בְּעֵתוֹ וְעֵלְהוּ לֹא־יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר־
 יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ: לֹא־כֵן הַרְשָׁעִים כִּי אִם־כַּמִּץ אֲשֶׁר־
 תִּדְפְּנוּ רוּחַ: עַל־כֵּן לֹא־יִקְמוּ רַשָּׁעִים בַּמִּשְׁפָּט
 וְחַטָּאִים בְּעֵרַת צְדִיקִים: כִּי־יִודַע יְהוָה דְּרֹךְ צְדִיקִים
 וְדְרֹךְ רַשָּׁעִים תִּאבֵּד:
 הללויהוהללויהו אל בקדשו הללויהו ברקיע עזו:
 הללויהו בגבורתיו הללויהו כרב גדלו:
 הללויהו בתקע שופר הללויהו בנבל וכנור: הללויהו
 בתוף ומחול הללויהו במנים וענב: הללויהו בצלצלי
 שמע הללויהו בצלצלי תרועה: כל הנשמה (הד)
 תהלל יה (יה) הללויהו:

יבין ו נדיא (יבין מתקונא תנינא דז"ל רפוס למקא תנינא דדנעא יוניא דוקא):
 איוב איש היה בארץ עויז איוב שמו והיה האיש
 ההוא תם וישר וירא אלהים וסר מרע:
 ויולדו לו שבעה בנים ושלוש בנות: והיו מקנהו
 שבעת אלפי צאן ושלושת אלפי גמלים וחמש
 מאות צמד בקר וחמש מאות אתונות ועבדה רבה
 מאד ויהי האיש ההוא גדול מכל בני קדם: ולא
 נמצא נשים יפות כבנות איוב בכל הארץ ויתן
 להם אביהם נחלה בתוך אחיהם: ויהי איוב אחריו
 ואת מאה וארבעים שנה ויראה את בניו ואת בני
 בניו ארבעה דורות: וימת איוב (אב) וקן ושבע
 (וע) ימים:

יבין ה נדיא (יבין מתקונא רבינא דז"ל רפוס למקא תנינא דדנעא ענאלא דוקא):
 משלי (57)

משלי משלי שלמה בן-דוד מלך ישראל: לדעת
 חכמה ומוסר להבין אמרי בינה: לקחת
 מוסר השכל צדק ומשפט ומשרים: אשת-חיל מו
 ימצא ורחק מפנינים מכרה: במה ביה לב בעדה
 ושלל לא יחסר: נמלתהו טוב ולא דע כל ימי חייה:
 הרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפיה: היתה
 כאניות סוחר ממרחק תביא חמה: ותקם בעור
 לילה ותתן מרה לביתה וחק לנערתי: וממה שדה
 ותקחהו מפרי כפיה נטעה כרם: חננה בעוז מתניה
 ותאמץ ורועתי: מעמה כי טוב סחרה לא יכבה
 בלילה נרה: ידיה שלחה בפישור וכפיה תמכו
 פדה: כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון: לא
 תירא לביתה משלג כי כל-ביתה דבש שנים:
 מרבדים עשתה-קה שש וארנמן לבושה: נודע
 בשערים בעלה בשבתו עם-זקני-ארץ: סדין עשתה
 ותמכר וחנור נתנה לפגעני: עוז-והדר לבושה
 ותשחק ליום אחרון: פיה פתחה בחכמה ותורת-
 חסד על-דשונה: צופיה הליכות ביתה ורחם עצלות
 לא תאכל: קמו בניה ויאשרוה בעדה ויהללה:
 רבות בנות עשו חיל ואת עלית על-פלנה: שקר
 החן והבל היפי אשה יראת-יהוה היא תתהלל: תנר
 לה (לה) מפרי ידיה ויהללה בשערים (בם) מעשיה:
 יבין א נאד (יבין עתקולא טתימלס דז"ל חמיס לפרקא תלימלס דלרובל דינויכל דנוקסל):
 קולת דברי קהלת בן-דוד מלך בירושלם: הבל הבלים
 אמר קהלת הבל הבלים הבל הבל: מה
 יתרון לאדם בכל-עמלו שיעמל תחת השמש:
 (58)

ויתר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה אין
 קץ ולהג הרבה ינעת בשר: סוף דבר הכל נשמע
 את-האלהים ירא ואת-מצותיו שמור כיזה כל
 האדם: כי אתי (את) כל-מעשה האלהים יביא
 במשפט על כל-נעלם אם-טוב ואם-רע:

סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם:
 יבין ה נאד (יבין עתקולא טתימלס דז"ל ורב סמד לפרקא תלימלס דלרובל דינויכל דנוקסל):

שיר השירים שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשיקות
 פיהו כי טובים הדין מיין: לריח שמניך
 טובים שמן תורק שמך על-כן עלמות אהבוך:
 כרמי שקי לפני האלה לך שלמה ומאתים לנטרים
 את-פריו: היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך
 השמיעני: ברח-הודי (רו) ודמילך לצבי או לעפר
 האילים על הרי (הו) בשמים:

יבין ו יאדב (יבין עתקולא טתימלס דז"ל ולנות לפרקא קדמלס דינויכל דנוקסל):

איכה איכה ישבה בדר העיר רבתי עם היתה
 כאלמנה רבתי בגוים שרתי במדינות
 היתה למס: בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה
 אין-לה מנתם מכל-אהביה כל-רעה בנרו ביה היו
 לה לאיבים: גלתה יהודה מעני ומרב עבודה היא
 ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל-דרך פיה השגוה
 בין המצרים: למה לנצח תשכחנו תעזובנו לארץ
 זרים: השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו
 כקדם: כי אם (אם) מאס מאסתנו קצפת עלינו
 עדי (עד) מאד:

השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם:

יבין ה יאנד (יבין עתקולא טתימלס דז"ל סנד סמד לפרקא קדמלס דינויכל דנוקסל):
 בשנת

בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך יהודה בא
נבוכדנאצר מלך בבל ירושלם ויצר
עליה: ויתן אדני בידו את יהויקים מלך יהודה
ומקצת כלי בית האלהים וביאם ארץ שנער בית
אלהיו ואת הכלים הביא בית אוצר אלהיו: ויאמר
המלך לאשפנז רב סריסו להביא מבני ישראל
ומזרע המלוכה ומן הפרתמים: ומעת הוסר התמיד
ולתת שקוץ שמם ימים אלה מאתים ותשעים:
אשרי המחכה ויגיע לימים אלה שלש מאות שלשים
ותחמשה: ואתה קד (קד) לקץ ותנוח ותעמד לגרלה
קקץ (קץ) הימין:

יכין א ודאנ (יכין עתקנא תשיבא דז"א ללכמיס לפרקא תמיכא דירכא דימיכא דנוקבא):

אסתר ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו
ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה:
בימים ההם פשבת המלך אחשורוש על פסא
מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו
עשה משתה לכל שריו ועבדיו חילו פרס ומדי
הפרתמים ושרי המדינות לפניו: וישם המלך
אחשורוש אמם על הארץ ואיי הים: וכל מעשה
תקפו ונבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו
המלך הלוא הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי מדי ופרס: כי מרדכי (מ) היהודי
משנה למלך אחשורוש וגדול היהודים ורצוי
לרוב אחיו הנש טוב לעמו ודבר שלום לכל
(לל) ורעו:

יכין ה ודנא (יכין עתקנא עטירא דז"א נוצא עון לפרקא תמיכא דירכא דעטללא דנוקבא):
(60) ובשנת

עזרא ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר
יהוה מפי ירמיה העיר יהוה את רוח
כורש מלך פרס ויעבר קול בכל מלכותו ונס
במכתב לאמר: כה אמר כורש מלך פרס כל
ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא
פקד עלי לבנות לו בית בירושלם אשר ביהודה:
מירבכם מכל עמו יהי אלהיו עמו ויעל לירושלם
אשר ביהודה ויבן את בית יהוה אלהי ישראל הוא
האלהים אשר בירושלם: זכרה להם אלהי על
נאלי הכהנה וברירת הכהנה והלויים: וטהרתים
מכל נכר ואעמידה משמרות לכהנים וללויים איש
במלאכתו: ולקרבן העצים (הם) בעתים מזמנות
ודבפורים זכרה לי אלהי (א) לטובה:

יכין ו ודאד (יכין עתקנא דז"א ופצע לפרקא תמיכא דירכא דימיכא דנוקבא):

דברי חמים אדם שנת אנוש: קינן מהללאל ירד: חנוך
מתושלח למד: למלא את דבר יהוה
בפי ירמיהו עד רצתה הארץ את שבתותיה כל
ימי השמה שבתה למלאות שבעים שנה: ובשנת
אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר יהוה בפי
ירמיהו העיר יהוה את רוח כורש מלך פרס ויעבר
קול בכל מלכותו ונס במכתב לאמר: כה אמר
(א) כורש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן
לי יהוה אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו
בית בירושלם אשר ביהודה מירבכם מכל עמו
יהוה אלהיו עמו (ע) ויעל:

יכין ה ודנא (יכין עתקנא תמיכא דז"א ופצע לפרקא תמיכא דירכא דעטללא דנוקבא):

ליל שבועות

ואם כ' יומיו אור הגנוח שהוא מיוסד על שנות וכוונות ככל עשר ספרות פני הקבלה. וסוד
המקובל האלהי הרב הגדול ה"ה כמפורסר משה זכות זל"ה וטובו סתום צדקתי הנתיים דהיינו
אני משה זכות יצ'ו. ושוררו טירה מדעה בשפה צדקה ובענינה קדושה :

להן אל מסתתר לו אם אפס רובע הקן:

אור הננוז בלויזן המחשוף. אצילי קדשו לו רוחם יכסוף.
איש על הגלו שפכו יאסוף. בתקנת חוט זחר אין סוף:
גמע שעשועים שם אצלו המון. שובע צחצחות גנזי הממון.
נוצר עולמים וכל המון. לכל שכל ולכל אדם קדמון: יצק
אדנים שם במרומים. ראשי עמודים שבעה קיימים. בם
גבון כפסא מלכות עולמים. אודה למושב לו עתיק ימים: מכתר
בכתר לא גודע איה. נוצר חסד קונה הכל ומחיה. ארך אפים
אל רחום היה. כה תאמר לבני ישראל אהיה: שכל טוב
חונן לגפש חיה. אפה אבינו רב העלילה. האר נתבות
חכמה ותושיה. אבא בם אודה יה: הוצור השולש על כל
הפרואים. מבין פתאים משכיל גביאים. פתח שערי בינה
הנפלאים. אבא בגבורות אדני יהוה: זכור חסדך לישראל.
לתת גדלה לך שואל. מגן אכרם שלח נא גואל. וקראת
שמו עמנו אל: בביר חזק עדתך תהים. מעוז גבורתך רעיוניה
רוהים. פחד יצחק הצל הנוהים. יודע בי אפה אלהים: ותיק
זכור מעמד הר סיני. בהגלות תפארתך אל אמוני. אביר
יעקב שמע קול פחנוני. ואני תפילתי לך יהוה: תמוך רגלי
על כס הפלאות. בנצח הודך עגני נוראות. כימי משה ואהרן
עשה לטובה אות. אפה יהוה אלהים צבאות: יקיר אמור
לצרותי די. נוהג בצאן יוסף הוסף מחמדי. יסד בציון אל
חי יקרת יסודי. ונחלת ערצים משדי: צמח במלכות יראו
עיני. עמו אלהו קנאי בן קנאי. מגן דוד הקשב שיר רנני.
למען שמך אדני: וזיו שפעך לשרפים תביא. על חיות ואופנים
בדגלך תצביא. שבע שמחות לארץ הצבי. יהיו לרצון אמרי
פי והגיון לבי:

תהים. תהום חלשן חריד ציחי וטהימה: רוהים. יליס חלשן כל חסדו וכל חרטי:
הנוהים. לועקים חלשן נהס כל חמון חרטי:

ליל שבועות

אמר הנציר הודיא ק"ט הגדמי סיום אשר צעיר הקדש רוחלים סוב"ס ובע"ק סדרון סוב"ס
ספרדים אשר ה קריא לין קורין צליטה הזה סדר וטעיות סמ פס על פי מ"ט סרב עיר
תקיעה מהר"ה ספקן ז"ל צסקרו היקל טור ברקת וכו"ב בשמו מהר"ה גידיליא ז"ל צפי' הילקוט
ביחוקלל ס' ד' יש מי טרלה ללמוד מכלן סלון לקרות וטעיות בשבת וכמוצ צסקר. ולין דעיות
עולה יפה וחסני לן יק"ר סהדותא מרציו מהרס"ו ז"ל סרציו האר"י ז"ל ס' קורא על סלסון
שבת כוזה פרקיס. ולין להלריך:

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר
ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר
ממעי מעשה ידי להתפאר:

סוד זרעים

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים
נכנסים לאכול בתרומתן עד סוף
האשמורת הראשונה דברי רבי אליעזר. וחכמים
אומרים עד חצות. רבן גמליאל אומר עד שיעלה
עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה
אמרו לו לא קרינו את שמע אמר להם אם לא
עלה עמוד השחר חייבים אתם לקרות. ולא זו
בלבד אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות
מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים
ואיברים מצותן עד שיעלה עמוד השחר וכל
הנאכלין ליום אחד מצותן עד שיעלה עמוד השחר
אם כן למה אמרו חכמים עד חצות כדי להרחיק
את האדם מן העבירה:

חייב אדם לברך על הרעה בשם שהוא מברך
על הטובה שנאמר ואהבת את יי אלהיך
בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך בכל לבבך
בשני יצריך ביצור טוב וביצור רע ובכל נפשך

אפילו הוא נוטל את נפשך ובכל מאדך בכל
ממונך. דבר אחר בכל מאדך בכל מדה ומדה
שהוא מודד לך הוי מודה לו במאוד מאוד. לא
יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח שהוא
מכוון כנגד בית קדש הקדשים לא יבגס להר
הבית לא במקלו ולא במגעלו ולא באפונרתו
ולא באבק שעל רגליו ולא יעשנו כפנדריא וירקיקה
מקל וחומר. כל חותמי ברכות שהיו במקדש היו
אומרים מן העולם משקלקלו האפיקורסים ואמרו
אין עולם אלא אחד התקינו שיהיו אומרים מן
העולם ועד העולם והתקינו שיהא אדם שואל
את שלום חבירו בשם שנאמר והנה בעז בא מבית
לחם ויאמר לקוצרים יי עמכם ויאמרו לו יברכה יי
ואומר יי עמך גבור החיל ואומר אל תבוז כי
זקנה אמך ואומר עת לעשות ליי הפרו תורתך.
רבי נתן אומר הפרו תורתך משום עת לעשות ליי:

מסכת ספח

אלו דברים שאין להם שיעור הפאה והבכורים
והראיון וגמילות חסדים ותלמוד תורה: אלו
דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן
קיימת לו לעולם הבא ואלו הן כבוד אב ואם
וגמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחבירו
ותלמוד תורה כנגד כלם:

מי שיש לו חמישים זוז והוא נושא ונותן בהם הרי זה
לא ישול וכל מי שאינו צריך לטול ונוטל אינו מת
מן הזקנה עד שיצטרך לבריות וכל מי שצריך
לטול

לטול ואינו נוטל אינו מת מן הזקנה עד שיפרנס
אחרים משלו. ועליו הכתוב אומר ברוך הנזכר
אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו. וכן דיין שדין דיין אמת
לאמתו: וכל מי שאינו לא חגר ולא סומא ולא
פסח ועושה עצמו כאחד מהם אינו מת מן הזקנה
עד שיהיה כאחד מהם. שנאמר ודורש רעד
תבואנו. ונאמר צדק צדק תרדוף. וכל דיין שדוקח
שוחד ומטה את הדין אינו מת מן הזקנה עד
שעיניו כהות שנאמר ושוחד לא תקח כי השוחד
יעור פקחים:

מסכת רמא

הקלין שבדמאי השיתין והרימין והעוזרדין ובנות
שוחר ובנות שקמה גובלות התמרה והנופגין
והנצפה וביהודה האוג והחומין והכספר רבי
יהודה אומר כל השיתין פטורים חוץ משל הופרא.
כל הרימין פטורים חוץ מרימי שקמונה כל בגור
שקמה פטורות חוץ מן המוסטפות:

מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי יין
ואמר שורה החיצונה אחת מעשר ואין ידוע
איזו היא. נוטל שתי חביות באלכסון. חצי שורה
החיצונה אחת מעשר ואין ידוע איזו היא נוטל
ארבע חביות מארבע זוויות. שורה אחת מעשר
ואין ידוע איזו היא נוטל שורה אחת לזכסן. חצי
שורה אחת מעשר ואין ידוע איזו היא נוטל שתי
שורות לזכסן. חבית אחת מעשר ואין ידוע איזו
היא נוטל מכל חבית וחבית:

החטים והזוגין אינן כלאים זה בזה. השעורים
ושבולת שועל הכוסמין והשיפון הפול
והספיר הפורקדן והטופח ופול הקבן והשעורים
אינם כלאים זה בזה:

אותות הנרדין ואותות הכובסין אסורות משום
כלאים התוכף תכיפה אחת אינה חבור
ואין בה משום כלאים והשומטה בשבת פטור.
עשה שני ראשיה לצד אחד חבור ויש בה משום
כלאים והשומטה בשבת תיב. רבי יהודה אומר
עד שישלש השק והקופה מצטרפין לכלאים:

מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית בית
שמאי אומרים כל זמן שהוא יפה לפרו ובית
הלל אומרים עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות
כדברי אלו:

המתחזיר חוב בשביעית רוח חכמים נוחה הימנו
הלוח מן הנגר שנתגירו בגיו עמו לא יחזיר
לבגיו ואם התחזיר רוח חכמים נוחה הימנו:

מסכת תרומות

חמשה לא יתרמו ואם תרמו אין תרומתן תרומה
התרש השומטה והקטן והתורם את שאינו
שלו. נכרי שתורם את שד ישראל אפילו ברשות
אין תרומתו תרומה:

מדליקין שמן שרפה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות
ובמבואות האפדין ועד גבי החולין ברשות
כהן. בת ישראל שנשאת לכהן והיא למודה לבוא
אצל אביה אביה מדליק ברשותה. מדליקין בבית

המשתה אבל לא בבית האכל. דברי רבי יהודה
ודבי יוסי אומר בבית האכל אבל לא בבית
המשתה רבי מאיר אוסר פאן וכאן. רבי שמעון
מתיר פאן וכאן:

מסכת מעשרות

כלל אמרו במעשרות כל שהוא אוכל ונשמר
וגדיליו מן הארץ תיב במעשרות. ועוד כלל
אחר אמרו כל שתחלתו אוכל וסופו אוכל אף
עד פי שהוא שומרו להוסיף אוכל תיב קטן וגדול.
וכל שאין תחלתו אוכל אבל סופו אוכל אינו תיב
עד שיעשה אוכל:

שום בעל בכי ובצל של רכפא וגריסין הקלקין
והעדשים המצריות רבי מאיר אומר אף
הקרקס רבי יוסי אומר אף הקטניות פטורין מן
המעשר ונלקחין מכל אדם בשביעית. זרע לוח
העליון זרע כרישים זרע בצלים זרע לפת וצננות
וישאר זרעוני גנה שאינן נאכלין פטורין מן
המעשרות ונלקחין מכל אדם בשביעית. אף על
פי שאביהן תרומה הרי אלו יאכלו:

מסכת מעשר שני

מעשר שני אין מוכרין אותו ואין ממשכנין אותו
ואין מחליפין אותו ולא שוקלין בנגדו ולא
יאמר אדם לחברו בירושלים היקדין ותן לי שמן.
וכן שאר כל הפירות אבל גותנין זה קזה מתנת חנם:
יוחנן כהן גדול העביר הודיות המעשר אף הוא
בטל את המעוררין ואת הנוקפים. ועד ימיו
היה פטיש מכה בירושלים ובימיו אין אדם צריך
לשאול על הדמאי:

חמשה דברים חייבים בחלה החטים והשעורים
 והבוסמים ושבולת שועל והשיפון הרי אלו
 חייבין בחלה ומצטרפין זה עם זה ואסורין בחדש
 מלפני הפסח ומקצור מלפני העומר ואם השרישו
 קודם לעומר העומר מתירן. ואם לאו אסורין עד
 שיבוא העומר הבא: בן אנטיגנוס העלה בכורות
 מבבל ולא קבלו ממנו: יוסף הכהן הביא בפורי
 יין ושמן ולא קבלו ממנו אף הוא העלה בניו ובני
 ביתו לעשות פסח קטן בירושלים והחזירוהו שלא
 יקבע הדבר חובה: אריסטון הביא בפוריו מאפמיא
 וקבלו ממנו מפני שאמרו הקונה בסוריא כהונה
 בפרור שבירושלים:

מסכת ערלה

הנוטע לסוג ולקורות פטור מן הערלה. רבי יוסי
 אומר אפילו אמר הפנימי למאכל והחיצון
 לסוג הפנימי חייב והחיצון פטור:

ספק ערלה בארץ ישראל אסור ובפוריא מתר
 ובחוצה לארץ יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו
 לוקט. ברם נוטע ירק וירק נמכר חוצה לו בארץ
 ישראל אסור ובסוריא מתר. ובחוצה לארץ יורד
 ידוקט ובלבד שלא ילקוט ביד. החדש אסור מן
 התורה בכל מקום. והערלה הלכה והפלאים
 מדברי סופרים:

מסכת בכורים

יש מביאין בכורים וקורין. מביאין ולא קורין. ויש
 שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין הנוטע לתוך
 שלו והבריד לתוך שד יחיד או לתוך של רבים. וכן
 המבריד מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך

שלו הנוטע לתוך שלו והבריד לתוך שלו ודרך
 היחיד ודרך הרבים באמצע הרי זה אינו מביא
 רבי יהודה אומר כנה מביא:

למה אמרו הכפורים בנכסי כהן שהוא קונה מהם
 עבדים וקרקעות ובהמה טמאה ובעל חוב
 נוטלן בחובו ואשה בכתובתה כספר תורה. ורבי
 יהודה אומר אין נותנין אותם אלא לחבר בשובה.
 וחכמים אומרים נותנין אותם לאנשי משמר והם
 מחלקין ביניהם בקדשי המקדש: קריש

סדר מועד

מסכת שבת

יצאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים. ושתיים
 שהן ארבע בחוץ. כיצד העני עומד בחוץ
 ובעל הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן
 לתוך ידו של בעל הבית או שנטל מתוכה והוציא
 העני חייב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית אר
 ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני או שנטל מתוכה
 והכניס בעל הבית חייב והעני פטור. פשט העני
 את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה או שנתן
 לתוכה והוציא שניהם פטורים. פשט בעל הבית
 את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה או שנתן לתוכה
 והכניס שניהם פטורים:

מפירין גדרים בשבת. ונשאדין לדברים שהן
 לצורך השבת. פוקקין את המאור ומודדין
 את המטלת ואת המקוה. ומעשה בימי אביו של
 רבי צדוק ובימי אבא שאיל בן בטנית שפקקו את
 המאור בטפיה וקשרו את המקידה בגמי לידע אם

יש בניגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהם למרנו
שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

מסכת ערובין

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה ימעט.
רבי יהודה אומר אינו צריך. והרחב מעשר
אמות ימעט. ואם יש לו צורת הפתח אף על פי
שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעט:

שרץ שנמצא במקדש כהן מוציא בהמינו שלא
לשהות השומארה דברי רבי יוחנן בן

ברוקה רבי יהודה אומר בצבת של עץ שלא לרבות
את השומארה. מהיכן מוציאין אותו מן ההיכל ומן
האולם ומבין האולם ולמזבחה. דברי רבי שמעון בן
גנס. רבי עקיבא אומר מקום שחיבין על זדונו
כרת ועל שגגתו חטאת משם מוציאים אותו ושאר
כל המקומות כופין עליו פסקת רבי שמעון אומר
מקום שהתירו לך חכמים משלך נתנו לך. שלא
מסכת ססחים התירו לך אלא משום שכנות:

אור לארבעה עשר בודקים את החמץ לאור הנר
כל מקום שאין מכניסים בו חמץ אין צריך
בדיקה ולמה אמרו שתי שורות במרתף מקום
שמכניסים בו חמץ. בית שמאי אומרים שתי שורות
עד פני כל המרתף ובית הלל אומרים שתי שורות
החיצונות שהן העליונות:

הפסח אחר הצות מטמא את הידים. הפגול והנותר
מטמאים את הידים. ברוך ברכת הפסח פטר
את של זבח. ברוך את של זבח לא פטר את של
פסח. דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא זו
פוטרת זו ולא זו פוטרת זו:

מסכת חגיגה

מד

הכל חייבים בראיה חוץ מחרש שוטה וקטן
ושומטום ואגדרו גיגנוס ונשים ועבדים שאינם

משחררים החגר והסומא והחולה והזקן ומי שאינו
יכול לעלות בגליו. איזהו קטן כל שאינו יכול
לרפוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים
להר הבית. דברי בית שמאי ובית הלל אומרים
כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות
מירושלים להר הבית שנאמר שלש רגלים:

פיצר מעבירים עד שהרת עזרה. מטבילים את
הכלים שהיו במקדש ואומרים להם הזהרו
שלא תגעו בשלחן ובמנורה ותטמאוהו. כל
הכלים שהיו במקדש יש להם שניים ושלישים.
שאם נטמאו הראשונים יביאו שניים תחתיהן. כל
הכלים שהיו במקדש טעונין טבילה חוץ ממזבח
הזבח ומזבח הנחשת מפני שהם בקרקע. דברי
רבי אליעזר וחכמים אומרים מפני שהם מצפים:

מסכת ביצה

ביצה שנוקדה ביום טוב בית שמאי אומרים תאכל
ובית הלל אומרים לא תאכל. בית שמאי
אומרים שאור בכזית וחמץ בככפות בת ובית הלל
אומרים זה וזה בכזית: מי שזמן אצלו אורחים לא
יוליכו בידם מנות אלא אם כן זכה להם מנותיהם
מערב יום טוב אין משקים ושוחטים את המדבריות
אבל משקים ושוחטים את הביתיות. אלו הם
ביתיות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר:

מסכת מועד קטן

משקים בית השלחין במועד ובשביעית בין ממעין
שיצא בתחלה בין ממעין שלא יצא בתחלה

אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון
ואין עושין עונות לגפנים:

בראשי חדשים בחגגה ובפורים מעות ומטפחות
בזה ובזה אבל לא מקוננות. נקבר המת דא
מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי שקלן עונות
כאחת קינה שאחת מדברת וכלן עונות אחריה
שנאמר ולמדנה בנותיכם נהי ואשה רעותה קינה
אבל לעתיד לבא הוא אומר בדע הפות לנצח

ומחה יי אלהים המעה מעל כל פנים:
^{מסכת ראש השנה} ארבעה ראשי שנים הם באחד בניסן ראש השנה
למלכים ולרגלים. באחד באול ראש
השנה למעשר בהמה רבי אליעזר ורבי שמעון
אומרים באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה
לשנים ולשמיטין וליובלות לנטיעה ולירקות
באחד בשבט ראש השנה לאילן בדברי בית
שמאי בית הלל אומרים בחמשה עשר בו:

סדר תקיעות שלש של שלש שעור תקיעה
כשלש תרועות שעור תרועה כשלש יבבות. תקע
בראשונה ומשך בשניה כשתים אין בידו אלא אחת
מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר תוקע ומריע
ותוקע שלש פעמים. בשם ששליח צבור תיב כך
כל יחיד ויחיד תיב. רבן גמליאל אומר שליח צבור
מוציא את הרבים ידי חובתן:

^{מסכת יומא} שבעת ימים קודם יום בפורים מפרישין כהן גדול
מביתו ללשכת פלהדרין ומתקינין לו כהן
אחר תחתיו שמא יארע בו פסול רבי יהודה אומר

אף אשה אחרת מתקינין לו שמא תמות אשתו
שנאמר וכפר בעדו וכעד ביתו. ביתו זו אשתו.
אמרו לו אם בן אין לדבר סוף:

האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב אין מספיקין
בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכפורים
מכפר אין יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם
למקום יום הכפורים מכפר עברות שבין אדם
לחברו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את
חברו: את זו דרש רבי אליעזר בן עזריה מפל
חטאתיכם לפני יי תטהרו עברות שבין אדם
למקום יום הכפורים מכפר עברות שבין אדם
לחברו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את
חברו. אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מ
אתם מטהרין ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים
שנאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם ואומר
מקנה ישראל יי מה מקנה מטהר את הטמאים אף
הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

^{מסכת סוכה} סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולת
רבי יהודה מכשיר. ושאונה גבוהה עשרה
טפחים ושאין לה שלשה דפנות ושחמתה מרובה
מצלתה פסולה. סכה ישנה בית שמאי פוסלין
ובית הלל מכשירין. ואיזה היא סכה ישנה כל
שעשאה קודם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה
לשם חג אפילו מתחלת השנה כשרה:

חל להיות יום אחד להפסיק בנתיים משמר שזמנו
קבוע. הנה נוטל עשר חדות והמתעכב נוטל

שתים ובשאר ימות השנה הנכנס נוטל שש והיוצא
נוטל שש. רבי יהודה אומר הנכנס נוטל שבע
והיוצא נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין
בדרום. בילגה לעולם חולקת בדרום וטבעתה
קבועה וחלונה סתומה:

מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים רבי איעזר אומר
מיום טוב הראשון של חג רבי יהושע אומר
מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע
הואיל ואין הגשמים סימן ברכה בחג למה הוא
מזכיר אמר לו רבי אדועזר אף אני לא אמרתי
לשאול אלא להזכיר משיב הרוח ומוריד הגשם
בעונתו אמר לו אם בן לעולם יהא מזכיר:

אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים
לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים
שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאילים
שלא לביש את מי שאין לו. כל הפלים טעונין
טבילה ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים
ומה היו אמרות בחור שאנא עיניך וראה מה אתה
בורר לך אל תתן עיניך בגוי תן עיניך במשפחה.
שקר החן והבל היופי אשה יראת יי היא תתהלל.
ואומר תנוקה מפרי ידיה ויהללה בשערים מעשיה.
וכן הוא אומר צאינה וראינה בנות ציון במלך
שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וכיום
שמחת לבו. ביום חתונתו זו מתן תורה. וכיום
שמחת לבו. זה בגן בית המקדש שיבנה במהרה
בימינו אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעים על השקלים ועל הכלאים
בחמשה עשר בו קורים את המנקה בכרפים
ומתקנים את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות
המים ועושים כל צרכי הרבים ומצינים את
הקברות ויוצאים אף על הכלאים:

איברי התמיד נתנים מחצי כבש ולמטה במזרח
ושל מוספין נתנים מחצי כבש ולמטה
במערב. ושל ראשי חדשים נתנים מתחת כרפוב
המזבחה מלמטה. השקלים והכפורים אין נוהגים
אלא בפני הבית אבל מעשר דגן ומעשר בהמה
הכפורות נוהגים בין בפני הבית בין שלא בפני
הבית. המקדיש שקלים ובכורים הרי זה קדש.
רבי שמעון אומר האומר בכורים קדש אינם קדש:

מסכת מגילה

מגדה נקראת באחד עשר. בשנים עשר. בשלש
עשר. בארבעה עשר. ובחמשה עשר. לא
פחות ולא יותר. כרפים המוקפים חומה מימרת
יהושע בן נון. קורים בחמשה עשר. כפרים ועירות
גדולות קורין בארבעה עשר. אלא שהכפרים
מקדימין ליום הכניסה

מעשה ראובן נקרא ולא מיתרגם. מעשה תמר
נקרא ומיתרגם. מעשה עגל הראשון נקרא
ומיתרגם והשני נקרא ולא מיתרגם. ברכת כהנים.
מעשה דוד ואמנון. לא נקראים ולא מיתרגמין.
אין מפטירין במרכבה רבי יהודה מתיר. רבי
אליעזר אומר אין מפטירין בהודע את ירושלים:

קדיש דרבנן

חמש עשרה נשים. פוטרות צרותיהן. וצרות
 צרותיהן מן החליצה: ומן היבום. עד סוף
 העולם. ואלו הן בתו ובת בתו ובת בנו בת אשתו.
 ובת בנה ובת בתה. חמותו ואם חמותו. ואם חמיו.
 אחותו מאמו ואחות אמו. ואחות אשתו ואשת
 אחיו מאמו. ואשת אחיו שלא היה בעולמו. וכלתו.
 הרי אלו פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן
 החליצה ומן היבום. עד סוף העולם. וכלן אם מתו
 או מיאנו או נתגרשו או שנמצאו אילוניות. צרותיהן
 מתרות. ואי אתה יכול לומר בחמותו ובאם חמותו
 ובאם חמיו. שנמצאו אילוניות או שמיאנו:

אמר רבי עקיבא כשירדתי לגהרדעא לעבר השנה.
 מצאני נחמיה איש בית דלי. ואמר לי. שמעתי
 שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד
 אחד. אלא רבי יהודא בן בבא. ונומיתי לו בן
 הדברים. אמר לי אמיר להם משמי יודעים
 שהמדינה הזאת משבשת בניסות מקבלני מרבן
 גמליא הזקן. שמשאין את האשה על פי עד אחד
 וכשבאתי והרציתי הדברים לפני רבן גמליא שמח
 לדברי. ואמר מצאנו חבר לרבי יהודה בן בבא.
 מתוך הדברים נזכר רבן גמליא. שנהרגו הרונים
 בתל ארזא. והשיא רבן גמליאל הזקן נשותיהן על
 פי עד אחד. וההזקן להיות משיאין. עד מפי עד.
 מפי עבד מפי אשה. מפי שפחה. רבי אליעזר ורבי
 יהושע אומרים אין משיאין את האשה על פי עד

אחד. רבי עקיבא אומר. לא על פי אשה ולא על
 פי עבד. ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים
 אמרו לו מעשה בבני לוי. שהלכו לצוער עיר
 התמרים וחלה אחד מהם בדרך. והביאו בפונדק.
 ובחזרתם אמרו לפונדקית. איזה חברנו אמרה להם
 מת וקברתיו. והשיאו את אשתו. אמרו לו. ולא
 תהא פהנת בפונדקית. אמר להם לכשתהא
 פונדקית נאמנת. הפונדקית הוציאה להם מקלו
 ותרמילו וספר תורה שהיה בידו:

מסכת כתובות

בתולה נשאת ליום רביעי ואלמנה ליום החמישי
 שפעמים בשבת בתי דינים יושבין בעירות
 ביום השני וביום החמישי שאם היה לו טענת
 בתודים. היה משכים לבית דין:

הכל מעלין דארץ ישראל ואין הכל מוציאין. והכל
 מעלין לירושלם ואין הכל מוציאין אחד
 אנשים ואחד נשים. ואחד עבדים. נשא אשה בארץ
 ישראל ונרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ
 ישראל. נשא אשה בארץ ישראל. ונרשה בקפוטקיא
 נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא
 ונרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל.
 רבי שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות
 קפוטקיא. נשא אשה בקפוטקיא ונרשה
 בקפוטקיא. נותן לה ממעות קפוטקיא:

מסכת קדושין

האשה נקנית בשלשה דרכים. וקונה את עצמה
 בשתי דרכים. נקנית בכסף בשטר ובביאה
 בכסף. בית שמאי אומרים בדינר ובשזה דינר.

ובית הלל אומרים בפרומה ובשוה פרומה. וכמה
היא פרומה. אחד משמונה באיסקר האמלקי. וקונה
את עצמה בגט ובלמיתת הפעל. הובמה נקנית
בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת ה'בם;
רבי יהודה אומר לא ירעה רוק בהמה. ולא יישנו
שני רוקים בטלית אחד. וחכמים מתירים.
כל שעסקו עם הנשים. לא יתיחד עם הנשים.
ולא ילמד אדם את בנו אומנות בין הנשים. רבי
מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו אומנות
נקיה וקלה. ויתפלל למי שהעושר והנבסם שלו
שאין אומנות שאין בה עגיות ועשירות שלא עגיות
מן האומנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל
לפי זכותו רבי שמעון בן אעזר אומר ראית מימך
חיה ועוף שיש להם אומנות. והן מתפרנסין שלא
בצער. והלא לא גבראו. אלא לשמשני. ואני
גבראתי לשמש את קוני. ומה אלו שנבראו
לשמשני הם מתפרנסים שלא בצער אני שנבראתי
לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער.
אלא שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי אבא
גורין איש צידן אומר משום אבא גוריא לא ילמד
אדם את בנו חמר גמל ספר ספן רועה וחונני.
שאומנותן אומנות לסטים רבי יהודה אומר משמו
החמרים רבן רשעים. הנמלים רבן בשרים. הספגין
רבן חסידים טוב שברופאים לגיהנם. והכשר
שפטבחים שתפו של עמלק. רבי גוריא אומר
מניח אני כל אומנות שבעולם. ואני מלמד את בני

אלא תורה שאדם אוכל משכרה בעולם הזה ותקרו
קנימת לעולם הבא ושאר כל אומניות אינם בן.
בשאדם בא לידי חולי. או לידי זקנה. או לידי
יפורים. ואינו יכול לעסוק במלאכתו הרי הוא מת
ברעב. אבל התורה אינה בן. אלא משמרתו מכל
רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקנה בזקנותו
בנערותו מהו אומר. וקני יהודי חליפו כח. בזקנתו
מהו אומר. עוד ינובון בשיבה. וכן הוא אומר
באברהם אבינו. ואברהם זקן בא בימים. ויי ברך
את אברהם בכל מצינו שקיים אברהם אבינו את כל
התורה כלה עד שלא נתנה שנאמר עקב אשר שמע
אברהם בקולי וישמור משמרתו מצותי הקותי
ותורותי:

מסכת נשין

המביא גט ממדינת הים. צריך שיאמר בפני נכתב
ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר אף המביא
מרקם ומחגר. רבי אליעזר אומר אפילו מכפר
לודים ללוד. וחכמים אומרים אינו צריך שיאמר
בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים.
והמוליך והמביא ממדינה למדינה במדינת הים.
צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון
בן גמליאל אומר אפילו מהגמוניא להגמוניא:
בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשתו אלא
אם בן מצא בה דבר ערוה שנאמר כי מצא
בה ערות דבר ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה
תבשילו. שנאמר כי מצא בה ערות דבר. רבי
עקיבא אומר אפילו מצא אחרת נאה הימנה
שנאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

מסכת סוטה
המקנא לאשתו רבי אליעזר אומר מקנא לה על
פי שנים ומשקה על פי עד אחר או על פי
עצמו רבי יהושע אומר מקנא לה על פי שנים
ומשקה על פי שנים:

משמת רבי מאיר בטלו מושלי משלים משמת בן
עזאי בטלו השקדנים משמת בן זומא בטלו
הדרשנים משמת רבי יהושע פסקה טובה מן
העולם משמת רבן שמעון בן גמליא באגובי ורבו
צרות. משמת רבי אליעזר בן עזריא. פסק העושר
מן החכמים. משמת רבי עקיבא בטל כבוד
התורה. משמת רבי חנינא בן הוסא. בטלו אנשי
מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא פסקו חסידים.
ולמה נקרא שמו קטנותא. שהיה קטנותן של
חבירים. משמת רבן יוחנן זכאי בטל זיו החכמה.
משמת רבן גמליאל הזקן בטל כבוד התורה ומתה
טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי נמל
זיו הבהנה. משמת רבי בטלה ענוה ויראת חטא.
רבי פגחם בן יאיר אומר. משתרב בית המקדש.
בושו חברים ובני חורין. וחפו ראשם. וגדלדלו
אנשי מעשה וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון ואין
דורש ואין מבקש ואין שואל. על מי לנו להשען
על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר מיום
שחרב בית המקדש. שרו חכימא למהני בספריא
וספריא כחונא. וחונא בעמא דארעא. ועמא
דארעא אזדה ונדלדה. ואין שוא ואין מבקש. על
מי יש לנו להשען. על אבינו שבשמים. בעקבות

משיחא

משיחא חוצפא יסגא. ויוקר יאמיר. הנפן תתן
פרייה. והיין ביוקר. והמלכות תהפך למינות ואין
תוכחה. בית ועד יהיה לזנות. והגליל יחרב.
והגבלן ישום. ואנשי הגבול. יסובבו מעיר לעיר.
ולא יחוננו. חכמת סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו
והאמת תהא נעדרת. גערים פני זקנים ילבינו.
זקנים יעמדו מפני קטנים. בן מגול אב. בת קמה
באמה. כלה בחמותה. אויבי איש אנשי ביתו. פני
הדור כפני הבלב. הבן אינו מתביש מאביו. על מי
יש לנו להשען. על אבינו שבשמים. רבי פגחם בן
יאיר אומר. זריזות מביאה לידי נקיות. ונקיות
מביאה לידי טהרה. וטהרה מביאה לידי פרישות.
ופרישות מביאה לידי קדושה. וקדושה מביאה
לידי ענוה. וענוה מביאה לידי יראת חטא. ויראת
חטא מביאה לידי חסידות. וחסידות מביאה לידי
רוח הקדש. ורוח הקדש. מביאה לידי תחית
המתים. ותחית המתים בא על ידי אליהו זכור
לשוב אמן:

מסכת נדרים

כל פנויי נדרים בנדרים וחרמים בחרמים ושבועות
בשבועות וגזירות בגזירות. האומר לחברו.
מודרני ממך. מפרשני ממך. מריחקני ממך. שאיני
אוכל לך. שאיני טועם לך. אסור. מנדה אני לך.
רבי עקיבא היה חוכך בזה להחמיר. בנדרים רשעים.
גדר בגזיר ובקרבן ובשבועה. בנדרים בשרים. לא
אמר כלום בנדרותם גדר בגזיר ובקרבן:
בראשונה היו אומרים שלש נשים יוצאות ונוטלות
בתבה. האומרת טמאה אני לך. שמים

ביני לבינך. נטולה אני מן היהודים. חזרו לומר.
שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על
בעלה אלא האומרת טמאה אני לך. תביא ראיה
לדבריה. שמים ביני לבינך. יעשו דרך בקשרה.
נטולה אני מן היהודים יפר חלקו. ותהא משמשתו
ותהא נטולה מן היהודים:

מסכת נויר

כל פנויי גזירות פגזירות. האומר אהא. הרי זה
גזיר. או אהא גוה. גזיר גזיק גזיח פזיח. הרי
זה גזיר. הריני כזה הריני מסלסל. הריני מכלכל.
הרי עלי לשלח פרע. הרי זה גזיר. הרי עלי צפורים
רבי מאיר אומר גזיר. וחכמים אומרים אינו גזיר:
גזיר הנה שמואל. כדברי רבי נהוראי שנאמר
ומורה לא יעלה על ראשו. נאמר בשמשון
מורה ונאמר בשמואל מורה. מה מורה האמורה
בשמשון גזיר. אף מורה האמורה בשמואל גזיר.
אמר רבי יוסי. והלא אין מורה אלא של בשר ודם.
אמר לו רבי נהוראי. והלא כבר נאמר ויאמר
שמואל איך אלה. ושמע שאול והרגני שכבר הנה
עליו מורה של בשר ודם: קדיש דרבנן

סדר נזיקין

בבא קמא

ארבעה אבות נזיקין. השור והבור. והמבעה
וההבוער. לא הרי השור. כהרי המבעה.
ולא הרי המבעה כהרי השור. ולא זה וזה שיש
בהם רוח חיים. כהרי האש. שאין בו רוח חיים.
ולא זה וזה שדרךן לילך ולהזיק. כהרי הבור שאין
דרךן לילך ולהזיק הצד השוה שבהן. שדרךן

להזיק. ושמידתן עדיך. וכשהזיק חב המזיק. לשלם
תשלומי נזק במיטב הארץ:
מוכין שהפובם מוציא הרי אלו שלו. ושהפורק
מוציא. הרי אלו של בעל הבית. הפובם
נוטל שלשה חוטין. והן שלו. יתר מכן הרי אלו
של בעל הבית. אם היה השחור על גבי הלבן.
נוטל את הכל והן שלו. החוט ששיר מן החוט כדי
לתפור בו ומטלית שהוא שלש על שלש. הרי אלו
של בעל הבית. מה שהחרש מוציא במעצד. הרי
אלו שלו. ובכשיל של בעל הבית ואם היה עושה
אצל בעל הבית אף הנסורת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים אוהזין בטלית זה אומר אני מצאתיה. וזה
אומר אני מצאתיה. זה אומר בלה שלי וזה
אומר בלה שלי. זה ישבע שאין לו ביה פחות מחציה.
וזה ישבע שאין לו ביה פחות מחציה וחלוקו. זה
אומר בלה שלי. וזה אומר חציה שלי. האומר בלה
שדי. ישבע שאין לו ביה פחות משלשה חלקים.
והאומר חציה שדי ישבע שאין לו ביה פחות מרביע.
זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע:

שתי ננות זו על גב זו והירק בנתים רבי מאיר
אומר. של עליון. רבי יהודה אומר של תחתון.
אמר רבי מאיר אם ירצה העליון לקח את עפרו.
אין פאן ירק. אמר רבי יהודה. אם ירצה התחתון
למקאות את ננתו עפר. אין פאן ירק. אמר רבי
מאיר מאחר ששניהם יכולין למחות זה על זה
רואים מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון כל

שהעליון יכוד לפשוט את ידו ולטול הרי הוא שלו
והשאר של תחתון:

מסכת בבא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחיצה בהצר. בונין את
הכותל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל
גזית בפיסין לבנים בונים. הכל כמנהג המדינה.
בגויל. זה נותן שלשה טפחים. וזה נותן שלשה
טפחים. בגזית זה נותן טפחים ומחצה וזה נותן
טפחים ומחצה. בפיסין זה נותן טפחים וזה נותן
טפחים. בלבנים זה נותן טפח ומחצה. וזה נותן
טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הכותל. המקום
והאבנים של שניהם:

המלוה את חברו בשטר גובה מנכסים משעבדים.
על ידי עדים גובה מנכסים בני חורין. הוציא
עליו כתב ידו שהוא חייב לו. גובה מנכסים בני
חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות גובה
מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני רבי ישמעאל
ואמר גובה מנכסים בני חורין. אמר לו בן נגס
אינו גובה לא מנכסים משעבדין ולא מנכסים בני
חורין. אמר לו למה אמר לו הרי החונק את אחד
בשוק. ומצאו חברו. ואמר לו הנח לו. ואני נותן
לך פטור. שלא על אמונתו הקדוה. ואיזהו ערב
שהוא חייב. הללוהו ואני נותן לך חייב. שכן על
אמונתו הללוהו. אמר רבי ישמעאל הרוצה שיהכים.
יעסוק בדיני ממונות. שאין לך מקצוע בתורה גדול
מהן. שהן כמעין הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני
ממונות ישמש את שמעון בן נגס:

מסכת סנהדרין

דיני ממונות בשלשה. גולות וחבלות בשלשה נזק
וחצי נזק. תשלומי כפל. ותשלומי ארבעה
וחמשה בשלשה. האונס והמפתה. והמוציא שם רע
בשלשה. דברי רבי מאיר וחכמים אומרים מוציא
שם רע בעשרים ושלשה משום שישובו דיני נפשות:
המתנבא בשם ע"א ואומר כך אמרה ע"א אפילו
כיון את ההלכה לטמא את הטמא
ולטהר את הטהור הבא על אשרת איש כיון
שנכנסה לרשות הבעל לנשואין אף על פי שלא
נבעלה הבא עליה הרי זה בחנק. וזו ממי בת כהן
יבועלה. שכל הזוממין מקדימין לאותה מיתה
חויז מזוממי בת כהן ויבועלה:

מסכת מכות

ביצד העדים נעשים זוממין מעידים אנו באיש פלוני
שהוא בן גרושה או בן חלוצה. אין אומרים
יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו. אלא
לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב
גלות אין אומרים זה יגלה תחתיו. אלא לוקה
ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שגרש את אשתו.
ולא נתן לה כתבתה. והלא בין היום ובין למחר
סופו ליתן לה כתבתה. אומדין כמה אדם רוצה
ליתן בכתבתה של זו. שאם נתאמנה או נתגרשה
ואם מתה יירשנה בעלה. מעידין אנו באיש פלוני
שהוא חייב לחברו אלף זוז. על מנת ליתן לו מבאן
ועד שלשים יום והוא אומר מבאן ועד עשר שנים
אומדים כמה אדם רוצה ליתן ויהיו בידו אלף זוז.
בין נותנן מבאן ועד שלשים יום בין נותנן מבאן
ועד עשר שנים:

רבי חנניא בן עקשיא אומר רצה הקדוש ברוך הוא
לנפות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה
ומצות שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה
ויאדיר:

מסכת שבועות

שבועות שתיים שהן ארבע. ידיעות הטומאה שתיים
שהן ארבע. יציאות השבת שתיים שהן
ארבע. מראות נגעים שתיים שהן ארבע:
היכן שורי אמר לו איני יודע מה אתה סח. והוא
שמת או נשבר. או נשבה או נגנב או נאבד.
משביעך אני ואמר אמן חיב אמר לנושא שכר
ולשוכר היכן שורי אמר לו מת והוא שנשבר או
נשבה. נשבר והוא שמת או נשבה. נשבה והוא
שמת או נשבר. נגנב והוא שנאבד נאבד והוא
שנגנב משביעך אני ואמר אמן פטור: מת או
נשבר או נשבה והוא שנגנב או שנאבד משביעך
אני ואמר אמן חיב. נאבד או נגנב והוא שמת או
נשבר או נשבה. משביעך אני ואמר אמן פטור.
זה הכלל כל המשנה מחובה לחובה. ומפטור
לפטור. ומפטור לחובה פטור. מחובה לפטור
חיב. זה הכלל כל הנשבע להקל על עצמו חיב.
להחמיר על עצמו פטור:

מסכת עדיות

שמאי אומר כל הנשים דין שעתן והלל אומר
מפקידה לפקידה אפילו לימים הרבה וחכמים
אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת
לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה. ומפקידה
לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כל אשה שיש לה
וסת היתה שעתה המשמשת בעדים הרי זו כפקידה

ממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה:
אמר רבי יהושע מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי
ששמע מרבו ורבו מרבו הלכה למשה מסיני
שאין איהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרב. אלא
לרחק המקורבים בזרוע. ולקרב המרוחקים בזרוע.
משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן. ורחקה
בן ציון בזרוע. ועוד אחרת היתה שם. וקרבה בן
ציון בזרוע. כגון אלו איהו בא לטמא ולטהר לרחק
ולקרב: רבי יהודה אומר לקרב. אבל לא לרחק.
רבי שמעון אומר. להשוות המחלוקת. וחכמים
אומרים לא לרחק ולא לקרב. אלא לעשות שלום
בעולם שנאמר הגני שולח לכם את איהו הנביא
ונומר והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על
אבותם:

מסכת עבודה זרה

לפני איריהן של עבודת אלילים. שלשה ימים.
אסור לשאת ולתת עמהם להשאיל ולשאול
מהן. להלוותן וללוות מהן. לפרען ולפרע מהן.
רבי יהודה אומר נפרעין מהן מפני שהוא מצר
לו. אמרו לו אף על פי שמצר הוא עכשיו שמח
הוא לאחר זמן:

הלוקח כלי תשמיש מן הנכרי את שדרכו להטביל
יטביל. להנעיל ינעיל. לדבן באור ילבן
באור. השפוד והאסקלה מלבן באור והספין שפה
והיא טהורה:

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע
לזקנים. וזקנים לנביאים ונביאים מסרוה
לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים

היו מתונים בדין. והעמידו תלמידים הרבה ועשו סוג לתורה:

בן הא הא אומר לפום צערא אנרא: כל מה שבא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא בא אלא לכבודו. שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ואמר יי ומלך לעולם ועד: אמר רבי חנניא בן עקשיא רצה המקום לזכות את ישראל. לפיכך הרבה להם תורה ומצות שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שנג על פיהם בין שעשו ועשה עמהם. בין שעשו ועשה אחריהן. בין שלא עשו ועשה פטור. מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהם שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן. בין שעשו ועשה עמהן בין שעשו ועשה אחריהן בין שלא עשו ועשה הרי זה חייב. מפני שלא תלה בבית דין. זה הכלל התולה בעצמו חייב והתולה בבית דין פטור:

בהן קודם לדוי לוי לישראל לישראל לממזר וממזר לנתין ונתין לגר וגר לעבד משחרר אימתי בזמן שקלם שוים. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

קדיש דכצנ

כל הזבחים שנובחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. חוץ מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן. רבי

אליעזר אומר אף האשם. הפסח בזמנו והחטאת והאשם בכל זמן. אמר רבי אליעזר החטאת באה על חטא. והאשם בא על חטא מה חטאת פסולה שלא לשמה אף האשם פסול שדא לשמו:

אלו קדשים קרבים במשכן קדשים שהקדשו למשכן קרבנות הצבור קרבין במשכן וקרבנות היחיד בבמה. קרבנות היחיד שהקדשו למשכן יקרבו במשכן. ואם הקריבם בבמה פטור. מה בין במת יחיד לבמת צבור סמיכה ושחיטת צפון ומתן סביב ותנופה והנשה. רבי יהודה אומר אין מנחה בבמה וכהן ובגדי שרת וכלי שרת וריח גיחוח ומחיצה בדמים ורחוץ ידיים ורגלים. אבל הזמן והנותר והטמא שוין בזה ובזה:

מסכת מנחות

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שדא לשמן. נתן בפלי והלך והקטיר שלא לשמן או לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן פסולות. כיצד לשמן ושלא לשמן לשמן לשמן חוטא ולשמן מנחת גדבה. או שלא לשמן ולשמן לשמן מנחת גדבה ולשמן מנחת חוטא:

נאמר בעולת בהמה אשה ריח גיחוח ובעולת העוף אשה ריח גיחוח ובמנחה אשה ריח גיחוח ללמד שאחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוין אדם את דעתו לשמים:

מסכת חולין

הכל שוחטין ושחיטתן כשרה חוץ מחרש שומד

וְקָטַן שָׁמַא יִקְלָקְלוּ בְשַׁחֲמָתָן. וְכוּלֵן שִׁשְׁחָמוּ
וְאַחֲרֵי כֵן רֹאִין אוֹתָם שִׁחֲמָתָן כְּשֶׁרָה. שִׁחֲמָתָן נִכְרִי
נִבְלָה וּמִטְמָאָה בְּמִשְׁא. הַשּׁוֹחֵט בְּלִילְהוּכְן הַסּוּמָא
שִׁשְׁחָט שִׁחֲמָתוֹ כְּשֶׁרָה הַשּׁוֹחֵט בְּשַׁבָּת וּבְיוֹם
הַכַּפּוּרִים אֵף עַל פִּי שְׂמַתְחִיב בְּנַפְשׁוֹ שִׁחֲמָתוֹ
כְּשֶׁרָה:

לֹא יִשׁוּל אָדָם אִם עַל בָּנִים אֲפִילוּ לְטַהֵר אֶת הַמְצוּרָע
וּמָה אִם מְצוּה קֵדָה שֶׁהִיא כְּאִסּוּר אֲמָרָה תוֹרָה
לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים. קָל וְחוֹמֵר עַל מְצוֹת
חֲמוּרוֹת שֶׁבַת תוֹרָה:

מסכת בכורות

הַלּוֹקֵחַ עֵבֶר חֲמוּרוֹ שֶׁל נִכְרִי וְהַמּוֹכֵר לוֹ אֵף עַל פִּי
שְׂאִינוֹ רִשְׁאֵי וְהַמְשַׁתְּתֵף לוֹ וְהַמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ
וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקִבְלָה פְטוּר מִן הַבְּכוּרָה. שֶׁנֶּאֱמַר
בְּיִשְׂרָאֵל אֲבָל לֹא בְּאַחֲרִים. כֹּהֲנִים וְלוֹוִיִּם פְטוּרִים
מִקֵּד וְחוֹמֵר. אִם פְטוּרוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר דִּין הוּא
שִׁיפְטוּרוֹ שֶׁל עֲצָמָן:

יֵצְאוּ שְׁנַיִם כְּאַחַד מוֹנֶה אוֹתָם שְׁנַיִם. שְׁנַיִם מִנְּאֵן
אַחַד תְּשִׁיעִי וְעֵשִׂירִי מִקְלָקְלִים. יֵצְאוּ תְשִׁיעִי
וְעֵשִׂירִי כְּאַחַד תְּשִׁיעִי וְעֵשִׂירִי מִקְלָקְלִין. קָרָא
לְתְשִׁיעִי עֵשִׂירִי וְלְעֵשִׂירִי תְשִׁיעִי וְלֹא אַחַד עֵשֶׂר עֵשִׂירִי
שֶׁל שְׁתֵּם מִקְדָּשִׁים. הַתְּשִׁיעִי נֶאֱכַל בְּמוֹמוֹ וְהַעֵשִׂירִי
מִעֵשֶׂר וְאַחַד עֵשֶׂר קָרַב שְׁלָמִים וְעֵשֶׂה תְמוּרָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְכִי יֵשׁ תְמוּרָה
עֵשֶׂה תְמוּרָה. אָמְרוּ מִשׁוּם רַבִּי מֵאִיר אֵלּוּ הִיָּה
תְמוּרָה לֹא הִיָּה קָרַב. קָרָא לְתְשִׁיעִי עֵשִׂירִי וְלְעֵשִׂירִי
עֵשִׂירִי וְלֹא אַחַד עֵשֶׂר עֵשִׂירִי אִין אַחַד עֵשֶׂר מִקְדָּשׁ.

וְהַכֹּלֵל כָּל שְׁלֹא נִעְקַר שֵׁם עֵשִׂירִי מִמֶּנּוּ אִין אַחַד
עֵשֶׂר מִקְדָּשׁ:

מסכת ערכין

הַכֹּל מְעֵרִיכִין וְנִעְרִיכִין. גּוֹדְרִים וְגִדְרִים כֹּהֲנִים וְלוֹוִיִּם
וְיִשְׂרָאֵלִים. נָשִׁים וְעַבְדִּים טוֹמְטוֹם וְאַנְדְרוֹנִינּוּם
גּוֹדְרִים וְגִדְרִים וּמְעֵרִיכִין אֲבָל לֹא נִעְרִיכִין שְׂאִינוֹ
נִעְרָד אֲלָא זָכָר וְדָאִי וְנִקְבָּה וְדָאִית. חֵרֶשׁ שׁוֹטֵה
וְקָטַן גִּדְרִים וְנִעְרִיכִים אֲבָל לֹא גּוֹדְרִים וְדָא מְעֵרִיכִים
מִפְּנֵי שְׂאִין בְּהֵם דַּעַת. פְּחוּת מִכֵּן חֲדָשׁ גִּדְרָא אֲבָל
לֹא נִעְרָד:

יִשְׂרָאֵל שִׁירֵשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ לוֹוִי. אִינוֹ גּוֹאֵל כְּסוּדָר
הַזֶּה. וְכֵן לוֹוִי שִׁירֵשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ יִשְׂרָאֵל
אִינוֹ גּוֹאֵל כְּסוּדָר הַזֶּה: שֶׁנֶּאֱמַר כִּי בְתִי עָרִי הַלּוֹוִיִּם
עַד שִׁיְהֵא לוֹוִי וּבְעָרֵי הַלּוֹוִיִּם דְּבָרֵי רַבִּי וְחַכְמִים
אוֹמְרִים אִין הַדְּבָרִים אֲמוּרִים אֲלָא בְעָרֵי הַלּוֹוִיִּם:
אִין עוֹשִׂים שְׂדֵה מְגֵרֶשׁ וְלֹא מְגֵרֶשׁ שְׂדֵה וְלֹא מְגֵרֶשׁ
עִיר וְלֹא עִיר מְגֵרֶשׁ אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּפִי דְּבָרִים
אֲמוּרִים בְּעָרֵי הַלּוֹוִיִּם אֲבָל בְּעָרֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים שְׂדֵה
מְגֵרֶשׁ וְלֹא מְגֵרֶשׁ שְׂדֵה. מְגֵרֶשׁ עִיר וְלֹא עִיר מְגֵרֶשׁ
כְּרִי שְׁלֹא יַחְרִיבוּ אֶת עָרֵי יִשְׂרָאֵל. הַכֹּהֲנִים וְהַלּוֹוִיִּם
מוֹכְרִים לְעוֹלָם וְגּוֹאֲלִים לְעוֹלָם שֶׁנֶּאֱמַר גְּאוּלַּת
עוֹלָם תִּהְיֶה לְלוֹוִיִּם:

מסכת תמורה

הַכֹּל מְמִירִים אַחַד אֲנָשִׁים וְאַחַד נָשִׁים. לֹא שְׂאֵדָם
רִשְׁאֵי לְהַמִּיר אֲלָא שְׂאֵם הַמִּיר מוֹמֵר וְסוּפְג
אֶת הָאֲרַבְעִים. הַכֹּהֲנִים מְמִירִים אֶת שְׁלֵהֶם וְיִשְׂרָאֵל
מְמִירִים אֶת שְׁלֵהֶם. אִין הַכֹּהֲנִים מְמִירִים לֹא
בְּחֻטָּאת וְלֹא בְּאִשָּׁם וְלֹא בְּבְכוּר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן
בְּגִנּוּרֵי וְכִי מִפְּנֵי מָה אִין מְמִירִים בְּבְכוּר. אָמַר לוֹ

רבי עקיבא חטאת ואשם מתנה לכהן והבכור
מתנה לכהן מה חטאת ואשם אין ממירים בו אף
בכור לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן גורי מה
לי אינו ממיר בחטאת ואשם שאין זכים בהם
בחייהם תאמר בכור שזכים בו בחייו. אמר לו
רבי עקיבא והלא כבר נאמר והיה הוא ותמורתו
יהיה קדש. היכן קדושה חלה עליו בבית הבעלים
אף תמורה בבית הבעלים:

כל הקדשים שנשחטו חויץ לזמנן וחויץ למקומן הרי
אלו ישרפו. אשם תלוי ישרף רבי יהודה אומר
יקבר חטאת העוף הבאה עד ספק תשרף רבי
יהודה אומר ויטקנה לאמה. כל הנשרפים לא
יקברו וכד הנקברים לא ישרפו. רבי יהודה אומר
אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הקברים
רשאי. אמרו לו אינו מתר לשנות:

מסכת כריתות

שלשים ושש כריתות בתורה. הבא על האם ועל
אשת האב ועל הפלה. הבא על הזכר ועל
הבהמה ואשה המביאה את הבהמה עדיה. הבא
על אשה ובתה ועל אשת איש. הבא עד אחותו ועל
אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל
אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה. המגדף
והעובר עבודת אילים ונהנותן מזרעו למולד ובעל
אוב. המחלל את השבת. השמא שאכל את הקדש.
והבא למקדש טמא. האוכל חלב ודם. גותר ופגול.
השוחט והמעלה בחויץ. האוכל חמץ בפסח.
האוכל והעשה מלאכה ביום הכפורים.

את השמן והמפטם את הקטורת. והסך בשמן
המשחה. הפסח והמילה במצות עשה:

רבי שמעון אומר כבשים קודמין לעזיז בכל מקום
יכול מפני שהן מובחרין מהן תלמוד לומר אם
כבש יביא קרבנו לחטאת מלמד ששניהן שקולין.
תורין קודמין לבני יונה בכל מקום יכול מפני שהן
מובחרין מהן תלמוד לומר ובן יונה או תור לחטאת
מלמד ששניהן שקולין האב קודם לאם בכל מקום
יכול שכבוד האב עורף על כבוד האם תלמוד
לומר איש אמו ואביו תיראו מלמד ששניהן שקולין
אבל אמרו חכמים האב קודם לאם בכל מקום מפני
שהוא ואמו חייבין בכבוד אביו וכן בתלמוד תורה
אם זכה הבן לפני הרב הרב קודם את האב בכל
מקום מפני שהוא ואביו חייבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן שחטי
בדרום וקבל דמן בצפון. בצפון וקבל דמן
בדרום. שחטן ביום וזרק בלילה. בלילה וזרק ביום.
או ששחטן חויץ לזמנם וחויץ למקומם מועלים בהם.
כלל אמר רבי יהושע. כל שהיה לה שערת התר
לכהנים. אין מועלים בה. ושלא היה לה שעת
התר לכהנים מועלים בה. איזו היא שהיה לה שער
התר לכהנים. שלנה. ושנטמאת ושיצאה. איזו היא
שלא היה שעת התר לכהנים. ששחטה חויץ לזמנה
וחויץ למקומה. ושקבלו פסולים. וזרקו את דמה:
פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס. או שאמר
פרוטה בכיס זה הקדש. כיון שהוציא את

הראשונה מעל. דברי רבי עקיבא וחכמים אומרים
עד שיוציא את כל הכיס. ומודה רבי עקיבא באומר
פרוטה מן הכיס זה הקדש שהוא מוציא והולך. עד
שיוציא את כל הכיס:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש.
בבית אבטינס ובבית הניצויץ. ובבית
המוקד. בית אבטינס ובית הניצויץ היו עליות.
והרובים שומרים שם. בית המוקד כפה. ובית גדול
היה מוקף רובדים של אבן. וזקני בית אב ישנים
שם ומפתחות העזרה בידם. ופרחי כהונה איש
כסותו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש. אלא
פושטים ומקפלין ומניחים אותם תחת ראשיהם.
ומתכפסים בכסות עצמם. אירע קרי לאחד מהם.
ויצא והולך לו במסבה ההולכת תחת הבירה.
והנרות הולקות מפאן ומפאן. עד שהוא מגיע לבית
הטבילה. ומדורה היתה שם. ובית פסא של כבוד.
וזה היה כבודו מצאו נעול. יהוה שיש שם אדם.
פתוח יהוה שאין שם אדם. ירד וטבל עלה וגסתפג
וגתחמם כנגד המדורה. בא וישב לו אצל אחיו
הפהנים. עד שהשערים נפתחים ויוציא והולך לו:
השיר שהיו הקוים אומרים במקדש ביום הראשון
היו אומרים. ליי הארץ ומלואה וגומר: בשני
היו אומרים. גדול יי ומהלל מאד וגומר: בשלישי
היו אומרים. אלהים נצב בעדת וגומר: ברביעי היו
אומרים. א נקמות יי: בחמישי היו אומרים. הרנינו
לאהים עזנו הריעו לאהי יעקב: בששי היו אומרים.
יי מלך גאות לבש וגומר: בשבת היו אומרים.

מזמור שיר ליום השבת. מזמור שיר לעתיד לבא
ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:
בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש.
בבית אבטינס ובבית הניצויץ ובבית המוקד.

מסכת מדות

והלויים בעשרים ואחד מקום. חמשה על חמשה
שערי הר הבית. ארבע על ארבע פנותיו מתוכו.
חמשה על חמשה שערי העזרה. ארבע על ארבע
פנותיו מבחוץ. ואחד בלשכת הקרבן. ואחד
בלשכת הפרוכת. ואחד לאחורי בית הכפורת:
שבדרום לשכת העיץ. שבת הגולה. לשכת הגזית.
לשכת העיץ. אמר רבי אליעזר בן יעקב.
שכחתי מה היתה משמשת. אבא שאול אומר
לשכת כהן גדול היתה. והיא היתה אחורי שתייהם.
נג שלשתן שוה. לשכת הגולה שם היה בור הגולה
קבוע. והגלגל נתון עליו. ומשם מספיקים מים לכל
העזרה. לשכת הגזית. שם היתה סנהדרין גדולה
של ישראל יושבת. ודנה את הכהונה וכהן שנמצא
בו פסול לובש שחורים. ומתעטף שחורים. ויוציא
והולך לו. ושלא נמצא בו פסול. לובש לבנים.
ומתעטף לבנים. נכנס ומשמש עם אחיו הפהנים.
ויום טוב היו עושים שלא נמצא פסול בורעו של
אהרן הפהן. וכך היו אומרים ברוך המקום ברוך
הוא שלא נמצא פסול בורעו של אהרן. וברוך הוא
שבחר באהרן ובניו. לעמוד לשרת לפני יי בבית
קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשת למטה. וחטאת בהמה למעלה.
עולת העוף נעשת למעלה. ועולת בהמה למטה.

אם שנה בזה ובזה פסול. סדר קנים כד הוא החובה. אחר חטאת ואחר עולה. בגדרים ונדבות כלם עולות. איזהו גדר האומר הרי עלי עולה. ואיזהו גרבה האומר הרי זו עולה. מה בין גדרים לנדבות אלא שהגדרים מתו או נגנבו חובים באחריותם. ונדבות מתו או נגנבו אין חובים באחריותם:

האשה שאמרה הרי עלי קן כשאלד זכר ילדה זכר מביאה שתי קנים. אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתן לכהן והכהן צריך לעשות שלשה פרידות מלמעלן. ואחת מלמפין. לא עשה כן אלא עשה שתים למעלה ושתים למטה ולא נמלך צריכה להביא עוד פרידה אחת. ויקרבנה למעלה ממין אחד. משני מינין תביא שתים. פרשה גדרה. צריכה להביא עוד שלש פרידות ממין אחד. משני מינין תביא ארבע. קבעה נדרה. צריכה להביא עוד חמש פרידות ממין אחד. משני מינים תביא שש. נתנתן לכהן ואין יהוה מה נתנה הלקד הכהן יעשה ואין יהוה מה עשה צריכה להביא עוד ארבע פרידות לנדרה. ושתים לחובתה. וחטאת אחת. בן עזאי אומר שתי חטאות. אמר רבי יהושע. זהו שאמרו כשהוא חי קולו אחד. וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה שני קרניו שתי חצוצרות. שני שוקיו שתי חלילים עורו לתוף. מעיו לנגלים. בני מעיו לכנורות ויש אומרים אף צמרו לתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר זקני עם הארץ. כל זמן שמזקינין דעתן מטרפת עליהם. שנאמר מסיר שפת

לזמנים ושעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינם כן אלא כל זמן שמזקינים דעתם מתישבת עליהם. שנאמר בישישם חקמה ואורך ימים תבונה:

קריש דרבנן

סדר מדרות

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות זו למעלה מזו. וזו למעלה מזו. מי גבאים. שתה טמא ושתה טהור טמא. שתה טמא ומלא בכלי טהור טמא. שתה טמא ונפל כפר של תרומה אם הדיח טמא. ואם לא הדיח טהור:

אכל אוכלים טמאים. ושתה משקים טמאים. טבל והקיאין. טמאים. מפני שאינן טהורים בגוף. שתה מים טמאים. טבל והקיאם טהורים. מפני שהם טהורים בגוף. בלע טבעת טהורה. נכנס לאהל המת. הזה ושנה וטבל והקיאה. הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה. טובל ואוכל בתרומה. הקיאה טמאה וטמאתו. חיץ שהוא תחוב באדם. בזמן שהוא נראה חוצץ ואם אינו נראה טובל ואוכל בתרומתו:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר. עגלה בת שנתה. ופרה בת שתים. וחכמים אומרים. עגלה בת שתים ופרה בת שלש. או בת ארבע. רבי מאיר אומר. אף בת חמש כשרה הזקנה אלא שאין ממתניין לה שמא תשחיר שלא תפסל. אמר רבי יהושע לא שמעתי. אלא שלשית. אמרו למה הלשון שלשית. אמר להם כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי אני אפרש. אם אומר אתה שלשית לאחרות במנין.

ובשאתה אומר שלשית בת שלש שנים. כיוצא בו
אמרו פרם רבעי. אמרו לו. מה הלשון רבעי. אמר
להם כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי אני אפרש.
אם אומר אתה רביעי לאחרים במנין. וכשאתה
אומר רבעי בן ארבע שנים. כיוצא בו אמרו האוכל
בבית המנגע פרם. משלשה לקב. אמרו לו אמור
משמונה עשרה לסאה. אמר להם כך שמעתי סתם.
אמר בן עזאי אני אפרש. אם אומר אתה משלש
לקב. אין בו חלה. וכשאתה אומר משמונה עשרה
לסאה מעטתו חלתו:

טבל את האזוב ביום והזה ביום פשר. ביום והזה
בלילה. בלילה והזה ביום. ביום והזה ביום
של אחריו. פסול. אבל הוא עצמו טובל בלילה.
ומזה ביום. שאין מזין עד שתנין החמה. וכלן שעשו
משעלה עמוד השחר פשר:

מסכת ידים

מי רביעית נוטלין לידים. לאחד אף לשנים
מחצית לוג. לשלשה או לארבע מדוג. דחמשה
ילעשרה למאה רבי יוסי אומר ובלבד שלא יפחות
לאחרון שבהם מרביעית מוסיפין על השניים. ואין
מוסיפין על הראשונים:

אמר צדוקי גלילי. קובל אני עליכם פרושים שאתם
פותבין את המושל עם משדה בגט. אמרו
פרושים. קובלים אנו עליך צדוקי גלילי. שאתם
פותבין את המושל עם השם בדת. ולא עוד. אלא
שאתם פותבין את המושל מלמעלן. ואת השם
מלמפן. שנאמר ויאמר פרעה. מי יהיה אשר

אשמך

אשמע בקולו לשלח את ישראל. ובשלקה מדוי
אומר יהוה הצדיק:

מסכת אהלות

שנים טמאים במת. אחד טמא טומאת שבועה.
ואחד טמא טומאת ערב. שלשה טמאין
במת. שנים טמאין טומאת שבועה. ואחד טמא
טומאת ערב. ארבעה טמאין במת. שלשה טמאין
טומאת שבועה. ואחד טמא טומאת ערב. כיצד
שנים. אדם הנוגע במת. טמא טומאת שבועה. ואדם
הנוגע בו. טמא טומאת ערב:

עשרה מקומות אין בהם משום מדור. עבודת
אלילים. אהלי הערבים. וסבות הצריפים
והברגנים. והאלקטיות. ובית שער. ואוירה של
חצר והמרחץ. ומקום החצים ומקום הלגיונות:

מסכת נעים

מראות נגעים שתיים שהם ארבע. בהרת עורה
כשילג. שניה לה כסיד ההיכל. והשאת
בקרום ביצה. שניה לה. כצמר לבן. דברי רבי
מאיר. וחכמים אומרים. השאת כצמר לבן שניה
לה. בקרום ביצה:

שני מצורעים. שנתערבו קרבנותיהם. קרב קרבנו
של אחד מהם. ומת אחד מהם. זו היא ששלו
אנשי אדפסנדריא את רבי יהושע. אמר להם
יכתוב נכסיו לאחר. ויביא קרבן עני:

מסכת זבים

הרואה ראיה אחת של זוב. בית שמאי אומרים
כשומרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים
כבעלקרי. ראה אחת ובשני הפסיק. ובשלישי ראה
שתיים. או אחת מרבה בשתיים. בית שמאי אומרים

זב גמור. ובית הלל אומרים. מטמא משכב ומושב.
וצריך ביאת מים חיים. ופטור מן הקרבן. אמר רבי
אליעזר בן יהודה. מודים בית שמאי בזה. שאינו זב
גמור. ועל מה נחלקו על הרואה שתים. או אחת
קרבה בשתים. ובשני הפסיק ובשלישי ראה אחת.
בית שמאי אומרים זב גמור ובית הלל אומרים
מטמא משכב ומושב. וצריך ביאת מים חיים.
ופטור מן הקרבן:

אלו פוסלים את התרומה. האוכל אוכל ראשון.
והאוכל אוכל שני. והשותה משקין טמאים.
והבא ראשו ורבו במים שאובים. וטהור שנפל
על ראשו ועל רבו שלשה לוגין מים שאובין. והספר.
והידים. וטבול יום. והאוכלים. והכלים שנטמאו
במשקים:

מסכת נדה

שמאי אומר כל הנשים דין שעתן. והלל אומר
מפקידה לפקידה. ואפילו לימים הרבה.
וחכמים אומרים. לא כדברי זה ולא כדברי זה:
אלא מעת לעת. ממעטת על יד מפקידה לפקידה.
ומפקידה לפקידה. ממעטת על יד מעת לעת. כל
אשה שיש להוסת. דיה שעתה. והמשמשת בעדים
הרי זו כפקידה. וממעטת על יד מעת לעת. ועל
יד מפקידה לפקידה:

הרואה יום אחד עשר. וטבלה לערב. ושמשה.
בית שמאי אומרים מטמאים משכב ומושב.
והיבין בקרבן. ובית הלל אומרים פטורים מן
הקרבן. טבלה ביום שלאחריו. ושמשה את ביתה.
ואחר כך ראתה. בית שמאי אומרים מטמאים

משכב

d16

(114)

נט

משכב ומושב. ופטורים מן הקרבן. ובית הלל
אומרים הרי זה גר גרן. ומודים ברואה בתוך אחד
עשר יום. וטבלה לערב ושמשה. שטמאין משכב
ומושב. ותיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו.
ושמשה הריוזו תרבות רעה. ומנען ובעילתן תלוים:

מסכת טהרות

שלשה עשר דברים. בנבלת העוף הטהור. צריכה
מחשבה. ואינה צריכה הכשר. ומטמאה
טומאת אוכלין. בכבצה וכזית. בבית הבליעה.
והאוכל הטעון הערב שמש. ותיבין עליה על ביאת
המקדש ושורפין עליה את התרומה. והאוכל אבר
מן החי מפנה. סופג את הארבעים. שחיטתה
ומליקתה. מטהרות את טריפתה. הברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר אינן מטהרות. רבי יוסי אומר
שחיטתה מטהרת אבל לא מליקתה:

בין העגולים לזגין. רשות הרבים. פרס שלפני
הבוצרים. רשות היחיד. ושל אחר הבוצרים.
רשות הרבים. אימתי. בזמן שהרבים נכנסים בזו
ויוצאים בזו. כלי של בית הבד. ושל גת והעקל.
בזמן שהם של עץ. מנבין והם טהורים. בזמן שהם
של גמי. מי שגן כל שנים עשר חדש או חולטן בחמין.
רבי יוסי אומר אם נתנם לשבילת הנחר דיו:

מסכת כלים

אבות הטומאות. השרץ ושכבת זרע. וטמא מת.
ומצורע בימי סגורו. ומי חטאת שאין בהם
כדי הויה. הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע.
וכלי הדרס באויר. ואינם מטמאים במשא:

d17

צלוהית קטנה שנשל פיה. טמאה. יגדולה שנשל
פיה. טהורה. של פליטון. שנשל פיה.
טהורה. מפני שהיא סורחת את היד. לנינין גדולים
שנשל פיהם. טמאים. מפני שהיא מתקנם לבבשים.
והאפרקם של זכוכית. טהורה. אמר רבי יוסי
אשריד כלים שנכנסת בטומאה ויצאת בטהרה:

מסכת טבול יום

המכנס חלות על מנת להפריש ונשכו בית שמאי
אומרים חבור בטבול יום ובית הלל
אומרים אינם חבור. מקרצות נושכות זו בזו וכפרים
נושכים זה בזה. האופה חמיטה על גבי חמיטה. עד
שלא קרמו בתנור. וקולית של מים המחלחלת.
ורתיחת גריסין של פול ראשונה. ורתיחת יין חדש.
רבי יהודה אומר אף של אורו. בית שמאי אימרים
חבור בטבול יום. בית הלל אומרים אינו חבור
ומודים בשאר כל הטומאות. בין קלות בין המורות:
התורם את חבור. ואמר הרי זה תרומה. על מנת
שתעלה שדום. שלום מן השבר. ומן
השפיקה. אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר.
אף מן הטמאה. נשברה אינה מדמעת. עד היכן
תשבר. ולא תדמע. כדי שתתגלגל. ותגיע לבור.
רבי יוסי אומר. אף מי שהיה בו דעת להתנות.
ולא התנה. נשברה אינה מדמעת. מפני שהוא
תנאי בית דין:

מסכת מנחות

כל משקה. שתחלתו לרצון. אף על פי שאין סופו
לרצון. או שסופו לרצון. אף על פי שאין

תחלתו לרצון. הרי זה בכי יתן. משקין טמאים.
מטמאים לרצון ושלא לרצון:
חלב האשה. מטמאה לרצון. ושלא לרצון. וחלב
הבהמה. אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי
עקיבא. קל וחומר הדברים. ומה. אם חלב האשה.
שאינו מיוחד. אלא לקטנים. מטמא לרצון. ושלא
לרצון. חלב הבהמה. שהוא מיוחד. לקטנים.
ולגדולים. אינו דין שיטמא לרצון. ושלא לרצון.
אמרו לו לא. אם טמא חלב האשה. שלא לרצון.
שדם מגפתה טמא. יטמא חלב הבהמה. שלא
לרצון. שדם מגפתה טהור. אמר להם מחמיר אני.
בחלב מברם. שהחולב לרפואה טמא. והמקוץ
לרפואה טהור. אמרו לו סלי זיתים וענבים יוכיחו.
שהמשקים היוצאים מהם. לרצון טמאים. ושלא
לרצון. טהורים. אמר להם. לא. אם אמרתם.
בסלי זיתים וענבים. שתחלתן אוכל. וסופן משקה.
תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן
היתה תשובה. אמר רבי שמעון. מכאן ואילך.
היינו משיבין לפניו. מי נשמים יוכיחו. שתחלתם
וסופם משקה. ואינן מטמאים. אלא לרצון. אמר
לנו. לא אם אמרתם. במי נשמים. שאין רבן לאדם.
אלא לארצות ולאילנות. ורוב החלב לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר. מטמא ומטמא. ולא
מצטרף. שומר אף על פי שאינו יד. מטמא
ומטמא. ומצטרף. לא שומר. ולא יד. לא מטמא
ולא מטמא:

אמר רבי יהושע בן לוי עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות שנאמר להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא אמר רבי שמעון בן חלפתא לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום שנאמר יי עז לעמו יתן יי וברך את עמו בשלום :

ואמר קדיש דרבנן

פזמון נאה לשבועות לשבח לאל דעות

בנסתר ובנגלס. מסיק מרגליות. ועל סדר נתן תורה בני להלפיות. זו קול הרמ"ה הרומ"ז לכבוד התורה ולא בני זמרה ונ"ץ סירה וקול המרבה לספר"ה ז"ל זמורה וננוענו ע"ל אלסים חי וישתבח : חשואות מן חן למעלה הרופח המונחק תמים דעים מדפים חמימים בעיר מנמובה כי בחקויו אשר הם לפנינו העתיק זאת התורה אשר הם משה לפני בני ישראל השיר המשובח והמפואר הזה מלשון ארנוית ללשון הקדש למען ירוץ הקורא בו. ובכן גם אכתבו כלא בעקבותיו ומלין בלתיק ללד ארנוית ימלל :

מלבא שלים הורמן דעושנין שליט בעיל ותחות רעו דידיה קדיף עביר לסני מטול הסדיה זיווי נהירין לון פבוצינין קל עלמין אחסין בתיקונין ומשבחין פולהו ליחודיה קריר זריזין על קימוהי זאעין ודחלין מן קרמוהי : בד עלמא פליג לאומיא בן אתרעי וצבא לחילקה יתן חתים ורשים בגשפנקיה יתהון מסר ויהב לסרכיא מלך שלום אדון מעוזים ספגו מושל בשמים ובארץ מתחת מן נחתן לרז לנעון סודו פניו טגה להם כנאורות יסד כל עולמים על מכוניהם ומתללים כלם לשמו אחד תמיד נכונים לשמור חוקיו ירחים וסרדים מלפניו בהפרידו בני אדם לבויהם (ע"פ) בהסתל עליון גויס אם עולמ ננו רלה ובחד למנת חלקן אוחנו חסם ורשם בחוממו אוחס ווסר ונתן ליד סוערים

אתין ופרשוון ותמדיא עבד במצרים בחיל עתקיה עד די בכל סמרא וכל גיסא שעתיא ושעתא מתרחיש גיסא : בדהב בגו כורא בגו נורא נפשו צריף וזקיק בגלותא ביה לן סגי חילן לאורייתא ביה אחסין תקפן לסוכרא הא לן בגירא על קדל תורא מטרת סהדותיה בהימנותא לבן למעבדה אלים נשוי מן נצבתא די פרזלא להני : לא אתרעו בה עממי ארעא עשו וישמעאל ותבריהון דצבו במענותהון וצלמיהון אבנא דהב וכסף חספה אעא וברם קהלן בחדא רגעא געבד נקבל בך ענו בלהון ודהו בלישנהון גזר מקטב בל מאן דעבדין מן שמיא טב : יום די הוינן בחדא שריין על טור דסיני אתגלי תמן ארביין שכינתיה גהרא קמן עם ברסון חיון ומשירין . זיון בצית אמיסתא סגין חווי געימותא אגן חמן רעיא מהימנא אתקריב גביה חקמת אלהין אשתכחת ביה : אנגהיר בכך בתרין סתימאין ובהון תרין עמרין עמיר יתן אוחות וספלות ונוספסם עשה צמלרים צרוז עזרו עד כי בכל לך ובכל פנה כל עת וכל רגע נעשה פלא כזהב צחוק סכור אל חוך האש נפשוו צנלות לרף ובחן זו לנו סרבה עלמה לשמוע סורה זו אמן כחנן לסגול (עולה) סן לנו כעול על נוארי סעור משפחה עדותו צאמונה לבנו נאמן לשמרה מחוק סגול אמיץ יהים לא ספגו צם גויי סארץ עשו וישמעאל ורעיסם אשר צמרו צליליהם וספליהם אכן זסז וכסף חסם ועין אולם קסלנו צרגע אחד נעשה ונעמע כן ענו כלם ויסי צפיהם אוער כיוצן כל מעשה סאלסים כך סוד יום אשר סיינו יסדיו סוניס על סר סיני סמה נגלס סופיע כצורו סאיר אל עול פניס עם כסאות סיות ולנא ערוס לפידיס צחוק ערפל יסלוט ערלות נופס אכתנו סוחיס רועס נאעין נגס אליו סכמה אלסים נמלסס זו אזי סאיר עטרות עספרים צם עטרות ספיים סכמיר אסמ

גם הכמתו הדנה ובינתו
ואז הראנו נפלאות ונדרוים
פתח כתיב וננוני מסתרים
זו גשם גדנות לנמלוננו
רנע יניססו לכל רוח
כל אשר חפץ היה נחיים
הוריד יקר כסאו נכבד אלהים
סנס נשרתיו נהיכלו
ערך לדגליהם נבא חילו
חיות כרוכים ונלאכים
נוץ נחד כחכני זוהר
נזל וכוכב נגלגלו
כל אחד ואחד להגיה אורו
אכרונות נפתחו לו נעליחו
גבעות וזורים אז רקרו
אף נכסלו אלופי עמים
הסריתו נכרחים ונאלמו
ונניי סונלח נכים ונמחזכים
יחסיר זמר רב כוהב נופו
ושמן נשמת נלך עולמים
אשר ככהר אש נאורי
נבע ויזל נלפניו
יום השלישי נהיות הנקד
ניום הננת טסה למדע סיון
השכים ננפלאות ידיד נפסנו
ונלסס ועולם עשן הסר
נשנשו קולות וקול שופר
קולות ערנים נלללים
לא יערכוס כל כלי סיר

אוף חכמתן אסגי ובינתן
דבדין גלי ראמין ועלאין.
אפתח שביל דסתים בסימאין
מטרך דרעיון ביה לצחותן
יגעא דאנחיתיה בכל רוחי
כל די הנה צבא הנה מהי:
אנחית יקר ברסיה בארתיתין
אינון משמשנוי בהיכליה
אסדיר למקסיהון בני חיליה
חיון ברביא ומלאכין:
מתנצצא לחדא בסנהולכין
מזל וכוכבא בגלגליה
כל חד וחד לבריק זהוריתיה
בוין פתיחן ליה בעליתיה.
רמן ומינרין בכנ טפזין
אוף אתגדילו רברבי עמין
משפתתין ברין ומתאלמין
וזני סאוב ערקין ומתגזין.
צדויב זהור סגיא באובריון
ומשח רבות מלכא דכל עלמין
דכגון נהר די גור בזיוהי
נגד ונפק מן קדמוהי:
יומא תליתאי בד הנה צפרא
יום שבתא שית מן ירח סיון
אקדים רחים נפשו בפרישון
ומצלחבא וסליק תנן טורא
אשתמיעו קלין ושופרא
קלי בסימותא בצלצלון
לא יעלינון כל זמריא

(* עוגב ונבל והניל
נחוד אמונת כל מעלות
סכת שלום קדשו פרס עליו
רוחנו להנחנו כסיר לרפית
הוא נפת נמוק לחכנו
נעשרת אמריו הנחמדים
מיו פתח נדבר נפלאות
נפתח הנסתרים סוד הסודות
ויסב נעניו להגיד לנו
אשרי העם הטוב כי נעים גורלו
אשר אליו האל הטוב נבדו פונס
לפניו נפיל נלמון אז
גם לא יכול נזל למשול בו
סן נלפנים הוא היה לו אונן
כל אשר חפץ הוא השפיל
כן אשר חפץ אזי הרים
לולא עת כזאת היתה נכנס
נעלבים אנחנו על הדבר הזס
נשוב לנצודתך האל הגבור
נשא עינינו אל טוב רחמיך
לנלתי חננל ננו שנט הרשע
נחכור נרים ראשונים ומופת נעורים
גם כי נכרות הנורר ילמן
נעלם הסמידים נבדו עזוס
אשר לא נערה אש נבויס
אשרי האיש הסוקד ולא ימרפס
ולעשות כל חפך יחיש
ינער נילרו עד יעם
נעשרס ועוד סיסוד כל תאומו יכרים

שבכא פסנתרין וסמפניא.
מגו מהימנותא דכל דרגין
מטרל של קדשיה עלן אמתח
רוחן לרחמתיה כדוד ארתח
דבססם מתיקותיה למוריגין:
בעשר אמירוהי דרגיגין
פומא ממלל רברבן אפתח
סתרא דסתרין רו דרויא
ושפר קדמוהי להחוייה:
טובוי דעמא טב דטב עדביה
די ביהאקהא טב להוד מיטפיל
קמיה רשותא אוחרא מנפיל
אוףלא יכיל מזל למשלט ביה:
דקדם דנא איהו הנה תורביה
כל די הנה צבא הנה משפיל
בן די הנה צבא הנה מרים
אי לאו בהאי יומא דקא גרים:
חשחין אנחנא על דנא פתגם
נרתע לשעבנדך אלה תקיף
עיגן לטיבו רחמך נקוף
די לא תהשלט בן רשו דפגם:
נדבר קיים קדמא ופטירגם
אף די בסיגופין מעיק ינקיף
בתלת חסידיא בתקפיהון
די לא שלט נורא בגשמיהון:
טובוי דמזדריו ולא יפגר
ולמעבד כל רעך יוחי
ימחא ביצריה עד דיתמחי
שכלול יסוד כל רעויה ימגר:

(*) כיס חני הראשונים רס"ג דניאל ונכח סס סראציע אלא סברות נלא רחיה) וסעליש' כ"ס סר"א ס"א סוף פ"ס נעלטי הגבורים:

ליל שבועות

אשרי אדם יסמוך לו סוכה סוכה
רק בעבודתך ובה ימים
אשרי אדם השמח בעמלו
ימים כמו גדר סוכה הסוכה
סוכה אלינו ואלך כסוכה תעדי
לא כסוכה עמך ככל מעשיו
עדיך עלינו ופה ספר צריכת
לא תשכח עמנו רחום אדיר
איכה עד כה תאמר ולא תערוך
עלכנו למעשהך סוד מלכות
חס יספר השמן מה יועיל סוד
זדון קס למלכות כלי נזר
אזינו שבעים אלהים אלה
איך חיפה נחמה היתכן?
כל הארץ ציד כסילים
סגר יעל מעלה והאורח נחם
סקון גדל וסורח כמו נטע
טושנתך בחורב כחוח היער
על מה ואיך יועל נחם אורח
עזר הנמכר בעד ככר לחם
אינה תסגול כי נכך ככורך
ימים עזוב עמים ואזינו
עד מתי תענן מאורסה לך
גולס גרוסה עמוך להילך
מה קול הסוגר אויעך באזינו
מדוע כאלוהים כסף בחוך כד רק
ואמר לי מעורכם ותקומכם
מי ככל האלהים אשר יילכס
אלהי אברהם הוסף שנים יד
שלם גוללטו לענן חסדך

טוביו דיחשיב ליה שלים אגרי
בלחוד בפלחנה וביה יחי
טוביו דיחיה ליה בליאותא
נהוי דרופתקא דאורייתא :
הדרך עלן הדרן עלך תדיר
לא נתנשי מנד בבל עסקן
זינך עלן וספר קומך כאן
לא תתנשי מנן רחים אדיר :
היך עד בען תשחי ולא תסדיר
מלכך לשלטנה רבו ארכן
אי לית משח מה יתהני שרפא
הצפה למלכותא ברא תאנא :
מנן דבשמיא אלה יציב
היכדין הכי ממסר. הדיא יאי?
כל עקמא בידא דטפשא
גזור ברום ותחות ארע יציב.
בובא רבה ומלבלא בנציב
ורדך בגו חורבא בסלואי
מה דיין ואיך ישלט בריש אומי
עבדא דאזרבן בטולמי :
היאך תסובר די ברך בוכרך
יהוי רטוש עמין ומסבנא
עד אן מארסתך בעיגונא
גדיא מתרבא בד לקסטרך :
ולמא באדגן קל מעיק ערך
קריא באסתרא בלגינא
אן תקפכון יאמר ורוחצנכון
מאן הוא אלהא די ישנבינכון :
מדיה דאברהם תני תנין
שדר פרובקנא בדיל חסדך

ליל שבועות

כאשר נולדים עשית זאת
זוהם לעבדך שומרי תורה
כונן כבודך כפי כל נצלה
וסגלה במלכותך עוז ידך
מזך יליך יאמן לעולמים
מרכס אורחם ועופתים :

היך די במצרים עבדתא דך
זור זור לעבדך נמרי אוריין .
כנין לאיקרך בפום ברין
וגרי במלכותך תקופ אידך
תאנך תקום תחמן לעלמיא
תסני באתיא ותמהיא :

תפלה לליל שבועות

רבנו של עולם הנה אנהנו באים בבשת פנים וראים ותרדים.
ואם חס ושלום נתחייבנו ברת בבית דינך הצדק על
הפאתינו ועונותינו ופשעינו המרובים. יהי רצון מלפניך שיהא
חשוב צערנו שנצטערנו בלילה הזה ונדרנו שנה מעינינו. ותשגיח
עלינו בעין המלכתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר
שנאמר הנה לא ייגום ולא יישן שמר ישראל. ותקרע רוע נזר
דיננו ותחננו ותברכנו מאוצר הכסף העומד לימין העליון. ותתן
לעבדך חיים ארוכים לעסוק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער
שיש לנו בעינינו תקון לפגם הראות שפגמנו בעינינו עלאין
ואשר הרע בעיניך עשינו. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות
שפגמנו מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה ותצילנו
מעונש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר
פטירתו בקבר. ונפטר מאורתו הצער. ותשפיע עלינו משפע
השוב מתר עליון דהצילנו מברת דיומי וברת דשני ולמען שמך
הגדול והנורא (אלד) בשהוא כלול במקורו (אאה לידה)
שתבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות. ויהיה לפיך זה גת
רוח לפני כפא כבודך. ותתן בנו כח לעמוד על המשמר וללמוד
תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך
בליב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורתך לשמה ולברור כל
ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקליפות על ידינו ולהחזירם
אל הקדושה ליחדא שכינתא בבעלה ולאקמא יתה מעפרא

ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבדו
וקיראה אותו בלבב שלם. ויהי נועם יהוה אלינו עלינו ומעשה ידיו
פוגגה עלינו ומעשה ידיו פוגגהו: ברוך יי רעולם אמן ואמן:

ואמ"כ יאמרו זאת הנקמה טרוסגים נל"י לאומרה בעלות הספר:

ידיד נפש אב הרחמי:	משוך עבדך אל רצונך
יריץ עבדך כמו אל:	ישתחנה מול הדרך
כי יערב לו ידידותך:	מנופת צוף וכל טעם
הדור נאה זיו העולם:	נפשי חולת אהבתך
אנא אל נא רפא נא לה:	בהראות לה נועם זיך
אז תתחזק ותתרפא:	והיתה לך שמחת עולם
ותיק יהמו רחמיך:	וחוסה נא על עם אהובך
כי זה כמה נכסות נכסת:	לראות בתפארת עיך
אנא אלי המדת לבי:	חושה נא ואל תתעלם
הנלה נא ופרוש חביב:	עלי אח סבת שלומך
תאיר ארץ מכבודך:	נגילה ונשמחה בך
מהר אהוב כי בא מועד:	והננו כימי עולם

יהוה חננו לך קנינו היה זרועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה:
קומי אורי כי בא אורך וקבוד יהוה עליך זרח: כי הגה החשך
יבסה ארץ וערפל לאמים ועליך זרח יהוה וקבודו עליך יראה:

ספס קודם ליעוד קבלט עהאר"י זל"ס:

רבון העולמים נאדני האדונים אב הרחמים
והסליחות מודים אנחנו לפניך יי אלהינו
ואלהי אבותינו בקיורה ובהשתחויה שקרבתנו
לתורתך ודעבודתך עבודת הקדש ונתת לנו
חלק בסודות תורתך הקדושה מה אנו ומה חיינו
אשר עשית עמנו חסד גדול כזה על כן אנחנו
מפילים תחנונינו לפניך שתמחול ותסלח לכל

השאתינו ועונותינו. ואל יהיו עונותינו מבדילים
בינינו לבניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו
ואלהי אבותינו שתכונן לבבנו ליראתך ואהבתך
ותקשיב אזניך לדברינו אלה ותפתח לבבנו הערל
בסודות תורתך ויהיה למודינו זה נחת רוח לפני
כפא כבודך בריח גיחות ותאציל עלינו אור מקור
נשמתנו בכל בהינתנו ושייתנו ציו ניצוצות עבדך
הקדושים אשר על ידם נלית דבריה אלה בעולם
וזכותם וזכות אבתם וזכות תורתם ותמימותם
וקדושתם יעמד לנו לבל נפשל בדברים אלו
ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים כמאמר
נעים זמירות ישראל גד עיני ואביטה נפלאות
מתורתך יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי
צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

רבון עלמין דאנת הוא מגלה עמיקתא ומסתרתא
וגלי רזיא יהא רעוא מן קדמך לאסברא מלין
בפומאי לקיימא בי מקרא שכתוב ואנכי אהיה
עם פיך והורתיך את אשר תדבר ולא איעזר
בכסופא קדמך ואזפה למשמע רזין עלאין דאורייתא
בפומא דרישא דמתובתא עלאה אמן וכן יהי רצון
אמן סלה:

האדרא רבא קדישא

תנא אמר רבי שמעון לחברייא עד אימת נתיב בקיימא רחד סמכא פתיב
עת לעשות לוי הפרו תורתך יומין ועירין ומארי דחובא דחיק ברוח
קארי כל יומא ומחצדי חקלא ועירין אינון ואינדרו בשולי פרמא
לא אשבתו ולא ידעין לאן אתר אזלין במה היאות אחכנשו חברייא לבי אדרא
מלובשין שריין סייפי ורומחי בדיכוון אודרוו פתקוניכוון בעיטא פחכמתא
בסובלתנו בדעתא בחיזו בדין בגלגלן ניא בחילא דינו ורגלין אמלכו
עליכוון למאן ניא למלפא דברשותיה חיי ומוחא למגוד מלין דקשום מלין
דקדישי עלינון צייתיין להו וחדאן למשמע להו ולמנדע להו יתיב רבי שמעון
יבכא ואמר ווי אי גלינא ווי אי לא גלינא חבריא דהוון פמן אשתיקו קם
רבי אבא ואמר ליה אי ניהא קמיה דמר לגלגא הא פתיב סוד יי ליראיו והא
חברייא אלן בחלין דקביה אינון ופבר עאלו באדרא דבי משכנא מנהון עאלו
מנהון נפקו תאנא אתמנו חברייא קמיה דרבי שמעון ואשתיכחו ר אלעזר
בריה ור אבא ור יהודה ור יוסי בר יעקב ור יצחק ורפי תוקה בר רב ורבי
חייא ורבי יוסי ורבי ייסא ורבי יעקב בר אבא ורבי שמעון ואצבען וקפו לעילא ועאלו
בתקלא בניי אילני ויתבו קם רבי שמעון וצלי צלותיה יתיב בגויהו ואמר
כל הו ישווי ידיו בתקפוי שוו דיהו ונסיב לון פתח ואמר אורי האיש אשר
יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ושם פסחו וענו כלם ואמרו אמן פתח
רבי שמעון ואמר עת לעשות לוי אמאי עת לעשות לוי משום דהפרו תורתך
מאי הפרו תורתך תורה דלעילא דאיהי מתבטלה אי לא יתעבד בתקוניו
דא ולעתיק יומין אתמר פתיב אשיריך ישראל מי כמוד ובתיב מי כמוד
באלים יי קרא לר אלעזר בריה אותביה קמיה ולרבי אבא מסטרא אחרא
ואמר אנן בקלא דכלא עד השפא אתקנו קיימין אשתיקו שמעו קלא
וארכובתן דא לרא נקשוני מאי קלא קלא דפנופיא עלאה דמתכנסויה הדי רבי
שמעון ואמר יי שמעתי שמעך יראתי אמר התם יאות הנה למהו דחיל אנן
פתיבותא פליא מלתא דכתיב ואהבת את ה' אלהיך וכתיב מאהבת ה'
אתכם וכתיב אהבתי אתכם וגומר רבי שמעון פתח ואמר הולך רכיל מגלה
סוד ונאמן רוח מכסה דבר הולך רכיל הא קרא קשוא פנון דאתמר רכיל
אמאי הולך איש רכיל מפעי ליה למימר מאן הולך אלא מאן דלא אתישב
ברוחיה ולא הוי מהימנא ההוא מלה דשמע אזול פנוויה פחזרא במיא עד
דכמי ליה לבר מאי טעמא משום דלית רוחיה רוחא דקיימא אבל מאן
דרוחיה רוחא דקיימא ביה פתיב ונאמן רוח מכסה דבר ונאמן רוח קיימא
דרוחא פמו ותקעתיו יחד במקום נאמן ברוחא ניא ברזא תליא מלתא
וכתיב אל תמן את פיך לחטיא את בשרך ולית עלמא מתקיימא אלא ברזא
וכי אי במילי עלמא אצטרך רזא במלין רזין דרזייה דעתיק יומין דלא אתמסראן
אפילו למלאכין עלאין על אחת כמה וכמה אמר רבי שמעון לשמיא לא
אימא דציחון לארעא לא אימא דתשמע דהא אנן קיימי עלמין תנא רזא
דרזין פד פתח רבי שמעון ברני דרזין אודענא אתרא ותברון אתחלתו גלי
ברזא ופמח ואמר פתיב:

ליל שבועות

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגומר זכאין אתון צדיקא
דאתגלי לכוון רזין דאורייתא דלא אתגליין לקדישי עליונין מאן ישבח
בהאי ומאן יזכה בהאי דהוא סהדותא על מהימנותא דכלא צלותא
ברענא יהא דלא יתחשב לחובה לגלגא דא ומה יימרן חבריא דהאי קרא
קשוא הוא דהא לא הנה ליה למכתב הכי דהא חזינון במה מלכים הוו עד
דלא ייתון בני ישראל ועד לא יהי מלפא לבני ישראל ומה אתחזו הכא וברא
אתערו חבריא אלא רזא דרזין הוא דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשחמדע
ולמרשש בדעתיהו בהאי:

תאנא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין עד דלא ופין תקוניו דמלפא ועטורי
עטורין שירותא וסיומא לא הנה ונהה מלפא ומשער ביה ופריס
קמה חד פרסא ובה גליף ושיער מלכין ותקוניו ולא אתקינו החד ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל מלפא קדמאה
לבני ישראל קדמאה וכלהו דגליפו בשמחון אתקרון ולא אתקינו עד דאנח
להו ואצנע להו ולבתר זמנא הוא אסתלק ניא הנה מסתבל בהווא פרסא
ואתתקן בתקוניו ותאנא פד סליק ברעוהא למכרי אורייתא טמירא חרי אלפין
שנין ואפקה מיד אמרה קמיה מאן דבעי לאתקנא ולמעבד יתקן בקדמיתא
תקוניו תאנא בצניעותא דספרא עתיקא דעתיקין סורא דסורין
טמיר דטמירין אתתקן ואדמן פלומר אשתפח ולא אשתפח לא אשתפח ממש
אבל אתתקן ולית דבע ליה משום ההוא עתיק דעתיקין (אבל בתקוניו דיש)
פחד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר מטמירין ובתקוניו ידוע ולא ידוע מארי
דחור פסו (סא בסומק) ידיה בוישא (סא בוצינא) דאנפוי יתיב על כורסיא
דשביבין לאכפייא לון ארבע מאה אלפי עלמין אתפשט חורא דגולגלתא
דרישוי ומנהירו דהאי חיוורא ירמי צדיקא לעלמא דאתי ארבע מאה
עלמין עלמין דפסופין הדיא הוא דכתיב ארבע מאה שקל כסף עיבר
לסודר:

בגולגלתא יתבין בכל יומא תליסר (סא תריסר) אלפי רבוא עלמין דנטלין
עלוי רגלין וסמבין עלוי ומחאי גולגלתא נטיף טלא להווא דלבר
ומליא לרישיה בכל יומא דכתיב שראשי נמלא טל ומטהווא טלא דאנער מרישיה
הווא דאיהו לבר יתערון מתייא לעלמא דאתי דכתיב פי טל אורות טליך אורות
דהורא דתוורא דעתיקא ומטהווא טלא מתקיימין קדישי עליונין והוא מאן דשחנן
לצדיקא לעלמא דאתי ונטיף הווא טלא לתקלא דתפוחין קדישין הדי
דכתיב ובעל שכבת השל והנה על פני המדבר דק מחוספס ותיזו דהווא
טלא חור פתאי גונא דאכנא דבדולחא דאתחזיין כל גונון פנווה הדי
הוא דכתיב ועינו פניו הבודלח האי גולגלתא חורא דיליה אנהיר לתליסר
עיבר גלוסין פסחורניו לארבע עיבר פסטרוא חד ולארבע עיבר פסטרוא דא
פסטרוא דאנפוי ולארבע עיבר פסטרוא דא לסטרא דאחורא וחד לעילא
דגולגלתא (פי פלומר מסטרא דלעילא) ומחאי אתפשט אורבא דאנפוי לתלת
(2)

מאח ושבעין רבוא עלמין. והוא אתקרי ארד אפים (פי' כלומר אורבא דאנפין) והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריבא דאנפין. והוא דלבר אתקרי זעיר אנפין. לקבליה דעתיקא סבא קדש קדשים דקודשין. וזעיר אנפין בד אסתכל להאי כלה (ס'א טלא) דלתתא אתקן ואנפוי מתפשטין ואריבין כהוא זמנא אבל לא כל שעמא כמה דעתיקא. ומהאי גולגלתא נפיק חד עיבר תורה לגולגלתא דזעיר אנפין לתקנא רישיה. ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא דלית לון חושבנא. וכל גולגלתא יתבין אגר חיוורתא (ס'א ארייתא) לעתיק יומין בד עאלין בחושבנא תחות שרביטא. ולקבל דא בקע לגולגלת לתתא פד עאלין בחושבנא:

כחללא דגולגלתא קרומא דאורא דחכמתא עלאה סתימא דלא פסק והאי לא שכיח וקא אתפתח. והאי קרומא אתפתח על מיהא דאיהו חכמתא סתימאה. ובגניי פד אתכסייא (ס'א ובגין דאתכסיא) האי חכמתא כהווא קרומא דלא אתפתחא (ס'א בגין דא אקרי חכמתא סתימאה) והאי מוחא דאיהו האי חכמתא סתימאה. שקיט ואשתקיד באתריה כחמר טב על דורדייה והיינו דאמרי סבא דעתוי סתים ומוחיה סתים ושקיד. והאי קרומא אתפסק מזעיר אנפין. ובגניי פד מוחיה אתפשט ונפיק לתלתין ותרין שבילין דהוא דכתיב ונהר יוצא מעדן. מאי טעמא משום דקרומא אתפסק דלא מחפא על מוחא (ועל כל פנים קרומא פסיק לתתא) והיינו דתגין כרישומי אתון תיו רשום רישומא לעתיק יומין דלית דבותיה. דביה תליא תמים דעות שלים מכל סטרוי וסתים ושקיד ושקיס בחמר טב על דורדייה:

תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלה אלפין רבוא ושבעת אלפין וחמש מאה קוצי דשערי תור. ונקי כהאי עמרא כד איהו נקי דלא אסתבד דא פדא דלא לאחואה ערבוביא בתיקוניו. אלא כלא על בורייה. דלא נפיק גימא מנימא ושערא משערא. וכל קוצא וקוצא אית ביה ארבע מאה ועשר גימי דשערי בחושבן קדוש. וכל גימא וגימא להיט בארבע מאה ועשר עלמין. וכל עלמא ועלמא סתים וגניו ולית דיבע לון פר איהו. ולחייט לשבע (ס'א לארבע) מאה ועשרין עיבר. ובכל גימא וגימא אירט מבוט דנפיק ממוחא סתימאה (דכתר כותלא) ונהיר ונגיד כהוא גימא לגימין דזעיר אנפין. ומהאי מתקן (ס'א מתון) מוחיה. וכרין נגיד כהוא מוחא לתלתין ותרין שבילין. וכל קוצא וקוצא מתלהטין. ותליין. מתתקן בתקונא יאה בתיקונא שפירא. מחפין על גולגלתא. ותאנא כל גימא וגימא אקרי (ס'א איהו) משיבא דמבוטין (ס'א ממוטין) (ס'א ואינון מבוטין) סתמין דנקין ממוחא סתימאה. ותאנא משערוי דבר נש אשתמודע מאי הוא אי דינא אי רחמי. מכד עברין עדוי ארבעין שגין. ואפילו פד איהו עולם בשעריה בתקניה (ס'א בדיקניה) (ס'א בדיקניה) ובגניי עינו. קוצין דשערי תלין בתקוניו נקיים בעמר נקא עד כתפוי. עד כתפוי סלקא דעמד. אלא עד רישי דכתפוי. דלא אתחזי קודלא. משום דכתיב פי פנו אזי עורף ולא פנים. ושערא סליק אבתרוי דאודנין דלא לחפייא עלוי דכתיב להיות אונד פקוחות. שער דנפיק מבתר אודניו כוליה בשקילא. לא נפיק

נפיק דא מן דא תקונא שלים. תקונא יאה. תקונא שמיך. תאיב למחמי תיאובתא והדנותא דצדיקיא דאינון בזעיר אנפין למחמי ולאתדבקא בתיקוניו. דעתיקא סתימאה דכלא: יג גימין דשערין קיימין מהאי סטנא ומחאי סטרך דגולגלתא לקביל אנפוי ובאינון שריין שערי לאתפלגא: לית שמאלא נהאי עתיקא סתימאה פלא ימינא. אתחזי ולא אתחזי. סתים ולא סתים. והאי בתקוניו כל שפן ביה. ועל האי תאיבו בני ישראל לצרפא בלגהון דכתיב היש י בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין דאקרי י. ובין אריך אנפין דאקרי אין. אמאי אתענשו. משום דלא עבדו בחביבותא אלא בנסיונא. דכתיב ועל נסותם את י לאמר היש י בקרבנו אם אין:

הפלגותא דשערי אויל חד ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין. ומניה נהיר ארחא דזעיר אנפין דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי. דהא הוה דכתיב ואורח צדיקים פאור ננה הולך ואור עד נכון היום. וכן כהוא ארחא אתפרשא לשית מאה ותליסר ארחין דאורייתא דפליג בזעיר אנפין. דכתיב ביה כל ארחות י חסד ואמת וגומר:

מצחא דגולגלתא רעוא דרעוין. רעומא דזעיר אנפין. לקבלי כהוא רעומא דכתיב והיה על מצחו פמיד לרצון וגומר. והוא מצחא דאקרי רצון. הוה גלויא דכל רישא וגולגלתא דמתכסיא בארבע מאה ועשרין עלמין. וכד אתגליא אתקבלא צלותהון דישראל. אימתי אתגליא. שתיק רבי שמעון. שאל תנינת אימתי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה אימתי. אתגליא. אמר ליה בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא. אמר ליה מאי טעמא. אמר ליה משום דכהוא שעמא ביומי דהול תליא דינא לתתא בזעיר אנפין. ובשבתא אתגליא מצחא דאתקרי רצון. כהוא שעמא אשתכיד רוגזא ואשתבח רעוא ומתקבלא צלותא. דהא הוא דכתיב ואני תפלתי לה י עת רצון. ועת רצון מעתיק יומין לגלגאה מצחא. ובגין פד אסתקן האי קרא למימריה בצלותא דמנחה בסבתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה. בריך ברי לעתיק יומין. רעוא דמצחא תשבח בשעתא דתצטריך ליה. תא הוי בשאר דלתתא פד אתגלי מצחא אשתבח חצפא דהיא הוה דכתיב ומצח אשה וזנה היה לה מאנת הפלם. והכא פד אתגלי מצחא תיאובתא ורעוא שלים אשתבח. וכל רוגזין אשתככו ומתכפין קמיה. מהאי מצחא נהרין ארבע מאה בתו דינין. פד אתגליא היא עת רצון. בלחו משתכפין קמיה. דהא הוא דכתיב דינא יתיב. ותאנא שערי לא קאים כהאי אחר משום דמתגליא ולא אתכסיא. אתגליא דיסתכלן מאד דדינא וישתככו ולא יתעבדו. תאנא האי מצחא אתפשט כמאתן ושבעין אלפין נהרין דבוצינין מען עלאה. דתניא אית עדן דנהיר לעדן. עדן עלאה לא אתגליא. והוה סתים בסתימא ולא מתפרשא לארחין כדאמרן. והאי עדן דלתתא מתפרש בשבילוי לתלתין ותרין שבילין. ואף על גב דמתפרש האי עדן בשבילוי. לית דיבע ליה בר האי זעיר אנפין. ועדן דלעילא לית דיבע ליה ולא שבילוי פר כהוא אריך אנפין. דהא הוא דכתיב אלהים הבין נרפא והוא

ידע את מקומה. אלהים הבין דרכה. דא עון דלחמא דידע זעיר אנפין. והוא ידע את מקומה. דא עון דלעילא דידע עתיק יומין סתומא דכלא :

עיני דרישא חורא משתנין משאר עינין לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. וכתיב אשר עיניך פקוחות. ותאנא כל מה דאתי ברחמי לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא. כל שכן רישא חורא דללא בעי מדי אר"ש לרבי אבא למאי היא רמיא. א"ל לנוני ימא. דלית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא. ולא גיימין ולא בעיין נטורא על עינא כ"ש עתיקא דעתיקי דלא בעי נטורא. וכל שכן דאיהו משגח לכלא. וכלא מתון ביה ולא נאים. הדא הוא דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. כתיב הנה עין יי אל ראיין. וכתיב עיני יי המה משוטטים בכל הארץ. לא קשיא דלא בשער אנפין. הא בארץ אנפין. ועם כל דא תרי עינין אינון. ואתחורו לחו. עינא דאיהו חור בגו חור וחור דכליל כל חור :

חורא קדמאה גהיר וסליק ונחית לאסתכלא דצריד בצרורא. תאנא בטש האי חורא ואדליק תלת בוצינין דאקרון חוד וחדד ותורה ולהטין בתדותא בשלימותא :

חורא תניינא גהיר וסליק ונחית ובטש ואפיק תלת בוצינין אחרנין. דאקרון נצח ותקד ותפארת. ולהטין בשלימותא בתדותא :

חורא תליטאה להיש ונהיר ונחית וסליק ונפיק מסתומתא דמוחא. ובטש בבוצינא אמצעינא שביעאה. ואפיק ארבעא למוחא תתאה. ומתלהטין בלהו בוצינין דלתתא. אמר רבי שמעון. יאות הוא ועתיק יומין. יפקח עינא דא עלך בשעתא דתצטרך ליה. תאנא חור בגו חור וחור דכליל כל חור :

חורא קדמאה גהיר וסליק ונחית לתלת בוצינין דלסתור שמאלא ולהטין ואסחון בהאי חורא כמאן דאסחי גופיה בבוסמין טבין ובריחין על מה דחור עלוי בקדמיתא :

חורא תניינא נחית וסליק ונהיר לתלת בוצינין דלסתור ימינא ולהטין ואסחון בהאי חורא. כמאן דאסחי בבוסמין טבין ובריחין על מה דחור עלוי בקדמיתא :

חורא תליטאה גהיר וסליק ונחית ונפיק גהירו דחורא דלגו לגו מן מוחא. ובטש בשער אוקמא בד אצטרף. וברישא ובמוחא דרישא. ונהיר לתלת כתרין דאשהארין כמח דאצטרף לבלאח אי ניהא קמי עתיק סתימא דכלא. ותאנא לא סתים האי עינא. ואינון תרין ומתחורין לחו. פלא הוא ימינא. לא הוה שמאלא. לא נאים ולא אדמיה ולא בעי נטורתא. לית מאן דאגין עליה. הוא אגין על כלא. והוא אשגח על פלא. ומאשגוחתא דהאי עינא מתזון פלהו. תאנא אי עינא דא אסתים רגעא דהא לא יכלין לקומא כלהו. בגין כך אקרי עינא פקוחא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשגוחתא. עינא דלא אדמיה ולא נאים. עינא דחורא נטורא דכלא. עינא דחורא קיימא דכלא. ועל האי כתיב טוב עין הוא יבורך. אל תקרי יבורך אלא יבורך. דהאי

אתקרי טוב עין ומניה מברך לכלא. ותאנא לית גהירו לעינא תתאה לאסתתאה מאדמימותא מאכמותא. בד כד אתסחי מהאי נהורא חורא דעינא עלאה דאתקרי טוב עין. ולית דידע בד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסחי לעינא תתאה דא בר איהו. ומנין צדיקיא זכאי עלוינין למחמי דא ברחמי דתכמתא. הדא הוא דכתיב כי עין בעין ראו. אימתי בשויב יי ציון. וכתיב אשר עין בעין נראה אפה יי. ואלמלא עינא טבא עלאה דאשגח ואסחי לעינא תתאה. לא יכיל עלמא למיקם רגעא דהא :

תאנא בצניעותא דספרא. אשגוחתא דעינא תתאה. בד אשגח גהירו עלאה ביה. ועייל הורא גהירו דעלאה בתתאה דמניה נהיר פלא. הדא הוא דכתיב אשר עין בעין נראה אפה יי. כתיב הנה עין יי אל ראיין. וכתיב עיני יי המה משוטטים בכל הארץ. זכו עיני יי אל ראיין עינא דלעילא. לא זכו עיני יי המה משוטטות עינא דלתתא. דתניא מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא. מפני שזכה לאשגוחא בעינא טבא עלאה הדא הוא דכתיב כן פורת יוסף כן פורת עלי עין. אמאי הוא כן פורת עלי עין. כלומר על סבת עין דאישגח ביה. וכתיב טוב עין הוא יבורך. מיט פי נתן מלחמו לכל מיט

אקרי חו. מיט בעיני דתתאה אית עינא ימינא ואית עינא דשמאלא. ואינון תריביתרי גוני. אבל הכא לית עינא שמאלא. ותרוניהו בדרגא חו סלקי וכלא ימינא. ובגניי כך עינא חו ולא תריין. ותאנא עינא דא דהוא עינא דאשגוחתא. פקוחא סדיר. חייבא סדיר. וחורא סדיר. דלא הוי הכי לתתא. דכלילין בסומקא ובאוקמא ובחורא בתלת גוני. ולא הוי סדיר פקוחא. דלית גבהנא סומרא ער עינא. ועל דא כתיב עורה למה תישן יי. פקח יי עיניו. בד אתפקח. אית למאן דאתפקח לטב. ולמאן דלא אתפקח לטב. וי למאן דאתפקח ועינא אתערב בסומקא וסומקא אתחזי לקבליה ומכסייא עינא. מאן ישתיב מניה. אבל עתיק יומין טבא דעינא. חור בגו חור וחור דכליל כל חורי. זכאה חילקיה למאן דישגח עלויה. חו חור מניה. ועל דא דאוי כתיב טוב עין הוא יבורך. וכתיב בית יעקב לכו ונלכה באור יי. תאנא שמא דעתיקא סתים מפלא ולא מתפרש באורייתא בר מן אתר חו דאומי זעיר אנפין לאברהם דכתיב כי נשבעתי גאם יי. נאם דזעיר אנפין וכתיב כך יברך ישראל. ישראל דלעילא. וכתיב ישראל אשר בך אתפאר לישראל קאמר דא. ותנין עתיק יומין אמרו. והאי והאי שפיר. תנינא כתיב חזה הוית עד די כורסון רמין ועתיק יומין יתיב כורסון רמין קאן הוא. אמר לרבי יהודה קום בקיומך ואתקין כורסניא דא. אמר רבי יהודה כתיב כורסיה שביבין די נור. ועתיק יומין יתיב על האי כורסניא. מאי טעמא דתנינא אי עתיק יומין לא יתיב על האי כורסניא. לא יכיל לאתקיא עלמא מקמי שהוא כורסניא. בד יתיב עתיק יומין עליה אתכפיא ההוא כורסניא. ומאן דרביב שליט. בעידנא דנטייל מהאי כורסניא ותיב על כורסניא אתקרא. כורסניא קדמאה רמין. דלא שלטא אלא איהו דרביב ביה עתיק יומין. אמר ריש לרבי יהודה. ויתקון ארחד וייתי כך מעתיק יומין. ותא חזי

ליל שבועות

כתוב אני יי ראשון ואת אחרונים אני הוא פלא הוא והוא סתים מפל סמרו :

חוטמא תאנא כחוטמא אשתמודע פרצופא ותא חזי מרה בין עתיקא לזעיר אנפין. דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חזין. ומחד נוקבא חזין דחזין. האי חוטמא. הוא פרדשקא דביה נשיב רוחא דחזי לזעיר אנפין. וקרינן ליה סליחה. והיא נחית רוח אתפסמותא דרוחא דנפיק מאיגון נוקבי. חד רוחא נפיק לזעיר אנפין לאתערא ליה בנגתא דעדן. וחד רוחא דחזי דביה זמין לאתערא לזמנא לבריה דוד למנדע חכמתא. ומהווא נוקבא אתער ונפיק רוחא מפותא סתימאה. וזמין לאשראה על מלכא משיחא דכתיב ונחה עליו רוח יי. רוח חכמה ובינה. רוח עצה ונבונה. רוח דעת ויראת יי. הא רובא ארבע רוחין. והא רוחא חדא אמרינן. אמאי תלת. קיום רבי יוסי בקיימך. קום רבי יוסי ואמר. ביומוי דמלכא משיחא לא ימרון חד לחד אליה לי חכמתא. דכתיב ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגומר כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ובהווא זמנא יתער עתיק יומין רוחא דנפיק מפותא סתימאה דכלא. וכד ישלוח דא. כל רוחין דלתתא יתערון עמיה. ומאן אינון. אינון כתרין קדישין דזעיר אנפין. ואינון שיתא רוחין דאינון תלת רוחין דכלילן תלת אחרנין. דכתיב רוח חכמה ובינה. רוח עצה ונבונה. רוח דעת ויראת יי. דתנינן פרזיב וישב שלמה על כסא יי. וכתוב שש מעלות לכסא. ומלכא משיחא זמין למיתב בשבעה שיתא אינון. ורוחא דעתיק יומין דעליהו הא שבעה במה דאתמר. אמר ליה רבי שמעון רוחך יגיה לעלמא דאתי. תא חזי כתיב פה אמר יי מארבע רוחות בואי הרוח וגומר. וכי ארבע רוחי עלמא מאי עבדי חבא. אלא ארבע רוחין יתערון. תלת אינון. ורוחא דעתיקא סתימא ארבע רוחי הוו. דבד ופוק דא נפקין עמיה תלתא דכלילן בנו תלתא אחרנין. וזמין קודשא בריה הוא לאפקא חד רוחא דכליל מפלהו. דכתיב מארבע רוחות באי הרוח. ארבע רוחות באי לא כתיב באן אלא מארבע רוחות באי. וביומוי דמלכא משיחא לא יצטרכון למילף חד לחד. דהא רוחא דילהון דכליל מפל רוחין יודיע פלא. חכמה ובינה עצה ונבונה דעת ויראת יי. משום דאיהו רוחא דכלילא מפל רוחי. בגין כך כתיב מארבע רוחות דאינון ארבע דכלילן בשבעה ברגין עילאין דאמרן. ותאנא דכלהו כלילן בהאי רוחא דעתיקא דעתיקין דנפיק מפותא סתימאה לנקבא דחוטמא. ותא חזי מה בין חוטמא לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חזין מפל סמרו. חוטמא דזעיר אנפין. כתיב עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגומר. עלה עשן באפו ומשהו עשן דליק גור. בד סליק תננא לבתר גחלים בערו ממנו מהו. ממנו מאותו עשן מהווא חוטמא מהווא אשא. תאנא בד הנה רב המנונא סבא בעי לעלאה צלותיה אמר לבעל החוטם אני מתפלל. לבעל החוטם אני מתחנן. והיינו דכתיב ותהלתיה אחסם לך. האי קרא לעתיק יומין אמרו. תאנא ארפא דחוטמא תלת מאה וחמשה ושבועין עלמין אתמלון מן ההוא חוטמא. וכלהו מתדבקין בזעיר אנפין. האי תשבחתא דתקונא דחוטמא הוא. וכל תקוני דעתיק יומין. אתחזון ולא אתחזון.

ליל שבועות

אתחזון למארי מדין ולא אתחזון לכלא: פתח רבי שמעון ואמר יי מאן דאויש ידוי בדיקנא יקרא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דהווא תשבחתא. דיקנא דסתים ויקיר מפל תקוני. דיקנא דלא ידעין עילאין ותפאין. דיקנא דהיא תשבחתא דכל תשבחין. דיקנא דלא הנה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טבורא דלבא. הווא כמלנא יקרא דיקרין טמירא דטמירין. מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכלא. נפיק מאדנוי ונחית סוחרניה דפומא קדישא. ונחית וסליק ונפיק בתקרבותא דבוסמא טבא חנרא ויקרא ונחית בשקולא ונפיק עד טבורא. הוא דיקנא יקרא מהימנא שלימא דנגרין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשה רבות טבא. בתלת עשר תקונין מתתקנא:

תקונא קדמאה. מתתקן שערא מעילא ושאר מהווא תקונא דשער רישיה דסליק בתקוני מאדנוי. לעילא מאדנוי. ונחית מקמי פתחא דאדנוי בחד חוטא בשקולא טבא עד רישא דפומא:

תקונא תנינא. מתתקן שערא מרישא דפומא. וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל:

תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחורת חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד ארחא. ושערא אתפסק בהווא ארחא ומלא מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים סוחרניה דהווא ארחא:

תקונא רביעאה. מתתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא בתקונא שלים:

תקונא חמישא. תחות פומא נפיק ארחא אחרא בשקולא דארחא דלעילא ואלין תרין ארחין רשימין על פומא מפאן ומפאן:

תקונא שתימאה. מתתקן שערא וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא ונפיק בתקרבותא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא דארחא תתאה דפומא:

תקונא שביעאה. פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין בתקרבותא דבוסמא טבא שפירן ייאן למחזין. כגיניהון אתקנים עלמא. חדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים:

תקונא תמימאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא. ותלן בשקולא עד טבורא:

תקונא תשיעאה. מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתלן בשקולא. ולא נפקי דא מן דא:

תקונא עשיראה. נחתי תחות דיקנא וספן בגרונא תחות דיקנא:

תקונא חד סר. דלא נפקין גימא מן גימא ומתשערן בשיעורא שלים:

תקונא תריסר. דלא תלן שערי על פומא ופומא אתפני מפל סמרו ויאן שערי סחור סחור ליה:

תקונא תליסר. דתלן שערי בתחות דיקנא מפאן ומפאן ביקרא יאה ביקרא

ליל שבועות

שפירא מחפין עד טבורא לא אתחוי מכל אנפי תקרובתא דכוסמא פד אינון
תפוחין שפירין חרין דמקין חין לעלמא ומחין חידו לעיר אנפין בתליסר
תקונין אליו נגדין ונקין תליסר מבוטין דמשח רבות ונגדין לכל אינון
דלתמא ונהרין בהוא משחא ומשיחין מהוא משחא דבתליסר תקונין אליו
בתליסר תקונין אליו אתרשים דיקנא יקרא סתימא דכלא דתיק דתיקין
מתרי תפוחין שפירין דאנפוי נהרין אנפוי דזעיר אנפין וכל חור וחיוור וששין
דאשתכחו לתמא נהרין ומתלהטין מהוא נהורא דלעילא תקונין תליסר
אין אשתכחו בדיקנא ובשלימות דיקנא בתקוניו אתקרי בר נש נאמן דכל
דחמי דיקניה תלי ביה מהימנותא:

תאנא בצניעותא דספרא תליסר תקונין אליו דתליו דיקנא יקרא בשביעא
משפתי בעלמא ומתפתחי בתליסר פרעי דרחמי ומאן דאושטי דיה
לאומאך כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא האי באריך אנפין בזעיר אנפין
בכמה אמר לרבי יצחק קום בקיימך וסלסל בסלסלא דתקנא דמלכא קדישא
היאך יתקנון קם רבי יצחק פתח ואמר מי אל כמוד נושא עון וגומר ישוב
ידחמו וגומר תפן אמר לעקב וגומר תאנא תליסר מכלן אתחזון הכא
ובקדו גפקין מתליסר מבוטין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא
דתיקין טמירא דטמירין תנא תקנא דדיקנא טמיר וסתים טמיר ולא טמיר
סתים ולא סתים בתקוניו ידע ולא ידע:

תקנא קדמא הא תנין דכל שער ושער וכל גימא וגימא לא מתדבא
לתברתה ושאר גימין דיקנא לאתקנא מתקנא דשער רישא תבא
אורי לאתפללא אי כל גימין דשער רישא וגימין דדיקנא יקרא עלאה בחי
גימא אתפללו אמאי אליו אריבין ואליו לא אריבין אמאי גימין דדיקנא לא
אריבין פולי דאוי וקשין ואליו דרישא לא קשין אלא שעשין אלא כד גימין
שקילן דרישא ודיקנא דרישא אריבין על פתפין למיגד מרישא דזעיר אנפין
מהוא משיחא דמוחא דליה ובגניו כד לא הוה קשין ועל דא אתחזון
למהו רביבי תאנא מאי דכתיב חכמות בחוין תרגה ולבסוף כתיב ברחובות
תפן קוליה האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה אלא חכמות
בחוין תרגה כד נגיד ממוחא סתימא דאריך אנפין למוחא דזעיר אנפין באינון
גימין כאלו מתבראן לבר תרין מוחין ואתעביד חד מוחא בגין דלית קימא
למוחא תמא אלא בקימא דמוחא עלאה וכד נגיד מוחא להאי כתיב תפן
קוליה חד ובגין דנגיד ממוחא למוחא באינון גימין אינון לא אשתכחו קשישין
מאי טעמא משום דאי אשתכחו קשישין לא נגיד חכמתא למוחא בחוין
בגניו כד לית חכמתא נפקא מבר נש דאיהו קשישא ומארי דנא דכתיב
דברי חכמים בנחת נשמעים ומחא אוליפנא מאן דשערו דרישיה קשישין
לא חכמתא מתישבא עמיה ועל דא אינון אריבין למימי תועלתא לככא מאי
לכלא למיעל על חוסא דשדחה דמתשקון מן מוחא ובגין דא לא תלי שער
דרישא על שער דדיקנא דשער דרישא תלי וסליק על אדנין לאחורוי ולא
תלי על דיקנא משום דלא אצטריך לאתקרבא אליו באילן דכלהו מתפרשין
(9)

ליל שבועות

בארמית: האנא בלהו שערי בין דרישא בין דיקנא בלהו חורל כחלנא
ותאנא אינהו דדיקנא קשישא בלהו מאי טעמא משום דאינון תקיפא דתיקין
לאחסין אינון תלת עשר מכלן מעתיק דתיקין והני מכלן מקמי אדניו
שרין והני מכלן סתימן אינון דלא יתערבון פאחרינין ואי תימא דלית אחרנין
כותידו לא דתניא תליסר מכלן דרחמי מעתיקא קדישא מי אל כמוד חד
נושא עון תרי ועובר על פשע תלת לשארית נחלתו ארבע לא החזיק לעד
אפו חמש כי הפין חסד הוא שית ישוב ירחמנו שבעה יכבוש עונותינו
תמניא ותשליך כמצולות ים כל הטאתם השעה תפן אמת לעקב עשרה
חסד לאברהם חד סר אשר נשבעת לאבותינו תריסר מימי קדם תליסר
לקביל דא אל רחום וחנון וגומר ואינון לתמא ואי תימא משה איך לא אמר
אליו עלאין אלא משה לא אצטריך אלא לאתר דדינא אשתכחא ובאתר דדינא
אשתכחא לא בעי הכי למימר ומשה לא אמר אלא בעדינא דישאל חאבו
ודינא הוה פליא ובגניו כד לא אמר משה אלא באתר דדינא אשתכחא אבל
בהאי אתר סדירא דשכחא דתיק יומין מסדר נביאה ואינון תליסר תקונין
דיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין תקיפין לתברא ולאכפיא כל גדי דנין
מאן חמי דיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין דלא אכסוף מניה ובגין כד כל
שערו קשישין ותקיפין בתקוניו ואי תימא אי הכי הא שערי דלתמא אינון
אויבמי אמאי לא הוה דא פדא דתניא כתיב קוצותיו תלילים שחורות פערב
וכתיב ושער ראשיה בעמר נקא לא קשיא הא בדיקנא עלאה הא
בדיקנא תמא ועל דא פד אתיהיבת אורייתא לישאל אתיהיבת
פאש שחורה על גפי אש לבנה ועקרא דמלה משום דהני שערי
ממוחא אשתכחו לאתמשכא למוחא דלתמא ואינון לעילא מן דיקנא דיקנא
בלחודוי הוא וכל תקוניו בלחודיהו אשתכחו דיקנא בלחודוי ושערי
בלחודיהו:

תקנא קדמא תקנא דשאר מרישא דשערי דרישא ותאנא כל תקוני דיקנא
לא אשתכחו אלא ממוחא דרישא והכא לא פריש הכי דהא לא הוי
אלא תקנא דא דנחית מן רישא דשערי דרישא והכי אשתכחא ומחא דיקנא
אשתמודע כל מה דהוי ברישא דאלף עלמין דחתימין בעזקא דבכיא עזקא
דכליל כל עזקין ארחה דכל שערא דנחית מקמי אדניו לא הוי אריבא ולא
אתדבק דא בדא ולא נחתין אליו שערין מפד נגדין אתמשכן ותליו ושירותא
דתקנא קדמא תלתין וחד קוצי שקילן אתמשכן עד רישא דפומא ותלת
מאך ותשעין גימין אשתכחו בכל קוצא וקוצא תלתין וחד קוצי שקילן דהו
בתקנא קדמא תקיפין לאכפיא לתמא ברושין א"ל מהו א"ל תקיף יכול
ובכל קוצא וקוצא מתפרשין תלתין וחד עלמין תקיפין שלטין לאתענא
תלתין וחד בהאי סטר ותלתין וחד בהאי סטר וכל עלמא ועלמא מניה מתפרש
לארף עלמין דתקיפין לעדונא רבא וכלא סתים ברישא דדיקנא דכליל תקיפא
ובלילן בהאי א"ל ועם כל דא האי א"ל אתכפיא לרחמי דרחמי דתיק יומין
אתכלל ואתפשט ביה אמאי עד פומא משום דכתיב דינא יתוב וספרין פתיחה
(10)

ליל שבועות

מאי דינא יתיב. יתיב לאתריה דלא שלמא. הך הוא דכתיב פלא ועין אל גבור. אל דהוא גבור. ואתפסם בדיוקנא קדישא דעתיק יומין. ורוא דכתיב מי אל פמוך בעתיק יומין אתמר בתקונא קדמא דדיקנא קדישא עלאה:

עלמא קדמא דנפיק מתקונא קדמא. שליט ונחית וסליק לאלף אלפין ורבוז רבון מארי תריסין. ומניה מתאחדין בקסמא בעזקא רבא:

עלמא תנינא דנפיק מהאי תקונא. שליט ונפיק. ונחית וסליק לשבעה וחמשין אקר ברין מארי דרבא. ומתאחדן מניה לאכפא קקדלא בהיזרא:

עלמא תליתא דנפיק מהאי תקונא. שליט ונחית וסליק לשפא ותשעין אלפין מארי דיללה. ומתאחדן מניה כבוסיסא לקוסיסרא. ומהאי תקונא

מתבבין פלהו ומתבסמן כמרידא דדמעין דמתבסמין גימא רבא. מאן חמי תקונא דא דדיקנא קדישא עלאה יקרא דלא אכסר מניה. מאן חמי ממיריחא

דקוצין דשערי דתלן מהאי סבא יתיב בעטרא דעטרין. עטרין דכל עטרין. עטרין דלא אתפללו בעטרין. עטרין דלא כשאר עטרין. דעטרין דלתתא

מתאחדן מנחון. ובגין כך הני תקונין. אינו תקונין דלתתא מנחון מתאחדן תקונין דאתתקו דאצטריד לאתברכא מאן דבשי ברבא. דכל תקונין דאתתקו

בבבלחון ברבאן משתפחין. ואתעביד מי דאתעביד פלא כליל בהני תקונין. פלא זקפן לקבלי תקונין דמלבא תקיפא עתיקא סתימא דכלא. וכלהו אתבסמן

מתקונין אלן תאנא אי עתיק דעתיקין קדישא דקדישין לא אתתקו גאלן תקונין. לא אשתכחו עלאין ותתאין. וכלא הוי. פלא הוי. ותניא עד כמה זיורין

אלן תקונין דדיקנא. עד תליסר. וכל זימנא דתליסר. אלן משתבחין זיורין אלן דלתתא. וכלא כחשבנא דאלן תליסר. אשתכח דיקנא דמלבא עתיקא

יקרא מפלא. כלא בחד איהו ממירא ויקרא. ובגין דאיהו יקרא וממירא מפלא. לא אדבר ביה באתר דאורייתא ולא אתגליא. ומה דיקנא אתגליא. דיקנא דכהנא

רבא עלאה. ומהאי דיקנא נחית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא. דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקו. ובגין כך תמניא תקונין לכהנא רבא פד משחא

נחית על דיקניה. הך הוא דכתיב פשמן חפזב על הראש יורד על הזקן וגומר. ומנא לן דכתיב שבת אחים גם יחד. גם לדבות פהן גדול דלתתא.

דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא משמש בכהונא רבא. פביכול פהן גדול דלעילא משמש בכהונא רבא. דא חד תקונא חד דדיקנא דעתיק סתימא דכלא

אמר ליה רבי שמעון. יאות אנת רבי יצחק למחמי ביקרא דתקונין דדיקנא וסבר אפי דעתיק יומין עתיקא דעתיקין. זבאה חולקך ונפאה חולקני עפכון בעלמא דאתי:

תקונא תנינא. מתתקו שערא מרישא דפומא עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל. קום רבי חזקיה וקאים בקיימך. ואוקיר יקרא דתקונא דא דדיקנא קדישא. קום רבי חזקיה שארי ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו. מי גרם שאני לדודי משום דעלי תשוקתו. מסתפל הוינא וארו חמית נהורא יקרא דבויצינא עלאה. נהיר וסליק לתלת מאה וחמשה ועשרין עיבר. וחד חשוף הוה אתפחי

ליל שבועות

כהווא נהורא. כמאן דאתפחי בהווא נהורא עתיקא דמימיו מתפלגין ונהירין ונגדין לכל עיבר ממה דעלוי. וסליק הווא נהורא בשפמא דימא עלאה עתיקא. דכל פתחין סבין ויקרין כהווא פתחא אתפתחן. אגא שארי מהם פשרא דחמית.

פתחו ואמרו נושא עון חמיתא. אמר דא הווא תקונא תנינא. יתיב אמר רבי שמעון האידנא אתקשר עלמא. ברוך אנת רבי חזקיה לעתיקא דעתיקין. אמר רבי שמעון פלהו ברציגין חברין דאתין בהאי עזקא קדישא. אסרהנא עלי שמיא

עלאין דעלאין וארעא קדישא עלאה דעלאה. דאנא חמי השמא. מה דלא חמא פד גש. מיומא דסליק משה זמנא תנינא לטורא דסיני. דאנא חמינא אנפאי

נהירין בנהורא דשמשא תקיפא. דזמין למיפק באסותא לעלמא. דכתיב וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין ומשה לא ידע ולא אסתפל. הך הוא דכתיב ומשה לא ידע כי קרן עור פניו

ועוד דאנא חמי בעיני תליסר מכילן גליפין קמאי ונהירין פבלי ציגין. וכד אתפרש פל חד מניהו מפומיכו. אסתלק ואסתקו. ואתעטר ואתמטר בממיריחא דתקונין

דיקנא. וכל אחרנין אשתארו. ובעוד דכל חד מתפרש בפומיכו. נהיר ואתעטר ותיב במלבא בגו חיליה. וכד אסתים לאתפרשא. סליק ואתעטר בעטרא

קדישא. ואתתקו. ואתמטר ותיב בתקונין דדיקנא קדישא. וכן לכל חד וחד. אודרוו חברין קדישין. דהא בקיימא דא לא יחא עד דיעתי מלבא משיחא. קום

רבי חזקיה תנינא. ואוקיר תקונא תליתא דדיקנא קדישא. תנא עד לא קם רבי חזקיה. קלא נפק ואמר. אין מלאך אחד עושה שתי שליחיות. אתרגיש

רבי שמעון ואמר. ודאי פל חד וחד באתריה. ואנא ורבי אלעזר ברי ורבי אבא אשתלים שלמתא עלאה. קום רבי חזקיה. קום רבי חזקיה פתח ואמר. ואומר אהה יי אליהם הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי. וכי ירמיה לא הוה ידע

למלא. והא פפה מלולין נפקו מפומי עד לא אמר דא. והוא אמר מלה דייבא דכתיב הנה לא ידעתי דבר. אלא חס ושלום דאיהו אמר על דא. אלא

הכי תאנא מה בין דבור לאמירה. אמירה הווא דלא בעי לארמא קלא. דבור בעי לארמא קלא ולאכרזא מלין. דכתיב וידבר אללים את פל הדברים האלה לאמר. ותאנא פל עלמא שמעו הווא דבור. וכל עלמא אודעונו. ובגין כך

כתיב וידבר ולא כתיב ויאמר. אוקר הכא כתיב הנה לא ידעתי דבר. לאכרזא מלה ולאוכחא ברוח קדשא לעלמא. אי הכי הא כתיב וידבר יי אל משה לאמר אלא מאן הווא נביאה עקאה במשה דלא זכה בר גש פותיה. דהווא שמע

דבור בהכרזא. ולא דחיל ולא אודעונו. ושאר נביאים אודעונו אפילו באמירה ודחילו בדחילו. ותאנא תקונא קדמא דדיקנא ותנינא לאתבא לתליתא.

דכתיב הן פל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ותא חזי דתרין תקונין קדמאין למיתי לתליתא הווא דהו:

תקונא תליתא. מאמצעיתא דתחות חוטמא מתחות תרין נוקבין. נפיק חד ארחא. ושערא אתפסק בהווא ארחא. אמאי אתפסק משום דהאי ארחא אתתקו לאעברא ביה. ובגין כך יתיב תחות נוקבי חוטמא הווא ארחא. ושערא לא אתרבי בהאי ארחא. משום דכתיב ועובר על פשע. למיחב אעברא

עד פומא קדישא דיימא סלחתי תאנא במה ערקסאות מחבאן לכהוא פומא
ולא אתגלי לחד מפיהו דהא אסתלק ואתער דיע ולא דיע. תאנא בצניעותא
דספרא מהו דכתיב פשע זכו עובר. לא זכו פשע. האי בזעיר אנפין. מאי בין
האי להאי. בזעיר אנפין. פד נחית יהוא ארחא מתחות נוקבי חושמו. כתיב
ויחר אף יי במ וילך. מאי וילך. דנפיק רוחא דרגזא מאינו נוקבי. ומאן דאשכח
קמיה אויל ולא אשתבח. דהא הוא דכתיב פי רוח יי נשכה בו. בארץ אנפין.
כתיב ועובר על פשע. וכתיב ורוח עברה ופטרם. ותאנא הכא כתיב עובר
על פשע ביהוא ארחא. התם ועבר יי לנגוף את מצרים. זכאה חולקיה דמאן
דזכי להאי. ודא הוא תקונא תליתאה דדיקנא יקירא קדישא עלאה עתיקא
דעתיק. אמר רבי שמעון ודאי קדשא בריך הוא יסגי לאומבא לך ונחדי לאננא
עלך. ותאנא מאי דכתיב שוש אשיש ביי בעתיק יומין אתמר. דהא הוא
חדותא דכלא. תאנא בשעתא דאתגלי האי ארחא דדיקנא דעתיק יומין. בלהו
מארי דיבבא ויללה ומאריהון דדינא סתימין ושתיקין. ולית דיפחא פטר
לאבאשא משום דהאי ארחא אתגליא לתקנא. ומתא. מאן דאחיד ואזרח
לשתקאה. להאי ארחא רשים. דהוא סימנא דעתיקא קדישא:

תקונא רביעאה. מתתקן שערא תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא. דהא
הוא דכתיב לשאירית נחלתו. במא דאת אמר ונשארת הפלדה בעד
השאירית הנמצאה. הנמצאה ממש. שאירית. דכתיב שאירית ישראל לא יעשו
עולה:

תקונא חמישא. נפיק ארחא אחרא מתחות פומא. דהא הוא דכתיב לא החזיק
לעד אפוי. קום רבי יוסי. קום רבי יוסי פתח ואמר. אשרי העם שככה
לו אשרי העם שיי אלהיו. אשרי העם שככה לו. מהו שככה לו. במא דאת
אמר וחמת חמלך שככה. שכיד מרוגזיה. דבר אחר שכיד ברוגזיה. דהא הוא
דכתיב ואם פכה את עושה לי הרגני נא הרוג. דא הוא דינא דדיני. אשרי העם
שיי אלהיו. רחמי ורחמי. דבר אחר שככה. שמה דכליל כל שמחן. וקדשא
ברוך הוא מעבר רוגזיה ואנח ביה לזעיר אנפין ומעביר על כל אינון דלבר.
דתנא ארחא עלאה דדיקנא קדישא. דאיהו נחית תחות נוקבי דחוטמא דעתיקא
והאי ארחא דלתמא. שקילן אינון בפלא. דא לעילא ודא לתמא. לעילא עובר
על פשע. לתמא לא החזיק לעד אפוי. ותנין לא החזיק. דלא אית אחר
למיתב. במה דלעילא יחב אתרא לאעברא. פד לתמא יחב אתרא לאעברא
תנא בכל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארחא אתגליא. טב לכלהו דלתמא
דהא אתחזי עשא למעבד טב לפלא. מאן דסתים ולא אתגליא לית עיטא
ולית מאן דידע ליה אלא הוא בלחודוי. במה דעדן עלאה לית הדיע ליה אלא
הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתיב מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו מחשבותיך
אמר רבי שמעון ותתקנון עוברך לעלמא דאתי מעם עתיקא דעתיקין:

תקונא שיתתאה. מתתקן שערא וסליק מלרע לעילא. וחיפי תקרובתא דבוסמא
טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא דארחא
תמא דפומא. קום רבי ייסא ואתקין תקונא דא. קום רבי ייסא פתח ואמר.

וחסדי מאתך לא ימוש. וכתיב ובהסד עולם רחמתיך. הני קראי קשין אהרדי
ולא אקשו. דתנינן אית חסד ואית חסד. אית חסד דלגו. ואית חסד דלבר.
חסד דלגו. דא דאמרו דעתיקא דעתיקין. והוא סתים בסטרא דא דדיקנא
דאקרי פאת הנוקן. ולא בעי בר נש לחבלא האי סטרא משום האי חסד דלגו
דעתיק יומין. ובגין פד בכהן דלתמא כתיב ביה. לא יקרחו קרחה בראשם
ופאת זקנם לא יגדחו. מאי טעמא. בגין דלא לחבלא ארחוי דחסד דעתיקא.
דכון מסטרא דא קא אתי. ותאנא בצניעותא דספרא. בכלא אצטרף חסד
לאתר פאה ולמבני. ודא קטעא ליה. ולא לאשתחאה מעלמא. והאי דכתיב וחסדי
מאתך לא ימוש. חסד דעתיק יומין. ובחסד עולם. חסד דאקרי חסד עולם. והאי הוא
אתרא דזעיר אנפין. דכתיב אמרתי עולם חסד יבנה. והאי חסד דעתיק דעתיקין
הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו בחי גופא אתמר. אלא בחי דנשמתא
ובגין פד כתיב פי חפץ חסד הוא. דא הוא תקונא שיתתאה דדיקנא יקירא
דעתיק דעתיקי:

תקונא שביעאה. פסיק שערא ואתחזן תרין פפוחין בתקרובתא דבוסמא
שפירן ואין לחזו. פתח רבי שמעון ואמר בתפוח בעצי היער וגומר.
מה תפוח זה כליל פתלת גונגי. פד קדשא בריך הוא תרין פפוחין כליל
שיתא גונגי. ותרין פפוחין אלין דאינון תקונא שביעאה אינון כללא דכל שיתא
תקונין דאמינא. ובגיןהון אתקום באור פני מלך חיים. ותאנא מהני פפוחין
במקן חיי לעלמא ומתחזן חירו לזעיר אנפין. כתיב יאר יי פניו אליך. וכתיב
באור פני מלך חיים. באור פני מלך. אלין אינון תרין פפוחין
דתקרובתא דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליך. פנים דלבר. דכד
נחרן מתברך עלמא. ותאנא כל זמן דהני בוציני דלבר נהירין. כל עלמא
מתברך. ודא אשתבח רוגזא בעלמא. ומה אי הני דלבר פד. תרין פפוחין
דנהרין תדירא נהרין תדירא על אחת במה ובמה. תניא פד אתגלין תרין
פפוחין אלין. אתחזו זעיר אנפין בהדותא. וכל אינון בוציני דלתמא כחדותא.
וכל אינון דלתמא נהרין. וכל עלמין חדאן ושלמין מפל שרימותא. וכד עלמין
חדאן ונהרין. וכל מיבוי לא פסיק. בלהו אתמלין בשעתא חדא. בלהו חדאן
בשעתא חדא. הא חזי פנים דלבר. אית זמן דנהרין ואית זמן דלא נהרין.
ובגין פד כתיב יאר יי פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה. מפלל דקא הוי תדירא.
אלא פד אתגלין פפוחין דלעילא. תאנא אלין פפוחין דסתימין נהרין ונהרין
תדירא. ומנהון נהרין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא תקונין קדמאין
דבדיקנא ביה כלילן. דהא הוא דכתיב ישוב ירחמינו ישוב. מפלל דומנין
שמירין וזמנין אתגלין. דהא הוא ישוב ירחמינו. ובהאי דלתמא הוא ואמת. דא
הוא תקונא שביעאה דכליל שיתא. בתרין פפוחין דבשתיקא דעתיקין:

תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרגיה דדיקנא ותקין בשקוקא עד
טבורא. קום אלעזר ברי אתקין תקונא דא קום רבי אלעזר בריה פתח
ואמר. הפך תלוי במזל ואפילו ספר תורה שבהיכל. מלה דא אוקימנא
בספרא דצניעותא. והכא אית לאסתפלא. וכי הפל תלוי במזל. ותנינן ספר

הורה קדש ונתקן קדש. וכתוב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש. הא תלת אינו. וספר הורה לקבליהו. נתקן קדש. ובהיכל קדש והוא קדוש. והתורה נתנה בשלש קדושות. בשלש מעלות. בימים שלשה. ושכינה בשלש. לוחות. וארון והיכל. והכל בספר הורה פלייא. ואיהו פלייא במזל. וכתוב ומאותות השמים אל תחתו. מאן דאיהו בקדושות הללו. קהוי תליא במזל. אלא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא. האי חוטא יקרא קדישא דכל שערי דדיקנא תלין ביה. אתקרי מזל. מאי מעמא משום דכל קדשי קדשין דקודשא ביהאי מזקא תלין. וספר הורה אף על גב דאיהו קדוש. לא חל עליה עשור קדושין עד דעיל להיכל. פיען דעיל להיכל אתקרי קדוש בעשור קדושות. פגוננא דלעילא דלא אתקרי היכל אלא פד אתחברן עשור קדושות. ותאנא הפל פלוי במזל. דאיהו האי חוטא יקרא קדישא דכל שערי תלין ביה. אמאי אתקרי מזל. משום דמניה תלין מזלי. ומזלי מניה עלאין ותמאין. ובגין כך איהו תליא. וביה תלין כל מלי דעלמא עלאין ותמאין. ואפילו ספר הורה שפיהיכל דמתעטר בעשור קדושות. לא נפיק מפקליה עם שאר קדושין. וכלהו תלין ביהאי. ומאן דחמי להאי תקונא. אתפושין חוביהוון מקמיה ומתפפין. ודא הוא דכתיב וכבוש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון. בריך ברי לקדשא דקדישין עתיק מפלא :

תקונא השיעאה. מתערבין שערי עם אינון שערי דתלין. ולא נפקין דא מן דא. קום רבי אבא. קום רבי אבא ואמר אלן שערי דמתערבין עם דתלין דאקרון מצולות ים. משום דנפקי ממותרי מוחא. ומחא אתרא רמיו פד מארי דתבעין חובי דבני נשא ומתפפין. אמר רבי שמעון בריך תהא לעתיק יומין :

תקונא עשיראה. נתפין שערי תחות דיקנא. ותפין בגונא תחות דיקנא. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה פתח ואמר. ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פחד יי וגומר. מפני פחד יי. הא אתידע דמאן דאיהו לבר. פחד יי אתקרי. ומתדר גאווה. אינון שערי תחות דיקנא. ואתקרון חדר גאווה. תרי תקונא עשיראה. תפן אמת לעקב :

ותקונא חד סר. דלא נפקי גימא מן גימא חסד לאברהם :

תקונא דתריסר. דלא תלין שערי על פומא. ופומא אתפני מכל סטרין. ויאן שערי סחור סחור ליה. בגין דלא אשתכח טרחותא פמה דאצטריך. טרחותא במאי קא מיירי. דינא באתר דינא טרחותא אשתכח. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון או דינא אינון. והא פלא רחמי אתחווין. אלא דלא אתפטר בישווא דריתא דעיר אנפין. דתאנא מהאי פומא קדישא עלאה קדש קדשים נשכא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאתרבך ביה דמתלבש ביה זעיר אנפין. ומחא רוחא מתלבשין כל אינון דלתמא. ופד תהא רוחא נפיק אתפטר לתלתין ושבעה אלף עיבר. ואתפשט כל חד בלחודוי לאתריה. וכל מאן דאתחוי לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שערין לא אשתכחו על פומא קדישא. משום דרוחיה נפיק ולא פעי מלא אחרא לאתערבא ביה ולקרבא :

בחדיה. ודא הוא טמירותא דכלא דלא אתרבך לא לעילא ולא לתמא. והוא סתים בסתימא דסתימין דלא אתידע. דא הוא דלא אתתקוולא תה ביה תקונא. ובגין כך רוחא דנפיק לבר ומתלבשין ביה גביאי מהימני אתקרי פה יי. אבל ביהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש. ולית מאן דידע רוחיה בר איהו. ובגין כך שערי שיקין סוחרניה דפומא. ופומא אתפני מכל סטרוי. ובהאי אתרחיצו אבהתנא לאתלבשא ביהאי רוחא דמתפשט לכמה עיברין. באתר דכל שערי שקילין בסוחרנוי ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר דמבאן אשתלשו תריסר תחומין לעילא. תריסר תחומין לתמא. תריסר תחומין לתריסר שבטי אבהתא. הךא הוא דכתיב אשר נשבעת לאבותינו :

תקונא דתליסר. תלין שערי תחות דיקנא מבאן ומבאן. ביקרא יאה וביקרא שפירא. וחפין עד טבורא. ולא אתחווין מאנפי תקרובתא דבוטמא. בר אינון תפוחין שפירן חורין. אמר רבי שמעון זכאה חילקיה דמאן דאשתכח ביהאי אדרא קדישא עלאה דאנן ביה. זכאה חילקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי. דאנן יתבין בקדושה עלאה. אשא עלאה אסחר לן. והא פל תקונין עלאין דדיקנא קדישא. אתתקנו ואתעטרו ואסחרו לדוכתיהו. והאי תקונא דתליסר הוא תקונא יאה דביה אחידן פלא. פלחו מתכספין למזקף רישא לקבליה. מניה תלין כל אינון דבועיר אנפין אחידן. מניה תלין עלאין ותמאין. וכל בגין עלאין ותמאין בגין ביה וביה פלילין. ואיהו מזלא דמתזלי מניה פלא. דא הוא תקונא שלמיתא דאשלים לכל תקונין. דא אשלים לכלא :

תאנא אלן תקונין אקרון ימי קדם. יומין קדמאין דקדמאין ואינון דאשתכחו בועיר אנפין אקרון ימי עולם. ותאנא אלן ימי קדם. פלחו מתתקנו בתקונא דדיקנא דעתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. והאי דתליסר פליל להון פמה דאתמר. ודא יומא לא אתפליל בחדיהו. אלא הוא כליל פלא. ובההוא זמנא דאתער עתיק יומין בתקונין דלעילא. תהא אתקרי יום אחד דביה זמין לאוקיר דיקניה. הךא הוא דכתיב יום אחד הוא יודע ליי. הוא בלחודוי יתיר מפלא. הוא דכליל פלא. הוא דאתקרי בשמא דיעא. דתנין באתר דאית יום אית לילה. דלית יום פלא לילה. ומשום דההוא זמנא זמן יאה דיקרא דדיקנא. והוא בלחודוי ישתכח. לא אתקרי לא יום ולא לילה. דלית יום אקרי אלא מסטרא דילן. ולית לילה אקרי אלא מסטרא דילן. ומשום דהא תקונא כליל פלא. לא אתידע ולא אתחוי מניה. ומניה נגיד משחא דרביתא לתליסר עיבר דיקנא קדישא עלאה. ואלן תקונין דבהאי דיקנא מתתקנו ונתפן לכמה עיבר ודא אתחוו הוד מתפשטין והוד נפקין. מפלא אסתימו ומפלא אתטמרו. לית דידע אתר להאי עתיקא בפשיטותא דילחו. פקחו פלילין פמה דאתמר. אתידע ולא אתידע. טמיר ולא טמיר. עליה אתקרי אני יי. הוא שמי ובבדי לאחר לא אתן. ובתיב הוא עשנו ולא אנהנו. ובתיב ועתיק יומין יתיב באתריה. יתיב ולית דידע ליה. יתיב ולא שכיח. ובתיב אודך על פי נזראות גמלאתי :

וגומר :

אמר רבי שמעון לחבריאי כד אתפריס פריסא דא דאתון המאן עלנא אנא
תמינא דנחתי כל תקונין בגייה ונהירו באתר דא וחד פרוכמא בוצינא
דקדשא בריהו הוא פריסא בארבע סמכין לארבע עיבר. סמכא חד הוא יתיב
מתמא לעילא וחד מגרופיא בדייה. ובמגרופיא ארבע מפתחין שנינן מפל
סטרוי. ומתאחדן פריסא ונחתינן לה מעילא לתמא. וכן לסמכא תגיינא ותליתא
ורביעא. ובין סמכא לסמכא אחידן פמניסר רגלי דסמכין ומתגהרין בבוצינא
דגליפא כהווא פריסא. וכן לארבע עיבר. ותמינא אלן תקונין דנהרין עלה.
והו סמכאן מלי דפומנא לאתעשרא ולאסתלקא כל חד באתריה. וכד הו
מתקנן מפומנא. כל חד וחד סליק ואתעשר ואתתקן כהווא תקינא דאתתקן
הכא מפל פומא דחד מינן ובשעתא דחד מינן אתח פומא לתקנא כהווא
תקינא. והווא תקינא הוה יתיב ומחפה למליה דנפיק מפומיכו. ובדין סלקא
בדוכתייה ואתעשר. וכל סמכין מפאן ומפאן חדאן על דשמעין מה דלא דעו.
וציחין לקליכו. כשה רתיבין קיימין הכא בגיכו. זכאין אתון לעלמא דאתי.
דכלהו מלי דנפקי מפומיכו. כלהו מלין קדישין. מלי כשרן דלא סטאן לימינא
ולשמאלא. וקדשא בריהו הוא תרי למשמע וציית להני מלי עד דהווא אמר
דינא. די לעלמא דאתי תמרון זמנא אחרא כל הני מלי קדישין. עליכו כתיב
וחדן בגין חטוב וגומר דובב שפתי ישנים. מאי דובב שפתי ישנים. דאפילו
לעלמא דאתי מרחשן שפותיכו אורייתא קמיה. השמא אתתקנו ואתתקנו
דעתא למתקן תקוניו דזעיר אנפין. היך יתתקן והיך יתקבש בתקוניו. מתקני
עתיק יומין קדישא דקדישין טמירא דטמירין טמירא מפלא. דהשתא חובתא
עליכו למגד דנינא קושטא יאה ושפירא. וקאתקנא כל תקונין על בורייהו.
תקוני דזעיר אנפין מתקני דאריה אנפין. אתתקנו ואתפשטו תקוניו מפאן
ומפאן כחיו בר נש למשלטא ביה ריחא דטמירא דכל טמירין. בגין למיתב
על כורסייה. דכתיב ועל דמור הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה.
כמראה אדם דכליל כל דייקניו. כמראה אדם דכליל כל שמקו. כמראה אדם
דביה סתימין כל עלמין עלאין ותמאין. כמראה אדם דכליל כל ריזין דאתתקנו
ואתתקנו עד דלא אברי עלמא ואף על גב דלא אתקיימו :

תאנא בצניעותא דספרא. עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקוניו. באני מלכין
פגס מלכין ומשער מלכין ולא הו מתקיימי. עד דדחי לון ואצנע לון
לבתר זמנא. הך הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם. בארץ אדם
באתר דכל דינין מתקיימין תפן. וכלהו לא אתקיימו. עד דרישא חוורא עתיקא
דעתיקין אתתקן. כד אתתקן תקין כל תקונין דלתתא. תקין כל תקונין דעילא
ותמאין. מפאן אוליפנא כל רישא דעמא דלא אתתקן הוה בקדמיתא. לית עמא
מתתקנא. ואי איהו מתתקן כלהו מתתקנן. ואי איהו לא מתתקן בקדמיתא
לא יכלין עמא לאתתקנא. מגלן מעתיק יומין. דעד לא אתתקן הוה בתקוניו.
לא אתתקנו כל אינו דבעו לאתתקנא. וכלהו עלמין אתתקנו. הך הוא
דכתיב ומלוך באדם בלע בן בעור. ומלוך באדם הוא הך הוא אחר דכל
דינין מתקשרין תמן ומליין סמפן. בלע בן בעור. תאנא הוה גורת דינא תקיפא
דתקיסין (17)

דתקיסין. דיבגייה מתקשרין אלה אלפין מארי דיבבא ויללה. ושם עירו דנהבה.
מאי דנהבה. כלומר דין הכא. כמא דאף אמר לעלוקה שמי כנות הב הב.
פין דסליק לאתישבא ביה. לא קאים ולא הוה יכיל למקס. וכלהו עלמין
אתתקנו. מאי מעמא משום דאדם לא אתתקן. דתקונא דאדם בדייקניה כליל
פלא. וכיל פלא לאתישבא ביה ובגין דתקונא דאדם לא אשתכח. לא
יכירו למקס ולאתישבא ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתך. והא כלהו באדם
אתבטלו. אלא אתבטלו ואסתלקו מהווא תקינא. עד דימי תקינא דאדם. וכד
אתא האי דייקנא. אתגלפו כלהו ואתהורו לקיימא אחרא. מגהון אתתקנו
ומנהון לא אתתקנו כלל. ואי תימא והא כתיב וימת וימת. דאתבטלו לנמרי.
לאו הכי. אלא כל מאן דנחית מדנא קדמא דהוה ביה. קארי ביה מיתה
כמא דאף אמר וימת מלך מצרים. דנחת מדנא קדמא דהוה קם ביה. ובגין
דאתתקן אדם. אתתקנו בשמהו ארניו ואתתקנו בקיימא ביה וקיימין בדוכתייהו.
וכלהו אקרון בשמהו אחרנין מן קדמאין. בר הוה דכתיב ביה ושם אשהו
מהיטבאכ בת מטרד בת מי זרב. מאי שטמא. משום דהני לא אתבטלו כשאר
אתרנין. משום דהוה דבר וניקבא. כהאי תמרא דלא סלקא אלא דבר וניקבא.
ובגיני כד השמא דאשתכחו דבר וניקבא. לא כתיב כהו מיתה כאתרנין
ואתקיימו. אבל לא אתיישבו עד דאתתקן דייקנא דאדם. וכין דאתתקן דייקנא
דאדם. אתתקנו ואתקיימו בקיימא אחרא ואתיישבו :

תאנא כד סליק ברעיתא דרישא תורא למעבד יקרא לקרייה. תקין תמין
ואפיק מבוצינא דקדישנותא חד גיצוצא ואתפשט לתלת מאה ושבעין
עיבר. וגיצוצא קאים. ושאר גפיק אורא דכייא ומתגלגלא נשב ביה. אתתקן
וגפיק חד גולגולתא תקיפא. ואתפשט לארבע סטרין ובהאי אורא דכייא
אשתאיב גיצוצא ואתאחד וכליל ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתמטר ביה.
ובגין כד האי גולגולתא אתפשט בסטרוי. והאי אורא הוה שמיר דטמירין
דעתיק יומין. כדחא דגניו כהאי גולגולתא. אתפשטו אשא מסטר חד. ואורא
מסטר חד. ואורא דכייא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכייא קאים מהאי
סטר. מאי אשא הכא. אלא לאו הוה אשא. אבל בוצינא דא דאתכליל באורא
דכייא. כהו למאתן ושבעין עלמין ודינא מסטרוי אשתכח. ובגין דא האי
גולגולתא אתקרי גולגולתא תקיפא. בגולגולתא דא. יתכין משעה אלפי רפא
עלמין דנטלין עלוי וסמכין עלוי. כהאי גולגולתא. גמיה סלא מרישא תורא
דאתמלי מגיה חדיר. ומהאי סלא דאנער מרישיה. זמינן מיתא לאתקייא.
דהו סלא דאתכליל בתרי גוני מסטרוי דרישא תורא. חוור בגייה דכליל
כלהו תורא אבל כד אתיישבן כהאי רישא דזעיר אנפין. אתתקו ביה סמקא.
כהאי כדלקא דאיהו חוור ואתתקו גונא סמקא בגונא חוורא. ובגין כד
כתיב ורבים מישיג אדמת עפר יקיעו אלה לחי עולם ואלה לחרפות לנראן
עולם. לחי עולם. בגין דאתתקו ליהוה חוורא דאתי מסטרוי דעתיק יומין
אריבא דאנפין. לחרפות לנראן עולם. בגין דאתתקו ליהוה סמקא דזעיר
אנפין. וכלא כליל כהווא סלא. הך הוא דכתיב בי של אורות סלק. אורות

ליל שבועות

תריין. והוא טלא דנטיף. נטיף כל יומא לחמלא דתפתחין בגווי תורא וסומקא
האי גולגלתא אנהיר בתרי גווי לחאי סטר ול האי סטר. ומתא אורא כנייא
אתפשט מגולגלתא לאנפוי מאה וחמשיין רבוא עלמין. ובגין כד אתקרי זעיר
אנפין. ובשעתא דאצטרך. אתפשטו אנפוי ואריכין כהוא זמנא. בגין דאשגח
באנפוי דעתיקא דעתיקין וחיים לעלמא. ומתא גולגלתא נפיק חד עיבר לכל
אינון דלתתא ויהינג אנר אוראותא לעתיק יומין כד עאלין בחושבנא תחות
שרביטא. ולקבל דא בקע לגולגלת לתתא כד עאלין בחושבנא. והאי בקע
אנר אוראותא אשתכח מניה לעתיק יומין:

בחלליה דגולגלתא תלת חללין אשתכחו דשריא מוחא בהו. וקרומא דקיק
חפייא עליהו אבל לא קשישא סתימא כעתיק יומין. ובגין דא האי
מוחא אתפשט ונהיר לתלתין ותריין שבילין. הדא הוא דכתיב ונהיר יצא מעון.
ותאנא בתלת חללין דגולגלתא מוחא שריא מחללא חד מתבקע חד מבושא
דארבע סטרין. ונפיק מהווא מוחא דשריא בהאי חללא. תלתין ותריין שבילין
רוחין דחכמתא:

מחללא תניינא. מתבקע ומתפשט חד מבושא אחרא. ומתפתחין חמשיין
פרעין. מאלון חמשיין פרעין. אתאחדון חמשיין יומין דאורייתא. חמשיין
שנין דיובגא חמשיין אלף דריין דזמין קודשא בריך הוא לאתבא רוחיה ליה
ולשריא ביה:

בחללא תליתאה. נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין. דדעתא שריא עליהו
ודרי בהו. והאי חללא שרי חלליה בין האי חללא ובין האי חללא.
ואתמליין מתריין סטרין כל אינון אדרין הדא הוא דכתיב ובדעת חדרים יפלא.
ואלן תחת מתפשטין בכך גופא להאי סטרא ולהאי סטרא. ובאינון אחיד כל
גופא. ואחיד בהו גופא מפל סטרו. ובכל גופא אתפשטן ואשתכחו:

תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי
אפמן. ומסתבבין דא כדא. ומתערבין דא כדא. ולית חושבנא לגימין
הכל קוצא וקוצא דאחידן ביה. דכין ומסאבן. ומכאן אתאחדון מעמי אורי תא
כדכניא במסאבא. בכל אינון סטרין דאינון ככין. ובכך אינון סטרין דאינון
מסאבן. יתבין קוצי מסתבבין ורתקיפין. מנהון שעיעין ומנהון תקיפין. ובכל
קוצא וקוצא יתבין גימין תליין על תליין. מתלהטן ותליין בגיבר תקיפין מארי
נצח קרבין. בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא. רבבין ותקיפין. הדא הוא
דכתיב כחור בארזים. מתתקנין קוצין דשערי ותליין תליין על תליין מהאי סטרא
להאי סטרא עד גולגלתא. הדא הוא דכתיב קוצותיו תלתלים. ותאנא יתבין
תלי תלין. משום דמשיכין מפועין סגיאין דתלת רחמי מוחא. מפועין
דחללא חד דגולגלתא. אתמשכן שערי במשיכותא ומתעבדין תלין. דתליין
מכמה מפועין דאתמשכן מהאי חללא. מחללא תניינא נפקי חמשיין מפועין.
ואתמשכן שערי מאינון מפועין במשיכותא. ואתעבדין תלין. דתליין ומתערבין
בקוצין אחרנין. מחללא תליתאה נפקי אלף אלפין אדרין ואכסדראין. ואתמשכן
שערי במשיכותא מפלהו. ובגין כד אינון קוצי תליין על תליין. וכלהו משיכון
דאתמשכן

ליל שבועות

דאתמשכן מתלת חללין דמוחא דגולגלתא. וכל אינון נימין וכל אינון קוצי
תליין ותפיין לסטרא דאדרין. ובגין כד כתיב הטה אלהי אונך ושמע. ובהאי
תלין. תליין ימינא ושמאלא. נהורא וחשוכא. רחמי ודינא. וכל ימינא
ושמאלא תלי בהאי וכל בעתיקא:

בפלגותא דשערי. אתהוין חד ארחא דקיק דמתאחדא מהווא ארחא דעתיק
יומין. ומהווא ארחא. אתפרשן שית מאה ותליסר ארתיין דאתפלגון
בארתיין דפקודי דאורייתא. דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי בריחו
ועדותיו. תאנא בכל קוצא וקוצא מתאחדון אלף אלפין מארי דייבא ויללה
דתליין בכל קוצא וקוצא. מאינון פקיפין. ומאינון שעיעין מאריהון דמתקלא.
בגין כד אית ימינא ואית שמאלא:

מצחא דגולגלתא. אשגחיתא דאשגחיתא ולא מתגלייא בר ההוא זמנא
דצריכין חייביא לאתפקדא וקעיינא בעובדיהון. ותאנא כד אתגלייא
האי מצחא. מתערי כל מאריהון ודינא. וכל עקמא כדנא אתמסר. בר ההוא
שעתא כד סליקו צלותהון דישראל לקמי עתיק יומין ובעי לרחמא על בני.
גלי מצחא דרעון. ונהיר בהאי דזעיר אנפין ואשתכח דנא. בהאי מצחא
נפיק חד שערא דמתפשט ביה ממוחא דאפיק חמשיין פרעין. וכד אתפשט
אתעביד מצחא דאשגחיתא לחיבי עלמא. לאינון דלא מתבספי בעובדיהון.
הדא הוא דכתיב ומצח אשה זונה היה לה מאנת הכלם. ותניא שערא לא
קאים בהאי אחר דמצחא. בגין דאתגלייא לאינון דחציפין בחוביהו. ושעתא
דמתער קודשא בריך הוא לאשתמעשא עם צדיקיא. נהירן אנפוי דעתיק יומין
באנפוי דזעיר אנפין. ומתגלייא מצחיה. ונהיר להאי מצחא. ובגין אתקרי עת
רצון. וכל שעתא ושעתא דדינא תלי והאי מצחא דזעיר אנפין אתגלייא.
אתגלייא מצחא דעתיק דעתיקין. ואשתכח דנא ולא אתעביד. תאנא האי
מצחא אתפשט במאתון אלף סומקי דסומקי דאיתאחדון ביה וכלילן ביה. וכד
איתגלייא מצחא דזעיר אנפין אית רשותא לכולהו לברבא. וכד איתגלייא מצחא
דרעון דרעון נהיר להאי מצחא. כדן כלהו משתכחו. ותניא עשרין וארבע
בתי דינין משתכחין בהאי מצחא. וכלהו אקרון נצח. ובאתון רצופין הוא
מצח. ואית מצח ואית נצח דאינון נצחים. ותיינו דתנן נצח נצחים. ואינון
במצחא. ומתפשטן מנהון בגופא באתריין דיען. תניא מאי דכתיב וגם נצח
ישראל לא ישקר ולא ינחם פי לא אדם הוא להנחם. האי הוא אוקימנא. כל
ההוא נצח דאיתפשט בגופא. זימנין דתלי על עלמא למידן. ותב ומתחרט ולא
עביד דינא אי תיבין. מאי טעמא משום דקאי בדוכתא דאקרי אדם ויכיל
לאיתחרטא. אבל אי באחר דאיתקרי ראש אתהוין ואתגלייא האי נצח. לא
הוא עידן ואחר לאיתחרטא. מאי טעמא. משום דלא הוה מאתר דאיקרי אדם.
הדא לא אתגלי פרוצפא וחושמא אלא מצחא בלחודו. ובאתר דלא אשתכח
פרוצפא לא אקרי אדם. ובגין כד לא אדם הוא להנחם נצח דבשאר תקוני
גופא:

עיני דרישא משתנין משאר עינין. שריקותא דבנכתא דעל ריסי עינין מכחל
באכמותא

באכמותא. תלון תלון על תלון דשערי ואינו תקווא דעל עיניו ברישא
 דמצחא. ומתאחדן מתרונהו שבע מאה אלפי מארי דאשגחיתא. בכפותא
 דעיניו להטין אלף וארבע מאה רבוא דמתאחדן בגבינו דאינהו כסותא.
 ואשגחיתא דעינא דעתיק יומין עליהו. ובשעתא דסלקין אינון כסותא. אתחזו
 כמאן דאתער משנתיה. ואתפקחו עיניו וחמו לעינא פקוחא. ואתסחו בחד
 חורא דעינא טבא. הךא הוא דכתיב רוחצות כחלב. מאי כחלב. כחורא
 קדמא דעינא טבא. ובההיא שעתא אשתבח אשגחיתא דרחמי. ועל דא צלי
 דוד עורה לפה תישן יי הקיצה. דיפקח עיניו ויתסחו כההיא חורא. וכל זמנא
 דעיניו לאו מתפקחו. כל מאריהון דדינין בפניו להו לישראל. ושאר עמין שלטין
 עליהו. ובזמנא דיפקח עיניו יתסחו בעינא טבא ורחמי על ישראל. ואתסחו
 עינא ועביד נוקמין בשאר עמין. הךא הוא דכתיב העירה והקיצה. העירה
 לאתסחאה בההיא חורא. הקיצה למעבד נוקמין לאינון דכפין לון. עיניו כד
 אתפקחו. אתחזו שפירין דהני יונים בסומק ואבם ורוק. חור לא אתגלי אלא בזמנא
 דאתסחל בעינא טבא. ומתסחאן כל אינון גונון בההיא חור מאינון גונון דמתגלין
 נפקין שבעה עיניו דאשגחיתא דנפקי מאבמא דעינא. הךא על אבן אחת שבעה
 עינים. מאן אבן אחת אבממא דעינא. מסומקא נפקין שבעה רחישין דסמכין
 לסטר שמאלא. ומתלהטין באשא דלסטר צפון. ומתאחדן לאתפשטא בעלמא
 לגלגאה ארחין דחייבייא. הךא הוא דכתיב שבעה אלה עיני יי המה משוטטים
 בכל הארץ. מירוקא נפקין שבעה טהירין דקיסרא דלסטר דרומא. ומתאחדן
 לאתפשטא בעלמא. לגלגאה ארחין ועובדין דהני גשא בין טב בין ביש. דכתיב
 כי עיניו על הרבי איש וגומר. וכד אסתחאן בחורא. משתבחין כלהו לאשגחא
 לכל מארי קשום לאוטבא עלמא בגינהון. וכל אשגחיתא דההיא חורא הני
 לטב על ישראל. ואשגח בסומקא למאן דעאקו להו. הךא הוא דכתיב ראה
 ראיתי. ראה לאוטבא לון. ראיתי לנקמא לון מדעקין לון. ובגין כך כתיב עורה
 לפה תישן יי הקיצה אל תזנח לגנצת. עורה והקיצה תרי אשגחיתא תרי פקחין.
 תרי טבן. רחמי ונוקמין:

גונוא קדמאה. סומקא בגו סומקא כליל וסתים. כל סומקין מקמיה לא אתחזו
 סותרניה דההיא סומקא אסחר חד חוטא אבמא ואקיף ליה:
 גונוא חנינא. אבמא. כאבנא חד דנפיק מתהומא. חד זמן לאלף שנים גיפא
 רבא. וכד נפיק האי אבנא אתי רגשא ותקפא ער ימא. וקליה דיפא
 ונלגלהי אזלין. ואשפטעין לגונוא רבא דאקרי לונתן ונפיק מתהומא. והאי
 אבנא מתגלגלא בתוקפא דיפא ונפיק לבר. והיא אבמא דכל אבמין סתימין
 קמיה. וכך היא אבמיתא דעינא אבמא. דכליל וסתים כל שאר אבמין. וסותרניה
 דההיא אבמא אסחר חד חוטא סומקא ואקיף ליההיא אבמא:

גונוא תליתאה. ירוקא דירוקא דכליל וסתים כל ירוקין. ובסותרניה דההיא
 ירוקא. אסחרו תרין חושין. חוטא סומקא לסטר חד. וחד חוטא אבמא
 לסטר חד. ואקיפין לההיא ירוקא. וכד אסתחור חורא ואסתחי עינא. כל אינון
 גונוין לא משתבחין ומשפטעין לממא. ולא אתחזו בר ההיא חורא דנהיר
 מעתיק

מעתיק יומין. ונהירין מניה כל אינון דלממא. ולית גונוא אתחזוי בר ההיא
 חורא בלחודוי. ובגין כך אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואבמא דאינון תאומין
 כחדא. הךא הוא דכתיב שניך כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה שכלם
 מתאימות. מאי מן הרחצה. מההיא אשגחיתא דעינא קדישא עלאה. שכלם
 מתאימות. מתערבן דא ברא ואתדבקן דא ברא. ומה דאמר שניך כעדר הקצובות.
 ואת אמרת שכלם מתאימות. כלומר חורא דילהון כההיא חורא דעיניו כד
 אתסחו בתורתא דעינא עלאה. דא זמנין למנדע צדיקא ולמחזי ברוחא
 דתכמתא. כמא דאת אמר כי עין בעין יראו. אימתי בשוב יי ציון. וכתיב אשר
 עין בעין נראה אתה יי. וכדן פקחיתא דעיניו לטב. ואית פקחיתא דעיניו
 לטב ואית פקחיתא דעיניו לבייש. לטב כמרה דכתיב פתח עיניו וראו
 שוממותינו וגומר הא הכא לטב ולבייש. וכתיב עיניו תראנה ירושלם נה
 שאנן אהל כל יצען כל יפע יתדותיו לגנצת. הא הכא לטב ולבייש. דלא אתעביד
 דא בלא דא. תנא כצניעותא דספרא מהו עיניו תראנה ירושלם נה שאנן וכי
 ירושלם נה שאנן הוא. והא כתיב צדק גליון בה. ובאתר דאשתבח צדק לאו
 שקיט ולא שאנן הוא אלא עיניו תראנה ירושלם נה שאנן. נה שאנן לעתיק
 יומין אתמר. דההיא עינא שקיט ושאנן עינא דרחמי. עינא דלא נטיל
 מאשגחיתא דא לאשגחיתא אחרא. ובגין כך כתיב עיניו תראנה חסר יוד
 ולא עיניו. ומה דאמר ירושלים ולא ציון. הכי אצטרף. לאכפייא לדינא
 דאשתבח בה. ולרחמא עליה. ותאנא כתיב עיני יי אלהיך בה מראשית השנה
 ועד אחרית שנה. וליזמנא דאתי ישתבח בה עינא חד דרחמי עינא דעתיקא
 דעתיקין. הךא הוא דכתיב וברחמים גדולים אקבצך פניו דאמר רחמים מהו
 גדולים אלא אית רחמי. ואית רחמי רחמי דעתיק דעתיקין אינון אקרון רחמים
 גדולים. רחמי דזעיר אנפין אקרון רחמים סתם. ובגין כך וברחמים גדולים
 אקבצך דעתיק יומין:

תאנא. דהני עיניו בתרין גונון מניהו בסומקא ואבמא. שראו תרין דמעין. וכד
 כפי קודשא דקודשין לרחמא על ישראל. אחית תרין דמעין לאתפשטא
 בפיא רבא מאן. ופא רבא. ופא דתכמתא עלאה. כלומר דיתסחון כנהרא במבועא
 דנפיק מתכמתא רבא ומרחם להו לישראל:

חוטמא. תאנא כצניעותא דספרא. חוטמא דזעיר אנפין. בחוטמא אשתמודע
 פרציפא. כהאי חוטמא אתפרשא מלה דכתיב עלה עשן באפו וגומר.
 עלה עשן באפו. כהאי תננא אתכללו אשא ונחלי דנורא. דלית תננא בלא אשא
 ולא אשא בלא תננא. וכלהו אסתליקו ונפקין מחוטמו. ותאנא כד אסתברו
 תלת אליו דכלילן כהאי תננא דנפיק מחוטמא. אתקמט חוטמא. ונשיב ונפיק
 תננא אבמא וסומקא בתרי גונוי. וקרינן ליה אף וחימה ומשחית. ואי תימא
 אף וחימה דכתיב כי גורתי מפני האף וחימה. דאינון תננא אבמא וסומקא.
 משחית מנא לו. דכתיב לפני שחת יי את סדום ואת עמורה. שחת המשחית
 בגורא דליק מוקדא. ותאנא חמש גבוראן אינון כהאי זעיר אנפין. ואסתלקו לאלף
 וארבע גבוראן ומתפשטאן בחוטמו. בפומא. בדרועי. בדין. באצבעין. ובגין

ליל שבועות

כך כתיב מי ימלא גבורות יי כתיב הכא גבורות. וכתיב התם לך יי הגדולה והגבורה. אלא הכי תאנא. כד אתחבראן כלהו גבוראן פחדא. אתקרי גבורה חדא. וכלהו גבוראן שריאן לנחמא מחוסמוי. ומחאי תליין אלה וארבע מאה רבוא לכל חד מניהו ובהאי תנא דאפיק מחוסמוי תליין אלה וארבע מאה דמיסטר גבורה דא. וכלהו גבוראן תליין מהאי חוסמא. דכתיב דור דור ישבח מעשיך וגומר. וכד שארי גבורה דא. כלהו גבוראן מתלהטן ושטאן. עד דנחטן ללהט חרוב המתהפקת. כתיב כי משחיתים אנחנו את המקום הזה. וכתיב לפני שחת יי את סדום ואת עמורה. וכתיב ויי המטיר על סדום ועל עמורה. אלא הכי תאנא לא דייין לרשעים וכולי. אלא דמהפכי מדת רחמים למדת הדין. והיאך מהפכי והא כתיב אני יי לא שגיתי. אלא ככל זמנא דעתיק דעתיקי רישא חרוא רעוא דרעון אתגלייא. רחמין רברבין אשתכחו בכלא. ובשעתא דא אתגלייא כל זיינין דזעיר אנפין זמינין. וכביכול רחמי עביד דינא ההוא עתיקא דכלא. דתניא כד אתגלייא עתיקא דעתיקון רעוא דרעון כלהו בוציני דאתקרון בשמא דא נהירין. ורחמי אשתכחו בכלא. ובשעתא דלא אתגליי שמיא דטמירין ולא אתגהרן אלין בוצינין. מתערין דינין ואתעביד דינא. מאן גרים להאי דינא. רעוא דרעון דלא אתגלייא. ובגין כך מהפכי תיבייא רחמי לדינא. ומה דאמר הכא מאת יי מן השמים בזעיר אנפין אתמר. ומשמע דכתיב מן השמים אש ומים. רחמי ודינא. לאפקא מאן דלית ביה דינא כלל. תאנא האי חוסמא זעיר. כד שארי תנא לאפקא. נפיק בבהילו ואתעביד דינא. ומאן מעפב להאי חוסמא דלא יפיק תנא. חוסמא דעתיקא קדישא דהוא אקרי ארד אפנים מפלא. והיינו רזא דתנינן יי פסיק טעמא בגיהו בכלהו אתר דשמא אדבר חרי זמני. פסיק טעמא בגיהו. כגון אברהם אברהם יעקב יעקב. שמואל שמואל כלהו פסיק טעמא בגיהו. חוץ ממשח משה. רלא פסיק טעמא בגיהו מאי טעמא אברהם אברהם. בתראה שלים. קדמאה לא שלים דהשתא שלים בעשר נסויני. ובגין כך פסיק טעמא בגיהו. דהשתא לא הוה איהו כדקדמיחא. יעקב יעקב. בתראה שלים. קדמאה לא שלים. דהשתא איתבשר ביוסף ושראת עליה שכינתא. ועוד דהשתא אשתלים בארעא אילנא קדישא כגוןא דלעילא בתריסר תחומין בשבעין ענפין. מה דלא הוה כדקדמיחא. ובגין כך בתראה שלים קדמאה לא שלים ופסיק טעמא בגיהו. שמואל שמואל פסיק טעמא בגיהו. מאי טעמא בתראה שלים. קדמאה לא שלים. דהשתא הוא גביאח. וקודם כן לא הוה גביאח. אבל משה משה. לא אפסיק טעמא בגיהו. דמיומא דאתיליד שלים הוה דכתיב ותרא אותו כי טוב הוא. אוף הכא יי פסיק טעמא בגיהו קדמאה שלים. בתראה שלים. ככלהו ומשה כאתר דינא אמר לנחמא לון מעתיקא קדישא רחמין לזעיר אנפין. דהכי תנינן כפח חילא דמשה דאחית מכלין דרחמי לתתא. וכד אתגלי עתיקא בזעיר אנפין כלא ברחמי אתחווין. וחוסמא אשתכיד ואשא ותנא לא נפיק. כמא דאת אמר ותהלתו אחסם לך. ותאנא בתרין נקבין דחוסמא. כחד נוקבא נפיק תנא לחיש ומשקעא בנקבא דתחומא רבא. ומחד נוקבא נפיק אשא דאוקיד בשלהובו

ליל שבועות

ומתלהטא באלף וארבע מאה עלמין דבסטר שמאלא. ומאן דגרים לקרבא בהאי. אקרי אש יי. אשא דאכלא ואוקיד כל שאר אשין והאי אשא לא אתפסס אלא באשא דמדבחה. והאי תנא דנפיק מנוקבא אתרא לא אתפסס אלא בתנא דקרפנא. וכלא תלייא בחוסמא. בגין כך כתיב ויבא יי את ריח הניחוח. דכלא בחוסמא תליין לארדא האי חוסמא בתנא ואשא סומקא. ובגין כך אתקבל ברעוא. והאי דכתיב ויחר אף יי. ותרה אף יי. ותרה אפי פן יחרה אף יי. כלא בזעיר אנפין אתמר ודא בעתיקא תאנא כתיב הטה אלהי אונדק ושמע האי דרנא עמיקא למשמע טב וביש דא איהו:

אודנא דאתעביד החות שערי ושערי תליין עליה ואודנא אתעביד פרשומי רשמיין לנאו. כמה דעביד דרנא בעקמא. מאי טעמא בעקמא. בגין למשמע טב וביש ותאנא מהאי עקימא דבגו אודנין תליין כל אינון מארי דנדפין. דכתיב בהו פי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. כגו אודנא נטיף מתלת חללי דמוחא להאי נוקבא דאודנין ומתהווא נטיפא עייל קלא כההוא עקימא ואתצריך כההוא נטיפא בין טב ובין ביש טב דכתיב כי שומע אל אביונים יי ביש דכתיב וישמע יי ויחר אפו ותבער כם אש יי. והאי אודנא סתים לבר. ועקימא עייל לגו כההוא נוקבא דנטיפא מן מוחא. בגין למכבש קלא לנאו דלא יפוק לבר. ויהי נטיר וסתים מפל סטרוי. בגין כך הוה רזא וי לכהווא דמגלי רזין. דמאן דמגלי רזין. כאילו אכחיש תיקוניה דלעילא דאתתקן למכבש רזין ולא יפקון לבר. תניא בשעתא דצרוחין ישראל בעאקא. ושערי מתגליין מעל אודנין. כדן עייל קלא כההוא נוקבא דנטיף ממוחא וכבש כמוחא. ונפיק כגוןקבי דחוסמא. ואתער חוסמא ואתחמם. ונפיק אשא ותנא מאינון נוקבין. ומתערי כך גבוראן ועביד נוקמין. ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא ותנא. סליק ההוא קלא לעילא ובשט ברשא דמוחא. ונגדין תרין דמעין מעינין. ונפק מנחירו תנא ואשא כההוא קלא דנגיד לון לבר. מתהווא קלא דעייל באודנין אתמשכאן ומתערן כולי האי. ובגין כך כתיב וישמע יי ויחר אפו ותבער כם אש יי. כההוא שמיעה דההוא קלא אתער מוחא. תנא כתיב הטה אלהי אונדק שית מאה אלה רבוא אינון מאריהון דנדפין דתליין כאלין אודנין וכלא אתקרון אונדק יי. ומה דאתמר הטה יי אונדק. אונדק בזעיר אנפין אתמר. מסטרא דחד חללא דמוחא תליין אודנין. ומחמשיין פרעין דנפקין מתהווא חללא. דא הוא תרעא חד דנגיד ונפיק ואתפתח כההוא נוקבא דאודנא. דכתיב כי און מלין סבכון. וכתיב ובוזון לבות וכליות. ומסטרא דאתפשטותא דההוא חללא דחמשיין פרעין דאתפשטו כגופא. באתר דלכא שארי מתפשט ההוא חללא דחמשיין פרעין ועל דא באודנא קרי ביה בחינה. ובלכא קרי ביה בחינה. משום דמאתר חד מתפשטין:

תאנא בזעירותא דספרא. כמה דאודנא דא אבהו בין טב ובין ביש. כך כלא. דבזעיר אנפין אית סיטרא דטב וביש ומינא ושמאלא. רחמי ודינא. והאי אודנא כליל כמוחא. ומשום דאתכליל כמוחא בחללא חד. אתכליל כלא דעייל ביה. ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתכליל בינה. שמע כלומר הבין. אשתכח

ליל שבועות

יכלא בחד מתקלא אתקל. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיבין למשמע
ילאסתכלא ולמנדע. מא חזי כתיב "שמעתי שמעך וראתי וגומר. הוא קרא
אשתמודע. דכד נביאה קדישא שמע ואסתכל וידע וקאים על תקונין אלין.
כד אסתלק וידע מה כתיב. "פעלך בקרב שנים חיהו. האי לעתיק יומין אתמר
יבכל אתר דאשתכח " " בירד היא תרי ומני. או באלף דלית וירד היא חד
לזעיר אנפין. וחד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו חד וחד שמא אקרו.
ותנין אימתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב "אלהים. דהאי הוא שם מלא.
דעתיק דכלא ודזעיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי. ושאר לא אקרי שם
מלא. כמא דאוקימנא וישע "אלהים. שם מלא כנמשעת גנתא. ובכל אתר "אלהים
אתקרי שם מלא. " " כלא הוא בכללא. ובהוא זמנא אתערון רחמין
בכלא. " פעלך בקרב שנים חיהו. לעתיק יומין אתמר. מאן פעלך. זעיר אנפין.
בקרב שנים. אינון שנים קדמוניות דאקרון ימי קדם. ולא אקרון שנות עולם
שנים קדמוניות אינון ימי קדם. שנות עולם אלין ימי עולם וקרא בקרב שנים.
מאן שנים. שנים קדמוניות. חיהו למאן. חיהו לזעיר אנפין דכל נהירו דליה
מאינון שנים קדמוניות אתקיימו ובגין כך אמר חיהו. ברין רחם תזכור. לההוא
חסד עקאה דעתיקא דעתיקין. דביה אתער רחמין לכלא. למאן דבעי לכתא
ולמאן היאות לרחמא:

האנא אמר רבי שמעון אסהדנא עלי שמיא ולכל אלין דעלנא קיימין. דחדאן
מלין אלין בכלהו עלמין. וחדאן בלבאי מלי. ובגו פרוכתא עקאה דפריסא
עלנא מתטמרין וסלקין. ובגין להו עתיקא דכלא בגין וסתים מפלא. וכד שרינא
למלא. לא הו דעין חבריא דכל הגי מלין קדישין מתערין תבא. ובאה
חולקיכו חבריא דתבא. וזכאה חולקי עמכו בעלמא דין ובעלמא דאתי. פתח
רבי שמעון ואמר ואהם הדבקים ב"י אלהיהם וגומר. מאן עפא קדישא בישאל
דכתיב בהו אשריך. ישראל מי כמוך. ובתיב מי כמוך באלים. " משום
דאתדבקתא דילהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין. ובעלמא דאתי ויתר
מהבא. דתתם לא מתפרשן מניה מההוא צורא דצורין ביה צדיקיא. הדא
הוא דכתיב ואהם הדבקים ב"י. ולא כתיב הדבקים ל"י אלא ב"י ממש.
תאנא כד נחית מן דיקנא יקרא עקאה דעתיקא קדישא סתים ושמיר מפלא.
משחא דרבורת קדישא לדיקנא דזעיר אנפין. אתתקן דיקנא דליה
בתשעה תקונין. ובשעתא דנהיר דיקנא יקרא דעתיקא דעתיקין דהאי דיקנא
דזעיר אנפין. נגדין תליסר מבויעין דמשחא עקאה כהאי דיקנא. ומשפתחין
ביה עשרין ותרין תקונין. ומניה נגדין עשרין ותרין אתוון דאורייתא דשמא
קדישא. ואי תימא דיקנא לא אשתכח ולא אמר שלמה אלא לחייו. אלא תבי
תאנא בצניעותא דספרא. כל מה דאטמר ובגין ולא אדפר ולא אתגלייא. והוא
מזה הוי עקאה ויקרא מפלא. ובגין דא הוא סתים ובגין. ודיקנא משום דהוא
שכחא ושלמותא ויקירותא מפל פרוצופא נגדיה קרא וכלא אתגלייא. ותאנא
האי דיקנא דאיהו שלימותא דפרצופא ושפירותא דזעיר אנפין. נפיק מאדוני
ונחית וסליק וחיפי בתקובתא דבוסטא. מאי תקובתא דבוסטא. כמא דאת

ליל שבועות

אמר לחייו כערונת הבושם בתשעה תקונין אתתקן. האי דיקנא דזעיר אנפין
בשערי אקמי. מתתקנא בתקוניא שפיר. כגבר פקיף שפיר למחוני. דכתיב
בחור בארזים:

תקונא דקמאה. מתתקן שערא מלעילא. ונפיק ההוא גיצוצא בוצינא
דקרדינותא. ונפיק מפלא דאורא דבייא. ובמש בתחות שערא דרישא
מתחות קוצין דעל אודנין. ונחית מקמי פתחא דאודנין נימי על נימי עד רישא
דפומא:

תקונא תנינא. נפיק שערא וסליק מרישא דפומא. עד רישא אתרא דפתחא
דפומא. ונחית מתחות פומא עד רישא אתרא. נימין על נימין בתקונא
שפירא:

תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד
ארחא. ושערין ועירין מסיפין מלין לההוא ארחא. ושאר שערין מלין
מקאי ניסא סותרניה דההוא ארחא. וארחא לא אתחזי לתתא כלל. אלא ההוא
ארחא דלעילא דנחית עד רישא דשפונותן ותמן שקיעא ההוא ארחא:

תקונא רביעאה. נפיק שערא ואתתקן וסליק וחיפי בעלעוי דתקובתא דבוסטא:

תקונא חמישארה. פסיק שערא ואתחזין תרין תפוחין מבאן ומבאן. סומקן
כהאי ונדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין דמתלתטין
מתמן:

תקונא שתתאה. נפיק שערא כחד חוטמא בסתרניה דדיקנא. ותלין עד רישא
דמעוי ולא נחית עד שבורא:

תקונא שביעאה. דלא תלין שערי על פומא ופומא אתפני מפל סטרוי. ויתבי
שערי בתקונא סחור סחור ליה:

תקונא תמינאה. דנחיתין שערי בתחות דיקנא דמתפין קדלא. דלא אתחזיא
כלהו שערי דיקין נימין על נימין מלין מפל סטרוי:

תקונא תשיעאה. דמתחברן שערי כלהו בשקולא מעלייא. עד אינון שערי
דתלין. כלהו בשקולא שפיר. כחד גיבר פקיף מארי נצח קרבין.
בתשעה תקונין אלין. נגדין ונפקין תשעה מבויעין דמשח רבות דלעילא.
מההוא משח רבות. נגדין לכל אינון דלתתא. תשעה תקונין אלין אשתכחו
בדיקנא דא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא. אתקרי בר גש לתתא גיבר פקיף.
דכל מאן דתמי דיקנא קיימא בקיימא תליא ביה גבורה תקיפא. עד באן תקונא
דיקנא עקאה דזעיר אנפין:

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר גריה. קום ברי סלסל תקונא דדיקנא דמלכא
קדישא בתקוניו אלין. קם רבי אלעזר פתח ואמר. מן המצר קראתי יה
ענני במרחב יה וגומר. עד מבטוח בנדיבים. תנא הכא. תשעה תקונין
דדיקנא דא. להני תקונין אצטריך דוד מלכא. בגין לנצחא לשאר מלכין
ולשאר עמין. מא חזי בעין דאמר הני תשעה תקונין. לכתר אמר כל גוים
סבובני בשם " פי אמילם. הני תקונין דאמינא למאי אצטריבנא. משום דכל
גוים סבובני. ובתקונא דדיקנא דא תשעה תקונין דאינון שם " אשצינון מן
עלמא

עלמא. הוה הוא דכתיב בשם יי כי אמילם. ותאנא בצניעותא דספרא. תשעה
 תקונין אמר דוד הכא. שימא אינון בשמא קדישא דשית שמחו הוה ותלת אדם
 ואי תימא תרין אינון. תלתא הוה. דהא נדיבים בכלל אדם הוה. תנא שימא
 שמחו. דכתיב מן המצר קראתי יה חד. ענני במרחב יה תרין. יי לי לא אירא
 תלת. יי לי בעוזי ארבע. טוב לחסות ביי חמשה. טוב לחסות ביי שיתא.
 אדם תלת. דכתיב יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם חד. טוב לחסות ביי
 מבטוח באדם תרי. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים תלת. ותא חזי רבא
 דמלה דבבל אתר דאדפר אדם הכא. לא אדפר אלא בשמא קדישא. דהכי
 אתחזי. משום דלא אקרי אדם אלא כמה דאתחזי ליה. ומאי אתחזי ליה שמא
 קדישא. דכתיב ויצר יי אלהים ארץ האדם. בשם מלא דהוה יי אלהים במה
 דאתחזי ליה. ובגין כך הכא לא אדפר אדם אלא בשמא קדישא. ותאנא פתיב
 מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה. תרי יה יה לקביל תרי עלעזי דשערי
 אתאחדן בהו. ומדחמא דשערי אתמשכן ותלין שארי ואמר יי לי לא אירא.
 יי לי בעוזי. בשמא דלא חסר. בשמא דהוה קדישא. ובשמא דא אדפר אדם.
 ומד דאמר מה יעשה לי אדם. הכי הוא. דתנא כל אינון פתרין קדישין
 דמלבא. כד אתתקונו בתקוניו. אתקרוו אדם. דיוקנא דכליל כלא. ומה דמשלפא
 בהו. אתקרי שמא קדישא. ותערא ומה דביה אתקרי יהוה. לאתקרי אדם
 בכללא דתערא ומה דביה. ואלין תשעה תקונין דאמר דוד הכא. לאכנעא
 שגאוי. בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלבא ואוקיר ליה ביקורו עלאה. כל מה
 דכעי מן מלבא. מלבא עבד בגיגיה. מאי שמעא דיקנא ולא גופא. אלא גופא
 אזיל פתר דיקנא דדיקנא איהו עיקרא דכל גופא. וכל הדורא דגופא בתר
 דיקנא אזיל. וכלא בדיקנא תליא. ובתרי גונו אתי האי חושפנא חד כדקאמרו
 תרין מן המצר קראתי יה חד. ענני במרחב יה תרין. יי לי לא אירא תלת. מה יעשה
 לי אדם ארבע. יי לי בעוזי חמש. ואני אראה בשונאי שימא. טוב לחסות ביי
 שבעה. מבטוח באדם המניא. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים תשעה. מן
 המצר קראתי יי מאי קא מיירי. אלא דוד כל מה דאמר הכא על תקונא
 דדיקנא דא קאמר. מן המצר קראתי יה מאתר דשארי דיקנא לאתפשטא. דהוה
 אתר רחוק מקמי פתחא דאודגין. מעילא מתחות שערי דרישא. ובגין כך אמר
 יה יה תרי זמני. ובתר דאתפשט דיקנא ונחית מאודגו ושאר לאתפשטא.
 אמר יי לי לא אירא דהוה אתר דלא דחיל. וכל האי אצטרף דוד לאכנעא
 תחותי מלכין ועמין בגין קרא דדיקנא דא. ותאנא בצניעותא דספרא. כל
 מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר גש עלאה אחיד בידיה. או דאוישטידיה ליה.
 ינדע דשלים הוא עם עלאי. וארמי תחותיה אינון דמצערין ליה. תנא מתתקן
 דיקנא עלאה בתשעה תקונין. והוה דיקנא דועיר אנפין בתשעה תקונין
 מתתקן :

תקונא דקמאה. מתתקן שערא מעילא. ונפיק מקמי פתחא דאודגין מתחות
 קוצי דתליין על אודגין. ונחמין שערי גימין על גימין עד רישא דקומא.
 תאנא כל אלין גימין דדיקנא. מקיפין יתיר מפל גימין דקוצין דשערי דרישא.
 ושערי

ושערי דרישא אריכין. והני לאו אריכין. ושערי דרישא. מהוון שעיעי. ומהוון
 קשישין. ובשעתא דאתמשכן שערי חורי דעתיק יומין לשערי דועיר אנפין.
 פתיב חכמות פחוץ תרנה. מאי פחוץ. כהאי זעיר אנפין דמתתקוון תרי מוחי.
 תרי מוחי סד אלא אימא ארבע מוחי. תלת מוחי דהוה בזעיר אנפין ואשתכחו
 בתלת חללי דגולגולתא דרישא. וחד מוחא שקיט על בוריה. דכליל כל תלת
 מוחי. דאתמשך מניה משיחו שקיזן בשערי חורי להאי זעיר אנפין לתלת מוחי
 דביה. ומשפכהו ארבע מוחי כהאי זעיר אנפין. בגין כך אשתלימו ארבע
 פרשיות דכתיבין בתפילין דאתכליל בהו שמא קדישא דעתיק יומין עתיקא
 דעתיקין וזעיר אנפין. דהאי הוא שלימותא דשמא קדישא. דכתיב וראו כל
 עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך וראו משה. שם יי שם יי משה. דאינון ארבע
 רהיטו בתי דתפילין. ובגין כך חכמות פחוץ תרנה דהכא משתפחוין. דהכא
 עתיקא דעתיקין סתימא דסתימין לא אשתכח. ולא זמין חכמתא דיליה. משום
 דאיהו חכמתא סתימארה דכלא ולא אתפרש ובגין דאתתברו ארבעה מוחין
 כהאי זעיר אנפין. אתמשכן ארבע מבויעין מניה לארבע עבר. ומתפרשן מחד
 מבויעא דנפיק מכלהו. ובגין כך אינון ארבע. ותאנא האי חכמתא דאתכלילא
 בארבע. אתמשכא כהני שערי דאינון תליין על תלין. וכלהו קשיין
 ותקופין. ואתמשכן ונגדין כל חד לסטרוי. ואלף אלפין ורבו רבין תליין מניהו
 דליתיהו בחושפנא. הוה הוא דכתיב קוצותיו פלפלים. תלי תלים. וכלהו
 קשיין ותקופין לאתברא. כהאי חלמיש מקיף. וכהאי טנרא דאיהו מקיפא.
 עד דעברין נוקבין ומבויעין מתחותו שערא. ונגדין מבויעין מקיפין לכל עבר
 ועבר ולכל סטר וסטר. ובגין דהני שערי אכמי וחשוכין. כתיב מגלה עמוקות
 מני השף ויוצא לאור צלמות. ותנא דהני שערי דיקנא מקיפין משאר שערי
 דיקנא מקיפין משאר שערי דרישא. משום דהני בלחודיהו מתפרשין ומשפכהו.
 ואינון מקיפין פארתיהו. אמאי מקיפין. אי תימא משום דכלהו דינא. לאו הכי
 דהא בתקונין אלין אשתכחו רחמי. ובשעתא דנתחמין תליסר מבויעי בתרי
 דמשחא אלין בלהו רחמי. אלא תאנא כל הני שערי דדיקנא כלהו מקיפין מאי
 טעמא כל אינון דרחמי בעיין למהוי תקיפין. לאכפייא לדינא. וכל אינון
 דאיגרו דינא. הא תקיפין אינון. ובין כך ובין כך בעיין למהוי תקיפין מתרין
 סטרין. כד בעי עלמא רחמין. רחמי תקיפין ונצחין על דינא. וכד בעי דינא.
 דינא מקיף ונצח על רחמי. ובגין כך בעיין למהוי תקיפין מתרין סטרין
 דכד בעי רחמי. שערי דאינון ברחמי קיימין. ומתחזיין דיקנא באינון שערי.
 וכלא הוה רחמי. וכד בעיין דינא. אתחזיין דיקנא באינון שערי. וכלא אתקיים
 דינא וכד אתגלייא דיקנא קדישא חורא. כל הני וכל הני מתגהרין ומתסחין.
 כמאן דאתסחי בגהרא עמיקא משה וברה ביה. ואתקיימו בלהו ברחמי. ולית
 דינא אשתכח. וכל הני תשעה כד גהרין כהרא כלהו אתסחין ברחמי. ובגין
 כך אמר משה זמנא אתרא יי ארף אפוסורב חסד. ואלו אמת לא קאמר. משום
 דרזא דמלה אינון תשעה מכילין. דנתרין מעתיק יומין לזעיר אנפין. וכד אמר
 משה זמנא. תשעה תקונין אמר. ואיגרו תקוני דיקנא דמשפכהו בזעיר
 אנפין

אנפין. ונחתין מעתיק יומין ונחרין ביה. ובגין כך אמת תקינא בעתיקא. והשתא לא אמר משה ואמת. תנא שערי דרישא דזעיר אנפין. כלהו קשיו תלין על תלין. ולא שעיעין. דהא חמיבא דתלת מוחי בתלת חללי משפתחין ביה. ונחרין ממוחא סתימאה. ומשום דמוחא דעתיק יומין. שקיט ושכיך כחמר טב על דודייה. שערוי כלהו שעיעין ומשיחין במשחא טב. ובגין כך כתיב ראשה כעמר נקא. והאי דזעיר אנפין קשיוין ולא קשיון. דהא כלהו תליין ולא מתקמטין. ובגין כך חכמתא נגיד ונסיק. אבל לא חכמתא דחכמתא דאיהו שכיבא ושקטא. דהא תנינן דלית דיבע מוחיה דעתיק יומין בר איהו. והאי דכתיב אלהים חכין דרפה והוא ידע את מקומה. כזעיר אנפין אמת. אמר רבי שמעון ברי ברקא בר רבי לקודשא בריך הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי:

תקונא תניינא. נפיק שערא וסליק מרישא דפומא עד רישא אחרא דפתחא דפומא. ונחית מתחות פומא עד רישא אחרא. נימין על נימין בתקונא שפיר. קום רבי אבא. קום רבי אבא פתח ואמר. כד תקונא דא מתתקן בדיקנא דמלכא. אתתווי כגבר תקיף שפיר למתווי רב ושליט. דהא הוא דכתיב גדול אדונינו ורב פח. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקרא קדישא וישגח ביה. אקרי בנהירו דליה אל רחום וגומר. והאי תקונא תניינא אתתקן. כד נהיר בנהירו דעתיק יומין אתקרי רב חסד. וכד מסתבלי דא כדא. אתקרי בתקונא אחרא ואמת. דהא נהירו אנפיה. ותנא נושא עון אתקרי. דא תקונא תניינא כגונא דעתיקא קדישא. אבר משום ההוא ארחא דנפיק:

בתיקונא תליחא. תחות תרין נוקבין דחושמא. ושערין תקיפין זעירין מליין לכהוא ארחא. לא אתקרון הכא נושא עון ועובר על פשע. ואתקיימי באתר אחרא. ותניא תלת מאה ושבעין חמש חסדים כליין בחד דעתיק יומין. וכלהו אקרון חסדי קדמאי. דכתיב איה חסדיך הראשונים. וכלהו כליין בחד דעתיקא קדישא סרימא דכלא. וחד דזעיר אנפין אקרי חסד עולם ובספרא דצניעותא קרי ביה לחסד קדמא דעתיק יומין רב חסד ובזעיר אנפין חסד סתם. ובגין כך כתיב הכא ורב חסד. וכתיב נוצר חסד לאלפים סתם. ואוקימנא האי רב חסד. משה כלפי חסד לנהרא ליה ולאדלקא בוציגי. ותנא האי ארחא דנחית תחות תרין נוקבין דחושמא ושערין זעירין מליין לכהוא ארחא. לא אקרי דהוא ארחא עובר על פשע. דלית אתר לאעפרא ליה בתרי גונני. חד משום שערי דאשתכחו בהוא ארחא דהוא ארחא קדישא לאעפרא. וחד משום דנחית אעפרא דהוא ארחא עד רישא דפומא וקא יתיר. ועל דא כתיב שפתותיו שושנים סומקין כורדא. נושפות מור עובר סומקא תקיף והאי ארחא דהכא בתרי גונני לא אתבסם. מכאן מאן דבעי לאנמא. תרי זמני בטש בידיה כהאי ארחא:

תקונא רביעאה. נפיק שערא ואתתקן וסליק וחמי בעלעוי בתקרבא דבוסמא. האי תקונא יאה ושפירא לאתחזייה הוד והדר עקאה הוא. ותניינא הוד עלאה נפיק ואתעטר ונגיד לאתאחדא בעלעוי. ואתקרי הוד זקן. ומהאי הוד והדר. מליין אלין לבשי דאתלבש בהו. ואינן פורפירא יקרא דמלכא. דכתיב הוד

והדר לבשת. תקונין דאתלבש בהו ואתתקן בהאי דיקנא דאדם יתיר מכל דיקנין. ותנא האי הוד. כד אתנהר בנהירו דדיקנא עלאה ואתפשט בשאר תקונין נהירין. האי הוא נושא עון מהאי גיסא. ועובר על פשע מהאי גיסא. ובגין כך לחזיו כתיב. ובצניעותא דספרא אקרי הוד והדר ותפארת. דהא תפארת הוא עובר על פשע. שנאמר ותפארתו עבור על פשע. אבל האי תפארת לא אוקימנא אלא בתקונא תשיעאה. כמא דאת אמר ותפארת בחרים כחם. ותמן אקרי תפארת וכד הסתכל. במתקלא חד סלקין. אמר רבי שמעון יאות אנת רבי אבא לאתברכא מעתיקא קדישא דכל ברבאן נפקין מניה:

תקונא חמישאה. פסיק שערא ואתחזוין תרין תפוחין מכאן ומכאן. סומקן כהאי ונדא סומקא. ומתרחסן במאתן ושבעין עלמין תני תרי תפוחין כד נהרין מנהירו תרין תפוחין קדישין עלאין דעתיקא. אחמשד סומקא ואחי חורדא. כהאי כתיבי יאר יי פניו אליך ויהנה. וכד נהרין מתברד עלמא. ובשעתא דאתעבד סומקא. כתיב ישא יי פניו אליך. כלומר יסתלק ולא ישתכח ויגזא בעקמא. תנא כלהו נהרין דאתנהרין מעתיקא קדישא אתקרון חסדי קדמאי. ובגין אינון נהרין כל אינון חסדי עולם:

תקונא שמיטאה. נפיק שערא כחד חוטא דשערי בסתרניה דדיקנא. ותליין עד רישא דמיעוי ולא נחית עד שפרא. תנא תקונא דא הוא דאקרי פאת תקון. ואיהו חד מחמש פאין דתליין בחד. ולא אבעי לחבלא דאי חסד כמא דאתמר ובגין כך לא תשחית את פאת זקניך כתיב:

תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא. ופומא אתפני מכל סטרוי. ותבין שערין בתקונא סחור סחור ליה. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה פתח ואמר בגזרת עירין פתגמא. כמא אלף רבבן מתנשבבן ומתקיימן בהאי פומא ותליין מניה וכלהו אקרון פה. דהא הוא דכתיב וברוח פיו כל צבאם. ומההוא רחא דנפיק מפומא מתלבשן כל אינון דלבר דתליין מהאי פומא. ומהאי פומא כד אתפשט האי רחא. מתלבשן ביה כמא נביאי מהומני. וכלהו פה יי אתקרון. ובאתר דרוחא נפיק לא אתערבא מלה אחרא. וכלהו מחפאן לאתלבשן כדווא רוחא דנפיק. והאי תקונא שלימא על כלהו שימא. משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאחדן. ובגיגי כך שערודי שקילין סותרניה דפומא ואתפני מכל סטרוי. והאי תקונא שלימא על כלהו. משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאחדן. אמר רבי שמעון ברי ברקא אנת לעתיקא קדישא:

תקונא תמינאה. דנחתין שערי בתחות דיקנא. מחפין קדלא דלא אתחזו. דתניא אין למעלה לא ערף ולא עפוי. ובזמנא דאנת קרבי אתחזו משום לאתחזא נבורתא. דהא תנינן אלף עלמין מתאחדין מניה. דהא הוא דכתיב אלף הנפגן מלוי עליו כל שלטי הגבורים. ואלף הנפגן דוא הוא בצניעותא דספרא. כל שלטי הגבורים דאתו מסטר גבורה. חד מאינון גבוראן:

תקונא השיעאה. דאתמשכן שערי בשקולא מעליא עם אינון שערי דתליין. כלהו בשקולא שפיר. כחד גיבר תקיף מארי נצחון קרבייא. משום דכלהו שערי אתמשכן בטר אינון דתליין. וכללא דכלהו באינון דתליין וכללא

ליל שבועות

אתמשה ועל דא כתיב תפארת בחורים פתחם ובתיב בחור פארזים בגיבד עבד גבוראן ודא הוא תפארת חילא וגבורתא ורחמי:

תנא אמר רבי שמעון כל הני תקונין וכל הני מלין בעינא לגלגא למאריהון דאתקלו במתקלא ולא לאינן דעאלו ולא נפקו אלא לאלין דעאלו ונפקו דכל מאן דעייל ולא נפיק טב ליה דלא אברי כללא דכל מלין עתיקא דעתיקין דזעיר אנפין פלא חד פלא הנה פלא הוי פלא הוא לא ישתני ולא משתני ולא שניא אתתקן בתקונין אלין אשתלים דייקנא דכליל כל דייקנין דייקנא דכליל כל שמחן דייקנא דאתחזי בגוונזי כל דייקנין לא הוי האי דייקנא אלא כעין האי דייקנא כד אתחברן עטרין וכתרין וכדן הוא אשלמותא דכלא בגין דייקנא דאדם הוי דייקנא דעלאין ותמאין דאתכלילו ביה ובגין דהאי דייקנא כליל עלאין ותמאין אתקין עתיקא קדישא תקונין ותקנא דזעיר אנפין כהאי דייקנא ותקנא ואי תימא מר בין האי להאי פלא הוא במתקלא דא אכל מפאן אתפרשן ארחי ואתפשטן רחמי ומפאן אשתבח דינא ומסטרט דילן הוה שנין דא מן דא ורזין אלין לא אתמסרו בר למחצדי חקלא קדישא דכתיב סוד ליראיו כתיב ויצר אלהים את האדם בתרי יודין אשלים תקנא נו תקנא שברקא דגושפנקא ודא הוא ויצר תרי יודין לפה ודא דעתיקא קדישא ודא דזעיר אנפין ויצר מאי צר צר צורה בנו צורה וסוד צורה בנו צורה תרין שמחן דאתקרי שם מלא אלהים ודא הוא רזא דתרין יודין ווייצר דצר צורה בנו צורה תקנא דשמה שלים אלהים ובמה אתכלילו בדייקנא עלאה דא דאקרי אדם דכליל דכר ונקבא ועל דא כתיב את האדם דכליל דכר ונקבא את לאפקא ולמסני זינא דנפיק מניה עפר מן האדמה דייקנא בנו דייקנא ויפח באפיו נשמת חיים שברקא דגושפנקא נו בנו וכל דא לפה בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתמא עלאה עד סופא דכל סתימין גשמתא דכל תני דעיילא ותמא תליין כהאי גשמתא ומתקיימי בה ויהי האדם לנפש תורה לאתקרא ולעיילא בתקונין בגוונא דא ולאשתלפא להויה גשמתא מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין בגין דיהי תהיה גשמתא משתבחה בכלא ומתפשטא בכלא ולמהני כללא ביחודא חד ומאן דפסיק האי יחודא מן עלמא כמאן דפסיק גשמתא דא ומחזי דאית גשמתא אחרא בר מהאי ובגין פד ישתצי הוא ודוכרניה מן עלמא לדרי דרין כדאי דייקנא דאדם שארי ותקין כללא דדכר ונקבא כד אתתקן האי דייקנא בתקונין שארי מחדו מפין תרין דרועין כאתר דתליין שערי דייקנא דאתקרון תפארתא ואתפשטת האי תפארת ותקין תרין חדין ואשתלף לאחורוי ועבד גולגולתא דנקבא כללא סתימא מפל סטרוי בשערא בפרצופא דרישא ובכללא תנא אתעבדו כהאי תפארת ואקרי אדם דכר ונקבא דהא הוא דכתיב בתפארת אדם לשבת בית:

כד אתברי פרצופא ורישא דנקבא תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דזעיר אנפין ותלי עד רישא דנקבא ואתערו שערי ברישתא כלהו סומקו דכליין בנו גונוני דהא הוא דכתיב ונלת ראשך פארזמן מהו ארזמן גונוני דכלילן

ליל שבועות

דכליין בנו גונוני תנא אתפשטת האי תפארת משפרא דלכא ונקיב ואתעבר בניסא אחרא ותקין פרצופא דנקבא עד טבורא ומטבורא שארי ובטבורא שלים הו אתפשטת האי תפארת ואתקן מעוי דכורא ועייל ואתתקן כהאי אתר פל רחמין וכל סטרא דרחמי ותנא כהני מעי אתתקן שית מאד אלה רבוא מארי דרחמי ואתקרון בעלי מעין דכתיב על פן המו מעי לו רחם ארחמני נאם תנא האי תפארת כליל ברחמי וכליל דינא ואתפשט רחמי בדכורא ואתעבר ונקיב ונהיר לסטר אחרא ותקין מעוי דנקבא ואתתקנו מעהא בסטרא דינא תנא אתתקן דכורא בסטריה כמאתן ותמנייא וארבעין תקונין דכליין ביה מנהון לנאו ומנהון לבר מנהון רחמי ומנהון דינא כלהו דינא אתתקנו דינא דאחורוי דנקבא אתפשטת תמן ואתתקנו ואתפשטו בסטרה ותנא חמשא ערייתא אתגליין בה בסטרא דדינין חמשא ודינין חמשא אתפשטן כמאתן וארבעין ותמניא ארחין ותרי תנא קול באשה ערוה שער באשה ערוה שוק באשה ערוה יד באשה ערוה נגל באשה ערוה דאף על גב דתרין אלין לא שנייה חברנא תרין אלין תמיד מערוה אינן:

ותנא בגייעותא דספרא אתפשט דכורא ואתתקן בתקונין אתתקן תקינא דכסותא דכיא והאי הויה אמה דכיא ארפיה דהוא אמה מאתן וארבעין ותמניא עלמין ובכלהו תליין כפומא דאמה דאתקרי יוד ובין דאתגלייא יוד פומיה דאמה אתגלי חסד עלאה והאי אמה חסד הוא דאתקרי ותרי כהאי פום אמה ולא אקרי חסד עד דאתגלייא יוד דפום אמה ותא חזי דא אתקרי אברהם שלים כהאי חסד עד דאתגלייא יוד דאמה ובין דאתגלי אקרי שלים דהא הוא דכתיב התהלך לפני והיה תמים ממש ובכתיב ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני מאי קא מיירי רישא וספא אלא כל דרגי האי יוד ואתתקן דלא עייל ליויד ברשותא אחרא ליהוי שלים לשקמא דאמי וליהוי צריר בצורא דחיי מאי ברשותא אחרא דכתיב ובעל בת אל גבר ובגין פד כתיב ואהיה תמים לו דכין דהוא תמים בגלוייא דיוד ואשתמרה מעוני ובין דאתפשטת אמה דא אתפשט סטר גבורה מאינן גבורא דנקבא ואשתקע בגנקבא באתר חד וארשים בערייתא כסותא דכר גופא דנקבא ובתהויה אתר אקרי ערוה דכלה אתר לאצנעא להויה אמה דאקרי חסד בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן כהאי חסד דכליל כחמש חסדין חסד ימינא גבורה שמאלא אתבסס דא בדא ואקרי אדם כליל מתרין סטרין ובגין פד ככלהו כתרין אית ימינא ושמאלא דינא ורחמי תנא עד לא זמין תקונין דמלפא עתיקא דעתיקין פנה עלמין ואתקין תקונין לאתקיימא תהויה נוקבא ולא אתבסמו ולא אתקיימו עד דגחית חסד עלאה ואתקיימו ואתבסמו תקונין נוקבא כהאי אמה דאקרי חסד הויד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם אתר דכל דינין משתפחין תמן ולא אתבסמו עד דאתתקן כלא ונפיק האי חסד ואתיישב כפומא דאמה הויד וימת וימת דלא אתקיימו ולא אתבסמו דינא דינא וואי תימא אי הכי דינא כלהו והא

כתיב וימלוך פתחיו שאול מרחובות הנהר והא לא אתחיו דינא. דתנין רחובות הנהר איהו בינה. דמינה מתפתחין תמשין פתחיו ונהורין ובצנין לשית סמרי עלמא. תאנא כלהו דינא בר מחד דאתקם בתראה. והאי שאול מרחובות הנהר. דא הוא חד סטרא דאתפשט ונפיק מרחובות הנהר. וכלהו לא אתקיימו. לא תימא דאתבטלו. אלא דלא אתקיימו בהווא מלכו. עד דאתעטר ואתפשט האי בתראה מפלהו. דכתיב וימלוך פתחיו הדר. מאי הדר חסד עלאה ושם עירו פשו. מאי פשו. בדיא פשו בר נש דזכי לרוחא דקודשא. ושם אשתו מהיטבאל בכאן אתבסמו דא בדיא ואתקרי אשתו. מה דלא כתיב בכלהו. מהיטבאל אתבסמותא דא בדיא. פת מטרד. תקונן דמסטר גבורה. פת מי זהב. אתבסמו ואתפלילו דא בדיא. מי זהב רחמי ודינא. כאן אתדבקו אתמא בדכורא. בסטרוי אתפרשו בדרועין בשוקין.

דרועין דכורא חד ימינא וחד שמאלא. דרועא קדמא תלת קשרין אתקשרו ביה ואתפלילו תרין דרועין ואתפלילו ס' אלא תלת קשרין בימינא ותלת קשרין בשמאלא. תלת קשרין דימינא אתפלילין בתלת קשרין דשמאלא. ובגין כך דרועא לא כתיב אלא חד. אבל ימינא לא כתיב ביה זרוע אלא ימינא. ימין אתקרי בתלת קשרין דאתבסמו דאחסינו לחולקיהון. ואי תימא הא בתלת חללי מוחא דגולבלתא משפתחין. תאנא כלהו תלת מתפשטין ומתקשרין בכל גופא. וכל גופא אתקשר בהני תלת ומתקשרין בדרועא ימינא. ובגין כך האיב דוד ואמר שב לימיני. משום דהוא אתחבר עמהון דאתבסמו ויתבי פסן לכרסיה שלימתא. ובגין כך כתיב אבן מאסו הפונים וגומר משום דכתיב לימינא. היינו דכתיב ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין. בלומר כמאן דזכי לחביבותא דמלכא. זכאה חולקיה דמאן דפריש מלכא ימיניה וקביל ליה תחות ימיניה. והאי ימינא בד יתיב קשרין אתפשטו. ודרועא לא אושית ביה בתלת קשרין דאמרן. וכד מתערין תיבייא ומתפשטין בעלמא. מתערין תלת אחרנין דאינון דינא קשיא ואושיט דרועא. וכד אושיט דרועא יד ימינא הוא. אבל אתקרי זרוע יי זרועה הנטויה. בזמנא דתלת אלין אתפלילין בתלת אחרנין. אקרי כלא ימינא ועביד דינא ברחמי. הדיא הוא דכתיב ימינא יי גאדרי פתח ימינא יי פתח אויב. בגין דמתערן רחמי כהו. ותאנא כהאי ימינא מתאחדן מלך מאה ושבעין אלף רבוא דאקרון ימינא. ומאה ותמנין ותמשה אקף רבוא מזרוע דאקרי זרוע יי. מהאי ומהאי תליא זרועא. והאי והאי אקרי תפארת. דכתיב מוקיף לימין משה. הא ימינא. זרוע. הא שמאלא. דכתיב זרוע תפארתו דא בדיא. ותאנא בדיא שמאלא מתאחדין ארבע מאה וחמשין רבוא מארי תריסין מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא עשר אלפין מארי תריסין משפתחין. פוק וחשוב כמה אינון דבידיא. וכהווא ימינא אקרי סיעא קדישא דאתי מדרועא ימינא מתלת קשרין. דכתיב והנה יד עמך. ומתאחדן מהאי. אלף וארבע רבוא ותמניא וחמש מאה אלפין מאריהון דסיעין בכך עלמא. ואקרון יד יי עלאה. יד יי תמאה. ואף על גב דבכל אתר יד יי שמאלא. וכו ימין יי אתפליל ידא בזרועא וחוי סיעא יאקרי ימין. ואי לאו יד יי תמאה.

תאנא בד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא. הדיא כתיב סוד יי ליראיו. ותאנא בצניעותא דספרא. דכל דינין דמשפתחין מנוקבא. נייחין ברישא וניחין בסופא. וכל דינין דמשפתחין מנוקבא. נייחין ברישא ותקייפין בסופא. ואלמלא דאתעבידו בחדא לא יכלין עלמא למסבל. עד דעתיק דעתיקי סתימא דכלא פריש דא מן דא. וחקר לון לאתבסמא בחדא. וכד פריש לון אפיל דורמיטא לזעיר אנפין. ופריש לנוקבא מאחורוי דסטרוי. ואתקין לה כל תקונתא. ואצנעא ליומא דליה למיתקא לדכורא. הדיא הוא דכתיב ויפל יי אלהים חרדמה על האדם וישן. מהו וישן. האי הוא דכתיב עורה למה תישן יי. ונקח אחת מצלעותיו. מאי אחת דא היא נוקבא כמא דאמר אחת היא יונתי תמתי. וסלקא ואתתקנא. ובאתרדא שקע בחמי וחסד. הדיא הוא דכתיב ויסגור פשו סתמנה. וכתיב והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר. ובשעתא דבעא למיעל שבתא. הוה ברי רוחין ושדין ועלעולין. ועד לא סיים לון. אתת מטרוניתא בתקונתא ותיבת קמיה. בשעתא דתיבת קמיה. אנה לון לאינון ברייאן ולא אשתלימו. פנין דמטרוניתא יתבת עם מלכא ואתחברו אנפין באנפין. מאן ייעול ביניהו. מאן הוה דיקרב בהדיהו. בגין כך סתימא דמקד עונתן שר פלמדי חכמים דידעין דא דנא משבת לשבת. וכד אתחברו אתבסמו דא בדיא. יומא דכלא אתבסם ביה. ובגין כך אתבסמו דינין דא בדיא ואתקנו עלאין ותפאין. ותאנא בצניעותא דספרא. בעא עתיקא קדישא למחוי אי אתבסמו דינין. ואתדבקו תרין אלין דא בדיא. ונפק מסטרא דנוקבא דינא תקיפא דלא יכיל עלמא למסבל. דכתיב והאדם ידע את חוה אשתו ופתה ופלד את קין ותאמר קניתי איש את יי. ולא הוה יכיל עקמא למסבל. משום דלא אתבסמת. וחויא תקיפא אפיל בה זרעא ודינא קשיא. ובגין כך לא הוה יכיל לאתבסמא. וכד נפק קין דא מסטרא דנוקבא נפק תקיף קשיא. תקיף בדינוי קשיא בדינוי. פנין דנפק אתחלשת ואתבסמת. בתר דא אפיקת אחרא בסימא יתיר. וסליק קדמא דהוה תקיפא קשיא. וכל דינין לא אתערבו קמיה. מא חוי מה כתיב ויהי בהיותם בשדה. בשדה דאשתמודע לעילא בשדה דאקרי שרד תפוחים ונצח האי דינא לחוהי משום דהוה קשיא מניה. ואכפיה ואטמריה פחותיה עד דאתער בהאי קודשא בריה הוא ואעבריה מקמיה ושקעיה בנוקבא דהווא רבא. וכליל לאחוי בשיקועא דיפא רבא דמבסם דמעין עלאין. ומנהון נחתין גשמתין דעלמא איגיש לפום ארחוי ואף על גב דסטרוי אינון מתפשטין דא בדיא ואתעבדו גופא חד. ומהאי גופא נחתין גשמתהון דרשיעיא תבאי תקיפי רוחא. מתרוהון בחדא סלקא דעתך. אלא דא לסטרוי ודא לסטרוי. זכאין אינון צדיקא דמשלמי גשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכליל פלא. אתר דעטרין וכתרין קדישין מתחבראן פמן בצרורא דאתפללא. זכאין אתון חבריא. דכל הני מלין קדישין דאתאמרו ברוח קדישא עלאה. רוח דבל קדישין עלאין אתפלילין ביה. אתפלילין כבו מלין דעלאין ותפאין צייתין להו. זכאין אתון מאריהון דמארין מחצדי

חסלא דמלין אלין תגדעון ותסתכלון בהו. ותגדעון למאריכון אנפין באנפין
עינא כשינא. ובגני מלין תזבון לעלמא דאתי. קדא הוא דכתיב וידעת חיים
תשבות אל לבבך פי " הוא האלהים. " עתיק יומין הוא האלהים פלא הוא
חד. קריד שמייה לעלם ולעלמי עלמא:

אמר רבי שמעון חמינא עלאין לתמא ותמאין לעילא עלאין לתמא. דיוקני
דאדם דהוא תקינא עלאה פללא דכלהו. תאנא כתיב וצדיק יסוד עולם
דכליל שירת בקרשופא כחדא. והאי הוא דכתיב שוקיו עמודי שש. ותאנא
בצניעותא דספרא. באדם אתפלילו פתרון עלאין בכלל פמה דאתמר. בדיקנא
אתפלילו פתרון תמאין בפרט וכלל. פתרון עלאין בכלל פמה דאתמר. בדיקנא
דכל תני תקינא. בפרט באצבעין ידין חמש פנגד חמש. פתרון תמאין באצבעין
דדגלין דאינון פרט וכלל דהא גופא לא אתחזי בהדיה. דאינון לבר מגופא.
יבגין פד לא הוה בגופא. דגופא אעדי מניה. אי הכי מאי ועמדו רגליו ביום
תהוא. אלא רגליו דגופא מאריהון דדיני די לתמא בכתרון תמאין. תאנא כל
ומהון סקיפין ומתאחדון מגופא קדישא פללא דאדם. אתמשיד דא מן דא. ומתאחדון
אינון תקינא דלעילא דבגופא קדישא פללא דאדם. פמה דאתמשיד דא מן דא. ותלך
דא פדא. ואשקנון דא לדא. פמה דאתמשיד דא מן דא. ותלך דא מן דא. ותלך
לדא ולקבא. מאתר דא לאתר אחרא. ואינון משקין דגופא. אשקין דא לדא.
מנהרין דא לדא. עד דאנהירו כלהו עלמין ומתפרון בגינהון. תאנא כל
אינון כתרון דלא אתפלילו בגופא. פלהו רחיקין ומסאבין. ומסאבין פל מא
דיקרב לגביהון למנדע מהון מילין תאנא מאי תאיכותא דיליהון לגבי תלמיד
חקמים. אלא משום דחמן בהו גופא קדישא ולא אתפללא בהו בההוא גופא.
ובי תימא אי הכי דא מלאכין קדישין וליתיהון בכללא דגופא. לא. דחם ושלום
אי ליהון לבר מפללא דגופא קדישא. לא הוה קדישין ולא מתקמי. וכתיב
וגיחו בתרשישי. וכתיב ונבותם מלאות עינים. והאיש גבריאל פלהו בכללא
דאדם. פד מהני דליתיהון בכללא דגופא. דאינון מסאבין ומסאבין פל מאן דיקרב
בהדיה. ותאנא פלהו מרוחא דשמאלא דלא אתבסם באדם משתבחין. ונפקו
מפללא דגופא קדישא. ולא אתדבקו ביה. ובגין פד פלהו מסאבין. ואזלין
וטאסין עלמא ועיילין בגופא דתהומא רבא. לאתדבקא בההוא דינא קדמא
דאתקרי קון דנפיק בכללא דגופא דלתמא ושטמין וטאסין פל עלמא ופרחין.
ולא מתדבקון בכללא דגופא קדישא. ובגני פד אינון לבר מפל משרין דלעילא
ותמא מסאבין אינון. בהו כתיב מחוץ לפתנה מושבו. וברוחא דאקרי הכל
דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא. נפקין אחרנין דמבסמן יתיר. ומתדבקין
בגופא ולא מתדבקון. פלהו תליין באוירא. ונפקין מהאי פללא דאלין מסאבין.
ושמעין מדר דשמעין מלעילא. ומניה ידעי לתמא דקאמרי להו. ותאנא
בצניעותא דספרא. פיון דאתבסמו לעילא פללא דאדם גופא קדישא. דבר
ונתקבא אתחברו זמנא תליתאה. ונפק אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין
עלאין ותמאין. ומפאן אשתכלל עלמא דלעילא ותמא מספרא דגופא קדישא.
ומתחברון עלמין ומתאחדון דא כדא ואתעבידו חד גופא. ובגין דכלהו חד גופא

שכינתא לעילא שכינתא לתמא קדשא כריד הוא למילא קדשא כריד לתמא
ימשלפא רוחא ועיילא כחד גופא. ובכלהו לא אתחזי אלא חד. קדוש קדוש
קדוש " צבאות מלא כל הארץ כבודו : דכלא הוא חד גופא :

תאנא פיון דאתבסמו דא כדא. אתקשרו דינא ורחמי. ואתבסמת נוקבא
בדכורא ובגני פד לא סלקא דא בלא דא פהאי תמר דלא סלקא
דא בלא דא. ועל הוא תנין מין דאפיק גרמיה בהאי עלמא
מפללא דאדם. לבתר פד נפיק מהאי עלמא. לא עייל בכללא דאדם דאקרי
גופא קדישא. אלא באינון דלא אקרון אדם. ונפיק מפללא דגופא. תניא הודי
והב געשה לך עם נקודות הנקסר דאתבסמו דינא ברחמי. ולית דינא דלא הוה ביה
רחמי. ועל האי כתיב נאוו לחיך פתורים צורך פתורים. פתורים. פמה דכתיב
הודי והב געשה לך וגומר. פתורים פמה דכתיב עם נקודות הנקסר. צורך
בכללא דנוקבא. דא מסרוניתא. דאשתכחת פי מקדשא דלעילא וירושלם
דלתמא ומקדשא. וכל דא מדאתבסמת בדכורא ואתעביד פללא דאדם. ודא
הוא ככלא דמהימנותא. מאי מהימנותא. דבגויה אשתכח פל מהימנותא. ותאנא
מאן דאקרי אדם ונשמחא נפקת מניה ומית. אסיר למיבת ליה כביתא למעבד
ליה לינה על ארעא. משום יקרא דהאי גופא דלא יתחזי ביה קלנא. דכתיב אדם
ביקר פל לין. אדם דהוא יקר מפל יקרא. פל ידיו. מאי טעמא משום דאי יעבדון
הבי נמשל בפחמות נדמו. מה בעיני לא הוה בכללא דאדם ולא אתחזי בהו
רוחא קדישא. אוף הקא כבעיני גופא בלא רוחא. והאי גופא דהוא יקרא דכלא
לא יתחזי ביה קלנא. ותאנא בצניעותא דספרא. פל מאן דעביד לינה לתאי גופא
קדישא בלא רוחא. עביד פגימותא בגופא דעלמין. דהא בגין דא לא עביד
לינה באתרא קדישא בארעא דצדק לין פה. משום דהאי גופא יקרא אתקרי דיוקנא
דמלפא. ואי עביד ביה לינה הוה פחד מן בעיני. תאנא ויראו בני האלהים את פנות
האדם. אינון דאטמרו ונפלו בגופא דתהומא רבא. את פנות האדם. האדם הידוע.
וכתיב וילדו להם הפה הגבורים אשר מעולם וגומר. מההוא דאקרי עולם. פדתנין
ימי עולם. אנשי השם מנהון נפקו רוחין ושדן לעלמא לאתדבקא ברשישי.
הנפילים היו בארץ. לאפקא אלין אחרנין דלא הוה בארץ. הנפילים עייל
ועזאל הוה בארץ. בני האלהים לא הוה בארץ. ורזא הוא וכלא אתמר. וכתיב
ונחם " פי עשה ארץ האדם בארץ. לאפקא אדם דלעילא דלא הוה בארץ.
ונחם " האי כזעיר אנפין אתמר. ויתעצב אל לבו. ויתעצב לא נאמר אלא ויתעצב.
איהו אתעצב. דביה תליא מלתא. לאפקו מאן דלא אתעצב אל לבו. בלבן לא
כתיב אלא אל לבו. כמאן דאתעצב למאריה. דאחזי האי ללבא דכל לבין.
ואמר " אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה וגומר. לאפקא אדם
דלעילא. ואי תימא אדם דלתמא בלחודו. לאו לאפקא פלל. משום דלא קאים
דא בלא דא. ואלמלא חכמה סתימאה דכלא. פלא אפתקון פמדישא. קדא הוא
דכתיב בני חכמה שכנתי ערמה. אל תקרי שכנתי חלא שכנתי. ואלמלא
האי תקוונא דאדם לא קאים עלמא. קדא הוא דכתיב " בהכמרה יסד ארץ.

וכתיב ונח מצא חן בעיני :

ליל שבועות

ותאנא פלגו מזחי תליין פהאי מוחא. והחכמה הוא כללא דכלא. ודא היא חכמה סתימאה. דבה אסתקיף ואסתקן תקונא דאדם לאתשבא פלא על תקונייה כל חד באתרייה. דא הוא דכתיב החכמה תעוז לחכם מעשרה שלישים. דאינון תקונא שלימא דאדם. ואדם הוא תקונא דלגו מניה קאים רוחא. דא הוא דכתיב כי האדם יראה לעינים ווי יראה ללבב דאיהו בלגו לגו. ובהאי תקונא דאדם אתחזי שלימותא מהימנותא דכלא דקאים על פורסייא. דכתיב ודמות במראה אדם עליו מלמעלה. וכתיב וארו עם ענני שמיא כבר אנש אחי הרה. ועד עתיק יומיא מטא. וקדמוהי הקריבוהי. עד כאן סתימאן מלין וברירן. טעמין. זכאה חולקיה דמאן ברע וישבח בהון. ולא יטעי בהון. דמלין אלין לא אתיהבו אלא למארי מארין ומחצדי חקלא דעאלו ונפקו. דכתיב פי ישרים דרכי וי צדיקים ירכו כם ופושעים יפשלו כם. תנא בכה רבי שמעון ואריס קליה ואמר. אי במלין דילן דאתגליין הכא אתגניו חברייא באדרא דעלמא דאתי ואסתלקו מהאי עלמא. יאות ושפיר הנה בגין דלא אתגליין לחד מפני עלמא. הדר ואמר חדרי פי. דהא גלי קמיה דעתיקא דעתיקין סתימא דכל סתימין. דהא לא ליקרא דילי עבידנא. ולא ליקרא דבית אבא. ולא ליקרא דחברייא אלין. אלא בגין דלא ישעון בארחי. ולא יעלו. בכסופא דתדעו פקטרוי ולא ימחון בידיהון. זכאה חולקי עפהון לעלמא דאתי:

תנא עד לא נפקי חברייא מחהוא אדרא. מיתו רבי יוסי ברבי יעקב. ורבי חזקיה. ורבי ייסא. ותמו חברייא דהו גטלין לון מלאכין קדישין פההוא פרסא. ואמר רבי שמעון מלה ואשתכחו צונח ואמר. שמא חס ושלום גזרה אתגור עלנא לאתענשא. דאתגלי על דנא מה דא אתגלי מיזמא דקאים משה על מורא דסיני דכתיב ויהי שם עם יי ארבעים יום וארבעים לילה וגומר. מה אנא הכא אי בגין דא אתענשו. שמע קלא. זכאה אנת רבי שמעון. זכאה חולקך וחולקא דחברייא אלין דקיימין בהדי. דהא אתגלי לכון. מה דלא אתגלי לכך חילא דלעילא. אבל תא חזי דהא כתיב בבכורו ייסדנה ובצעיריו יציב דלתיה וכל שכן דכרעו סגי ותקיף אתדבקי נפשטהון בשעתא דא דאתנסבו זכאה חולקהון דהא בשלימותא אסתלקו. תנא בעוד דאתגליין מלין אלין. אתרגישו עלאין ותמאין. וקלא אתער במאתן וחמשין עלמין. דהא מלין עתיקין לתתא אתגליין. ועד דאלין מתבסמן נשמתיהו באינון מלין נפקת נשמתיהו בנשימה. ואתקשרו בההוא פרסא. ונטלין דהו מלאכי עלאי. וסלקין לון לעילא ואמאי אלין. משום דעאלו ולא נפקו זימנא אחרא מן קדמת דנא. וכלהו אחריני עאלו ונפקו. אמר רבי שמעון פמה זכאה חולקהון דהני תלתא זכאה חולקנא לעלמא דאתי בגין דא. נפק קלא תניינות ואמר. ואתם דרבקים ביי אלהיכם תיים בלבם היום. קמו ואולו בכל אתר דהו מסתבלי סליק ריחון. אמר רבי שמעון שמע מנה דעלמא מתברך בגיגן. והו נהרין צינפוי דבלהו. ולא הו יכלין בני עלמא לאסתפללא כהו. תאנא עשרה עאלו ושבע נפקו. והו חדי רבי שמעון. ורבי אבא עציב. יזמא חד הנה יתיב רבי שמעון ורבי אבא עמיה. אמר רבי שמעון מלה ותמו לאלין תלתא דהו מיתין להון מלאכין עלאין. ומחזין להו גניזון

ליל שבועות

אדרין דלעילא בגין יקרא דילהון. והו עיילי לון בסורי דאפרסמונא דכייא. נח דעמיה דרבי אבא. תאנא מההוא יזמא לא אעדו חברייא מפי רבי שמעון. כד הנה רבי שמעון מנלה רזין. לא משתבחין מפן אלא אינון. והו קארי דהו רבי שמעון שבעה אגן עיני יי. דכתיב שבעה אלה עיני יי. ועלן אתמר: אמר רבי אבא אגן שימא בוציני דנהרן משביעאה. אנת הוא שביעאה דכלא. דהא לית קיימא לשימא בר משביעאה. דכלא תלי בשביעאה. רבי יהודה קארי ליה שבת. דכלהו שימא יומי מניה מתברכין. דכתיב שבת ליי קדש ליי מה שבת ליי קדש. אוף רבי שמעון שבת ליי קדש. אמר רבי שמעון תוודקנא על ההוא חגיר חרצן מאריה דשערי. אמאי לא אשתכח בבי אדרא דילן. בזמנא דאתגליין מלין אלין קדישין. אדכתי אתא אליהו ותלת קטפורי נהירין באנפוחי אמר ליה רבי שמעון מאי טעמא לא שכיח מר בקרדוטא גליפא דמאריה ביומא דהולולא. אמר ליה חייך רבי. שבע יומין אתברירי קמי קדשא ברך הוא כל אינון דייחון וישתכחון עמיה. עד לא עיילתון בבי אדרא דילכון. ובעיניא לאשתכחא זמין קשיר בבתפוי. ואנא הנה זמין. ובעינא קמיה לאשתכחא זמין תפין. וברין קשיר בבתפוי ולא יכילנא. דההוא יזמא שדרי קדשא ברך הוא למעבד נסין לרב הפגנא סבא וחברוי. דאתמסרו בארמונא דמלכא. וארתישנא להו בנסא. דרמינא להו כותלא דהיכלא דמלכא. ואתקטרו בקטרוי דמיתו ארבעים וחמשה פרדשבי. ואפיקנא לרב הפגנא וחברוי. ורמינא לון לבקעת אונן ואשתזבו. וזמינא קמיהו נחמא ומיאי דלא אכלו תלתא יומין. וכל ההוא יזמא לא בדילנא מניה. וכד תבנא אשתכחנא פרסא דנטלו כל אינון סמכין ותלת מן חברייא עליה. ושאינא לון. ואמרו חולקא דקדשא ברך הוא מהולולא דרבי שמעון וחברוי. זכאה אנת רבי שמעון זכאה חולקך וחולקא דאינון חברייא דיתבין קמך. פמה דרגין אסתקנו לכון לעלמא דאתי. כמה בוצינין דנהורין זמינין לנהרא לכו. ותא חזי יזמא דין בגיגך אעטרו חמשין בתרין לרבי פנחס בן יאיר חמוד ואנא אזילנא עמיה בכל אינון נהרי דטורי דאפרסמונא דכייא. ואנא חזינא דהא בריר דוכתייה ואסתקן. אמר ליה קטירין צדיקיא בקרסופא דעטרין. בריש ירחי ובזמני ושפתי יתיר מכל שאר יומין. אמר ליה ואף כל דלבר. דכתיב והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגומר. אי אלין אתיין כל שכן צדיקיא. מדי חדש בחדשו למה משום דמתעטרי אבהתא רתיכא קדישא. ומדי שבת בשבתו. דמתעטר שביעאה בכל אינון שימא יומין. דכתיב ויברך אלהים את יום השביעי וגומר. ואנת הוא רבי שמעון שביעאה לשימא. תהא מתעטר ומתקדש יתיר מכלא. בתחת עדונין דמשתבחין בשביעאה. וזמינין חברייא צדיקיא אלין. לאתעדנא בגיגך לעלמא דאתי. וכתיב וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכבד. מאן הוא קדוש יי. דא רבי שמעון בן יוחאי. דאקרי מכובד בעלמא דין ובעלמא דאתי:

וזהר פרשת אמור דף צ"ז ע"א

וספרתם לכם מפרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה. מאי קא
מירי אמר ליה הא אוקמה חבריא אבל תא חזי ישראל בד הוו
במצרים הוו פרשוהו אחרא והוו אחידן במסאבותא באמתא דא פד היא יתבת
ביומי דמסאבותא בתר דאתגזרו אעלו בחולקא קדישא דאקרי ברית בין
דאתאחדו ביה פסק מסאבותא מנייהו כדא אמתא פד פסקו מינה דמי מסאבותא
בתר דאתפסקו מינה מה פתיב וספרה לה שבעת ימים פד הכא פיון דעאלו
בחולקא קדישא פסקא מסאבו מנייהו ואמר קדישא ברין הוא מפאן ולהלאה
חושבנא דכתיבתא וספרתם לכם. לכם דייקא כמה דאת אמרת וספרה לה
שבעת ימים לה לעצמה אוף הכא לכם לעצמיכם ולמה בגין לאתדפאח במיין
עקאין קדישין ולבתר למיתו לאתחברה ביה במלכא ולקבלא אוריתיה. פתיב
וספרה לה שבעת ימים אוף הכא שבע שבתות אמאי שבע שבתות בגין
למזיב לאתדפאח במיין דהווא נדר דנגיד ונפיק ואקרי מים חיים ויהווא נדר
שבע שבתות נפקו מיניה ועל דא שבע שבתות ודאי בגין לאתדפאח ביה
כמה דאתא דכיו דילה כליליא לאשתמשא בבעלה פד פתיב וברדת הטל
על המהנה ליקה על המהנה פתיב. ולא פתיב וברדת הטל ליקה ואמתו
נחת היא טלא פד קריבו ישראל למורא דסיני פדון נחת הווא טלא בשגימו
ואדכו ואתפסקא זוזמתן מנייהו ואתחפרו ביה במלכא וקבילו אוריתא וכןסת
ישראל הא אוקימנא ובהווא זמנא ודאי כל הנחלים הולכים אל הים לאתדפאח
וקאתסחאה וכלא אתקשרו ואתחפרו ביה במלכא קדישא ותא חזי כל פד נש
דלא מני חושבנא דא אינון שבע שבתות הממות קמזיב לדכיתא דא לא
אקרי טהור ולא בכללא דטהור הוא ולא הוא פדאי למנהו ליה חוקקא
באורייתא ומאן דמטי טהור להאי יומא וחושבנא לא אתאביד מניה פד מטי
להאי לליא ליבעי ליה למלעי באורייתא ולא אתחפרא בה ולנטרא דכיו עלאה
דמטי עליה פדהווא לליא ואתדפי ואוליפנא דאורייתא דבעי ליה פהאי קדיא
אורייתא דבעל פה בגין דיתדפון פחדא ממבועא דנחלא עמוקא לבתר פהאי
יומא ליתי תורה שבכתב ויתחבר בהו וישתפחון פחדא בזיוגא חד לעילא
פדון מברין עליה ואמרי ואני זאת בריתי אותם אמר יי רוחי אשר עליך ודברי
אשר שמתי בפיך וגומר ועל דא חסדי קדמאי דא הוו נימי פהאי לליא ותו
לעאן באורייתא ואמרו ניתי לאחסנא ירותא קדישא לן ולבגן בתרין עלמין
והווא לליא פנסת ישראל אתעפרת עליהו ואתיא לאזדונא ביה במלכא
ותרויהו מתעשרי על רישיהו דאינון דזבאין להכי. רבי שמעון חכי אמר
בשעתא דמתפנשי חבריא כהאי לליא לגביה ניתי לתקנא תכשיטי כלה בגין
דתשתכח למחר בתכשיטה ותקונה לא נפי מלכא בדקא יאות. זבארו
חולקיהו דחבריא פד יתבע מלכא למטרוניתא מאן תקון תכשיטה ואנהויר
עטרעה ושוי תיקונה ולית לך בעלמא מאן דידע לתקנא תכשיטי כלה אלא

כיל שבועות

חבריא זבארו חולקיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי. תא חזי חבריא מתקני
בהאי לליא תכשיטה כלה ומעשרי לה בעטרהא לנפי מלכא ומאן מתקין
ליה למלכא כהאי לליא לאשתפחא בה כלה לאזדונא בה במטרוניתא נהרא
קדישא עמיקא דכל גהרין אמא עלאה הדיא הוא דכתיב צאנה וראנה בנות
ציון במלך שלמה וגומר לבתר דאתקנית ליה למלכא ואתעפרת ליה אתיית
לדפאח לה למטרוניתא וקאינון דמשפחתי גפה. למלכא דהוא ליה פד יתדאי
אתא לזונא ליה במטרוניתא עלאה מאי עבדת אימיה כל הווא ליליא עאלת
לבי גניזתא אפיקת עטרה עלאה בשבעים אבני יקר סחרנתא ואתעטרא ליה
אפיקת לבושי דמילת ואלבישת ליה ואתקנית ליה פתיקני דמלכין לבתר
עאלת לבי פלה חמאת עולימתהא דקא מתקני עטרהא לבושהא תכשיטהא
לתקנא לה אמרה לון הא אתקנית ביה טבידה אתר דמיין נבעין וכל ריחין
ובוסמין סוחרני אינון מיין לדפאח לכלתי ליתי פתי מטרוניתא דפרי ועולימתהא
ויתדכון פדהווא אתר דאתקנית פדהווא כי טבילה דמיין נבעין דעמי. לבתר
תקינו לה לתכשיטה אלבישו לה לבושהא אעטרו לה בעטרהא למחר פד
ייתי ברי לאזדונא במטרוניתא תקין היכלא לכלהו וישתכח מדוריה ככו פחדא
פד מלכא קדישא ומטרוניתא וחבריא פהאי גוונא ואימא עלאה דמתקנת פלא
אשתכח דמלכא עלאה ומטרוניתא וחבריא מדוריהו פחדא ולא מתפרשין
לעלמין הדיא הוא דכתיב יי מי יגור באהליו וגומר. חולך תמים ופועל צדק
מאן הוא אלא אלין אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטהא בלבשהא בעטרהא
וכד חד פועל צדק אקרי אמר רבי חייא אלמלא לא זכינא בעלמא אלא למשמע
מילין אלין די. זבארו חולקיהו דאינון דמשתדלי באורייתא ונדעין אורחוי דמלכא
קדישא דרעוסא דלהון באורייתא. עליהו פתיב כי בי חשק ואפליטהו וכתביב
אתלצהו ואכפדהו:

וזהר ח"א דף ח' ע"א

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא כלליא דכלה אתחברת בבעלה דתניין
כל אינון חבריא דבני היקרא דכלה אצטריכו פדהווא ליליא דכלה
אזדונת למנהו ליומא אחרא נו חופה בבעלה קמנהו עפה כל הווא לליא
ולמחדי עמה בתקונהא דאיהי אפתקנת למלעי באורייתא מהורה לנביאים
ומנביאים לבתובים ובדרשות דקראי וברזין דתקמתא בגין דאלין אינון תקונין
דילה ותכשיטה ואיהי ועולמתהא עאלת וקיימת על ראשיהו ואתתקנא בהו
ותדאה בהו כל הווא לליא וליומא אחרא לא עאלה לחופה אלא פדהווא
ואלין אקרון בני חופתא וכיון דעאלת לחופתא קודשא ברין הוא שאיל עליהו
ומברך לון ומעשר לון בעטרהא דכלה. זבארו חולקיהו. והוא רבי שמעון
וכלהו חבריא מרגנין ברגיה דאורייתא כל חד וחד מנייהו והו חדי רבי שמעון
וכל שאר חבריא אמר לון רבי שמעון בני זבארו חולקבון בגין דלמחר לא
תעול פלה להופה אלא פדהוויכו בגין דכלהו דמתקנין תקונהא פהאי לליא
ותדאן בה בלהון יהו רשימין וכתביבין בספרא דדברגא וקודשא ברין הוא

מכרד לון בשבעין ברבאן ועטרין דעלמא עלאה. פתח רבי שמעון ואמר השמים מספרים כבוד אל וגומר קרא דא הא אוקימנא ליה אבל כומנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקשוטתא פהדי חבריא דחדאן עפה כל ההוא ליליא ואיהי חדאת עמהון וביומא דמחרו פמה אוכלוסין ומשיריין מתפנשין בהרה ואיהי וכלהו מחפאן לכל חד וחד דתקיננו לה פהאי ליליא כינון דמתחבראן פחדא ואיהי חמאת לבעלה מה פתיב השמים מספרים כבוד אל השמים דא חתן דעאל לחופה מספרים ומנהרין בזוהרא דפסיר דההיר וזהיר מספיי עלמא ועד סיפא עלמא כבוד אל דא כבוד פלה דאקרי אל דכתיב ואל זועם בכל יום בכל יומי שחא אקרי אל והשחא דעאכת לחפה אקרי כבוד ואקרי אל יקר על יקר נהירו על נהירו ושולמנא על שולמנא. בדין בההוא שעה דשמים עאל לחפה ואתי ונהיר לה כל אינון הבריא דאתקיננו לה פלהו אתפרשו בשמיהון מפן הדא הוא דכתיב ומעשה ידיו מגיד רבקיע מעשה ידיו אלן אינון מארי קיימא דברית בהדי כלה ואינון מארי קיימא דברית אקרון מעשה ידיו פמה דאת אמרת ומעשה ידיו כוננהו. דא ברית קיימא דתתים בבשרא דבר נש. ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

האדרא פרשת משפטים

תאנא ברין דריון. רישא דמלכא אתתקן כחסד ובגבורה פהאי רישא תליין שערי נימן על נימן דאינון כל משיכותא דמתאחדן בה עלאי ותהאי מארי דמארין מארי דקשוט. מארי דמתקלא. מארי דיבבא. מארי דיללה מארי דדינא. מארי דרחמי וטעמי אנרייתא ורגו אורייתא דכין מסאבן כלהו אקרון שערי דמלכא כלומר משיכותא דאתמשך ממלכא קדישא וכלא נחית מעתיקא סתימאה (קדישא) מצחא דמלכא פקידותא לחייבא כד אתפקדן פגובדיהו וכד אתגליין חוביהו בדין אקרי מצחא דמלכא כלומר גבורה אתתקף בדינוי ואתפשט בסמרוי דא אשתני ממצחא דעתיקא קדישא דאקרי רצון. עיינין דמלכא אשגחותא דכלא אשגחותא דעלאין ותפאין וכל אינון מארי אשגחותא חבי אקרון. בעיינין גוויין אתאחדן ואינון גוויין אקרון כל אינון מארי אשגחותא דמלכא כד חד בפום ארחה וכלהון גוויין דעינא אקרון כמה דאתתווי אשגחותא דמלכא חבי גוויין מתערין. גביעי דעיינין אקרון אתר דהבין אשגחותא לכלהו גוויין מארי אשגחותא חבי גביעי לגבי דלתפא גביעי לאשגחותא מההוא גהרא דנגיד ונפיק אתר אתמשכא מההוא גהרא לאסתחאה פתורה דעתיקא מחלפא דנגיד מאמא כד גבורה מתפשטא ועיינין מלחטן פגון סומקא נהיר עתיקא קדישא חורא דיליה ולהטא באמא ואתמלייא מחלפא וינקא לחי (לכלא) ואסתחן פלהו עיינין פההוא חלבא דאמא דאתנגיד ונפיק תדיר דא הוא דכתיב דחצות בחלב דאימא דנגיד תדירא ולא פסיק חושמא דמלכא קדישא תקונא דפרצופא כד מתפשטין גבורין ומתאחדן כחדא אינון חושמא דמלכא קדישא ואינון גבורין מחד גבורה אחת ונפקין. וכד דיגין מתערין ונפקין מסמריהו לא מתפסמן אלא בתנגא דמדבחה ויבדן כתיב וירח ה' את דת

הניחה שאני חושמא דעתיקא דלא אצטריך דחושמא דעתיקא ארף אפיס בכלל אקרי ונהוא נהירו דתכמתא סתימאה אקרי חושמא דיליה. והיונו תהלה דכתיב. תהלה לדוד וכתיב. ותהלתו אחשם לך ועל דא אתער דוד מלכא תהלה לדוד וגומר. אידין דמלכא כד רענא אשתכח ואמא ינקא ונהירו דעתיקא קדישא אתנהיר מתערין נהירו דתרין מוחי ונהירו דאבא ואמא כל אינון דאקרון מוחי דמלכא ומתלהטין פחדא וכד מתלהטין פחדא אקרון אזני יי דהא אתקבילית אלותהון דישראל ויבדן אתערותא לטב ולביש ובאתערותא דא מתערין מארי דגדפין דנטלין קלין דעלמא וכלהו אקרון אזני יי. אנפוי דמלכא נהירו דאבא ואמא ואתפשטותא דלהון דנהרין וסמריין ולחטין פהאי רישא דמלכא ויבדן סהדותא אסתהד במלכא מנייהו. דיוקנא דמלכא יקירותא מכלא מרישא שארי חסד עלאה. ובגבורה. ונהירו דאבא ואמא אתפלג נהירו דאבא בתלת נהורין ואמא פתרין הא חמשא חסד ובגבורה פחד נהורא דא שחא. לבתר אתער חסד ואתלהיש פתרין נהורין דאתנהיר ואינון תמנייא. ובגבורה אתנהיר פחד דא תשעה. וכד מתחברן כלהו נהורין פחדא אקרון דיוקנא דמלכא. ויבדן פתיב ה' בגבור יצא פאיש מלחמות ועיר קנאה וגומר. שפון דמלכא חבי תאנא כד אתנהיר נהירו דאבא נהיר בתלת נהורין. מחד נהורא נהיר חסד עלאה. מחד נהורא אתנהיר נהירו דאקרי מוחא דמלכא. וחד נהורא הוה חלי עד דאתנהיר נהירו דאמא וכד אתנהיר אתנהיר בחמש נהורין במאי אתנהיר מחד שביילא דטמיר וגניו דאתדבק ביה אבא דכתיב גתיב לא דעו עיש וגומר. כמה דאתדבק דכורא כנוקבא ואתערבת ואולידת ואפיקת חמש נהורין (דא מאינון חמש) ומאינון חמש נהורין אתגליפו חמשין תרעין דנהורין סגיאין. חמשין אינון לקבליהון מ"ט פנים מהור מ"ט פנים טמא פאורייתא אשתאר חד ויהאי חד דאתנהיר בפלא ונהוא דאבא דהוא חלי כד מתחברן פחדא ומתישבן במלכא אקרון שפון דמלכא ובגיני פך גזר מלין דקשוט ופומא בהו תליא פתיחותא דפומא. מאי פומא אלא דעת גניו כפומא דמלכא אקרי פשיטותא דתפארת דכל אוצרין אתאחדן ביה דכתיב ובדעת חדרים ימלאו ונהוא דעת הוא גניו באימא ומלכא ומלייא כל אדרין ואכסדראין. וכד אתער נהירי דביה ונפיק בדין אקרי פדה ה'. ושפון דאינון תרין נהורין מאבא ומאימא כשעתא דאתערען בההוא נהירו דעת מתחברן פחדא ומלין אתגזרו בקשוט פחכמה בתכונה ובדעת. ויבדן כל מלין דקודשא בריה דא באלין אתגזרו נהרין תלת אלן ועיילין בגו לגו ואתערין פחדא וכד מתחברן בעטורא חד בדין (ס' ס' מתחברן תלתי אלן בעטורא חד ועיילין בגו לגו ואתערין בחד בדין) אקרון חכו ממפקים ואינון חיד דמלכא ואקרון מתקנא דמלכא ועל האי פתיב טעמו וראו כי טוב ה'. ובהאי חיד תליין כל אינון שליטין והורמנין דמלכא דכתיב וברית פיו כל אבאם. פהאי חיד שליטותא דכלא אשתכח ובגיני פך כל אתון דאינון כהאי אתר שלימותא אתחוייא בהו אחא ע א נהירו דעתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין. ח נהירו דתכמתא

קדלא רכרבו וזעירין נחתין בשקולא באלין אשתכח גיבור ותקוף מאן דאשתכח
 פתיב מן המצר קראתי יה תשעה אמר דוד עד כל גוים סבבני לאסחרא
 ולאנא עלוי ותוצא הארץ דשא עשב מוריע זרע למינהו ועין עשה פרי
 אשר זרעו בו למינהו תשעה אלין אתעקרו משמא שלים ואשתילדו גלבתר
 בשמא שלים דכתיב וישע ה' אלהים תקינין דדיקנא בתליסר אשתכחן אחי
 דהיא עילאה מתאה בתתאה בתשעה אתחזון כל פד אתון אתגליפו בכוניחו.
 על האי מאן דחמיה בחלמיה דאחיד דיקנא דבר גש עילאה בדיה או דאויש
 ידיה ליה ינדע דשליט במאריה שגאין תחותי וכנעון כל שפן דיקנא עילאה
 דנהירא בתתאה דעלאה רב חסד אקרי ועירא חסד סתם כד אצטריך נהירו
 אנדר ואקרי רב חסד (ס"א בדיה הא מתרחין דהא בשללם עם מאריה ושגאין
 ינגעון תחותי ודין הוא בדיל דתוא בחלמיה כל שפן אם זכה לאודעה מה היא
 דיקנא עילאה דהוא נהיר לתתא ארי עילאה רב חסד אקרי (בועירא חסד סתם)
 כתיב ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה יה אתפשט נהירו דדא ברא
 לכא אתרחשון בזמנא דדא מין מין ביטון בגין דאמר ישרצו אתכלילו
 דא ברא חיה עלאה חיה תתאה חיה טבא חיה פישא ויאמר אלהים געשה
 אדם האדם לא כתיב אלא אדם סתם לאפקא אדם דלעילא דאתעביד בשמא
 שלים פד אשתלים דא אשתלים דא אשתלים דא ונגקבא לאשלמא פלא
 יהוה סמרא דדבר אלהים סמרא דנגקבא אתפשט כדורא ואתתקן בתיקוני
 פאמה בפומיה דאמה מלפין דאתבטלו הקא אתקנימו דינין דדכורא תקיפין
 פרישא בסופא גיחין דנגקבא באיפכא ויה קונטרין דקיסורא בעטפוי שקיעין
 זעירא בגוהא אשתכח אי אתכסמו דינין בעא עתיקא אתא הויה על נקבא
 וקניא דוהקא אתתקנו בגוה למעבד מדורא בישא דכתיב ופתר ופלד את
 קין קינא דמדורא דרוחין בישין ועלעולין וקטפורין אתקין ביה בדאי אדם
 בתרין בכלל ופרט אתכללו בפרט ובכלל שוקן דרועין מינא ושמאלא דא
 אתפלג בסטרוי אתתקן דבר ונגקבא יהו יד דבר ה' נקבא ו' כתיב וקר
 ונקבא בראם ויברך אותם ונקרא את שמם אדם דיקנא ופרצופא דאדם יתיב
 על פורסא וכתיב ועל דמות הגסא דמות פמראה אדם עליו מלמעלה :

פרקא רביעאה עתיקא טמיר וסתים זעירא דאנפין אתגלייא ולא אתגלייא
 דאתגלייא באתון כתיב דאתכסא טתים באתון דלא מתיישבן באתרין
 בגין דאיהו לא אתישבו ביה עלאין ותתאין ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש
 חיה למינה בהמה ורמש ונומר היינו דכתיב אדם ובהמה תושע יי חד
 בכללא דאתרא משתכחא בהמה בכללא דאדם אדם פי יקריב מכם זרין
 ליה מן הבהמה משום דאתכלל בכללא דאדם כד נחת אדם דלתתא בדיקנא
 עלאה אשתכחו תרין רוחין מתרין סטרוי דמינא ושמאלא כליל אדם דמינא
 נשמתא קדישא דשמאלא נפש חיה חב אדם אתפשט שמאלא ואתפשטו אי
 בלא נפא כד מתדבקין דא פדא אתגלידן כהאי חיה דאולדת (רוחין) כגימין
 בקטרא דדא כ"ב אתון סתימן כ"ב אתון אתגליין י סתים י גלייא סתים
 וגלייא במתקלא דמפסין אתקלו י גפקין מעיה דבר ונגקבא רד כהאי אתר
 (47)

ר דבר ר נקבא בגין דא דו תרין דו דבר ונגקבא דו תרין קפלן תרין י
 בלחודוי דבר ה' נקבא ה' ד הות בקדמיתא ומדאתעברת ביד בגוה
 אולדת ואפיקת ו' (תרי פי פה"א אית דו ביד אית ה"ה תרי יהו) אתחזו יד
 בתויה כללא דיהו מדאפיקת יד דהוא דבר ונגקבא אתישבת לבתר
 ומכסייא לאמה וראו כג האלהים את בנות האדם היינו דכתיב שנים אנשים
 מרגלים חרש לאמר מאי בנות האדם דכתיב אז תבאנה שנים נשים זונות
 אל המלך בגינהון פתיב פי ראו פי חכמת אלהים בקרבו ונומר אז תבאנה
 ולא בקדמיתא בקיסטרא דקיסורי דפיגאן תרין מתחבוקן הווי לעילא לתתא
 נחתו ירתו עפרא אבדו הילקא טבא דתרה בהו עטרא דבולתא (ס"א דחמלא)
 ואתעטר בקוסטא דענבא ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי אלי דייקא
 דבר אל בני ישראל ויסעו ויסעו דייקא במזלא הוה תלי דבעא לאוקיר דיקניה
 והישר בעיניו תעשה ותאונתו למצותיו ושמתם כל תקו ע"כ פי אני ה' ורפאך
 להאי ונקא :

פרקא חמישאה הוי גוי חומא עם כבד עון זרע מרעים בגים משחיתים ונומר
 שבעה דרגין ירד ה"ה רה ה"י ר"ו אפיק ד' ה"ה דרי ה"ה אפיק ר"ו ר"ו
 לבר אסתיר אדם דבר ונגקבא דאנון דו דכתיב בגים משחיתים בראשית ברא
 בראשית מאמר ברא חצי מאמר אב ובן סתים וגלייא עון עקאה דסתים
 ונגזי עון תתאה נפיק למטלטלי (ס"א למטלטלי) ואתגליא יהוה יה אלהים
 את אדני אה"יה מינא ושמאלא בחדא אשתתפו השמים ואת דכתיב
 והתפארת והנצח אינון בחדא אשתתפו הארץ דכתיב מה אדיר שמך בכל
 הארץ מלא כל הארץ כבודו יהי רקיע בתוך המים להבדיל בין הקדש ובין
 קדש הקדשים עתיקא לזעירא אתפרש ואתדבק לא אתפרש ממש פומא ממלל
 דברבן אנתיק ואתעטר בכתרין זעירין בחמשה זינין מים וכתיב ונתן עליו מים
 חיים (אל פלי) הוא האלהים חיים ומלך עולם אתתקן לפני ה' פארצות חיים
 והיתה נפש אלני צרורה בצרור החיים ועין החיים בתוך הגן יה ירד ה"א
 אה"וי בין מים למים מים שלמין ומים דלא שלמין רחמין שלימין רחמין
 דלא שלימין :

ויאמר ה' לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשור ויאמר ה' כד אתישבא
 בזעירא מבאן לומר דבר בשם אמרו דעתיקא סתים קאמר לא ידון רוחי
 באדם דלעילא משום דבהווא רוחא דאתנשבא מתרין נוקבין דפרדשקא
 משיד לתתא ובגין פד כתיב ימי עולם (והיו ימיו מאה) ועשרים שנה יד
 שלים ולא שלים י בלחודוי מאה תרין אתון תרין זמנין מאה ועשרים שנה
 י בלחודוי כד אתגלייא בזעירא אתמשד בעשר אלפי שנין מבאן כתיב והשת
 עלי בפכה הנפילים היו בארץ היינו דכתיב ומשם יפרד והיה לארבעה
 ראשים מאתר דאתפרש גתא אקרו הנפילים דכתיב ומשם יפרד היו בארץ
 בימים ההם ולא לבתר זמנא עד דאתא יהושע ובני האלהים אתמטרו עד דאתא
 שלמה ובנות האדם אתכללא דדא הוא דכתיב ותענוגות מענוגים לא קארי
 בגי אדם דאתמטין מהאי רוחין אתרגין דלא אתכללו פהכמה עלאה דכתיב
 (48)

וה' נתן חכמה לשלמה. וכתוב ויחכם מכל האדם משום דהני לא אתפללו
 באדם. וה' נתן חכמה ה' עלאה. ויחכם מכל האדם דמינה אתחכם לתמא
 המה הגבורים אשר מעולם. עולם דלעילא. אנשי השם. דאתנהגו בשמא.
 מאי שמא שמא קדישא דאתנהגו ביה דלא קדישין לתמא ולא אתנהגו אלא
 בשמא אנשי השם סתים ולא אנשי יהודה לאו מסתים סתימא אלא גרועותא
 ולא גרועותא. אנשי שם סתם מכללא דאדם נפקו כתיב אדם ביקר כל ילן.
 אדם ביקר ביקרו דמלכא. כל ילן בלא רוחא. תליסר מלכי קרבא בשבעה.
 שבעה מלכין בארעא אתחזיאו נצחי קרבא. תשעה דסלקין פדרגין דברטין
 ברעותהון ולית דימחי בדיהון. תמשה מלכין קיימין בכהילו לקמי ארבע לא
 יכלין למיקם ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע בהון תליין בענבין באחכלא
 צרירן בהו' ו' רדישין סהדין סהדותא ולא קיימין בדיכתייהו אילנא דמבסס יתיב
 בגו. בענפוי אחידן ומקננן צפרין. תחותי מטלל חותא דשליטא בהו' אילנא
 בתריסר כבישין למחוד בשבעה סמכין סוחרניה בארבע חזן מתגלגלי בארבע
 סמין. חניא דרתיט בש"ע דילוגין דליג על טרין מקפץ על גבעתא דכתיב
 מדלג על הקרים מקפץ על הגבעות. ונביה בפומיה בשנוי נקיב בתרין גיסין
 כד נטיל גסטרא אתעפיד לתלת רוחין. כתיב ויתחנך חנוך את האלהים וכתוב
 חנוך לנער על פי דרבו. לנער הידוע. את האלהים ולא את יהודה. ואינגו בשם זה.
 כי קח אותו אלהים להקרא בשמו. תלת פתי דיגין ארבע אינון. ארבע בתי
 דיגין דלעיל ארבע לתמא דכתיב לא תעשו עוד במשפט במדה במשקל ובמשיכה.
 דינא קשיא ודינא דלא קשיא. דינא בשקולא דינא דלא בשקולא דינא
 רפיא דאפילו לא האי ולא האי. ויהי כי החל האדם לרב על פני האדמה
 החל האדם לרב. היינו דכתיב בשגם האדם דלעיקא. וכתוב על פני האדמה.
 ומשה לא ידע כי קרן עור פניו היינו דכתיב כתנות עור קרן דכתיב וקח
 שמואל את קרן השמן לית משיחא אלא בקרן ובשמה תרום קרנגו. שם אצמיה
 קרן לדוד היינו עשירא דמלכא ואתיא מן יובלא דהיא אימא דכתיב והיה
 במשוד בקרן יובל. קרן בייבלא אתעטר. עשירא באימא. קרן דנטיל קרן
 רינח לאתבא רוחיה ליה והאי קרן דייובלא הוא יובל ה' וה' בשבוא דרוחא
 לכלא. וכלא תייבין לאתרייהו דכתיב אפה ה' אלהים כד אתחזי ה' לה'
 יהיה אלהים אתקרי שם מלא. וכתוב ונשגב ה' לבדו פיוס ההוא. (ס"א כד
 אתחזר ה' לה' ואסתלק " פורעניתא אתי לעלמא ואם לא בשביל אדני יהודה
 לא אתקיים עלמא וכלא אתחרכ ועל דא כתיב ונשגב וגומר.) עד פאן סתים
 ואתעטר צניעותא דמלכא דהיינו ספרא דצניעותא זפאח למאן דעאל ונפיק
 נדע שבילו ואורחוי:

תפלת אליהו הנביא זיעיא

פתח אליהו ואמר רבוז עלמין האנת הוא חד ולא בחשבון. אנת הוא עלאה
 על כל עלאין סתימא על כל סתימין. לית מהשכח תפיסא כד כלל
 אנת הוא דאפיקת עשור ספונין. וקרין לון עשור ספירן. לאנהגא בהון עלמין
 סתימין ולא אתפללין. ועלמין דאתגליין. ובהון אתפסיאר מפני נשא. ואנת
 הוא דקשיר לון ומיחד לון. ובגין דאנת מלנאו. כל מאן דאפריש חד מן חבריה
 מאלין עשור. אתחשיב ליה באילו אפריש כד. ואלין עשור ספירן. אינון אולין
 כסדרן. חד אריק וחד קצר וחד פינני ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג
 כד לא לעילא ולא לתמא ולא מכל סטרא לבושין תקינת לון דמפיהו פרחין
 גשמתין לבני נשא. ובמדה גופין תקינת לון דאתקריאו גופא לגבי
 לבושין דמכסיין עליהון. ואתקריאו בתקונא דא. חסד דרועא ומינא נבדרא
 דרועא שמאלא. תפארת גופא. נצח ויהוד תרין שוקין. ויסוד סימא דגופא
 אות ברית קודש מלכות פה תורה שבעל פה קרינן ליה. מודא חכמה איהו
 מחשבה מלנא. פינה לכא ובה הלכ מבין. ועל אלין תרין כתיב הנסמרות
 לוי אלהינו. בתר עליון איהו פתר מלכות. ועליה אתמר מגיד מראשית אחרית
 ואיהו קרבנא דתפלין מלכו איהו יוד הא ויזי הא דאיהו ארח אצילות.
 איהו שקיו דאילנא כדרועו וענפוי כמא דאשקי לאילנא ואתרבי בהו' שקיו:
 רבוז העולמים אנת הוא עלת העלות סבת הסבות דאשקי לאילנא בההו'
 נביעו: וההו' נביעו איהו פנשמא לגופא דאיהו חיים לגופא. וכד
 לית דמיון ולית דיקנא מכל מה דלבו ולבר. ובראת שמא וארעא ואפיקת
 מנהון שמשא וסיהרא וככביא ומולי. ובארעא אלנין דשאין ונגתא דעזן
 ועשבין וחיוון ועופין וננין ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין. ואיד יתנהגו
 בהון עלאין ותתאין. ואיד אשתמודעאן מעלאי ותתאי ולית דידע כד בלל. ובר
 מינד לית חידא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על פלא. וכל ספירן כל חד
 אית ליה שם ידע ובהון אתקריאו מלאכיא. ואנת לית לך שם ידע דאנת
 הוא ממלא כל שמדן. ואנת הוא שליטן דכלהו וכד אנת תסתלק מנהון
 אשתארו בלהו שמדן כגופא בלא גשמתא. אנת חכים ולאו בחכמה ידיעא.
 אנת הוא מבין ולא מפניה ידיעא. לית לך אתר ידיעא אלא לאשתמודעא
 הוהבד וחילד לבני נשא. ואתחזאה לון איד אתנהיג עלמא בדינא וברכמי
 דאינון צדק ומשפט בפיוס עובדיהון דבני נשא. דין איהו גבורה. משפט עמקא
 דאמצעיתא. צדק מלכותא קדישא. מאוני צדק תרין סמכי קשוט. הין צדק
 אות ברית. כדא לאתחזאה איד אתנהיג עלמא. אבל לאו דאית לך צדק ידיעא
 דאיהו דין. ולא משפט ידיעא דאיהו רחמי. ולא מכל אלין מדות כלל. קום
 רבי שמעון ויתחדשון מלין על נדך דהא רשותא אית לך לגלאה דיון סמירין
 על נדך מה דלא אתייתוב רשו לגלאה לשום בר נש עד כגון:

קם רבי שמעון פתח ואמר לך ה' הגדולה והקבוצה וכו' עלאין שמעו אינו
דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכוון הקיצו ורננו שוכני עפר
אלין אינון צדיקיא דאינון מסטרא דהוא דאתמר בה אני ישנה ולבי ער ולא
אינון מתים ובגין דא אתמר בהון הקיצה ורננו להתערו דשכינתא דאיהו
ישנה בגלותא דעד כען צדיקיא פלחו דמיכין ושנתא בחזריהון מיד הויבר
שכינתא פלת קלין לגבי רעיא מהימנא ויימא ליה קום רעיא מהימנא דהא עלך
אתמר קול דודי דופק לגבאי פארבע אתוון דיליה ויימא בהון פתחי לי אחותי
רעיתי וינתי פפתי דהא פם עונד פת ציון לא יוסיף להגלותך שראשי נמלא
טל מאי נמלא טל אלא אתמר קודשא בריך הוא אנת חשיבת דמימנא דאתחבר
ביה מקדשא דעאלנא בביתא דילי ועאלנא בישובא לאר הכי דלא עאלנא כל
זמנא דאנת בגלותא הרי לך סימנא שראשי נמלא טל דהא שכינתא בגלותא
שלימו דיליה וחיים דיליה איהו טל ודא איהו ירד ה"א ו"ו וה"א איהו שכינתא
דלא מחושבן טל אלא ירד ה"א ו"ו דסליקו אתוון לחשבון טל דאיהו
מליא לשכינתא מנביע דכל מקורין עלאין מיד יקום רעיא מהימנא ואבהון קדישין
עמיה עד פאן רזא דיהודא: ב"ל א"א:

מדרש יתרו לשבועות

ומשה עלה אל האלהים הדא הוא דכתיב עליית למרום שבית שבי מהו עליית
נתעלית נתגששת עם המלאכים של מעלה דבר אחר עליית למרום
שלא שלמה בריה מלמעלן בשם ששלט משה: אמר רבי ברכיה הלוחות
היו ארפן ששה טפחים כביכול היו ביד מי שאמר והיה העולם שני טפחים
ובידו של משה שני טפחים ושני טפחים היו מפרישין בין יד ליד דבר אחר
עלית למרום שבית שבי בנהג שבעולם הנכנס למדינה נוטל דבר שאין עין
בני המדינה עליו ומשה עלה למרום ונטל את התורה שהיו הפל נושאין
עיניהם עליה הרי עליית למרום שבית שבי יכול מפני ששבה אותה נטלה
הנם תלמוד לומר לקחת מתנות באדם בלקיחה נתנה לו יכול יהא חייב ליתן
לו דמים תלמוד לומר מתנות במתנה נתנה לו באותה שעה בקשו מלאכי
השרת לפגוע במשה עשה בו הקדוש ברוך הוא קלסטרין של פניו של משה
דומה לאברהם אמר להם הקדוש ברוך הוא אי אתם מתביישין הימנו לא זהו
שיתדבמו אצלו ואבלתם בתוך ביתו אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא נתנה
לך תורה אלא בזכות אברהם שנאמר לקחת מתנות באדם ואין אדם האמור
כאן אלא אברהם שנאמר האדם הגדול בענקים הוי ומשה עלה אל האלהים
ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר בזכות ההר ואין ההר אלא אבות שנאמר
שמעו הרים את ריב ה' ומשה עלה אל האלהים עלה בעגן וירד בעגן וזכות
אבות עולה ויורדת עמו זה תאמר לבית יעקב אלו הנשים אמר ליה אמור
דקן ראשי דברים שהן יכולות לשמוע ותגד לבני ישראל אלו האנשים
אמר ליה אמור להם דקדוקי דברים שהם יכולין לשמוע דבר אחר למה לגשים
תחלה שהן מנדרות במצות דבר אחר ברי שהיו מנהיגות את בניהן לתורה
אמר

אמר רבי תחליפא דקסרין אמר הקדוש ברוך הוא כשבראתי את העולם לא
צויתי אלא לאדם הראשון ואחר כך נצטות חוה ועברה וקלקלה את העולם
עכשיו אם אני קורא לנשים תחלה הן מכבדות את התורה לך נאמר כה
תאמר לבית יעקב ורבי יוחנן אמר כה תאמר לבית יעקב אלו סנהדרין
שנאמר בית יעקב לכו ונלכה פאור ה' וידבר אלהים את כל הדברים האלה
לאמר במבטים של מלכים נהג הקדוש ברוך הוא אם ישראל שנאמר אחי
מלבנון כלה למה בך בזכות שאמרו בעשה ונשמע וישב משה את דברי
העם אל ה' אותה שעה פקש הקדוש ברוך הוא ליתן להם את התורה ולדבר
עמם והיה משה עומד אמר הקדוש ברוך הוא מה אעשה מפני משה אמר
רבי לוי משל למלך שבקש לעשות אוסימטאטא חוין מדעתו של אפרכוס
אמר לו עשה דבר פלוני אמר ליה כבר נעשית שוב אמר ליה לך קרא
לפלוני סוגליטיקום ויבא עמך עד שהוא חולף עושה המלך מה שבקש בך
בקש הקדוש ברוך הוא ליתן עשרה דברות היה משה עומד מצדו אמר הקדוש
ברוך הוא אני מגלה להם את הרקיע ואומר אנכי ה' אלהיך הם אומרים
מי אמר הקדוש ברוך הוא או משה אלא ירד משה ואחר כך אני ואמר אנכי
אלהיך בך אמר הקדוש ברוך הוא למשה לך אל תדבר איתי ואמר אנכי
ובכסו שמלותם אמר ליה כבר הקדשתיים שנאמר כי אתה העדות בנו לאמר
וגומר אמר ליה לך רד ועלית אתה ואהלן עמך עד שמשח ירד נגלה הקדוש
ברוך הוא שנאמר וירד משה אל העם מיד וידבר אלהים את כל הדברים
האלה לאמר שהוא עושה הפל בבת אחת ומתיה בבת אחת מכה
ודופא בבת אחת אשה על הפשבר ירדתי הים והולכי מדברות ותכושיים
בבית האסורין אחד במצור ואחד במערב אחד בצפון ואחד בדרום ושומע
כולן בבת אחת וכן הוא אומר יוצר אור ובורא חשך עפר כטו בן נהפך
לאדם חור נהפך לעפר שנאמר והופך לבקר צלמות מהו לבקר בתחלתו
בתחלתו מהו אומר ויחפכו כל הפנים אשר ביאור לדם חזר ונהפך הקדם
למים בשר הוא נהפך למת חזר המת ונהפך לחי הפטה נהפך לנחש
חזר הנחש ונהפך למטה הים נהפך ליבשה חזרה היבשה ונהפכה לים
וכן הוא אומר בקורא למי הים וגומר וכן דבור זכור את יום השבת
לקדשו ואומר וביום השבת שני כבשים בני שנה דבור ערנות אשת אחיך
לא תגלה כי ישבו אחים יחדיו וכלן אמרן בבת אחת וידבר אלהים את
כל הדברים האלה לאמר בא וראה שאין מדותיו של הקדוש ברוך הוא
כמות בשר ודם מלך בשר ודם אינו יכול להיות עושה מלחמה ולהיות
סופר ומלמד תנוקות והקדוש ברוך הוא אינו כן אתמול בים עושה מלחמה
ואומר בכחו רגע הים והיום כמתן תורה ירד ללמד תורה לבניו וכן הוא
אומר הן אל ישגיב בכוחו מי כמותו מורה ד"א וידבר אלהים את כל
הדברים האלה לאמר אמר רבי יצחק מה שהנביאים עתידין להתנבאות
בכל דור ודור קבלו מהר סיני שפן משה אומר להם לישראל כי את
אשר ישנו פה עמנו היום ואת אשר איננו פה עמנו היום עמנו עומד
היום אין כתיב כאן אלא עמנו היום אלו הנשמות העתידות להכראות שאין בהם

ממש שלא נאמרה בהם עמידה אף על פי שלא היו באותה שעה כל אחד ואחד קבל את שלו וכן הוא אומר משא דבר יי אל ישראל ביד מלאכי בימי מלאכי לא נאמר אלא ביד מלאכי שכבר היתה הנבואה ביד מהר סיני ועד אותה שעה לא נתנה לו רשות להתנבאות. וכן ישעיה אומר מעת היותה שם אני. אומר ישעיה מיום שנתנה תורה בסיני שם הייתי וקבלתי את הנבואה הזאת אלא ועמה יי אלהים שלחני ורחו עד עכשיו לא ניתן לי רשות להתנבאות ולא כל הנביאים בלבד קבלו מסיני נבואתן אלא אף החכמים העומדים בכל דור ודור כל אחד ואחד קבל את שרו מסיני וכן הוא אומר את כל הדברים האלה דבר יי אל כל קהלכם. קול גדול ולא יסף. רבי יוחנן אומר קול אחד נחלק לו קולות והם נחקקים לשבעים לשון. רשב"ל אומר שממנו נתנבאו כל הנביאים שעמדו. רבנן אמרי שלא היה לו בת קול. אומר רשב"ל אומר רבי יוחנן מהו קול יי בפח אפשר לומר בן ורלא מלאך אחד אין כל כריה יכולה לעמוד בקולו שנאמר ונגיתו בפרשיש וקול דבריו בקול המון והקדוש ברוך הוא שפתיב בו הלא את השמים ואת הארץ אני מלא צריך לדבר בפח. אלא קול יי בפח בפח כל הקולות ועל דעתיה דרבי יוחנן הדיא קרא מסייע ליה שנאמר יי יתן אמן המבשרות צבא רב :

אנכי יי אלהיך הדיא הוא דכתיב השמע עם קול אלהים המינין שאלו את רבי שמלאי אמרו ליה אלהות הרבה יש בעולם אמר להם גמא אמרו לו שהרי כתיב השמע עם קול אלהים אמר להם שמא פתוב מדברים אלא מדבר אמרו לו תלמדנו לאלו דחית בקנה רצוץ לנו מה אמה משיב חזר רבי לוי ופרשה אמר להם השמע עם קול אלהים פיעד אלו היה פתוב קול יי בכח לא היה העולם יכול לעמוד אלא קול יי בכח בפח של כל אחד ואחד הפתורים לפי פתון והתקנים לפי פתון ותקנים לפי פתון. אמר תקדוש ברוך הוא לישראל לא בשביל ששמעתם קולות הרבה תהיו סבורים שמא אלוהות הרבה יש בשמים אלא תהיו יודעים שאני יי אלהיך שנאמר אנכי יי אלהיך דבר אחר אנכי יי אלהיך הדיא הוא דכתיב פנים בפנים דבר יי עמכם. אמר רבי אבדימי דמן חיפה כיב אלף מלאכים ירדו עם תקדוש ברוך הוא לסיני שנאמר רכב אלהים רבותים אגפי שנאן. הנאים והמשופחים. לפי שהיו רבים דחוקים היו תלמוד לומר שנאן שאנן והשקט אדני פם אין כתיב ביד אלא באקף דלית אדונו של כל העולם בהם. דבר אחר יי פם רבנן אומרין שמו של אלהים היה מעורב עם כל אחד ואחד מיכאל וגבריאל אמר תקדוש ברוך הוא לישראל לא בשביל שראיתם פנים הרבה תהיו סבורין שמא אלוהות הרבה בשמים דעו שאני הוא יי אחד שנאמר אנכי יי אלהיך אמר רבי טוביה בר רבי יצחק אנכי יי אלהיך שעל מנת בן הוצאתיך מארץ מצרים שתקבל אלהותי עדיך. דבר אחר אנכי יי אלהיך משל דבת מלכים שנשבת ביד תקסום ובא תמלך והצדיקה לאהר ימים בקש לישא אותה קאשה אמרה לו מה אמה נתן לי אמר לה אסאין לי עליך אלא שפדיתך מיד תקסום ידיו. דבר אחר אנכי יי אלהיך רבי אהא בר רבי חנינא פתח בו שמי

שמעה עמי ואדברה כמו שכתוב בעשרת הדברות אמר רבי שמעון בן יוחאי אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל אלוה אני על כל באי עולם אבר לא יחדתי שמי אלא עליכם אני נקרא אלהי אומות העולם אלא אלהי ישראל אמר רבי לוי שני דברים שאלו ישראל מלפני הקדוש ברוך הוא שיראו כבודו וישמעו קולו ויהיו רואין את כבודו ושומעין את קולו שנאמר ותאמרו הן הראנו יי אלהינו את כבודו ואת גדלו. וכתיב ואת קולו שמענו מתוך האש ולא היה בהם פח לעמוד שכיון שבאו לסיני ונגלה להם פתחה נשמתם על שדבר עמם שנאמר נפשי יצאה בדברו. אבל התורה בקשה עליהם רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא מלך משיא פתו והורג אנשי ביתו כל העולם כולו שמחים ובנין מיד חזרה נשמתן שנאמר תורת ה' תמימה משיבת נפש. אמר רבי לוי וכי לא היה גלוי לפני המקום שאם הוא מראה כבודו לישראל ומשמיען קולו שאינן יכולין לעמוד אלא צפה הקדוש ברוך הוא שהן עתידין לעשות עבודה זרה שלא יהו אומרים אלו הראנו את כבודו ואת גדלו והשמיענו את קולו לא היינו עושים עבודה זרה לכך נאמר שמעה עמי ואדברה. דבר אחר אנכי ה' אלהיך אמר רבי אבהו משל למלך בשר ודם מולך ויש לו אב או אח או בן אמר הקדוש ברוך הוא אני אני בן אני ראשון שאין לי אב ואני אחרון שאין לי אח ומלבעדי אין אלהים שאין לי בן דבר אחר אנכי יי אלהיך הדיא הוא דכתיב אנכי הנדתי והושעתי והשמעתי וגומר. אנכי הנדתי למצרים שברחם בדי שישמעו וירדפו אחרים וישמעו בים שנאמר ויגד למלך מצרים כי ברח העם והושעתי אתכם שנאמר ויושע ה' ביום ההוא את ישראל. והשמעתי לאומות העולם שנאמר שמעו עמים ירגזון. ואין בכך זר שנאמר וישלח משה את חותנו מיד בחדש השלישי ואתם עדי גאם ה' ואני אל. אנכי ה' אלהיך משל למלך בשר ודם שנכנס למדינה מכבדין אותה ומרביצין אותה ומעטרין אותה ומפרישין קיטאות וכלים גאים ומדליקין גרות אמר תקדוש ברוך הוא אני אני בן אלא נכנסתי בעולמי פירשתי קיטאות שנאמר הנוטה בדוק שמים הדלקתי גרות שנאמר ויאמר אלהים יהי מאורות. רבצתי מים שנאמר יקוו המים. עשרתי כל מה שעשיתי שנאמר. ויכלו השמים והארץ וכל צבאם. אנכי ה' אלהיך מלך בשר ודם פונה פלמין שאינו יכול להזין אותו ממקומו אני אני בן שנאמר אני עשיתי ואני אשא ואני אסבול ואמלט אני עשיתי שנאמר ויעש האלהים לאדם ולאשתו. ואני אשא. ויקח אלהים את האדם. דבר אחר אני עשיתי כי נהמתי כי עשיתים. ואני אשא לנח שנאמר ונסגור ה' בעדו ואני אסבול שנאמר וירד ה' לראות ארת העיר ואת המגדל ואמלט לאברהם שנאמר ויאמר ה' אקיו אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים. דבר אחר אני עשיתי לישראל שנאמר הוא עשה נכונך. ואני אשא שנאמר ואשא אתכם על גפני נשרים. אני אסבול בעל. ואמלט שנאמר ויאמר ה' סלחתי בדבריה. דבר אחר מלך בשר ודם יוצא לאמרה יוצא יחדי. גלחם יוצאין עמו רבי רבבות והקדוש ברוך הוא אינו בן אלא כשיצא למלחמה יוצא לעצמו שנאמר ה' איש מלחמה. וקשה הוא יוצא לתת תורה בסיני יצא

עמו רבי רבבות שנאמר רכב אלהים הנותנים אלפי שנאן. דבר אחר אנכי ה' אלהיך. ה' הוא דכתיב ארית שאג מי לא יירא ודוד דכתיב מי לא ייראך מלך הגוים כי לך יאתה אמרו הנביאים לירמיהו מה ראית לומר מלך הגוים כד הנביאים קורין אותו מלך ישראל ואתה קורא אותו מלך הגוים אמר להן שמעתי ממנו נביא לגוים נתחיד. ואני אמרתי מלך הגוים לומר אם על בני ועל בני ביתו לא חס על אהרם הוא חס שנאמר נורא אלהים ממקדשיך מי לא ייראך מלך הגוים מי לא יתירא ממך. משל לדניסמוס שמלא ביוס זהובים והיה עומד וצוח מי שהוא מבקש יבא ושאל והיו הפל שומעים וכוותחים לומר כשיבא ליפרע ממי שלחה מי יוכל לעמוד כד בבבול יד הקדוש ברוך הוא לסיני ליתן הדברות שלא יהיה העולם מתמוטט שנאמר ארץ רעשה אף שמים גטפו וכן הרים גזלו מפני ה' וכן עמדי שמים רופפו. וישראל מרתיתין שנאמר ויחרד כל העם וההר מרתת שנאמר ויחרד כל ההר אמר כל אלו למה אקא מפני שדבר דברות של חיים. והנביא צוח ארית שאג מי לא יירא אמר רבי ירמיה ומה אם בשעה שהוא נותן חיים לעולם ארץ רעשה כשיבא לפרוע מן הרשעים שעברו על דברי תורה על אחת כמה וכמה שנאמר לפני ועמו מי יעמוד. ומי מכלכל את יום בואו. כשהוא רצוי אין בריה יכולה לעמוד בלחו כשהוא קם בחרון אפו מי יעמוד לפניו הני מי לא ייראך מלך הגוים. דבר אחר ארית שאג ה' הוא דכתיב ארית שאג מי לא יירא אמר רבי סימון משל למלך שנגנב כפלטין שלו שמעה מטרונא שלו ונתנה מקום והיתה מרתתת אם המטרונא מתיראה מה יעשו השפחות והעבדים כד בשנגלה הקדוש ברוך הוא ליתן תורה לישראל שמעו קולו ומתו שנאמר בפשי יצאה בדברו אם ישראל כד אימות העולם עד אחת כמה וכמה. דבר אחר ארית שאג אמרי רבנן בשם רבי הושעיא שאל בלצא את רע"א"ל מהיכן הרעש נעשה אמר ליה בשעה שהקדוש ברוך הוא מסתפל בבתי עבודה זרה וקאומות היאך נתוינן בשקט ובשקנה בעולם ורואה ביתו חרב ונתון בידם של ערלים כביכול הוא מקנא ושואג ומיד השמים והארץ רועשים שנאמר מציון ישאג ומירושלים יתן קולו. וישראל מה היו עושים כביכול הוא מגין עליהם שנאמר וה' מחסה לעמו. דבר אחר ארית שאג. בא וראה כ"ה נקרא ארית שנאמר הוי אריאל אריאל ומלכות בית דוד נקרא ארית שנאמר מרה אקף לכיאה בין אריות רבצה ישראל נקרא ארית שנאמר גור ארית יהודה ויבוכדנצר נקרא ארית שנאמר עכה ארית מסבכו והחריב בית המקדש ונטל מלכות בית דוד והגלה את ישראל והקדוש ברוך הוא אומר איה מעון אריות היכן הם בני באותה שעה שאג ישאג על גורו. דבר אחר ארית שאג אמר הקדוש ברוך הוא לישראל מקבלין אתם עשרת הדברות אמרו לו הן שנאמר עלי עשור ועלי גבל עלי לקבר עשרת הדברות ומהו ה' אלהים דבר מי לא יבא אמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן בשנתן הקדוש ברוך הוא את התורה צפור לא צוח. עוף לא פרח. שור לא געה. אופנים לא עפו שרפים לא אמרו קדוש. הים לא נודעו. הפניות לא דברו אלא העולם שותק ומחריש

ויצא הקול אנכי ה' אלהיך וכן הוא אומר את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלתם קול גדול ולא יסף. אמר רבי שמעון בן לקיש מהו ולא יסף אלא בשאדם קורא להכרו יש לקולו בת קול וחקור שהיה יוצא מפי הקדוש ברוך הוא לא היה לקולו בת קול ואם תמה אמה על זו הרי אלהו כשבא לברמל כנס כל הנזקרים ואמר להם קראו בקול גדול פי אלהים הוא מה עשה הקדוש ברוך הוא הדמים כל העולם והשתיק העליונים והתחתונים והיה העולם תהו ובהו כאלו לא היה בריה בעולם שנאמר אין קול ואין עונה ואין קשב שאם דבר הם אומרים הפעל עננו על אחת כמה וכמה כשדבר הקדוש ברוך הוא על סיני השתיק כל העולם כדי שידעו הפניות שאין חוץ ממנו ואמר אנכי ה' אלהיך. ולעתיד לבא כתוב אנכי אנכי הוא מנחמכם:

עין יעקב לשבועות. מסכת שבת

אמר רב אדא בר אבהו משה בהשקמה עלה ובהשקמה ירד. בהשקמה עלה דכתיב וישכם משה בבקר ועל אל הר סיני בהשקמה ירד דכתיב לך רד ועלית אתה ואהרן עמך מקיש ירידה לעלייה מרה עלייה בהשקמה אף ירידה בהשקמה. תנו רבנן בו פחדש ניתנו עשרת הדברות לישראל רבי יוסי אומר בו בו אמר רבא דכולי עלמא בראש חדש אתו למדבר סיני כתיב ה'א ביום הזה באו מדבר סיני וכתיב התם החדש הזה לכם ראש חדשים מה להלן ראש חדש אף כאן ראש חדש ולכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל כתיב ה'א זכור את יום השבת לקדשו וכתיב התם ויאמר משה אל העם זכור את יום וגומר מה להלן בעצמו של יום אף כאן בעצמו של יום כי פליגי בקבועא דירחא רבי יוסי סבר בחד בשבא איקבע ירחא ובחד בשבא לא אמר להו ולא מידי משום חולשא דאורחא בתרי בשבא אמר להו ואתם תהיו לי ממלכת פהנים בתלתא בשבא אמר להו מצות הגבלה בד' עביר פרישה. ורבנן סברי בתרי בשבא איקבע ירחא בתרי בשבא לא אמר ליה ולא מירי משום חולשא דאורחא ובתלתא אמר להו ואתם תהיו לי בד' אמר ליה מצות הגבלה כהו עביר פרישה. מתיבי וקדשתם היום ומחר. קשיא לרבי יוסי יום אחד הוסיף משה מדעתו דתניא ג' דברים עשה משה מדעתו והסכים הקדוש ברוך הוא עמו הוסיף יום אחד מדעתו מאי דרש היום ומחר היום כמחר מה למחר לילו עמו אף היום לילו עמו ולילה דהאידינא נפק ליה שמע מינה הרי יומי לבר מהאידינא ומנא לן דהסכים הקדוש ברוך הוא עמו דלא שריא שכינה עד צפרא דשבתא. פירש מן האשה מאי דרש נשא ק"ו בעצמו אמר ומה ישראל שלא דברה שכינה עמהם אלא שעה אחת וקבע להם זמן אמרה תורה אל תנשו אל אשה אני שפיר שעה ושעה שכינה מדברת עמי ואינו קובע לי זמן על אחת כמה וכמה ומנא לן דהסכים הקדוש ברוך הוא על ידו דכתיב לך אמר להם שובו לכם לאהליכם וכתיב בתריה ואמה פה עמד עמדי ואית דאמרי פה אל פה אדבר בו. שפיר את הלוחות מאי דרש אמר ומה פסח שהוא אחד מתריג מצות אמרה תורה כל בן זכר לא יאכל בו. התורה כלה וישראל מומרים

ליל שבועות

קושרים לו שני פתרים. אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב צרור המור הדוי
לי בין שדי ילוי. אמרה פנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם
אף על פי שמוצרך ומימך לי דודי בין שדי ילוי אשכול תפופר דודי לי בכרמי
עין גדי מי שהכל שלו מכפר לי על עון גדי שכרמתי לי מאי משמע דהאי
כרמי לישנא דמכניש הוא אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן כדתנן בסא של
בזבם שבורמין עליו את הפלים ואמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב לחין
בערונת הבשם כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נתמלא כל
העולם בלו בשמים ובין שמדבור אחד נתמלא דבור שני להיכן הלך הוציא
הקדוש ברוך הוא רוח מאוצרותיו והיה מעביר ראשון ראשון שנאמר שפתותיו
שושנים נוטפות מור עובר אל תקרי שושנים אלא ששונים. ואמר רבי יוסי
בר לוי כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא יצאה נשמתן של
ישראל שנאמר נפשי יצאה בדברו ומאחר שמדבור ראשון יצאה נשמתן דבור
שני היך קבלי הוריד טל שעתיד להחיות בו מתים והחיה אותם שנאמר
נשם נדבות תניח אלהים נחלתך ונלאה אמה פונתה ואמר ר' יהושע בן לוי
כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא חזרו ישראל לאחריהם יב מיל
והיו מלאכי תשרת מדין אותם שנאמר מלכי צבאות ידון ידון אל תקרי
ידון אלא ידון:

ואמר רבי יהושע בן לוי בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת
לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם מה לילוד אשה בינינו אמר
להם קבל התורה בא אמרו לפניו חמדה גנוזה לך מששת ימי בראשית
תתקע ד' דורות קודם שנברא העולם אמה מבקש ליתנה לבשר ודם מה אנוש
פי תזכרנו וכן אדם פי תפקדנו. ה' אדוננו מה אדיר שמך בכך הארץ אשר
תנה הודך על השמים. אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה החזר להם תשובה
אמר לפניו רבוננו של עולם מתירא אני שמא ישרפוני בהכל שבפיהם אמר
ליה אחוז בפסא פבודי וחזור להם תשובה שנאמר מאחו פני בסא פרשו
עליו עגנו ואמר רבי תנחום מלמד שפירש שדי מזוי שכניתו ועגנו עליו אמר
לפניו רבוננו של עולם תורה שאמה נותן לי מה כתיב בה אנכי ה' אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להם למצרים ירדתם. לפרעה השתעבדתם
תורה למה תהא לכם. שוב מה פתיב בה לא יהיה לך אלהים אחרים בין
העמים אתם שרוים שעובדין עבודת אלילים שוב מה פתיב בה זכור את יום
השבת לקדשו כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות. שוב מה
פתיב בה לא תשא משא ומתן יש ביניכם. שוב מה פתיב בה פבר את אביך
ואת אמה אב ואם יש לכם. שוב מה פתיב בה לא תרצח לא תנאף לא תגנב
קנאה יש ביניכם יצר הרע יש ביניכם משא ומתן יש ביניכם מיד הודו לו
ד'תק'בה שנאמר יי אדוננו מה אדיר וגומר ואלו תנה הודך על השמים לא
פתיב מיד כל א' וא' נעשה לו אוהב ומסר לו דבר שנאמר עליה למרום
שביה שבי לקחת מתנות באדם בשכר שקראוהו אדם לקחת מתנות. ואף
מלאך המות מסר לו דבר שנאמר ויתנו אה תקטורת וכיכפר על העם ואמר

ליל שבועות

ויעמד בין המתים ובין החיים וגומר. אי לאו דאמר ליה מנא הוה דע:
ואמר רבי יהושע בן לוי בשעה שיגיד משה מלפני הקדוש ברוך הוא בא ששן
ואמר לפניו רבוננו של עולם תורה היכן היא אמר ליה נתמיה כארץ הלך
אצל ארץ אמר ליה תורה היכן היא אמר ליה אלהים הבין דרבה וגומר הלך
אצל ים ואמר ליה אין עמדי. הלך אצל תהום ואמר ליה אין פי שנאמר תהום
אמר לא כי היא. וים אמר אין עמדי אבדון ומות אמרו באזנינו שמענו שמעה
חזר ואמר לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם הפשתי בכל הארץ ולא
מצאתיה אמר ליה לך אצל בן עמרם. הלך אצל משה ואמר ליה תורה שנתן
לך הקדוש ברוך הוא. היכן היא. אמר ליה וכי מה אני שנתן לי הקדוש ברוך
הוא. תורה אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה משה בראי אמה. אמר לפניו
רבוננו של עולם חמדה גנוזה יש לך שאמה משתעשע בה בכל יום אני אחזיק
טובה לעצמי אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה הואיל ומעטת עצמך תקרא
על שמך שנאמר זכרו תורת משה עבדי וגו'. אמר רבי יהושע בן לוי בשעה
שעלה משה למרום מצאו להקדוש ברוך הוא שתיה קושר כתרים לאותיות
אמר ליה משה אין שלום בעירך אמר לפניו כלום יש עבד שנותן שלום לדבו
אמר לו הנה לך לעזרני מיד אמר לו ועתה יגדל נא פח כאשר דברת:

אמר ליה החווא מרבנן לרב פתנא מי שמיע קך מאי הר סיני אמר לו הר שעשה
בו נסים לישראל הר ניסאי מבעי ליה אלא הר שעשה סימן טוב לישראל
הר סימנאי מיבעי ליה אמר ליה מאי פגעמא לא שכחת קמיה דרב פפא
ורב הונא בריה דרבי יהושע דמעייני באגדתא דרב הסדא ורבה בריה
דרב הונא דאמרי כרונייהו מאי הר סיני הר שירדה שנאה
לאומות העולם עובדי אלילים עקיו והיינו דאמר רבי יוסי בר חנינא ה' שמות
יש לו מדבר צין שנצטוו ישראל עליו מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו.
מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו מדבר קדמות שנתנה קדומה עקיו. מדבר
פראן שפרו ורבו עקיו ישראל. מדבר סיני שירדה שנאה לאומות העולם עובדי
אלילים עליו ומה שמו חורב שמו ופליגא דרבי אבהו דאמר רבי אבהו הר סיני
שמו ולמה נקרא הר חורב שירדה חורבא לאומות העולם עובדי אלילים
עליו:

סדר תרי"ג מצות

מד

והדף לומר הסרי"ג מלות זכוונה לשמור ולעטור ולקיים וזו הקב"ה מלך מחטבה טובה למעטם:

(א) מצות פריה ורבייה. להאכיל מן הפסח לנר.
 (ב) מצות מילה. (ג) שלא תושב. (ד) שלא להוציא לאכול גיד הנשה. מבשר הפסח הוצרה.
 (ה) מצות קדוש החדש. (ו) שלא לשבור עצם מן הפסח. (ז) הפסח. (ח) שלא יאכל בארבעה עשר בניסן. ערל מן הפסח. (ט) שלא יאכל מצות אכילת בשר לאכול חמץ בפסח. (י) הפסח בליל חמשה עשר. (יא) שלא יראה לנו חמץ בו. (יב) מצות השבתת הפסח. (יג) שלא לצאת חמץ. (יד) מצות אכילת בשבת חוץ לתחום. (טו) מצדה. (טז) מצות קדוש בכורות בארץ ישראל. השם. (יז) מצות קדוש מצות ספור יציאת מצרים. (יח) מצות פדיון כבוד אב ואם. (יט) שלא פטר חמור. (כ) מצות עריפת פטר חמור. לבהו. (כא) שלא לעשות (כב) שלא לאכול הפסח נא ומבושל. (כג) שלא להותיר בשר הפסח עד בקר. (כד) שלא ימצא חמץ ברשותינו בפסח. (כה) שלא לאכול מכל דבר שיש בו חמץ. (כו) שלא להאכיל מן הפסח לישראל מומר. (כז) שלא

נפש מישראל. (כח) שלא להעיד שקר. (כט) שלא לחמוד. (ל) שלא לעשות צורת אדם אפילו לנוי. השואל. (לא) מצות בית דין (לב) שלא לבנות אבני גזית במזבח. (לג) שלא לפסוע עד המזבח. (לד) מצות הין עבר עברי. (לה) מצות יעוד של אמה העבריה. (לו) מצות פדיון אבן עבריה. (לז) מצות בית דין להרוג בחנק המחייב. הנסקל. (לח) מצות דיני קנסות. מכשת. (לט) מצות בית דין להרוג הנר בדברים. (מ) שלא בסוף המחייב. מצות בית דין להרוג הנר במקום בית דין להרוג הין בהמה שהזיקה שלא כדרכה. (מא) מצות הלואה לעני. (מב) מצות בנין קיבור. (מג) מצות בית דין לדין נגב בת שלומים או במקתה. (מד) מצות בית דין להרוג בנזכי מבעה. (מה) מצות בית דין להרוג בנזכי האש. (מו) מצות בית דין להרוג שומר חנם. (מז) מצות בית דין להרוג בדין טוען ונטען. (מח) מצות

למלוה ברבית. שלא ^(עח) בעוד שהחמיץ בדרשותנו.
לקלל הדין. ^(עו) לאו ^(הכ) שלא יניח אמורי הפסח
הברכת השם. ^(עז) שלא ^(כז) לפסל בלינה. ^(כז) שלא
לקלל הנשיא. ^(עח) שלא ^(כח) לבשל בשר בחלב.
להקדים חקי התבואות. ^(כט) שלא ^(כח) לחרות ברית
שלא לאכול טרפה. ^(עט) לשבעת עממיא וכן לכל
שלא לשמוע טענת ^(ס) עובדי עז. ^(לז) שלא
בעלדין שלא בפני בעל ^(סא) להושיב עובדי עז
דינו. ^(סב) שלא יעיד בעל ^(סב) בארצנו. ^(סב) מצות בגין
עברה. ^(סג) שלא לנשות ^(סג) בית הבחירה. ^(סג) מצות
אחרי רבים בדיני נפשות ^(סד) סדור לחם הפנים ולבונה
בשביל אחד. ^(סד) שלא ^(סד) זכה לפניי בכל שבת.
ילמד חובה מי שלמד ^(סה) שלא להוציא בדי
זכות תחלה בדיני ^(סה) הארון ממנו. ^(סה) מצות
נפשות. ^(סו) שלא קרחם ^(סו) עריבת גרות במקדש.
על עני בדין. ^(סא) שלא ^(סא) מצות לבישת בגדי
להטות משפט חוטא ^(סב) כהנים. ^(סב) מצות אכילת
מפני רשעו. ^(סג) שלא ^(סג) בשר חטאת ואשם.
לחתוך הדין באומר ^(סד) מצות הקטרת קטרת.
הדעת. ^(סד) שלא לקח ^(סד) שלא יזח החשן מעל
שוחר. ^(סה) שלא לשבע ^(סה) האפוד. ^(סה) שלא לקרוע
בעבודת אלילים. ^(סו) המעיל של כהנים.
שלא להדיח בני ^(סא) קדש ^(סא) שלא יאכל זר בשר
ישראל אחר עבודה זרה. ^(סב) קדשי הקדשים. ^(סב) שלא
שלא ישחט שיה הפסח ^(סג) להקטיר ולהקריב על
בארבעה עשר בניסן ^(סד) מזבח הזהב. ^(סד) מצות

נתינת מחצית השקל ^(קא) מצות עדות. ^(קא) מצות
בשנה. ^(קב) מצות קדוש ^(קב) קרבן עולה ויורד. ^(קב)
ידיים ורגלים לפני ^(קג) מצות תוספת חומש
עבודה. ^(קד) מצות משיחת ^(קד) לאוכל מן התרומה או
כהנים גדלים ומלכים ^(קד) מועל בה. ^(קד) מצות קרבן
בשמן המשחה. ^(קט) מצות ^(קט) אשם תלוי. ^(קט) מצות
שביתת הארץ בשנת ^(קכ) קרבן אשם ודאי ^(קכ) מצות
השמטה. ^(קי) שלא יסוד ^(קי) השבת הגזל. ^(קי) שלא
זר בשמן המשחה. ^(קיב) להקריב קרבן שאור
שלא לעשות במתכונת ^(קיב) או דבש. ^(קיב) שלא
שמן המשחה. ^(קיג) שלא ^(קיג) להקריב קרבן בלא מלח
לעשות במתכונת ^(קיד) הקטורת. ^(קיד) שלא לאכול
ולשתות תקרובת ^(קיד) לתן שמן וית במנחת
עבודה זרה. ^(קיד) שלא ^(קיד) חוטא. ^(קיד) שלא לתת
לאכול בשר בחלב. ^(קטו) שלא יעשו בית דין
במנחת ^(קטו) מצות הרמת הדשן. ^(קטו)
משפט מות בשבת. ^(קטז) מצות הדלקת אש
מצות מעשה העולה. ^(קטז) על המזבח בכל יום.
מצות קרבן מנחה. ^(קטז) מצות אכילת שירי
מצות מליחת הקרבן. ^(קטז) מנחות. ^(קטז) מצות קרבן
מצות קרבן בית דין ^(קטז) מנחה של פהן גדול בכל
שטעו בהוראה. ^(קטז) מצות ^(קטז) מצות מעשה
קרבן חטאת ליחיד ששנג ^(קטז) החטאת. ^(קטז) מצות
במצות לא תעשה ^(קטז) מעשה האשם. ^(קטז) מצות
שחיבין עליה פרת. ^(קטז) מעשה זבח השלמים.

קנט) מצות שריפת נותר הפהנים למקדש מגדלי
 הקדשים. קט) מצות שער. קס) שלא יכנסו
 שריפת בשר קודש הפהנים למקדש קרועי
 שנשמא. קנט) שלא לכבות בגדים. קכח) שלא יצאו
 אש מעל המזבח. קעג) הפהנים מן המקדש
 שלא לעשות שירי בשעת עבודה. קנט) שלא
 מנחות חמץ. קנג) שלא להכנס שתויין במקדש
 תאכל מנחת כהן. וכן שלא יורה שתוי.
 קמ) שלא לאכול מבשר קס) שלא לאכול בהמה
 חטאת הנעשת בפנים. ותייה טמאה. קכ) שלא
 קנט) שלא להותיר מבשר לאכול דג טמא. קכ) שלא
 קרבן התורה. קמ) שלא לאכול פגול. קמ) שלא
 לאכול בשר קדשים קכ) שלא לאכול שרץ
 שנשמא. קנט) שלא לאכול חלב. קנט) שלא לאכול
 דם בהמה חיה ועוף. קכ) שלא לאכול שרץ
 מצות בדיקת סימני המים. קסו) שלא לאכול
 בהמה ותייה. קכח) מצות מן השרצים המתהוים
 בדיקת סימני דגים. מן העפוש. קסו) מצות
 קכ) מצות בדיקת סימני עגני טומאת יולדת.
 חנביב. קנג) מצות קרבן יולדת. קס) מצות
 שמונה שרצים. קכ) מצות עגני טומאת
 עגני טומאת אוכלים. מצורע. קט) הנהגת מצורע
 קכ) מצות עגני טומאת וכל מטמא אדם בפריעה
 נבלה. קט) שלא יכנסו ופריעה. מעח) מצות עגני

נגעי בגדים. קעג) שלא הכפזרים. קסו) מצות כפזי
 יאכל טמא מן הקדשים. קכ) שלא יכנסו
 קנג) שלא לגלח שער הפהנים בכל עת
 הנתק. קעד) מצות הטהרה במקדש וכל שכן זרים.
 מן הצרעת שתהיה קפס) שלא לשחוט קדשים
 במינים ידועים. קעט) מצות חויץ לעזרה. קפט) שלא
 תגלחת מצורע ביום להתקרב לאחת מכל
 השביעי. קעו) מצות העריות. קל) שלא לגלות
 טבילה לטמאים. קעט) ערות אב. קלח) שלא
 מצות קרבן מצורע לגלות ערות אב. קכ) שלא
 בשיתרפא מצרעתו. לגלות ערות אשת אב
 קעט) מצות עגני טומאת ואף על פי שאינה אמו.
 בית שיהיה בו נגע. קכ) שלא לגלות ערות
 קעט) מצות עגני טומאת אחותו בכל צד שהיא
 וב להיות טמא ומטמא. אחותו. קלד) שלא לגלות
 קס) מצות קרבן וב ערות בת הבן. קלס) שלא
 בשיתרפא מזובו. קכח) לגלות ערות בת הבת.
 מצות עגני טומאת שקבת קכו) שלא לגלות ערות
 ורע שהוא טמא ומטמא. הבת. קלז) שלא לגלות
 קכ) מצות עגני טומאת ערות אחותו מן האב
 נדה שטמאה ומטמאה. והיא בת אשת אביו.
 קכ) מצות עגני טומאת קלח) שלא לגלות ערות
 ובה שטמאה ומטמאה. אחות אב. קלט) שלא
 קסד) מצות קרבן ובה לגלות ערות אחות אב.
 בשיתרפא מזובה. י) שלא לבוא על ערות
 קסה) מצות עבודת יום אחי האב. יב) שלא לבוא

על אשת אחי האב. נטע רבעי. מצות
 (כג) שלא לבוא על אשת ליראה מן המקדש.
 הבן. (כד) שלא לבוא על מצות כבוד חכמים.
 אשת אח. (כה) שלא לבוא מצות צדוקהמאונים
 על אשה ובתה. (כו) שלא ומהשקלים והמהרות.
 לנלות ערות אשה ובת (כז) מצות שישרפו מי
 בנה. (כח) שלא לנלות שיתחייב שרפה. (כט) שלא
 ערות אשה ובת בתה. דפנות אחר העבודה
 (ל) שלא לבוא על שתי זרה במחשבה ולא
 אחיות מחיים. (לא) שלא בדבור ורא אפילו
 לבוא על אשה נדה. בהבטה. (לב) שלא לעשות
 (לג) שלא רתן מזרעו עבודה זרה לא לעצמו
 למולד. (לד) שלא לשכב ולא לזולתו. (לה) שלא
 עם הזכרים. (לו) שלא לאכול גותר. (לז) שלא
 לשכב עם בהמה. (לח) לבלות הפאה בשדה.
 שלא לשכב בהנהגשים עם (ל) שלא לקחת שקלים
 הבהמות. (לא) מצות יראת הנופלים בשעת הקציר.
 אב ואם. (לב) מצות פאה. שלא לבלות פאת
 (לג) מצות לקט. (לד) מצות הקרם. (לה) שלא לקוט
 הנחת פאת הקרם. פרט הקרם. (לז) שלא
 מצות הנחת פרט לנגוב שום חפץ או ממון.
 הקרם. (לח) מצות שופט (ל) שלא יכהש על ממון
 שישפוט בצדק. (לא) מצות שיש מאחר בידו. (לב)
 הזכחה לישראל שאינו שלא לשבע עד כפירת
 נוהג בשורה. (לג) מצות ממון. (לד) שלא לשבע
 אהבת ישראל. (לה) מצות לשקר. (לו) שלא לעשוק

(לז) שלא לנזול. (לח) שלא כתובת קעקע. (ל) שלא
 לאחר שכר שכיר. (לא) לעשות מעשה אוב.
 שלא לקלל אחר מישראל. (לב) שלא לעשות מעשה
 בין איש בין אשה. ידעוני. (לג) שלא להונות
 (לד) שלא להכשיל תם במדות וכל המדות
 בדרך. (לה) שלא לעול בכלל. (לז) שלא לקלל
 המשפט. (לח) שלא לכבד אב ואם. (ל) שלא ללכת
 גדול בדין. (לא) שלא בחוקות הגוים. (לב) מצות
 לרגל. (לג) שלא לעמוד ענין טומאת הפהנים
 על דם רעים. (לד) שלא לקרוביהם ובכללה
 לשנא אה. (לה) שלא שיזאבלו כל אחר
 להלבין פני אדם מישראל. מישראל על ששה
 (לז) שלא לנקום. (לח) מצות מקרוביהם הידועים.
 לנטור. (ל) שלא להרביע מצות קדוש זרע
 בהמה מין עם שאינו בהמה מין. (לב) מצות כהן
 מינו. (לג) שלא לזרוע גדול לשאנערה בתולה.
 בלא זרעים ולא להרביב מצות הקרבן להיות
 אלן בשום מקום בארץ. תמים. (ל) מצות הקרבן
 (לג) שלא לאכול ערלה. שיהיה משמונה ימים
 (לד) שלא לאכול ולשתות ולמעלה. (לה) מצות קדוש
 בדרך זולל וסובא. השם. (ל) מצות שביתה
 (ל) שלא לנחש. (לג) שלא ביום ראשון של פסח.
 לעונן. (ל) שלא להקיר מצות קרבן מוסף
 פאת הראש. (ל) שלא כל שבעת ימי הפסח.
 להשחית פאת זקן. מצות שביתה
 (ל) שלא לכתוב בבשרו בשביעי של פסח. (לג)

מצות קרבן העומר של ביום שמיני עצרת. (סח)
 שעורים ביום שני של מצות נטילת לולב. (סח)
 פסח. (עז). מצות ספירת העומר. (עט)
 מצות קרבן מנחה חדשה מן החטים ביום עצרת. (עו)
 מצות שביתה ממלאכה ביום עצרת. (עא)
 מצות שביתה ביום ראש השנה. (עב)
 מצות קרבן מוסף ביום ראש השנה. (עג)
 מצות תענית ביום עשירי בתשרי הוא יום הכפורים. (עד)
 מצות שביתה ממלאכה ביום הכפורים. (עה)
 מצות קרבן מוסף ביום הכפורים. (עו)
 מצות שביתה ממלאכה ביום ראשון של חג הסוכות. (עז)
 מצות קרבן מוסף בכל יום משבעה ימי הסוכות. (עח)
 מצות שביתה ממלאכה ביום שמיני של סכות שהוא נקרא שמיני עצרת. (עט)
 מצות קרבן מוסף כולו. (פ)

טמא. (פא) שלא יאכל כהן ראשון של פסח. (פא) שלא טמא תרומה. (פב) שלא יאכל שום זר תרומה. (פג)
 שלא יאכל תושב כהן ישכיר תרומה. (פד) שלא יאכל ערל תרומה. (פה)
 שלא תאכל חללה מן הקדש. (פו) שלא לאכול טבל אפילו כהן. (פז)
 נקדוש בעלי מומין להקריבן למזבח. (פח)
 שלא יתן מום בקדשים. (פח)
 שלא ישחט בעלי מומין לשם קרבן. (פז)
 יקטיר אימורי בעלי מומין שלא יזרוקדם בעל מום על המזבח. (פז)
 לסרס זכר אחר מכל המינים. (פז)
 קרבן בעל מום מיד הנקרי. (פז)
 בהמה ובנה ביום אחד. (פז)
 שלא לעשות דבר שיתחלל בו שם שמים בין בני אדם. (פז)
 שלא לעשות מלאכה ביום הכפורים. (פז)

קדוש שנת היוכל. (סל) בְּדַבְרִים. (סמג) שְׁלֹא תִמְכַר
 מִצְוֹת עֲשִׂית דִּין לֹוֹקַח שְׂדֵה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 וּמוֹכֵר. (סלג) מִצְוֹת הַשְּׁבֵט לְצִמִּית וְרַת. (סמד) שְׁלֹא
 בִּרְקַע לִבְעֻלֶיהֶן בְּיֹוֹבֵל. לְשָׁנֹת מִגְרָשֵׁי עֲרֵי הַלְוִיִּם
 (סלז) מִצְוֹת פְּדִיּוֹן נַחֲלָאוֹת וְשָׂדוֹת יֵהֶן. (סמח) שְׁלֹא
 שֶׁהֵן תּוֹד עִיר חוּמָה עַד הַשְּׁלֵמַת שָׁנָה. (סלח) מִצְוֹת
 עֲבוּדָה בְּעֶבֶד כְּנַעֲנִי עֲבָרֵי עֲבוּדָה בְּזוּיָה כְּמוֹ
 לְעוֹלָם. (סלד) שְׁלֹא נִעְבֹּד עֲבוּדַת כְּנַעֲנִי. (סמ) שְׁלֹא
 הָאֲדָמָה בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית וּמְכַר עֶבֶד עֲבָרֵי עַל אֲבִן
 סלס) שְׁלֹא נַעֲשֶׂה עֲבוּדָה גַם הַמִּקְחָה. (סמא) שְׁלֹא יַעֲבֹד
 בְּאֵילָנוֹת. (סלב) שְׁלֹא נִקְצוֹר סְפִיחִים בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית
 סלז) שְׁלֹא נֶאֱסוּף פִּירוֹת הָאֵילָן בְּשִׁבְעִית כְּרָדָךְ
 שְׂאוּסְפִין אֹתָן בְּכָל שָׁנָה. (סלח) שְׁלֹא נִעְבֹּד
 בְּאֶרֶץ בְּשָׁנַת הַיּוֹבֵל. מִעֲרִיךְ אָדָם שִׁיתָן דָּמִים
 סלט) שְׁלֹא לִקְצוֹר סְפִיחֵי הַקְּצוּבִים בַּתּוֹרָה. (סכ) תְּבוֹאוֹת
 שֶׁלֹא לְאֶסוּף פִּירוֹת הָאֵילָנוֹת בְּיֹוֹבֵל כְּרָבֵן
 שְׁתִּיחֵן קִדְשׁ. (סכז) מִצְוֹת שְׁלֹא לְאֶסוּף פִּירוֹת
 שְׁלֹא לְהוֹנוֹת בְּמִקְחָה וּמִמְכָר. (סכח) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל
 הָעֶרְךָ שִׁיעֲרִיכְנָה הַכֹּהֵן שִׁיעֲרִיכְנָה הַכֹּהֵן

וְחוֹסֶפֶת חוּמָשׁ. (סכט) מִצְוֹת בְּכָל יוֹם. (סמ) מִצְוֹת מִשְׁא
 מְעֲרִיךְ שְׂדֵה שִׁיתָן כְּעֶרְךָ הָאֲרוֹן בְּכַתֵּף. (סע) שְׁלֹא
 הַקְּצוּב בְּפֶרֶשׁ. (סס) מִצְוֹת דִּין מַחְרִים מִנְכָסֵי שֶׁהוּא
 לַכֹּהֲנִים. (ססא) מִצְוֹת מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה טְהוֹרָה בְּכָל
 שָׁנָה. (ססב) שְׁלֹא נִמְוֵר הַקְּדָשִׁים. (ססג) שְׁלֹא
 לְשָׁנֹת הַקְּדָשִׁים מִקְרָבֵן לְקָרְבָן. (ססד) שְׁלֹא תִמְכַר
 קִרְקַע שֶׁהִחְרִימוּ אוֹתָהּ בְּעֻלֶיהָ אֶלֶּא תִנְתֵּן
 לַכֹּהֲנִים. (ססה) שְׁלֹא תִנְאֵל שְׂדֵה הַחֵרֶם. (ססז) שְׁלֹא
 לִנְאֹוֹל מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה אֶלֶּא יֹאכֵל בִּירוּשָׁלַיִם. (ססח) מִצְוֹת
 שְׁלוֹחַ טְמֵאִים חוּץ לְמַחֲנֵה שְׁכִינָה. (ססט) מִצְוֹת
 וְהוּי עַל הַחֲטָא מִצְוֹת סוּטָה שִׁיבִיָּאָה
 הַבַּעַל אֶל הַכֹּהֵן וַיַּעֲשֶׂה לָּהּ כְּמִשְׁפַּט הַכֹּתֹוֹב.
 (סע) מִצְוֹת גְּדוּל שְׁעַר נְזִיר. (סעא) מִצְוֹת פֶּסַח
 שְׁנִי שִׁיֹּאכֵל עַל מִצְוֹת וְהַבָּאֵת קָרְבָּנוֹתָיו. (סעב) מִצְוֹת
 בְּרַכַּת כֹּהֲנִים עֲשֵׂר בְּאֵיִיר. (סעג) מִצְוֹת

תקיעת הצו צרות
 במקדש ובמלחמה.
 (ספד) שלא להותיר מבשר
 פסח שני למחרתו.
 (ספח) שלא לשבור עצם
 מעצמות פסח שני.
 (ספו) מצות חלה. מצות
 ציצית. (ספח) שלא לתור
 אחר מחשבת הלב
 וראית העינים. מצות
 שמירת המקדש. (סל)
 מצות פדיון בכור אדם.
 (סלח) מצות עבודת הלויים
 במקדש. (סלז) מצות
 מעשר ראשון. מצות
 הלויים לתת מעשר מן
 המעשר. (סלד) שלא לבטל
 שמירת המקדש. (סלה)
 שלא יתעסקו הכהנים
 בעבודת לויים ולויים
 בעבודת כהנים. (סלו) שלא
 יעבוד זר במקדש.
 (סלז) שלא לפדות בכור
 בהמה שהורה. (סלח) מצות
 פרה אדומה. (סלט) מצות
 כל טומאת מת. (ס) מצות

ממות הרוצח. (סיד) שלא
 לקח כופר ממהויב
 גלות לפוטרו מן הגלות.
 (סיו) שלא למנות בדיינין
 אדם שאינו חכם בדיני
 תורה אף על פי שהוא
 חכם בחכמות אחרות
 (סיח) שלא יירא הדין בדין
 מאדם רע. (סיד) מצות
 אחרות השם. (סיו) מצות
 אהבת השם. (סיו) מצות
 תלמוד תורה. (סכ) מצות
 קריאת שמע ערבית
 ושחרית. (סכח) מצות
 תפילין של יד. (סכז) מצות
 תפילין של ראש. (סכג)
 מצות מזוזה. (סכד) מצות
 הריגת שבעה עממים.
 (סכה) שלא להתאוות מה
 שביד אחינו בני ישראל.
 (סכו) שלא לנסות נביא
 אמת יותר מדאי. (סכז)
 שלא לחוס על עובד
 ע"ז. (סכח) שלא להתחתן
 בעבודה זרה. (סכט) מצות
 ברכת המזון. (סל) מצות

לְאָרֶץ לְבַיִת הַבְּחִירָה. לְאֹכֹל מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי שָׁל
 מַצּוֹת חֲקִירַת עֲדִים תִּירֹשׁ חֹיץ לִירוּשָׁלַיִם. (מנב)
 הַיֵּטֵב. מַצּוֹת שְׂרִיפַת (מנב) שָׁלָא לְאֹכֹל מֵעֵשֶׂר
 עִיר הַגְּדָחַת וְכָל אֲשֶׁר שְׁנֵי שָׁל יִצְהַר חֹיץ
 בָּהּ. מַצּוֹת בְּרִיקַת לִירוּשָׁלַיִם. (מנב) שָׁלָא
 סִימְנֵי הָעוֹף. מַצּוֹת לְאֹכֹל בְּכוֹר תָּמִים חֹיץ
 מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי. מַצּוֹת לִירוּשָׁלַיִם. (מנב) שָׁלָא
 מֵעֵשֶׂר עָנִי תַחַת מֵעֵשֶׂר לְאֹכֹל בֶּשֶׂר הַטָּאֵת
 שְׁנֵי בְּשֶׁנֶּה הַשְּׁלִישִׁית וְאִשֵּׁם חֹיץ לְקָלְעִים
 וְשִׁשִּׁית. מַצּוֹת לִנְגֹשׁ וְאִפִּילוּ הַכְּהֻנִּים (מנב) שָׁלָא
 אֶת הַנְּכָרִי. מַצּוֹת לְאֹכֹל בֶּשֶׂר הָעוֹלָה. (מנב)
 הַשְּׂמֵטת כֶּסָּפִים בְּשֶׁנֶּה שָׁלָא לְאֹכֹל בֶּשֶׂר קֹדְשִׁים
 הַשְּׁבִיעִית. מַצּוֹת קָלִים קוֹדֵם זְרִיקַת דָּמִים. (מנ)
 צָדְקָה. מַצּוֹת הָעֲנָקַת שָׁלָא יֹאכְלוּ כְּהֻנִּים
 עֲבַד עֲבָרִי. מַצּוֹת בְּפָרִים קוֹדֵם הַנְּחָתֵם
 לְהִרְאוֹת בְּרַגְלֵי בְּעֹזְרָה. מַצּוֹת שָׁלָא לְעוֹזֵב
 בַּמִּקְדָּשׁ. מַצּוֹת הַלְוִיִּם מִלֵּתֵת לָהֶם
 דְּשֵׁמוֹחַ בְּרַגְלֵי. מַצּוֹת מִתְּנוּתֵיהֶם וְלִשְׂמֹחֵם
 לְמַחוֹק סְפָרֵי הַקִּדָּשׁ בְּרַגְלֵי. מַצּוֹת שָׁלָא לְאֹכֹל
 וְשֵׁמוֹת שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ אֲבֵר מִן הַחַי. (מנב) שָׁלָא
 הוּא הַכְּתוּבִים שֵׁם וְכֵן לְהוֹסִיף עַל מַצּוֹת
 בְּתֵי עֲבוּדַת הַקִּדָּשׁ. הַתּוֹרָה. מַצּוֹת שָׁלָא לְנָרוֹעַ
 מַצּוֹת שָׁלָא לְהַעֲלוֹת קֹדְשִׁים מִמַּצּוֹת הַתּוֹרָה (מנב) שָׁלָא
 בַּחֹיץ. מַצּוֹת שָׁלָא לְאֹכֹל לְשֵׁמוֹעַ מִהַמְּתַנַּבֵּא בַשֵּׁם
 מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי שָׁל דָּגָן חֹיץ עֲבוּדַת אֱלִילִים (מנב) שָׁלָא
 לִירוּשָׁלַיִם. מַצּוֹת שָׁלָא לְאַהֲבֹב אֶת הַמַּסִּית.

שָׁלָא לְעוֹזֵב הַשְּׂנֵאָה הָעָנִי מִלֵּתֵן לוֹ מָה שֶׁהוּא
 מִן הַמַּסִּית. מַצּוֹת שָׁלָא צָרִיךְ. מַצּוֹת שָׁלָא יִמְנַע
 לְהַצִּיל אֶת הַמַּסִּית. מַצּוֹת לְעָנִי מִפְּנֵי
 שָׁלָא יִלְמוּד הַנֶּסֶת הַשְּׂמִיטָה. (מנב) שָׁלָא
 זְכוּת עַל הַמַּסִּית. מַצּוֹת לְשֵׁלוּחַ עֲבַד עֲבָרִי רִיקָם
 שָׁלָא יִשְׁתּוֹק הַנֶּסֶת כְּשִׁיבָא חֲפָשִׁי. (מנב) שָׁלָא
 מִלְּלַמַּד חוֹבָה עַל לְעַבּוֹד בְּקִדְשִׁים. (מנב) שָׁלָא
 הַמַּסִּית מַצּוֹת שָׁלָא לְהַסִּית לְגוּזוֹ אֶת הַקִּדְשִׁים. (מנב)
 אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל אַחֵר שָׁלָא לְאֹכֹל חֶמֶץ
 עֲבוּדַת אֱלִילִים. מַצּוֹת שָׁלָא בְּאַרְבַּע עֶשֶׂר בְּנִיסָן אַחֵר
 לְבָנוֹת עִיר הַגְּדָחַת הַצּוֹת. מַצּוֹת שָׁלָא לְהוֹתִיר
 לְכֻמוֹת שֶׁהִיִּתְהָ. מַצּוֹת שָׁלָא מִבֶּשֶׂר קָרְבֵן הַחֲגִיגָה
 לְהִנּוֹת בְּמִמוֹן עִיר שֶׁנִּקְרַב בְּיוֹם אַרְבַּעַה
 הַגְּדָחַת. מַצּוֹת שָׁלָא עֶשֶׂר בְּנִיסָן עַד יוֹם
 לְהַתְּגוֹרֵד כְּמוֹ עוֹבְדֵי הַשְּׁלִישִׁי. וְשָׁלָא
 אֱלִילִים. מַצּוֹת שָׁלָא לְעַשׂוֹת לְהַקְרִיב קָרְבֵן פֶּסַח
 קָרְחָה עַל מַת. מַצּוֹת שָׁלָא בְּבִמַת יְחִיד. (מנב) שָׁלָא
 לְאֹכֹל פֶּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין. לְעִלוֹת קְרָגֶל בְּלֹא קָרְבֵן
 שָׁלָא לְאֹכֹל חֵגֵב שִׁיחֵיהָ עִמָּנוּ כְּשֶׁנִּקְרַיֵב
 טַמֵּא וְכָל שֶׁבֶן שַׁרְץ שֵׁם. מַצּוֹת מִנּוּי
 הָעוֹף. מַצּוֹת שָׁלָא לְאֹכֹל שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים בְּכָל
 מִבֶּשֶׂר בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף קָהַל מִיִּשְׂרָאֵל. מַצּוֹת
 שִׁמְתוֹ מֵאֵלֶיהֶן. מַצּוֹת שָׁלָא לְשֵׁמוֹעַ מִכָּל בֵּית דִּין
 לְתַבּוּעַ הַהַלְוָאָה שֶׁעֲבַר הַגְּדוּל שִׁיעֲמָדוֹ לָהֶם
 עֲלֵיהֶן זְמַן שְׁבִיעִית. מַצּוֹת לְיִשְׂרָאֵל כָּל זְמַן. מַצּוֹת
 שָׁלָא לְמִנּוּעַ מַלְּחָמוֹת מִנּוּי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עֲלֵינוּ.

מכר) מצות לכתוב המלך
 ספר תורה אחת יתירה
 על שאר בני ישראל.
 מצות מתנות זרוע קרבן בעל מום עובר.
 לחיים והקבה לפהן.
 מצות הפרשת תרומה גדולה וליהן
 לכהן.
 מצות ראשית הגז שיהיו לפהן מצות
 להיות הפהנים עובדים
 במקדש משמרות
 עולים באחד.
 לשמוע מבין נביא שיהיה
 בכל דור ודור אם לא
 יוסף ולא יגרע במצות
 התורה.
 ששערי מקלט.
 לעשות לעדים זוממין
 כמו שדמו לעשות.
 מצות למשוח פהן
 למקדמה.
 לעשות במלחמת הרשות
 במשפט הכתוב בתורה.
 יפת העגלה בנחל.
 (מקכ) שלא למערת ארץ
 במקדש מקו) שלא להקים
 מצבה. מק) שלא להקריב
 קרבן בעל מום עובר.
 (מקס) שלא להמרות על
 פי בית דין הגדול
 שיעמדו לישראל.
 (מקט) שלא למנות מלך על
 ישראל. כי אם מבני
 ישראל. שלא ירבה
 לו המלך סוסים מקי) שלא
 לשפון בארץ מצרים
 קעולם. שלא ירבה
 לו המלך נשים. שלא
 יהיה לשבט לוי נחלה
 בארץ. שלא ישול
 חלק בבזוה בשעת
 כבוש הארץ. שלא
 ירבה המלך פסה ונהב
 לבד מה שצריך לו.
 (מקט) שלא לקסום. מקי)
 שלא לכשה. מקי) שלא
 לחבר חבר. מקי) שלא
 לשאול באוב. מק) שלא
 לשאול בידעוני. מקכ)
 שלא לדרוש המתים.

מקכ) שלא להתנבאות
 שקר בשם יי. שלא
 להתנבאות בשם
 עבודת אילים. שלא
 ימנע מהריגת נביא
 השקר ולא יגור ממנו.
 שלא להשיג גבול.
 שלא לחתוך הדיון
 על פי עד אחד. שלא
 לרחם על המזיק בדיני
 קנסות. שלא לערוץ
 מפני האויב במלחמה.
 שלא להחיות כל
 נשמה משבעה עממים.
 שלא להשחית אילני
 מאכל במצור וכן כל
 השחתה בכלל הלאו.
 שלא לעבוד ולזרוע
 בנחל איתן.
 דיין יפת תואר.
 דיין תליה למי שיתחייב
 לתלות.
 קבורה לנהרג על פי
 בית דין וכן לכד מת.
 מצות השבת עם אשתו בשנה
 אברה. מצות הקמת
 משא לישראל. מקכ)
 מלוח הפן. מקכ)
 מעקה מקלט) מצות קדושין
 באשה מקט) מצות שתשב
 אשת המוציא שם רע
 תחתיו לעולם מקט)
 על בית דין לסקול
 באבנים מי שנתחייב
 סקילה. מקט)
 המאנס שישא אנוסתו
 לאשה. מקט)
 להתקין יד במחנה.
 מצות להתקין יתד
 במחנה. מקט)
 הלואה לנכרי ברבית
 אם מצטרף ללות מה
 שאינו בן בישראל. מקט)
 מצות קיום מוצא שפתים
 מצות לעזוב השכיר
 לאכול בזמן שכירתו
 מדברים ידועים. מקט)
 מצות הרוצה לגרש
 אשתו שיגרשנה בשטר.
 מצוה שישמח התן
 עם אשתו בשנה
 ראשונה. מקט)

השבת המשכון לבעליו עדי אשרה. (מקסו) שלא
 בעת שהוא צריך לו. לקח האם על הבנים.
 (מקסו) מצות גתנת שכר שלא להניח
 שכיר ביומו. (מקסו) מצות המכשול. (מקסו) שלא
 הנחת עומר השקחה. לזרוע בלאים בכרם
 (מקסו) מצות מלקות בארץ ישראל לדאורייתא.
 (מקסו) מצות שלא לאכול ולקנות
 יבום. (מקסו) מצות חליצה מלאי הכרם. (מקסו) שלא
 (מקסו) מצות להציל הנרדה לעשות מלאכה בשני
 (מקסו) מצוה לזכור מה מיני בהמה. (מקסו) שלא
 שעשה עמלק לישראל ללבוש שעמנו. (מקסו) שלא
 בצאתם ממצרים. (מקסו) יגרש מוציא שם רע את
 מצוה להקרית זרעו של אשתו. (מקסו) שלא לענוש
 עמלק. (מקסו) שלא למכור האנוסה. (מקסו) שלא יגרש
 אשת יפת תואר. (מקסו) האונם את אנוסתו.
 שלא להתעמר באשת (מקסו) שלא יקח ממזר
 יפת תואר אחר שבא בית ישראל. (מקסו) שלא
 עליה. (מקסו) שלא ילין יקח סרים בת ישראל.
 הצלוב על העיז וכן המת (מקסו) שלא עמוני
 בביתו אלא לכבודו. ומואבי בת ישראל.
 (מקסו) שלא להתעלם מן (מקסו) שלא לדרוש שלום
 האבדה. (מקסו) שלא להניח לעמון ומואב. (מקסו) שלא
 בהמת חברו רובצת להרחיק זרע אדום
 תחת משאה. (מקסו) שלא מהתחתן עם קהל ישראל
 תעדה אשר עדי איש. אחר שנתגירו אלא עד
 (מקסו) שלא יעדה האיש שלשה דורות. (מקסו) שלא

להרחיק מצרי כמו בן צבור. (מקסו) שלא לחבול
 אלא עד דור שלישי ולא נפש. (מקסו) שלא לתלוש
 שלישי בכלל. (מקסו) שלא סימני צרעת. (מקסו) שלא
 יבנם טמא למחנה לזים. למשכון בעל חוב בזרוע
 (מקסו) שלא להחזיר עבד למשכון למנוע עבוש
 שברח מאדוניו שבחוצה מבעדיו בעת שצריך לו
 לארץ לארץ ישראל. (מקסו) שלא יעיד קרוב.
 (מקסו) שלא להונות עבד (מקסו) שלא להטות משפט
 זרה שברח מאדוניו נר או יתום. (מקסו) שלא
 מחוצה לארץ לארץ למשכון אלמנה. (מקסו)
 ישראל. (מקסו) שלא תהיה שלא לקח עומר השקחה
 קדשה מבנות ישראל. מתבואה או מאילנות.
 (מקסו) שלא להקריב אתנן (מקסו) שלא להוסיף מלקות
 זונה ומחיר בלב. (מקסו) המחיב מלקות ובכללה
 שלא ללות ברבית שלא נכה ישראל. (מקסו) שלא
 מישראל. (מקסו) שלא לאחר לחסום בהמה בשעת
 הנדרים והנדבות. (מקסו) מלאכה. (מקסו) שלא
 שלא יקח השכיר יותר תנשא היבמה לאחר
 על אכילתו. (מקסו) שלא חויץ מן היבם. (מקסו) שלא
 יאכל השכיר בשעת לחוס על הרודף. (מקסו)
 מלאכה. (מקסו) שלא יחזיר שלא גשה מדות
 המגרש גרושתו אחר ומשקלות חסרים עמנו
 שנשאת. (מקסו) שלא ואף על פי שלא נשא
 להוציא חתן מביתו כל ונתן בהם. (מקסו) שלא
 שנהראשונה לצבא ולא נשבח מעשרה עמלק
 לשום דבר מצורכי שעשה עם אבותינו

ליל שבועות

בצאתם ממצרים. (מ"ו) שני במומא. (מ"א) שלא
מצות קריאה על להוציא דמי מעשר שני
הבכורים. (מ"ח) מצות בשאר דברים שאינן
ודוי מעשר. (מ"ט) מצות מאכילה ושתיה. (מ"ב)
להדמות בדרכי השם מצות הקהל במוצאי
הטובים והישרים שביעית. (מ"ג) מצות
שנצטוונו לעשות כל לכתוב כל אחד מישרא
מעשינו בדרך הוישר ספר תורה לעצמו
והטוב. (מ"ד) שלא לאכול שנאמר ועתה כתבו
מעשר שני באנינות. לכם את השירה הזאת
(מ"ה) שלא לאכול מעשר ולמדה את בני ישראל:

פיוט למילה

מינון אלני יתקוב חזק לחן יעניך תספיד

א ל חי צוה אב המון. חותם אות ימור עולם. יצר סמוך במטון. הסרמך ושלם. תנצור
תעצור תקשור. כך אות אמת לעולם. בשמים תהיה נשלם. כבשרכם לברית עולם:
ג תעלה נקרא תמים. במצות האל ברה. היש מל לשמונה ימים. בן נולד לו משרה.
אוה צוה התורה. חוק לכני הגבירה. ערוכה בכל ושמונה. לו ולזרעו עד עולם:
י תר שאת ניתן לה. מכל מצוות יקרה. בן אדם יחזיק בה. סמוך לבו לא ירא י"ל
מעיל אל על. לו צנה וסוחרה. אשתו כגפן פוריה. יהי שמו לעולם:
ע דה תמה נבחרת. בדרים מתבוססת. דם פסח ודם מילה. ממוטאה מתקדשת. עצ
קט"ה רמ"ה. או יצאה מתנוססת. דוד והדר לובשת. רנה ושמתח עולם:
ק דוש פני לבנה. עשה לו הרבות צורים. מל ופרע ושנה. גלה חרפת המצרים. ובר
גב"ר שב"ד. עוז מלכים אדירים. כבש ארץ לישרים. ונחלו לעולם:
ב פרוע כפ פרעות. בימי ברק ודבורה. להם אל למושעות. מחיל יבין וסיסרא. נצחו
רצח"י אצחו בשירה וקול זמרה. לאל גדול וגורא. מעולם ועד עולם:
ב עבודה נגרתו. כריתות שלש עשרה. חיו מחיים נצמתו. כל איש אשר בה ימרה.
נפרץ גק"ץ נחרץ. בשאול ירה. כתבו האישי ערירי. לא יזכר לעולם:
ח גור חרבך נבור. לקיים מצות נאור. ז מן חוק לא יעבור. שמיני בבקר אור. תצמח
תפרא תורה. תאיר בצד ומאור. ק רבן כליל עלי אור יהיה לזכר עולם:

סדר

ליל הושענא רבא

אשר יקראו בית ישראל

הלילה הזה קדוש יהיה לה' בקדושה וטהרה. יומא הוא דקא נרים
ועמיה שרא נהורא. עיב ליו יוב"לו בני ישראל להקהל ולעמול כל
בי עשרה. ויקראו בספר תורת ה' זה ספר משנה תורה. חות"ם
תכנית למרבה המשרה. ותהלות ה' יספרו בספר תהלים ואדרא וזמא
מהרשב"י ז"ע הכל מתוקן ומקובל מפומיה דמרן איש האלהים
נורא מאור אור המופלא הוא הקדוש האר"י דל אספקלריא המאירה.

הוגה בעיני נמרץ ככל האפשר למען ירוץ הקורא בו בריך ישר. לא יכשל ותוססה מאושר:

שנת זכרתי בלילה שמך יהוה ואשמרה תורתך לפני

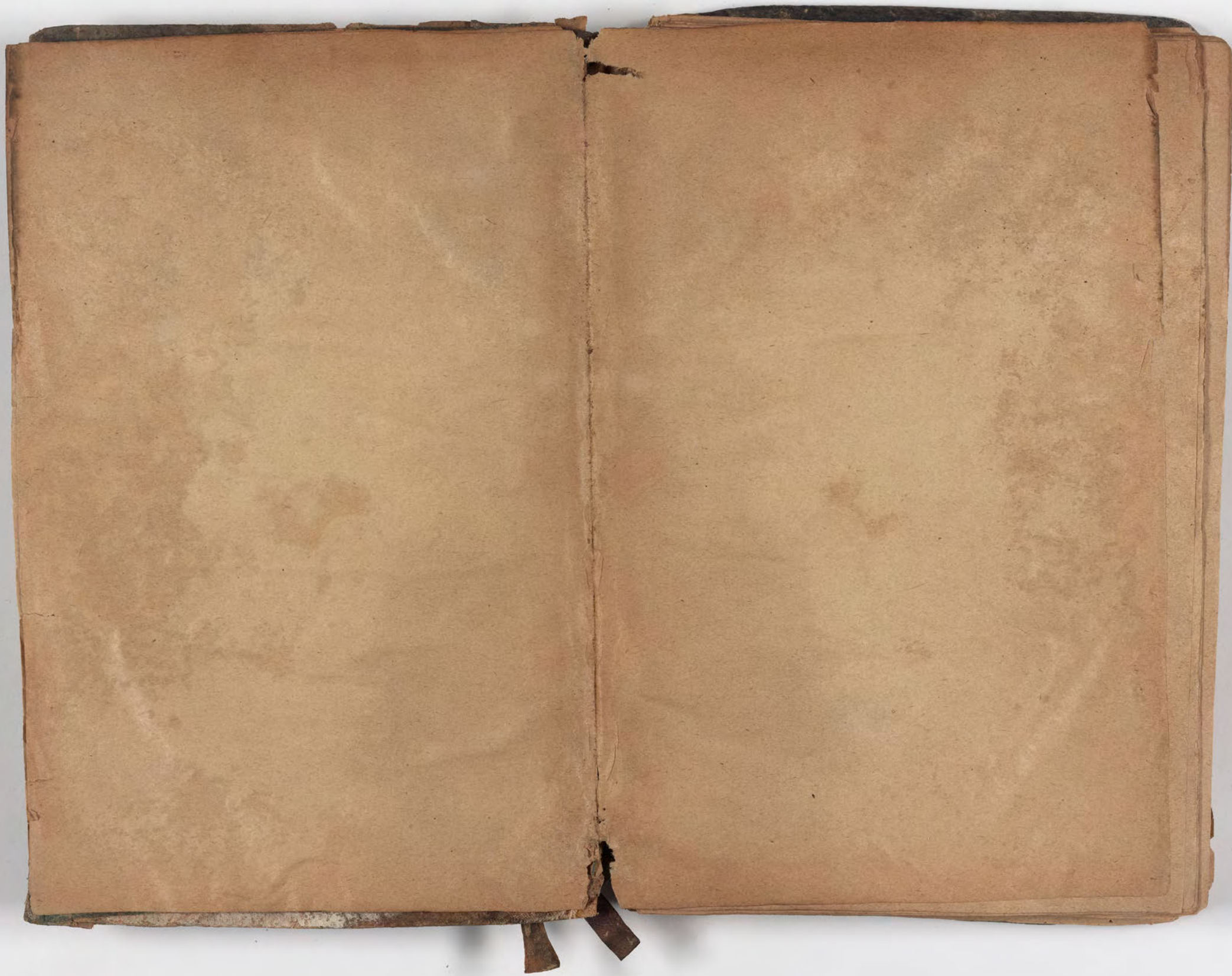
Krie Moed—Hosch. Rab.

דישו ליביו אים סופארו איגלה בוטיקה די ליביוס די מיה יוסף שלעזינגער
אין ביינה איגלה סיכדאר שטארט אם בערגעל 1.

Wien, 1878.

Berlag von Josef Salsfänger's Buchhandlung,
(Estadt, am Bergl Nr. 1.)

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ visible fragment from bookbinding

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ
visible fragment from bookbinding

